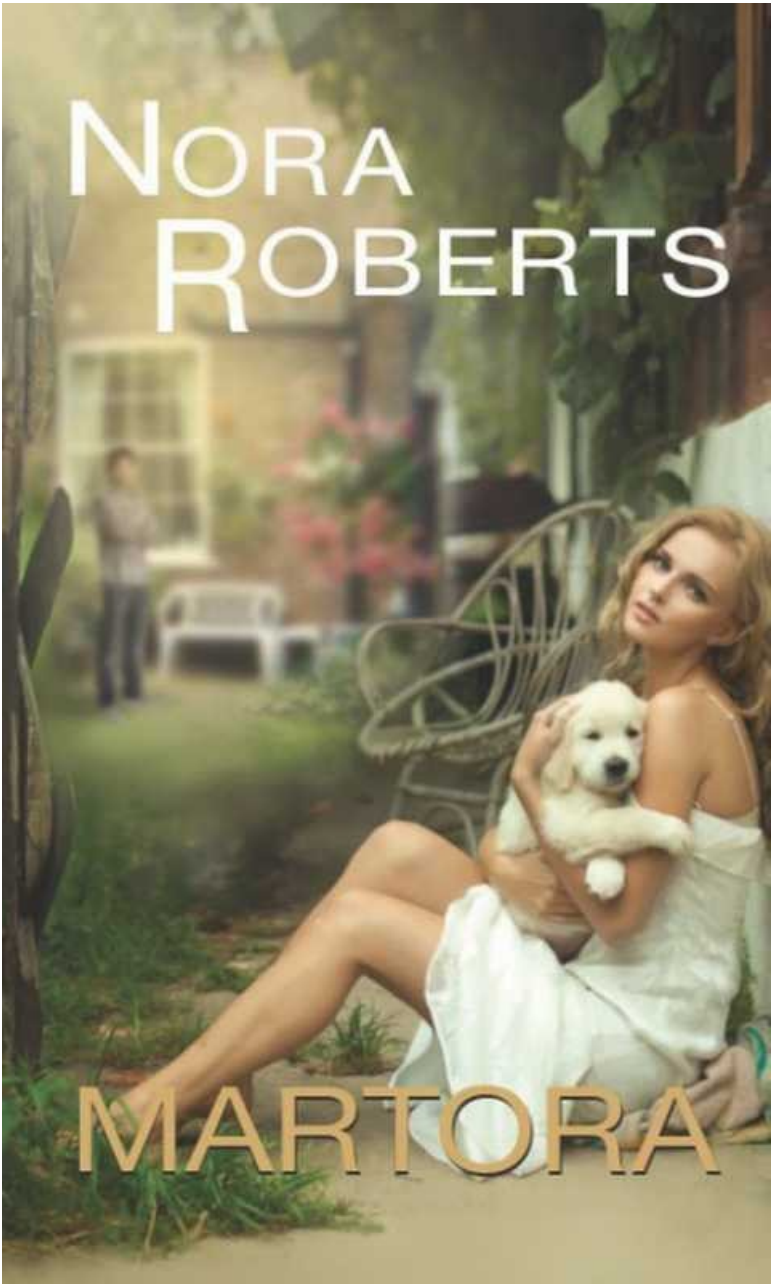

Coperta IV

Fiica unei mame dominatoare, Elizabeth Fitch îşi trăieşte supusă viaţa planificată de mama ei până în cele mai mici detalii. Dar după o ceartă aprinsă, Elizabeth se răzvrăteşte şi, într-o seară, se lasă convinsă de un necunoscut să-l însoţească – iar evenimentele care urmează îi vor schimba viaţa pentru totdeauna. Doisprezece ani mai târziu, o femeie pe nume Abigail Lowery trăieşte la marginea unui orăşel din zona munţilor Ozark, retrasă şi reticentă la orice tentativă de comunicare, câştigându-şi existenţa ca programator liber-profesionist, specializată în sisteme de siguranţă. Femeia este un mister pentru toţi locuitorii micului oraş şi ajunge să-i stârnească şefului poliţiei locale, Brooks Gleason, întâi curiozitatea, apoi interesul şi dorinţa, mai ales că acesta îşi dă seama că trecutul ei ascunde multe secrete. Relaţia dintre cei doi devine tot mai apropiată, astfel că Abigail începe să întrevadă un viitor pe care nu-l mai credea posibil şi se vede nevoită să decidă dacă pentru ea este de-ajuns să rămână în viaţă sau vrea şi *să trăiască*.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Lira

Nora Roberts
Martora

Traducere din limba engleză Patricia Scurtu

LIRA
2013

ELIZABETH

Vârful otrăvit al săgeţii suferinţei unui copil este acesta: singurătatea intensă, indiferenţa acută.

OLIVE SCHREINER

CAPITOLUL 1

Iunie 2000

Rebeliunea adolescentină, de scurtă durată, a lui Elizabeth Fitch, a început cu L'Oreal Pure Black, o foarfecă şi un act de identitate fals. S-a sfârşit sângeros.

În aproape întreaga ei viaţă, care însuma şaisprezece ani, opt luni şi douăzeci şi una de zile, Elizabeth urmaşe cu supunere dispoziţiile mamei sale. Doctoriţa Susan L. Fitch emitea dispoziţii, nu ordine. Elizabeth aderase la programele stabilite de mama ei, mâncase meniurile concepute de nutriţionistul mamei ei şi gătite de bucătarul acesteia şi purtase hainele alese de achizitorul personal al mamei ei.

Doctoriţa Susan L. Fitch se îmbrăca într-un stil conservator, adecvat – după părerea ei – postului de şefă a secţiei de chirurgie a spitalului Silva Memorial din Chicago. Se aştepta ca fiica ei

să facă la fel şi chiar îi impunea acest lucru.

Elizabeth învăţa cu sârguinţă, acceptând şi excelând în programele academice pe care i le contura mama ei. În toamnă, avea să se întoarcă la Harvard, de unde voia să-şi obţină diploma de medic, pentru ca mai apoi să poată deveni doctor, ca mama ei – mai precis chirurg, asemenea mamei ei.

Elizabeth – niciodată Liz, Lizzie sau Beth" – vorbea fluent spaniola, franceza, italiana, se descurca la un nivel acceptabil în rusă şi avea câteva noţiuni elementare de japoneză. Cânta şi la pian, şi la vioară. Călătorise în Europa şi în Africa. Cunoştea denumirile tuturor oaselor, nervilor şi muşchilor din corpul omenesc şi putea interpreta din memorie concertele pentru pian ale lui Chopin – atât nr. 1, cât şi nr. 2.

Nu fusese niciodată la o întâlnire şi nici nu sărutase vreun băiat. Nu hoinărise niciodată prin malluri cu o gaşcă de fete, nu fusese niciodată la vreo petrecere în pijamale şi nici nu chicotise cu prietenele la o pizza sau la o îngheţată cu ciocolată şi caramel.

La cei şaisprezece ani, opt luni şi douăzeci şi una de zile, Elizabeth era un produs al planurilor meticuloase şi detaliate ale mamei sale.

Dar toate acestea erau pe cale să se schimbe.

O privi pe mama ei făcându-şi bagajele. Susan, cu părul său şaten, bogat, deja prins în cocul acela franţuzesc ce devenise elementul ei definitoriu, atârnă cu grijă încă un costum în husa

specială, apoi verifică lista cu împărţirea pe subgrupe a fiecărei zile din săptămâna dedicată conferinţei pe teme medicale. Lista includea un tabel cu fiecare eveniment, întâlnire, şedinţă şi masă în parte, fiecare dintre ele având deja planificată o anumită ţinută – cu geanta, pantofii şi accesoriile de rigoare.

„Costume de firmă; pantofi italieneşti, fireşte”, se gândi Elizabeth. Croiala impecabilă, stofele de calitate erau obligatorii. Dar nici măcar o nuanţă mai caldă, mai vie printre toate tonurile acelea de negru, cenuşiu sau trupe. Elizabeth se întrebă cum de reuşea mama ei să fie atât de frumoasă, deşi alegea cu bună ştiinţă să poarte haine lipsite de strălucire.

După două semestre de colegiu care trecuseră pe nesimţite, Elizabeth se gândise că poate era cazul să-şi dezvolte propriul simţ în materie de modă. De fapt, chiar îşi cumpărase din Cambridge nişte blugi *şi* un hanorac, *plus* nişte botine cu tocuri groase.

Cu bani gheaţă, astfel încât cheltuielile să nu apară pe extrasul de cont, în eventualitatea că mama ei sau contabila lor ar fi verificat contul şi ar fi pus întrebări în privinţa articolelor cumpărate, în prezent bine ascunse în camera lui Elizabeth.

Se simţea o cu totul altă persoană atunci când le purta – atât de diferită, încât intrase în primul restaurant McDonald’s şi-şi comandase primul ei Big Mac, cu o porţie mare de cartofi

prăjiţi şi un shake de ciocolată.

Plăcerea fusese atât de mare, încât simţise nevoia să fugă la baie, să se refugieze într-o cabină şi să plângă puţin.

Aceea era ziua când fuseseră sădite seminţele rebeliunii, presupunea ea. Sau poate că ele existaseră întotdeauna acolo, în stare latentă, iar grăsimile şi sarea aceea nu făcuseră decât să le scoată la suprafaţă.

Însă Elizabeth le simţea – la propriu – încolţind acum în trupul ei.

— Planurile tale s-au schimbat, mamă. Asta nu înseamnă că şi planurile mele trebuie să se schimbe.

Susan avu nevoie de câteva clipe pentru a aşeza un săculeţ de pantofi în valiza elegantă, netezindu-l cu mâinile ei frumoase şi abile – mâini de chirurg – cu unghiile perfect îngrijite. Manichiură franţuzească, aşa ca întotdeauna – nici acolo nu zăreai vreun strop de culoare.

— Elizabeth! Vocea îi era la fel de calmă şi de impecabilă ca garderoba: A fost nevoie de eforturi considerabile pentru a face această reprogramare şi pentru a obţine admiterea ta în programul de vară din semestrul ăsta. Aşa că te vei supune tuturor cerinţelor, în vederea admiterii tale la Facultatea de Medicină de la Harvard, cu un semestru întreg înainte de programul oficial.

Numai gândul la asta o făcea pe Elizabeth să simtă un ghem în stomac.

— Mi-ai promis o vacanţă de trei săptămâni,

cu tot cu săptămâna care urmează, la New York.

— Există momente când promisiunile trebuie încălcate. Dacă n-aş fi fost liberă săptămâna viitoare, n-aş fi putut să-i ţin locul doctorului Dusecki la conferinţă.

— Ai fi putut să refuzi…

— Ceea ce ar fi fost o dovadă de egoism şi de lipsă de profesionalism din partea mea. Periind jacheta pe care o atârnase, Susan se dădu un pas înapoi, pentru a-şi verifica lista. Cu siguranţă eşti suficient de matură pentru a înţelege că obligaţiile de serviciu au prioritate în faţa distracţiilor şi-a relaxării.

— Dacă sunt suficient de matură ca să înţeleg chestia asta, cum se face că totuşi nu sunt suficient de matură ca să pot lua singură nişte decizii? Vreau vacanţa asta. Am nevoie de ea!

Susan abia dacă se obosi să-i arunce fiicei ei o privire fugară.

— O tânără de vârsta ta, cu condiţia ta fizică şi mentală, nu prea *are nevoie* să ia pauză de la studii şi activităţi. În afară de asta, doamna Laine a plecat deja în croaziera sa de două săptămâni. Nu prea pot să-i mai cer acum să-şi amâne vacanţa. Aşa că n-are cine să-ţi pregătească masa şi să se ocupe de casă.

— Pot să-mi pregătesc singură masa şi să am grijă de casă.

— Elizabeth! Am luat deja o hotărâre!

Tonul mamei reuşi să se suprapună peste suferinţa lui Elizabeth.

— Şi eu n-am nimic de zis? Cum rămâne cu teoriile cum că trebuie să-mi dezvolt independenţa, să-mi asum responsabilităţi?

— Câştigarea independenţei e un proces treptat, la fel ca responsabilitatea şi ca libertatea de a alege. Tu încă mai ai nevoie de îndrumări, de călăuzire… Aşadar, ţi-am trimis un e-mail cu programul actualizat pentru săptămâna care vine, iar pe birou vei găsi pachetul cu toate informaţiile necesare privind programul de studii. Nu uita să-i mulţumeşti personal doctorului Frisco, pentru că ţi-a asigurat un loc la studiile de vară.

În timp ce vorbea, Susan închise husa de protecţie a hainelor, apoi valijoara Pullman. Se apropie de măsuţa de toaletă, pentru a-şi verifica rujul şi coafura.

— Nu asculţi nimic din ce spun eu!

Din oglindă, privirile lui Susan se îndreptară în direcţia fiicei ei. În sfârşit, observă Elizabeth, mama ei catadicsea să o privească, pentru prima dată de când intrase în dormitor.

— Ba fireşte că te ascult. Am auzit tot ce-ai spus, foarte limpede chiar.

— Să asculţi şi să auzi sunt două lucruri complet diferite!

— Tot ce se poate, Elizabeth, dar deja am discutat despre toate astea.

— Asta nu e o discuţie, e o decizie unilaterală.

Gura lui Susan se strânse uşor – singurul semn de până acum că discuţia nu-i făcea plăcere. Când se întoarse către fiica ei, ochii îi erau de un

albastru calm, rece.

— Îmi pare rău dacă asta simţi. Ca mamă, trebuie să fac ceea ce eu consider că e cel mai bine pentru tine.

— După părerea ta, cel mai bine pentru mine este să fac, să spun, să gândesc, să mă port, să doresc şi să devin exact ceea ce ai decis tu pentru mine chiar înainte de a te insemina artificial cu o spermă foarte atent selecţionată!

Se auzi ridicând vocea, însă nu se putu controla; simţi lacrimi fierbinţi inundându-i ochii, fără să le poată opri. M-am săturat să fiu experimentul tău! continuă ea. M-am săturat ca fiecare minut al fiecărei zile din viaţa mea să fie organizat, planificat, regizat în aşa fel încât totul să corespundă aşteptărilor tale! Vreau să am dreptul la propriile alegeri, vreau să-mi cumpăr propriile haine, să citesc cărţi pe care să vreau *eu* să le citesc. Vreau să încep să-mi trăiesc propria mea viaţă!

Sprâncenele lui Susan se ridicară, trădând o uşoară curiozitate.

— Ei bine, pot spune că atitudinea ta nu mă surprinde, ţinând cont de vârsta pe care o ai, numai că ţi-ai ales cel mai nepotrivit moment pentru a fi obraznică şi arţăgoasă!

— Îmi pare rău. Nu era ceva planificat.

— Sarcasmul e şi el specific vârstei, însă nu te prinde! Susan îşi deschise servieta şi trecu în revistă conţinutul acesteia. O să vorbim despre asta când mă întorc, mai adăugă ea. Voi face o

programare la doctorul Bristoe.

— N-am nevoie de terapie! Am nevoie de o mamă care să mă *asculte*, o mamă căreia nu i se rupe de ceea ce simt eu!

— Limbajul ăsta nu dovedeşte decât lipsă de maturitate şi de intelect.

Turbată de furie, Elizabeth îşi aruncă mâinile în aer şi începu să se învârtă prin încăpere. Dacă nu putea fi calmă şi raţională ca mama ei, avea să fie *dezlănţuită*.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'!

— Iar repetiţia nu ajută la nimic. Ai la dispoziţie restul weekendului pentru a reflecta la comportamentul tău. Mâncarea este în frigider sau în congelator, etichetată. Lista cu pachetul de studii este pe biroul tău. Să te prezinţi la doamna Vee, la universitate, luni dimineaţă la opt. Participarea ta la acest program îţi va asigura toamna viitoare un loc la Facultatea de Medicină de la Harvard. Acum, du-mi, te rog, husa aceasta cu haine jos. Maşina mea trebuie să ajungă dintr-o clipă într-alta.

O, seminţele acelea încolţeau, spărgând pământul arid şi chinuindu-se să-şi croiască drum spre suprafaţă. Pentru prima dată în viaţă, Elizabeth privi drept în ochii mamei ei şi rosti simplu:

— Nu.

Apoi, se întoarse pe călcâie, se îndepărtă cu paşi apăsaţi şi trânti uşa de la dormitor în urma ei. Se aruncă pe pat şi îşi aţinti privirile în tavan, cu

ochii înceţoşaţi de lacrimi. Şi aşteptă.

„În orice moment, în orice moment”, îşi spuse ea. Mama ei avea să intre în cameră şi să-i ceară să se scuze, să-i impună obedienţă. Iar Elizabeth n-avea să i le ofere.

Apoi aveau să se certe – să se certe de-adevăratelea, cu ameninţări privind pedepse şi alte asemenea consecinţe. Poate aveau chiar să ţipe una la alta. Poate, dacă ajungeau la ţipete, mama ei avea s-o audă în cele din urmă.

Şi poate, dacă ajungeau la ţipete, putea să-i spună mamei ei toate acele lucruri care îşi făcuseră loc în mintea ei în ultimul an. Lucruri despre care ea avea acum impresia că fuseseră acolo dintotdeauna.

Nu voia să devină doctor. Nu voia să-şi petreacă fiecare oră din viaţă după un program prestabilit, tot aşa cum nu dorea să ascundă o pereche idioată de blugi doar pentru că aceasta nu corespundea codului de ţinută impus de mama ei.

Îşi dorea să aibă prieteni, nu nişte simple întâlniri de socializare aprobate de mama ei. Voia să asculte muzica pe care o ascultau fetele de vârsta ei. Voia să afle ce şuşoteau fetele acelea, de ce râdeau şi despre ce discutau în timp ce ea era izolată de restul lumii.

Nu-şi dorea să fie un geniu şi nici vreun fenomen.

Voia să fie o adolescentă obişnuită. Voia, pur şi simplu, să fie ca toţi ceilalţi.

Îşi şterse lacrimile, se ghemui şi privi ţintă către uşă.

„În orice secundă”, se gândi ea din nou. „În orice secundă”. Mama ei era nervoasă, mai mult ca sigur. Trebuia să vină să-şi impună autoritatea. Nu se putea altfel.

— Te rog, murmură Elizabeth, simţind că secundele trec, devenind minute. Nu mă face să cedez din nou. Te rog, te implor, nu mă face să renunţ. Iubeşte-mă îndeajuns. Doar de data asta.

Dar, cum minutele se scurgeau, Elizabeth se dădu jos din pat. Răbdarea – ştia bine – era cea mai puternică armă a mamei ei. Cu răbdarea şi convingerea de nezdruncinat că are întotdeauna dreptate, Susan îşi punea la pământ toţi adversarii. Şi cu siguranţă Elizabeth nu-i putea ţine piept.

Înfrântă, fata ieşi din camera ei, îndreptându-se spre dormitorul mamei.

Husa cu haine, servieta, micul troller Pullman nu mai erau acolo. De cum începu să coboare scările, Elizabeth ştiu că mama ei plecase.

— M-a lăsat aici. A plecat pur şi simplu.

Rămasă singură, fata privi în jurul ei, în sufrageria curată şi cochetă. Totul era perfect – materialele, culorile, obiectele de artă, felul în care erau aranjate. Antichităţile lăsate moştenire de la o generaţie Fitch la alta – toate se remarcau printr-o eleganţă discretă.

Gol.

Nimic nu se schimbase, conştientiză ea acum.

Şi nimic nu avea să se schimbe vreodată.

— Prin urmare, am să mă schimb eu.

Nu-şi oferi niciun răgaz de gândire, niciun prilej de a-şi pune la îndoială decizia sau de a reflecta la ea. În loc de asta, se întoarse la etaj cu paşi mari şi hotărâţi şi înşfăcă foarfecă din biroul ei.

Ajunsă în baie, îşi studie în oglindă chipul pe care îl primise moştenire pe linie paternă – păr castaniu-roşcat, des ca al mamei ei, dar fără onduleurile acelea fine, frumoase. Pometii înalţi, ascuţiţi ai mamei ei şi ochii verzi adânciţi în orbite, tenul palid şi gura largă a tatălui ei biologic – oricine ar fi fost el.

Era o femeie atrăgătoare din punct de vedere fizic, reflectă Elizabeth, pentru că aşa îi era ADN-ul, şi, oricum, mama ei nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin. Dar nu era frumoasă, nu avea frumuseţea izbitoare a lui Susan – asta nu. Iar acest lucru, presupunea ea, fusese o dezamăgire pe care nici măcar mama ei n-o putuse remedia.

— O ciudăţenie! Elizabeth apăsă oglinda cu mâna, detestând imaginea pe care o reflecta sticla. Asta eşti: o ciudăţenie. Dar începând din acest moment nu mai eşti o laşă!

Trăgând adânc aer în piept, fata îşi izola o şuviţă din părul care îi venea până la umeri şi o reteză.

Cu fiecare ţăcănit al foarfecii simţea că devenea tot mai stăpână pe deciziile ei. Era părul *ei*, alegerea *ei*. Lăsă şuviţele deja tăiate să cadă pe

podea. În timp ce continua să taie şi să ajusteze, în mintea ei începu să se contureze o imagine. Cu ochii mijiţi şi cu capul plecat într-o parte, fata încetini ritmul tăieturilor. Era o simplă chestiune de geometrie, până la urmă, decise ea. Geometrie şi fizică. Acţiune şi reacţiune.

Întreaga povară – fizică şi metaforică, se gândi ea – dispăru, pur şi simplu. Iar fata din oglindă părea acum mai luminoasă. Ochii păreau mai mari, iar chipul nu mai era atât de slab şi de tras.

Părea… o nouă Elizabeth, decise ea.

Puse cu grijă foarfecă jos şi, realizând că respiraţia ei era foarte precipitată, făcu un efort conştient de a o încetini.

Atât de scurt. Pentru a verifica, duse o mână la gâtul şi la urechile rămase la vedere, apoi îşi trecu degetele peste bretonul pe care şi-l tăiase. Prea simetric, decretă ea. Căută forfecuţa de unghii şi îşi testă mâna la styling.

Nu era rău deloc. Nici prea bine, admise ea, dar, în orice caz, altfel. Asta era ideea. Părea şi se simţea altfel.

Dar nu terminase.

Lăsând părul pe podea, acolo unde căzuse, Elizabeth se duse în dormitor şi se schimbă în hainele pe care le ţinea ascunse. Avea nevoie de produse – asta era denumirea pe care o foloseau fetele. Produse pentru păr. Şi de farduri. Şi de mai multe haine.

Trebuia să meargă la mail.

Încă sub imperiul acelei senzaţii de libertate absolută, fata intră în biroul mamei ei şi luă cheile de rezervă de la maşină. Inima îi bâte a cu putere în timp ce alergă spre garaj. Se urcă la volan şi închise pentru o clipă ochii.

— Am pornit, spuse ea încet, după care apăsă pe butonul de deschidere a uşii garajului şi băgă în marşarier.

Îşi făcuse găuri în urechi. Îi păruse o mişcare îndrăzneaţă, deşi uşor dureroasă, iar rezultatul se potrivea de minune cu vopseaua de pâr pe care o alesese de pe raft după lungi şi chibzuite analize şi discuţii. Cumpără ceară de păr, pentru că o văzuse pe una din fetele de la şcoală folosind aşa ceva şi spera să poată obţine acelaşi efect. Mai mult sau mai puţin.

Cumpără farduri în valoare de două sute de dolari, pentru simplul motiv că nu ştia prea bine ce anume i se potrivea.

Apoi fu nevoită să se aşeze, simţind că-i tremură genunchii. Însă nu terminase încă, ţinu ea să-şi amintească, în timp ce se uita la găştile de adolescenţi, la grupurile de femei sau la familiile care treceau pe lângă ea. Simţea doar nevoia de a se aduna.

Avea nevoie de haine, însă nu îşi făcuse un plan, o listă, o agendă. Stilul acesta de cumpărare impulsivă era palpitant şi, totodată, extenuant. Accesul de furie care o adusese atât de departe o părăsea acum, lăsând-o cu o durere surdă de cap, iar lobii urechii îi zvâcneau uşor.

Soluţia logică şi de bun-simţ era să se întoarcă acasă şi să stea puţin întinsă. După care avea să pună la punct un plan, să întocmească lista cu obiectele care trebuiau cumpărate.

Însă aceasta era vechea Elizabeth. Cea de acum nu voia decât să-şi tragă puţin sufletul.

Problema cu care se confrunta în acest moment era că nu prea ştia la ce magazin sau magazine ar fi trebuit să meargă. Erau atât de multe, şi toate vitrinele erau pline de tot felul de *chestii* Aşa că avea să rătăcească pe străzi, uitându-se după fete de vârsta ei. Apoi avea să meargă acolo unde mergeau şi ele.

Îşi strânse sacoşele, se ridică în picioare… şi se ciocni de cineva.

— Îmi cer scuze, începu ea, însă apoi o recunoscu imediat pe fată. A, Julie!

— Da. Fata aceea blondă, cu părul drept şi cu ochii de culoarea ciocolatei topite îi aruncă lui Elizabeth o privire surprinsă: Ne cunoaştem?

— Probabil că nu. Am mers la aceeaşi şcoală. Eram profesor practicant la cursul tău de spaniolă. Elizabeth Fitch.

— A, Elizabeth, desigur. Gaşca geniilor. Julie îşi miji ochii, posacă. Arăţi altfel.

— A, păi eu… Jenată acum, Elizabeth îşi duse o mână la păr. M-am tuns.

— Super! Parcă te mutaseşi sau ceva de genul ăsta…

— Am intrat la facultate. Acum, m-am întors acasă în vacanţa de vară.

— A, da, aşa e, ai absolvit liceul mai devreme. Ciudat.

— Presupun… Tu mergi la facultate în toamna asta?

— Ar trebui să mă duc la Brown.

— E o universitate foarte bună.

— Mda. Păi…

— Ai venit la cumpărături?

— N-am niciun ban. Julie ridică din umeri – iar Elizabeth îi trecu în revistă ţinuta: blugi strânşi pe corp, care coborau mult pe linia bazinului, tricou mulat, care nu îi acoperea abdomenul, o geantă de umăr supradimensionată şi sandale cu talpă ortopedică. Am venit la mail doar pentru a mă întâlni cu prietenul meu, continuă fata. *Fostul* prieten, pentru că m-am despărţit de el.

— Îmi pare rău.

— Să-l ia dracu'! Lucrează la The Gap. Stabiliserăm să ieşim împreună în seara asta, iar acum îmi spune că trebuie să stea la muncă până la zece, după care vrea să iasă cu prietenii lui. Mi-a ajuns până peste cap, aşa că i-am dat papucii.

Elizabeth dădu să sublinieze faptul că băiatul n-ar trebui pedepsit pentru simplul motiv că îşi respecta obligaţiile, însă Julie continua să vorbească – iar în momentul acela Elizabeth îşi dădu seama că, de când se cunoşteau, fata aceea nu-i adresase mai mult de zece cuvinte.

— Aşa că mă duc pe la Tiffany, să văd dacă vrea să ieşim, pentru că acum am rămas fără prieten pe perioada verii. E nasol. Presupun că tu

ieşi cu tipi de la facultate. Julie o cântări din cap până în picioare, după care continuă: Mergi la petreceri ale frăţiilor, la chefuri unde se bea bere direct din butoi şi alte chestii de genul ăsta…

— Eu… La Harvard sunt foarte mulţi băieţi.

— Harvard! Julie îşi dădu ochii peste cap. Şi? E vreunul în Chicago pe perioada verii?

— N-am idee.

— Un student, exact de asta am nevoie. Cine şi-ar dori un ratat care lucrează la mall? Am nevoie de cineva care să ştie să se distreze, care să mă plimbe peste tot, să poată cumpăra alcool… Numai că sunt slabe şansele să găsesc aşa ceva dacă n-am acces în cluburi. Pentru că genul ăsta de ţipi pe acolo îşi face veacul. Trebe doar să pun mâna pe un act de identitate fals.

— Aici te pot ajuta eu.

Chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte, Elizabeth se întrebă de unde îi venise ideea. Însă Julie o apucă de braţ şi îi zâmbi de parcă erau prietene dintotdeauna.

— Pe bune?

— Da. Vreau să spun că nu e prea complicat să faci nişte acte false dacă ai instrumentele potrivite. Un şablon, o fotografie, aparat de laminat, un computer cu Photoshopul instalat…

— Şi ia zi, genialo, de ce ai nevoie ca să-mi faci un permis de conducere care să-mi asigure accesul în cluburi?

— Cum spuneam, un şablon…

— Nu, Dumnezeule! Ce vrei în schimb?

— Eu... Aha, deci era vorba despre o negociere. Un troc. Vreau să-mi cumpăr nişte haine, dar nu ştiu ce anume. Am nevoie de cineva care să mă ajute.

— O parteneră de shopping?

— Da. Cineva care se pricepe. Tu te pricepi.

Gata cu privirea posacă şi cu vocea plictisită! Julie pur şi simplu radia.

— Ei, acum încep să te recunosc, geniule! Şi, dacă te ajut să-ţi alegi nişte ţinute, îmi faci actele false?

— Da. În afară de asta, aş vrea să merg cu tine în club. Aşa că am nevoie de nişte ţoale potrivite şi pentru o asemenea ocazie.

— Tu? în cluburi? Se pare că nu ţi-ai schimbat doar coafura, Liz!

Liz! Ea era Liz.

— Am nevoie de o fotografie, şi o să dureze puţin până aranjez actele. Aş putea să mă ocup de asta mâine. La ce club mergem?

— Păi, în cazul ăsta, am putea alege cel mai tare club din oraş. Warehouse 12. Şi Brad Pitt a fost acolo când a trecut prin Chicago.

— Îl cunoşti?

— Aş vrea eu! Bun, hai să mergem la cumpărături.

Toată această experienţă era ameţitoare pentru Elizabeth. Nu doar felul în care Julie o ghida prin magazin şi înhăţa hainele, după o scurtă privire, cât se poate de superficială. Dar şi *ideea* în sine. O parteneră de shopping. Nu cineva

care alegea în prealabil nişte haine considerate adecvate, aşteptându-se de la bun început ca ea să le accepte. Ci o persoană care înşfăca hainele la întâmplare şi care îi spunea ce anume arăta grozav, super sau chiar sexy.

Nimeni nici măcar nu îi sugerase vreodată lui Elizabeth că ar putea arăta sexy.

Se închise în cabina de probă cu toată grămada aceea de culori, cu strălucirea de paiete şi licăririle metalice şi, copleşită, îşi pusese capul pe genunchi.

Totul se petrecea atât de rapid. De parcă ar fi fost prinsă într-un tsunami. Forţa valului o luase cu totul.

Degetele îi tremurau în timp ce se dezbrăcă, îşi împături cu grijă hainele, după care privi buimacă la toate lucrurile care atârnau în cămăruţa aceea.

Cu ce să se îmbrace mai întâi? Ce se asorta cu ce? Cum putea oare să-şi dea seama?

— Am găsit o rochie absolut magnifică!

Fără măcar să-i treacă prin minte să bată la uşă, Julie dădu buzna înăuntru. Elizabeth îşi acoperi instinctiv sânii cu braţul.

— Încă n-ai probat nimic?

— Nu ştiam de unde să încep…

— Începe cu rochia magnifică!

Julie îi trânti rochia în braţe.

Dar, la drept vorbind, se gândi Elizabeth, la lungimea asta, rochia era mai degrabă o tunică de un roşu ţipător, împodobită cu volane pe laterale,

cu breteluţe extrem de subţiri ce străluceau argintiu.

— Cu ce se poartă asta?

— Cu nişte pantofi mortali. Nu, mai întâi dă sutienul jos. Nu poţi purta sutien la rochia asta. Ai un corp tare frumos, constată Julie.

— E moştenire genetică. În plus, îmi menţin forma fizica şi sănătatea prin exerciţii zilnice.

— Am înţeles.

În afară de asta, trupul acela gol – sau aproape – era complet natural, ţinu Elizabeth să-şi reamintească. Numai piele, muşchi, oase şi nerv.

Îşi aşeză sutienul peste hainele împăturite, după care îşi trase rochia pe ea.

— E foarte scurtă, începu ea.

— Probabil o să vrei să te descotoroseşti de chiloţii ăia de bunicuţă şi să-ţi cumperi unii tanga. Ei, asta chiar este o ţinută demnă de purtat în club!

Elizabeth trase aer în piept şi se întoarse către oglinda triplă.

— O!

Cine era aia? Cine era fata aia în rochie scurtă roşie?

— Arăt…

— Magnific! decretă Julie, iar Elizabeth zări un zâmbet înflorind pe propriul ei chip.

— Magnific.

Cumpără rochia aceea şi alte două. Şi fuste. Cumpără bluze care se opreau mult deasupra taliei şi pantaloni care coborau sub linia acesteia.

Îşi cumpără slipi tanga. Şi, lăsându-se purtată de acelaşi val, îşi cumpără pantofi cu tocuri argintii, cu care trebuia mai întâi să înveţe să meargă.

Şi, în tot acest răstimp, râse, asemenea unei fete obişnuite care făcea cumpărături cu o prietenă la mail.

Cumpără o cameră digitală, apoi o privi pe Julie fardându-se la toaletă, îi făcu o poză lui Julie şi făcu mai multe copii de rezervă, pe fondul de un cenuşiu pal al uşii de la cabina de toaletă.

— Crezi că o să meargă?

— Da, mă ocup eu de asta. Ce vârstă ar trebui să ai? Cred că ar fi bine să rămânem cât mai aproape de vârsta legală. Pot folosi toate datele de pe permisul tău de conducere valabil, schimbând doar anul.

— Ai mai făcut asta până acum?

— Am făcut experimente. Am citit şi am studiat cazuri de fals de identitate, infracţiuni cibernetice. Este interesant. Mi-ar plăcea să…

— Să ce?

— Mi-ar plăcea să studiez mai serios infracţiunile din domeniul informatic, metodele de prevenire şi de investigare a lor. Mi-ar plăcea să intru în FBI.

— Pe bune? Ca Dana Scully.

— N-o cunosc.

— *Dosarele X*, Liz. Tu nu te uiţi la televizor?

— La mine, posibilitatea de a urmări programe TV comerciale este limitată la o oră pe săptămână.

Julie îşi dădu peste cap ochii mari, de culoarea ciocolatei.

— Dumnezeule! Doar nu mai ai şase ani!

— Mama are opinii foarte ferme.

— Eşti la facultate, pentru numele lui Dumnezeu! Uită-te la ce vrei tu! în fine, trec pe la tine mâine-seară. Pe la nouă e bine? O să luăm un taxi de acolo. Dar vreau să mă suni când termini actele, în regulă?

— În regulă!

— Ştii ceva? Faptul că m-am despărţit de Darryl este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Altfel, aş fi ratat toate lucrurile astea. O să ne facem de cap, Liz.

Zicând acestea, Julie făcu râzând câteva mişcări rapide de dans din şolduri, chiar acolo, în toaleta femeilor.

— O să ne distrăm de minune. Acum trebuie să fug. Ora nouă. Să nu mă dezamăgeşti.

— N-o s-o fac.

Extenuată după o asemenea zi, Elizabeth îşi cără cumpărăturile la maşină. Acum ştia despre ce discutau fetele la mail.

Băieţi. Sex. Julie şi Darryl o făcuseră împreună. Haine. Muzică. Îşi făcuse mental o listă de artişti despre care urma să caute informaţii. Actori de filme şi de televiziune. Alte fete. Cu ce se îmbrăcau alte fete. Cu cine o mai făcuseră celelalte fete. Şi ajungeau din nou la băieţi.

Înţelegea că discuţiile şi subiectele reprezentau un limbaj social şi generaţional. Însă

era un limbaj care ei îi fusese interzis până astăzi.

Şi avea impresia că Julie o plăcea, măcar puţin. Poate aveau să înceapă să-şi petreacă vremea împreună. Sau poate avea să socializeze şi cu prietena lui Julie, Tiffany-care o făcuse cu Mike Dauber atunci când acesta se întorsese în oraş, în vacanţa de primăvară.

Îl cunoştea pe Mike Dauber, sau făcuse un curs cu el. Odată, acesta îi dăduse un bileţel. Sau îi dăduse un bileţel pe care să-l dea mai departe altcuiva. Dar era şi asta ceva. Era o interacţiune.

Ajunsă acasă, Elizabeth puse toate sacoşele pe pat.

De data asta, aranjă toate lucrurile la vedere. Şi strânse toate lucrurile care nu-i plăceau – mai exact, cam tot ce avea – şi le puse în cutii, cu intenţia de a le dona. Avea să se uite la *Dosarele X* dacă avea chef, să asculte Christina Aguilera, N Sync şi Destiny’s Child.

Şi avea să-şi schimbe specializarea.

Gândul acesta îi făcu inima să salte până-n gât. Avea să studieze ceea ce-şi dorea. Şi, de îndată ce obţinea diploma în criminologie şi ştiinţe informaţionale, avea să aplice la FBI.

Totul se schimbase. Începând de astăzi.

Fermă în decizia ei, Elizabeth scotoci după vopseaua de păr. În baie, pregăti toate cele necesare şi făcu testul de compatibilitate recomandat de producător. În timp ce aştepta, curăţă părul tuns, după care goli dulapul de haine şi comoda şi atârnă sau împachetă frumos hainele

cele noi.

Pentru că i se făcuse foame, coborî în bucătărie, încălzi una dintre casoletele pregătite şi etichetate în prealabil şi mâncă în timp ce studia pe laptop un articol privind metodele de a falsifica actele de identitate.

După ce spălă vasele, se întoarse la etaj, în camera ei. Cu un amestec de agitaţie şi exaltare, Elizabeth urmă instrucţiunile pentru aplicarea vopselei de păr şi porni cronometrul. În timp ce aştepta ca vopseaua să-şi facă efectul, aranjă toate lucrurile de care avea nevoie pentru falsificarea actelor. Desfăcu CD-ul cu Britney Spears pe care i-l recomandase Julie şi îl introduse în CDplayerul de la laptop.

Dădu volumul suficient de tare încât să-l poată auzi când intra la duş pentru a-şi îndepărta vopseaua din păr.

Apa curgea atât de neagră!

Îşi clăti părul iar şi iar, sprijinindu-se la un moment dat cu mâinile de peretele cabinei de duş, pentru că stomacul ei începuse să freamăte a anticipare şi a groază. Când apa cu care se clătea deveni limpede, se şterse şi îşi înfăşură un al doilea prosop în jurul capului.

Femeile îşi modificau culoarea părului de secole întregi, îşi reaminti Elizabeth. Cu fructe de pădure, ierburi, rădăcini. Era un… ritual de trecere, decise ea.

Era o alegere personală.

Îmbrăcată în halatul de baie, se duse în faţa

oglinzii.

— Alegerea mea, mai spuse ea, înainte de a îndepărta prosopul.

O privi insistent pe fata cu tenul palid şi ochi mari, verzi, fata cu părul acela scurt, ţepos, negru ca pana corbului, care îi încadra chipul îngust, cu trăsături ascuţite. Ridică o mână şi îşi trecu degetele prin păr, pipăindu-i textura, privindu-l cum se mişcă.

Apoi, se îndreptă de spate şi zâmbi.

— Salut! Eu sunt Liz.

1 Diminutive posibile ale numelui Elizabeth (n.tr.)

CAPITOLUL 2

Dat fiind ajutorul nepreţuit pe care i-l oferise Julie, lui Elizabeth i se păru corect să se ocupe mai întâi de permisul de conducere al acesteia. Crearea şablonului se dovedi o procedură destul de simplă.

Conform tuturor surselor de documentare pe care le studiase, calitatea unui act de identitate depindea în mare măsură de calitatea hârtiei şi a laminării.

Din acest punct de vedere, nu exista nicio problemă, pentru că mama ei nu era câtuşi de puţin o adeptă a economiilor când venea vorba despre echipamentele şi consumabilele de birou.

Cu ajutorul scannerului şi al computerului, Elizabeth realiză o replică destul de decentă a

actului, iar cu ajutorul Photoshopului îi ataşă acesteia fotografia digitală şi făcu ajustările necesare.

Rezultatul era acceptabil, dar nu suficient de bun.

După trei încercări şi câteva ore bune de lucru, Elizabeth simţi că obţinuse ceva ce avea să înşele cu uşurinţă vigilenţa paznicilor de la intrarea în clubul de noapte. De fapt, după părerea lui Elizabeth, actul acela fals ar fi putut trece drept valabil şi la un control mai riguros al poliţiei. Dar spera să nu se ajungă la asta.

Puse deoparte permisul fals al lui Julie.

Era prea târziu pentru a-i mai telefona lui Julie, constată Elizabeth atunci când se uită la ceas şi văzu că era aproape unu noaptea.

Nu-i rămânea decât s-o sune de dimineaţă, se gândi ea şi se apucă să-şi facă propriul act de identitate fals.

Mai întâi fotografia, decise ea – şi petrecu aproape o oră cu noile produse de machiaj în faţă, refăcând cu grijă toate etapele pe care le parcursese Julie la mail. Conturarea ochilor, iluminarea buzelor, adăugarea de culoare în obraji.

Nu-şi imaginase niciodată câtă distracţie – şi câtă muncă – presupunea joaca cu toate acele culori, pensule şi creioane dermatografe.

„Liz pare mai matură”, se gândi ea, analizând rezultatele. „Liz e drăguţă şi încrezătoare în sine. Şi normală”.

Îmbătată de succes, tânăra desfăcu produsele de îngrijire a părului.

Aici era mai complicat, descoperi ea. Dar avea convingerea că, în timp, avea să înveţe toate tainele. Îi plăceau însă ţepii aceia neglijenţi, oarecum dezordonaţi. Negrul ăsta scurt, ţepos, strălucitor era atât de diferit faţă de părul ei castaniu-roşcat, lung, drept şi atât de anost.

Liz era o persoană cu totul nouă. Liz putea face şi avea să facă lucruri pe care Elizabeth nici măcar nu şi le imaginase vreodată. Liz asculta muzica lui Britney Spears şi purta blugi care îi lăsau buricul la vedere. Liz avea să colinde cluburile sâmbătă noaptea cu o prietenă, avea să danseze, să râdă şi… să flirteze cu băieţi.

— Iar băieţii vor răspunde la flirturile lui Liz, murmură ea. Pentru că

Liz e drăguţă, e amuzantă şi nu se teme de nimic.

După ce calculă şi potrivi unghiurile şi fundalul, îşi folosi noua cameră foto, setând-o pe opţiunea de cronometrare, pentru a face mai multe fotografii odată.

Lucră până după ora trei, constatând că procedura era mai simplă acum, la al doilea document. Era patru dimineaţa atunci când puse deoparte toate instrumentele şi echipamentele şi îşi îndepărtă cu conştiinciozitate machiajul. Era sigură că nu avea să doarmă – mintea îi era atât de plină de idei, atât de preocupată.

Însă, din clipa în care închise ochii, se

cufundă într-un somn adânc.

Şi, pentru prima dată în viaţă, exceptând cazurile în care fusese bolnavă, Elizabeth dormi buştean până la ora prânzului. Când se trezi, prima ei reacţie fu să alerge la oglindă, pentru a se asigura că tot ce se petrecuse în ziua anterioară nu fusese doar un vis.

A doua reacţie fu să-i telefoneze lui Julie.

— Ai terminat? o întrebă Julie, răspunzând după primul ţârâit al telefonului.

— Da. Totul e gata.

— Şi a ieşit perfect în regulă, da? O să meargă?

— Sunt nişte falsuri excelente. Nu cred că vom avea vreo problemă.

— Grozav! Ora nouă. O să chem un taxi şi o să-l rog pe şofer să aştepte – deci să fii gata. Şi asigură-te că arăţi potrivit rolului pe care-l joci, Liz.

— Am testat produsele de machiaj azi-noapte. O să mai fac după-amiază câteva încercări – şi cu părul. Şi o să exersez mersul pe tocuri.

— Aşa să faci! Ne vedem mai târziu. Este vremea să ne distrăm!

— Da, o să…

Dar Julie închisese deja. Îşi petrecu toată ziua la ceea ce ea numea acum „Proiectul Liz”. Îmbrăcă nişte pantaloni trei sferturi şi o bluză, ambele noi, se far dă şi se ocupă şi de păr. Exersă mersul cu pantofii cu toc şi, când simţi că stăpâneşte tehnica, începu să danseze.

Exersă în faţa oglinzii, după ce găsi un post de radio cu muzică pop. Mai dansase aşa în trecut – singură, în faţa oglinzii – învăţând mişcările pe care le văzuse la petrecerile din perioada liceului. Pe vremea când stătea mohorâtă pe margine, prea mică şi prea inexpresivă pentru a atrage atenţia vreunui băiat.

Tocurile făceau ca mişcările şi întoarcerile să fie oarecum problematice, dar lui Elizabeth îi plăcea felul în care ele îi dădeau o uşoară senzaţie de lipsă de echilibru, forţând-o să-şi relaxeze genunchii şi şoldurile.

La ora şase, îşi scoase casoleta gata pregătită şi etichetată şi mâncă în timp ce îşi verifica e-mailul. Însă nu primise niciun mesaj, absolut nimic de la mama ei. Elizabeth fusese convinsă că avea să găsească vreo predică sau ceva asemănător.

Dar răbdarea lui Susan era inepuizabilă, iar felul în care folosea tăcerea în interesul ei era o adevărată artă.

Numai că de data asta strategiile ei n-aveau să mai dea rezultate, hotărî Elizabeth. De data asta, pe Susan o aştepta un adevărat şoc. O lăsase singură pe Elizabeth, dar avea să fie întâmpinată de Liz. Iar Liz nu avea de gând să se înscrie la programul acela de vară de la universitate. Liz avea să-şi aleagă singură programul şi cursurile în semestrul care urma.

Liz nu voia să devină chirurg. Liz avea de gând să colaboreze cu FBI-ul în domeniul infracţiunilor cibernetice.

Îşi rezervă o jumătate de oră pentru a căuta universităţile care ofereau programele cele mai bine cotate în noul ei domeniu de studiu. Probabil avea să fie obligată să se transfere, iar asta ar fi putut ridica o problemă. Deşi fondul ei de studii era legat de fondul fiduciar – şi venea din partea bunicilor ei – aceştia ar fi putut oricând să-i oprească finanţarea. Aveau s-o asculte pe fiica lor, să urmeze exemplul acesteia.

Dacă se ajungea aici, Elizabeth avea să-şi depună dosarul pentru obţinerea unei burse de studiu. Situaţia ei şcolară avea să atârne greu în ecuaţia asta. Urma să piardă un semestru, dar avea să se angajeze. Avea să meargă la serviciu. Avea să-şi câştige prin propriile eforturi biletul către destinaţia dorită.

Închise laptopul, amintindu-şi ei înseşi că seara asta era destinată exclusiv distracţiei şi descoperirilor. Nu era momentul pentru griji sau planuri măreţe.

Urcă la etaj să se îmbrace pentru prima ei noapte în oraş. Prima ei noapte de libertate absolută.

Pentru că începuse atât de devreme cu pregătirile, Elizabeth avusese prea mult timp la dispoziţie pentru a reflecta, a se îndoi, a ezita. Era prea îmbrăcată, insuficient fardată, iar părul îi era în dezordine. Nimeni nu avea s-o invite la dans, pentru că nimeni n-o făcea vreodată.

Julie avea optsprezece ani – era mai matură şi mai experimentată; ştia cum să se îmbrace, cum

să se poarte în societate, cum să le vorbească băieţilor. Ea, pe de altă parte, mai mult ca sigur avea să facă sau să spună ceva complet deplasat. Avea s-o facă de râs pe Julie, drept pentru care aceasta n-o să-i mai vorbească niciodată. Relaţia aceea fragilă de prietenie avea să se rupă pentru totdeauna.

Reuşi să-şi inducă o asemenea stare de exaltare panicată, încât se simţi deodată cuprinsă de febră şi de greaţă. Se lăsă de două ori cu capul între genunchi, pentru a contracara atacurile de anxietate. Cu toate acestea, atunci când merse să-i deschidă uşa lui Julie, Elizabeth avea palmele asudate, şi inima îi bătea nebuneşte.

— La dracul

— Nu-i bine. Nu sunt în regulă. Toate îndoielile şi temerile lui Elizabeth culminară cu un dezgust faţă de propria persoană şi cu un sentiment copleşitor de umilire în timp ce Julie se holba la ea. Îmi pare rău… mai reuşi ea să îngaime. Uite, poţi să iei permisul.

— Părul tău…

— Nu ştiu ce naiba a fost în capul meu. Voiam doar să încerc…

— Este *grozav*! Arăţi absolut grozav! Nu te-aş fi recunoscut. O, Dumnezeule, Liz! Tu chiar arăţi ca o tipă de douăzeci şi unu de ani – şi încă una foarte sexy!

— Serios?

Julie se înclină, punându-şi o palmă în şoldul uşor scos în afară.

— Şi mai făceai pe neştiutoarea!

Inima lui Elizabeth i se urcase în gât şi pulsa ca o rană deschisă.

— Asta înseamnă că e bine? Arăt bine?

— Arăţi al naibii de bine! Julie făcu un cerc în aer cu degetul, dar, în loc de răspuns, Elizabeth o privi uşor confuză. Fă o piruetă, Liz, o îndemnă Julie. Să vedem imaginea de ansamblu.

Îmbujorată, gata să izbucnească în lacrimi, Elizabeth făcu pirueta cerută.

— O, da! O să facem multe victime în seara asta.

— Şi tu arăţi nemaipomenit. Ca întotdeauna, de altfel, nu?

— Drăguţ din partea ta că spui asta.

— Îmi place rochia ta.

— Este a surorii mele. Julie făcu, la rândul ei, o piruetă, pozând în rochia neagră, mini, cu spatele dezgolit. Mă omoară dacă află că am „împrumutato”.

— E plăcut, nu-i aşa? Să ai o soră?

— Nu e rău să ai o soră mai mare care să poarte aceeaşi măsură ca tine, chiar dacă în jumătate din timp se dovedeşte a fi o adevărată scorpie. Dă-mi să văd permisul! Pierdem vremea, Liz.

— A, da.

Liz deschise poşeta de seară pe care o alesese din colecţia mamei ei şi scoase de-acolo permisul fals al lui Julie.

— Pare autentic, spuse Julie după ce îl analiză

încruntată, apoi ridică spre Elizabeth ochii mari, cu reflexe întunecate. Adică, ştii tu: autentic *pe bune*!

— Au ieşit foarte bine. Cred că puteau să-mi iasă şi mai bine dacă aveam un echipament mai sofisticat, dar pentru seara asta sunt numai bune.

— Şi la pipăit pare autentic, murmură Julie. Te pricepi, drăguţo. Ai putea face o avere din chestia asta. Ştiu nişte puştani care ar plăti bani grei pentru nişte acte ca astea.

Panica o cuprinse din nou.

— Să nu spui nimănui! E doar pentru seara asta. Este ilegal, şi, dacă află cineva…

Julie duse un deget de la inimă la buze.

— De la mine n-o să afle nimeni!

„Mă rog, în afară de Tiffany şi de Amber”, îşi spuse în sinea ei. Apoi îi aruncă lui Elizabeth un zâmbet, sigură că o va putea convinge pe noua ei prietenă să mai facă vreo două falsuri, măcar pentru prietenele apropiate.

— Să înceapă petrecerea!

După ce Elizabeth închise şi încuie uşa în urma ei, Julie o luă de mână şi o trase după ea, îndreptându-se cu paşi grăbiţi către taxiul care le aştepta. Se strecură înăuntru, îi comunică şoferului numele clubului, după care se răsuci pe banchetă.

— OK, iată planul de bătaie. Mai întâi de toate, o să gândim la rece.

— Trebuia să-mi fi luat un pulover?

Julie râse, apoi clipi, înţelegând că Elizabeth

vorbea serios:

— Nu, adică, noi trebuie să dăm dovadă de calm, să ne purtăm de parcă am merge prin cluburi tot timpul. Ca şi cum asta nu-i mare scofală pentru noi. E doar o seară de sâmbătă oarecare.

— Cu alte cuvinte, să fim calme şi să ne pierdem în mulţime.

— Asta zic. Odată intrate, ne aşezăm la o masă şi comandăm câte un Cosmopolitan.

— Ce-i aia?

— Ştii tu, ca fetele din *Totul despre sex*…

— Nu ştiu despre cine este vorba.

— În fine, nu contează. Asta e la modă. Avem douăzeci şi unu de ani, Liz. Mergem într-un club de fiţe. Comandăm băuturi la modă.

— A… Elizabeth se dădu mai aproape de ea şi coborî vocea: Părinţii tăi n-o să-şi dea seama că ai băut?

— S-au despărţit iarna trecută.

— A, îmi pare rău…

Julie ridică din umeri şi privi pe fereastra taxiului pentru o clipă.

— Se mai întâmplă. În orice caz, nu mă văd cu tata până miercuri, iar mama e plecată peste weekend la un ştiu ce cabană cu prietenii ei anosti. Emma e la o întâlnire, plus că oricum n-o interesează. Aşa că pot face tot ce vreau.

Elizabeth încuviinţă din cap. Erau amândouă la fel. Nu aveau pe nimeni acasă căruia să-i pese de soarta lor.

— Atunci, comandăm câte un Cosmopolitan.

— Aşa te vreau! Şi sondăm terenul. De aceea, vom dansa mai întâi una cu alta; aşa, vom avea timpul necesar pentru a-i studia pe băieţi – şi îi lăsăm şi pe ei să ne studieze în voie.

— De-asta dansează fetele între ele? Chiar începusem să mă întreb…

— În afară de-asta, e distractiv. Unde mai pui că mulţi băieţi nu vor să danseze. Ai mobilul la tine?

— Da.

— Dacă ne pierdem cumva una de alta, ne sunăm. Dacă vreun tip îţi cere numărul de telefon, nu-i da numărul de-acasă. Îi poţi da numărul de mobil – asta dacă nu cumva mama ta îţi monitorizează apelurile.

— Nu. Pentru că pe mine nu mă sună nimeni.

— După cum arăţi, situaţia o să se schimbe în seara asta. Dacă nu vrei ca un băiat să aibă numărul tău, dâi unul fals. Mai departe. Tu oricum eşti la facultate, aşa că din punctul ăsta de vedere nu ai de ce să-ţi faci griji. O să spunem că suntem colege de cameră. Eu studiez artele liberale”. Care ziceai că este specialitatea ta?

— Ar trebui să merg la medicină, dar…

— Mai bine rămâi la varianta asta. Spunem adevărul ori de câte ori este posibil. Asta ne ajută să nu ne pierdem în amănunte.

— În cazul ăsta, sunt la medicină şi urmează să intru într-un program de stagiatură. Până şi simpla idee o deprima pe Elizabeth. Dar nu vreau

să discut despre şcoală dacă nu este absolut necesar, mai ţinu ea să precizeze.

— Oricum băieţii nu vor să vorbească decât despre ei. O, Dumnezeule, aproape am ajuns. Julie deschise poşeta, îşi verifică machiajul într-o oglinjoară, îşi împrospătă luciul de buze, iar Elizabeth o imită. Poţi să plăteşti tu cursa? o întrebă Julie. Am luat o hârtie de o sută din rezerva secretă a mamei, dar, în afară de asta, nu am niciun cent.

— Sigur, nu-i nicio problemă.

— Pot să ţi-i dau înapoi. Pe tata îl conving repede.

— Nu mă deranjează să plătesc eu.

Elizabeth luă bonul şi calculă bacşişul.

— O, Doamne, mi s-a făcut pielea de găină. Nu-mi vine să cred că merg la Warehouse 12! E dementţial!

— Şi acum ce facem? întrebă Elizabeth după ce coborâră din taxi.

— Ne aşezăm la rând. Ştii, nu-i lasă pe toţi să intre, chiar dacă au acte de identitate în regulă.

— De ce?

— Pentru că este un club de fiţe, aşa că proştii şi nemernicii sunt întorşi din drum. Însă tip ele bine sunt întotdeauna lăsate să intre. Iar noi suntem nişte ţipe bine.

Coada era lungă, iar noaptea – caldă. Zgomotul traficului acoperea discuţiile celorlalte persoane care aşteptau la rând. Elizabeth savură clipele acelea – sunetele, mirosurile, priveliştea.

Era o seară de sâmbătă, se gândi ea, şi stătea la coadă la intrarea unui club de fiţe, alături de lumea bună. Purta o rochie nouă – o rochie *roşie* – şi tocuri foarte mari, care o făceau să se simtă înaltă şi puternică.

Nimeni nu o privea de parcă n-ar fi avut ce căuta acolo.

Bărbatul care verifica actele la intrarea în club purta un costum şi pantofi foarte lucioşi. Părul lui, închis la culoare, pieptănat pe spate şi strâns într-o coadă de cal, îi lăsa chipul neîncadrat. O cicatrice urca pe obrazul stâng. În urechea dreaptă strălucea un cercel cu şurub.

— E de la forţele de ordine, îi şopti Elizabeth lui Julie. M-am documentat. E aici ca să-i dea afară pe cei care creează probleme. Pare foarte puternic.

— Nu ne rămâne decât să trecem de el şi să ne strecurăm înăuntru.

— Clubul e în proprietatea companiei Five Star Entertainment, condusă de Mihail şi Serghei Volkov, despre care se crede că ar avea legături cu mafia rusească.

Julie îşi dădu ochii peste cap, în maniera ei obişnuită.

— Mafia este italienească. *Clanul Soprano* nu-ţi spune nimic?

Elizabeth nu vedea nicio legătură între soprane” şi mafie, aşa că începu să explice:

— După căderea comunismului în Uniunea Sovietică, crima organizată din Rusia a cunoscut o

perioadă de ascensiune. De fapt, ea era deja foarte bine organizată şi condusă de către SS, dar…

— Liz. Lasă lecţiile de istorie.

— Ai dreptate. Iartă-mă.

— Dă-i tipului actul tău de identitate şi continuă să vorbeşti cu mine. Julie ridică din nou vocea în timp ce se apropiau de uşa de la intrarea în club: Faptul că i-am dat papucii ratatului ăluia a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut după luni bune. Ţi-am spus că m-a sunat de trei ori azi? Dumnezeule, ce-şi închipuie el?! Un surâs fugar aruncat gorilei de la intrare, după care Julie îi întinse acesteia permisul, continuându-şi discuţia cu Elizabeth: I-am spus să-şi ia gândul! Dacă el nu-şi poate face timp pentru mine, se va găsi, cu siguranţă, altcineva care să-şi facă!

— Cel mai bine e să nu te implici într-o relaţie exclusivă, cu atât mai mult în stadiul ăsta.

— Exact! Julie întinse mâna pentru a fi marcată cu ştampila clubului, răstimp în care continuă să vorbească: Şi sunt pregătită să sondez şi restul terenului. Fac cinste cu primul rând de băuturi.

Trecu pe lângă tipul de la pază, care începuse verificarea lui Elizabeth. Avea întipărit pe chip un zâmbet atât de larg, încât Elizabeth se întrebă cum de nu-l înghiţise pe bărbat cu totul.

— Mulţumesc, spuse ea, atunci când acesta îi puse ştampila pe dosul palmei.

— Distracţie plăcută, doamnelor!

— Noi suntem distracţia, replică Julie, după care o apucă pe Elizabeth de mână şi o trase după ea. O, Dumnezeule! Am intrat! exclamă Julie cu voce piţigăiată, atenuată de sunetul muzicii, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-i oferi lui Elizabeth o îmbrăţişare.

Luată complet prin surprindere, Elizabeth rămase nemişcată, însă Julie ţopăi din nou de bucurie.

— Eşti un geniu!

— Da.

Julie râse, cu o privire uşor sălbatică.

— Bun! Masă, Cosmopolitan, dansăm şi explorăm.

Elizabeth spera ca muzica să-i acopere bătăile nebuneşti ale inimii, tot aşa cum acoperise şi ţipătul lui Julie. Atâţia oameni… Nu era obişnuită să fie cu atât de multe persoane la un loc. Toată lumea roia şi vorbea, în timp ce muzica vibra, vibra, vibra – un torent care înăbuşea fiecare suflu de aer. Oamenii se îngrămădeau pe ringul de dans, legănându-se, rotindu-se, asudând. Se înghesuiau în separeuri, în jurul meselor, la curba prelungă a barului din inox.

Era hotărâtă să rămână „rece”, dar un pulover nu şi-ar fi avut rostul. Trupuri încinse vibrau pretutindeni în jurul ei.

Efortul de a traversa mulţimea – se văzu nevoită să se ferească, să se strecoare şi să se lovească de trupurile celorlalţi – îi făcu inima să o ia la goană. Neliniştea îi urcă în gât ca o gheară şi

îi apăsă pe piept. Strânsoarea infernală a mâinii lui Julie era singurul lucru care o împiedica să o ia la sănătoasa.

În cele din urmă, Julie se duse glonţ la o masă de dimensiunile unei farfurii mai mari.

— Victorie! O, Dumnezeule! Parcă *toată lumea* s-a adunat aici. Va trebui să căutăm o masă mai aproape de ringul de dans. E absolut fabulos. DJ-ul e super! în cele din urmă, privirea lui Julie se opri pe chipul lui Elizabeth. Hei, te simţi bine?

— E foarte multă lume şi e cald.

— Păi… da. Cine ar vrea să meargă într-un club pustiu şi friguros? Ascultă, avem nevoie de ceva de băut, şi asta cât mai repede, aşa că mă duc la bar. Băutura o cumpăr eu, de vreme ce tu ai plătit taxiul. Asta o să-mi dea ceva timp să-mi încep tatonarea. Fă şi tu acelaşi lucru, de aici. Două cocktailuri Cosmopolitan vin imediat!

Fără braţul lui Julie care să-i asigure echilibrul, Elizabeth îşi împreună mâinile într-o încleştare anxioasă. Recunoscu semnele – nelinişte, senzaţie de claustrofobie – şi făcu eforturi conştiente să-şi aducă respiraţia la un ritm constant. Liz nu intra în panică doar aşa, pentru că era înghiţită de mulţime, îşi porunci să se relaxeze, pornind de la vârfurile picioarelor şi urcând tot mai sus.

Când ajunsese pe la nivelul stomacului, era deja suficient de calmă pentru a-şi asuma rolul de observator. Proprietarii localului – şi arhitectulprofitaseră la maximum de spaţiul oferit

de depozit şi de zidurile vechi de cărămidă, apelând la un motiv industrial urban, cu reţeaua de conducte şi ţevile la vedere. Inoxul – bar, mese şi scaune obişnuite sau de bar – reflecta dansul intermitent al luminilor, care erau, observă ea, sincronizate pe ritmul muzicii.

Două şiruri de trepte din fier, situate de o parte şi de alta a încăperii, deschideau calea către al doilea nivel al clădirii. Acolo, sus, oamenii stăteau înghesuiţi în dreptul balustradelor sau în jurul meselor. Probabil la etaj mai era un bar, bănuia ea. Băuturile aduceau profit.

Aici, jos, lucra DJ-ul, pe o platformă largă, sub luminile acelea intermitente. Un alt observator, decise Elizabeth. Situat într-o poziţie care denota autoritate şi respect, de unde putea studia mulţimea. Pletele lui lungi, închise la culoare, fluturau în timp ce-şi făcea treaba. Purta un tricou cu elemente grafice. De la distanţa aceea, Elizabeth nu putea observa prea bine modelul, însă vedea foarte clar un portocaliu ţipător pe fondul negru al materialului.

Imediat sub platforma pe care se afla, mai multe femei se unduiau lasciv, mişcându-şi şoldurile într-o invitaţie la împerechere.

Redevenind calmă, Elizabeth intră în starea de spirit indusă de muzică, îi plăcea mult ritmul pătrunzător, repetitiv; bubuitul tobelor; ţipătul metalic, aproape discordant, al chitarelor. Şi, în afară de asta, îi plăceau modurile atât de diferite în care dansatorii alegeau să se mişte pe ritmul

muzicii. Cu braţele în aer sau cu antebraţele ridicate precum cele ale unui boxer, cu pumnii strânşi, împungând cu coatele, cu tălpile înfipte în podea, sau, dimpotrivă, cu ele ridicate.

— Oau! Pur şi simplu oau! înainte de a se aşeza pe scaun, Julie puse pe masă nişte pahare de martini umplute cu un lichid roz. Era cât pe ce să le vărs la întoarcere, iar asta n-ar fi fost deloc plăcut. Am dat opt dolari pe unul.

— Băuturile alcoolice asigură cea mai mare marjă de profit în cluburi şi în baruri.

— Tot ce se poate. Dar sunt bune. Am gustat un pic din al meu şi e bestial. Râse, aplecându-se spre Elizabeth. Ar fi bine să tragem de ele până găsim nişte tipi care să ne cumpere de băut.

— Şi de ce ne-ar cumpăra ei de băut?

— Mai întrebi?! Suntem sexy şi suntem disponibile. Uite, bea puţin, şi hai să mergem să arătăm de ce suntem în stare.

Docilă, Elizabeth sorbi uşor din pahar.

— E bun. Luă încă o înghiţitură, de test, adăugând: Şi arată tare bine.

— Vreau să mă îmbăt şi să mă dezlănţui. Hei, ador melodia asta. Hai, e vremea să ne dezmorţim puţin.

Încă o dată, Julie o apucă de mână pe Elizabeth.

Când mulţimea se strânse în jurul ei, Elizabeth închise ochii. „Doar muzica”, îşi spuse ea. „Doar muzica”.

— Hei, te mişti bine.

Cu prudenţă, Elizabeth deschise din nou ochii, concentrându-se asupra lui Julie.

— Ce spui?

— Ştii, mi-era teamă că o să te mişti ca o toantă. Dar te mişti bine. Ştii să dansezi, explică Julie.

— A… Păi muzica are un ritm tribal şi e făcută în aşa fel încât să te stimuleze. E doar o chestiune de coordonare a picioarelor şi a şoldurilor. Şi de mimetism. I-am studiat de multe ori pe alţii cum dansează.

— Cum spui tu, Liz.

Lui Elizabeth îi plăcea să-şi mişte şoldurile. La fel ca tocurile înalte, mişcarea aceea a şoldurilor o făcea să se simtă puternică, iar felul în care rochia i se freca de piele adăuga un element de senzualitate.

Luminile făceau ca totul să pară ireal; muzica însăşi părea să absoarbă tot.

Senzaţia aceea de disconfort din cauza mulţimii se domolise, aşa că, atunci când Julie îşi izbi şoldurile de ale ei, Elizabeth râse din toată inima.

Dansară iar şi iar. Întoarse la măsuţa lor minusculă, îşi băură cocktailurile, iar în momentul când chelneriţa trecu pe la masa lor, Elizabeth comandă fără grijă un nou rând.

— Dansul îmi provoacă sete, îi explică ea lui Julie.

— Deja mă simt cuprinsă de o ameţeală plăcută. Iar tipul ăla de acolo nu ne mai scapă din

ochi. Nu, nu te uita!

— Şi cum îl văd dacă nu mă uit?

— Crede-mă pe cuvânt, e foarte drăguţ. În următoarea secundă, o să-l privesc cu subînţeles şi o să-mi dau părul pe spate, după care tu, ca din întâmplare, îţi răsuceşti scaunul. Are părul blond, oarecum creţ. Poartă un tricou alb, strâns pe corp, şi geacă şi blugi negri.

— A, da, l-am văzut mai devreme la bar. Vorbea cu o femeie. Tipa avea părul lung şi blond şi era îmbrăcată cu o rochie de un roz aprins, cu un decolteu foarte generos. El are un cercel de aur în formă de tortiţă în urechea stângă şi un inel de aur pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

— Dumnezeule! Tu chiar ai o pereche de ochi la ceafă, cum zicea maică-mea că are? Cum de ştii toate astea dacă nici măcar nu te-ai uitat la el?

— L-am văzut. Acolo, la bar, repetă Elizabeth. L-am observat pentru că femeia cea blondă părea foarte supărată pe el. Şi-mi aduc aminte pentru că am memorie eidetică.

— Şi se vindecă?

— Nu, nu este o boală sau o problemă medicală. A… Uşor îmbujorată, Elizabeth ridică din umeri. Era o glumă… Oamenii o numesc, de regulă, memorie fotografică, însă nu e foarte exact, pentru că e vorba despre ceva mai mult decât o simplă chestie vizuală.

— În fine… Pregăteşte-te!

Însă Elizabeth era mai degrabă interesată de strategia lui Julie – privirea aceea cu subînţeles la

care făcuse referire includea un cap uşor plecat, un zâmbet vag, misterios, şi o privire fugară, pe sub gene. Toate acestea, urmate de o mişcare rapidă şi de o scuturare a capului care făcu părul lui Julie mai întâi să se ridice, apoi să-i alunece înapoi pe umeri.

Să fi fost oare o chestie înnăscută? Să fi fost ceva dobândit? Vreo combinaţie între cele două? Oricum ar fi stat lucrurile, Elizabeth se gândi că o poate imita pe Julie, cu toate că nu mai avea suficient păr pe care să şi-l dea pe spate.

— Am recepţionat mesajul. O, dar are un zâmbet absolut adorabil… O, Doamne, vine spre noi. Chiar vine spre noi.

— Dar asta şi voiai, nu? De aceea i-ai… i-ai transmis semnalul.

— Da, dar… Pun pariu că are cel puţin douăzeci şi patru de ani. Sunt absolut sigură. Fă ca mine.

— Poftim?

Elizabeth ridică privirea, întocmai precum făcuse Julie, însă nu riscă să-i imite zâmbetul. Mai întâi avea nevoie de ceva practică.

— Mă întreb dacă m-ai putea ajuta cu o chestie.

Julie îşi dădu din nou părul pe spate, cu o mişcare diferită.

— Poate.

— Mă tem că mă cam lasă memoria, pentru că nu uit niciodată o femeie frumoasă, dar, din păcate, nu-mi amintesc să vă mai fi văzut pe

niciuna dintre voi. Spuneţi-mi că n-aţi mai fost pe aici până acum.

— E prima dată.

— A, deci aşa se explică…

— Probabil tu vii des pe aici…

— În fiecare seară. Este clubul meu. Vreau să spun – explică el cu un zâmbet strălucitor – că deţin ceva acţiuni aici.

— Eşti unul dintre Volkovi? se trezi Elizabeth întrebând pe negândite, după care simţi căldura din local crescând atunci când el se întoarse către ea, fixând-o cu nişte ochi albaştri, pătrunzători.

— Alex Gurevici. Un văr de-al lor.

— Julie Masters, interveni Julie, întinzând o mână, pe care Alex o apucă şi o sărută cu eleganţă pe articulaţiile degetelor. Iar ea este prietena mea, Liz, mai adăugă.

— Bine aţi venit la Warehouse 12. Vă simţiţi bine?

— Muzica e minunată.

Când chelneriţa se întoarse cu băuturile, Alex se grăbi să smulgă nota de plată de pe tavă.

— Femeilor frumoase care intră pentru prima dată în clubul meu nu li se permite să-şi cumpere singure băuturile.

Julie îi dădu un ghiont lui Elizabeth pe sub masă, în timp ce îi zâmbea lui Alex.

— În cazul acesta, va trebui să ni te alături.

— Mi-ar face plăcere, acceptă el, după care îi şopti ceva chelneriţei. Sunteţi în vizită la Chicago? se interesă el apoi.

— Născute şi crescute aici, îl lămuri Julie, sorbind prelung din paharul ei. Amândouă. Am venit acasă în vacanţă. Studiem la Harvard.

— Harvard? Alex înclină uşor capul; ochii îi sclipiră. Frumoase *şi* inteligente. Deja sunt pe jumătate îndrăgostit. Dacă mai ştiţi şi să dansaţi, sunt pierdut.

Julie luă din nou o înghiţitură din pahar.

— În cazul ăsta, o să ai nevoie de o hartă.

Bărbatul râse şi întinse mâinile către fete. Julie îl apucă de una din ele şi se ridică de la masă.

— Hai, Liz. Să-i arătăm cum se mişcă două ţipe de la Harvard.

— Ah, dar el vrea să danseze cu tine.

— Cu amândouă. Alex continua să ţină cealaltă mână întinsă. Ceea ce mă face să fiu cel mai fericit bărbat din încăpere.

Iniţial, vru să refuze, însă, din spatele lui Alex, Julie îi adresă o altă variantă de privire cu subînţeles, variantă ce implica ochi daţi peste cap, sprâncene încruntate şi grimase. Prin urmare, apucă mâna lui Alex.

Practic, n-o invitase la dans, însă Elizabeth se gândi în sinea ei că bărbatul avea maniere – ar fi putut foarte bine s-o lase să stea singură la masă. Făcu tot posibilul să li se alăture şi să nu-i incomodeze în vreun fel. Nu mai conta, adora să danseze. Adora muzica. Adora zgomotul acela care vibra în jurul ei, mişcările, mirosurile…

Când zâmbi, nu fu un zâmbet studiat, ci doar

o arcuire naturală a buzelor. Alex îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi larg, în timp ce îşi puse mâinile pe şoldurile lui Julie.

Apoi, ridică bărbia, făcându-i astfel un semn cuiva din spatele ei.

În secunda în care se întoarse să vadă despre cine era vorba, cineva o apucă de mână şi o învârti atât de repede, încât mai-mai că o făcu să-şi piardă echilibrul.

— Ca întotdeauna, vărul meu dă dovadă de lăcomie. Îşi ia două fete, în vreme ce eu nu am niciuna. În vocea aceea se simţea, exotic, un puternic accent rusesc. Asta dacă nu cumva ţi se face milă şi dansezi cu mine.

— Eu…

— Nu spune nu, frumoaso. O trase lângă el, pentru a o înclina pe spate. Doar un dans.

Nu reuşea să-şi ia ochii de la el. Era înalt, şi îi simţea trupul puternic, ferm lipit de al ei. Acolo unde Alex avea trăsături luminoase, el avea trăsături întunecate – părul lung care îi cădea pe umeri, ochii care aveau sclipiri aproape negre, pe fondul tenului măsliniu. Când îi zâmbea, îi apăreau gropiţe în obraji. Inima lui Elizabeth i se rostogolea în piept, tresăltând.

— Îmi place rochia ta, îi spuse el.

— Mulţumesc. E nouă.

Zâmbetul lui deveni mai larg.

— În plus, e culoarea mea preferată. Eu sunt Ilia.

— Eu sunt… Liz. Mă cheamă Liz. Ăă…

Privatno poznakomit sya.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc. Vorbeşti rusa.

— Da. În fine, numai puţin. Hm…

— O fată frumoasă care poartă culoarea mea preferată şi vorbeşte rusa. E noaptea mea norocoasă, ce să mai!

Nu, se gândi Liz, atunci când, continuând să o îmbrăţişeze strâns, el îi ridică mâna în dreptul buzelor lui. O, nu. Era noaptea *ei* norocoasă.

Era cea mai frumoasă noapte din viaţa ei.

În sensul actual al sintagmei: literatură, limbi străine, filosofie, istorie, matematică şi ştiinţă (n.tr.)

Confuzie cauzată de sensul substantivului comun soprano (engl.) – „soprană”, suprapus aici numelui propriu *The Sopranos* – *Clanul Soprano* (n.tr.)

CAPITOLUL 3

Se retraseră într-un separeu. Totul se petrecea atât de lin, atât de firesc, părea magic. La fel de magic precum băutura aceea drăguţă, roz, care apăru în faţa ei.

Era asemenea Cenuşăresei la bal, iar miezul nopţii era la o viaţă de om distanţă.

Când se aşezau, el venea aproape de ea şi nu-şi dezlipea privirea de la chipul ei. Trupul lui era aplecat spre ea, ca şi cum mulţimile şi muzica nu existau. O atingea în timp ce îi vorbea, şi fiecare

atingere a degetelor lui pe dosul pamei ei, pe braţ sau pe umăr îi dădea fiori.

— Şi ce anume studiezi la Harvard?

— Sunt la medicină.

Lucrurile nu aveau să stea aşa, îşi promise ea, dar pentru moment era un adevăr convenabil.

— Doctor, carevasâzică. Asta durează mulţi ani, nu? Ce fel de doctor vrei să devii?

— Mama ar vrea să-i calc pe urme, în neurochirurgie.

— Adică doctor care operează pe creier? Ăsta e un doctor mare, important, care face operaţii pe creier. Bărbatul îşi trecu vârful degetului de-a lungul tâmplei ei. Trebuie să fii foarte inteligentă pentru chestia asta.

— Chiar sunt. Foarte inteligentă.

Bărbatul râse, ca şi cum ea spusese ceva fermecător.

— E bine să te cunoşti pe tine însăţi. Spui că asta îşi doreşte mama ta. Dar asta îţi doreşti şi tu?

Fata luă o înghiţitură din paharul ei şi se gândi că bărbatul era, la rândul lui, foarte inteligent – sau cel puţin perspicace.

— Nu, nu chiar.

— În cazul ăsta, ce doctor ai vrea să fii?

— Eu nu vreau să devin doctor.

— Nu? Atunci?

— Aş vrea să lucrez în domeniul infracţiunilor cibernetice, pentru FBI.

— FBI?

Bărbatul făcu ochii mari.

— Da. Vreau să cercetez infracţiunile de înaltă tehnologie, fraudele informatice, terorismul, exploatarea sexuală. Este un domeniu important, care se schimbă în fiecare zi, pe măsură ce tehnologia avansează. Cu cât oamenii folosesc mai mult computerele şi electronicele, cu cât depind mai mult de ele, aşa că elementele infracţionale vor exploata această dependenţă. Hoţi, escroci, pedofili, chiar şi terorişti.

— Asta este pasiunea ta.

— Păi… cred că da.

— Atunci trebuie să te ţii de ea. Întotdeauna trebuie să ne urmăm pasiunile, nu?

Când mâna lui atinse în treacăt genunchiul ei, Elizabeth simţi o fierbinţeală uşoară, fluidă inundându-i pântecele.

— Niciodată n-am făcut-o. „E oare pasiune?” se întrebă ea. „Fierbinţeala asta uşoară, lichidă?” Dar aş vrea să încep, adăugă ea.

— Trebuie s-o respecţi pe mama ta, dar şi ea trebuie să te respecte pe tine. Eşti o femeie în toată puterea cuvântului. Iar o mamă îşi doreşte fericirea copilului ei.

— Nu vrea să-mi irosesc inteligenţa.

— Dar inteligenţa îţi aparţine.

— Încep să cred şi eu asta. Tu eşti la facultate?

— Eu am terminat cu toate astea. Acum lucrez în afacerea familiei. Asta mă face fericit.

Îi făcu semn chelneriţei să mai aducă un rând, înainte chiar ca Elizabeth să observe că

paharul ei era aproape gol.

— Pentru că asta este pasiunea ta.

— Exact. Eu îmi urmez pasiunile – cam aşa.

Avea de gând să o sărute. N-o mai fi fost ea sărutată până atunci, dar îşi imaginase adesea cum ar fi. Descoperi că imaginaţia nu era punctul ei forte.

Ştia că sărutul transmitea informaţii biologice prin intermediul feromonilor, că actul în sine stimula toate terminaţiile nervoase de la nivelul buzelor sau al limbii. Se declanşa o reacţie chimică – una agreabilă, care explica de ce, cu foarte puţine excepţii, sărutul făcea parte din cultura umană.

Dar, în *practică*, sărutul era o chestiune cu totul diferită de simpla teorie.

Buzele lui erau moi şi fine şi se frecară uşor de ale ei, presiunea crescând încet, treptat, pe măsură ce mâna lui alunecă uşor în sus, dinspre şold spre cutia toracică. Inima ei o luă la goană deasupra mâinii bărbatului, atunci când limba lui îşi făcu loc printre buzele ei şi alunecă alene peste limba ei.

Îşi ţinu răsuflarea, apoi expiră cu un sunet involuntar, care aproape că trăda durere – iar lumea se puse din nou în mişcare.

— Drăguţ, murmură el, iar vibraţia cuvintelor în dreptul buzelor ei şi căldura respiraţiei lui în interiorul gurii ei o făcură să simtă fiori pe şira spinării. Foarte drăguţ. Dinţii lui o muşcară uşor de buza de jos, după care bărbatul se lăsă pe

spate, studiind-o. Îmi placi foarte mult.

— Şi tu-mi placi. Mi-a plăcut să te sărut.

— Atunci va trebui s-o facem din nou, în timp ce dansăm. O ajută să se ridice şi îşi trecu din nou buzele peste ale ei. Tu nu eşti… cum se spune… ternă. Da, ăsta este cuvântul. Nu eşti asemenea multor alte femei care vin aici să danseze, să bea şi să flirteze cu bărbaţi.

— Eu nu prea am experienţă la niciunul dintre capitolele astea…

Ochii aceia negri sclipiră în luminile intermitente.

— Asta înseamnă că ceilalţi bărbaţi n-au norocul meu.

Elizabeth aruncă în treacăt o privire înapoi, către Julie, în timp ce Ilia o conducea către ringul de dans. Văzu că şi prietena ei era sărutată. Nu tandru, nu cu blândeţe, dar ei părea să-i placă – la drept vorbind, participa pe deplin, aşa că…

Apoi, Ilia o cuprinse în braţe, conducând-o altfel decât toţi ceilalţi, care se precipitau, se agitau şi se învârteau întruna. O legăna încet, apropiindu-şi din nou gura de a ei.

Elizabeth încetă să se gândească la reacţii chimice şi la terminaţii nervoase. În loc de asta, îşi dădu toată silinţa să se implice pe deplin. Instinctul o făcu să-şi încolăcească braţele pe după gâtul lui. Când simţi schimbarea aceea la el, tăria aceea care o apăsa, ştiu că era o reacţie fizică normală, chiar involuntară.

Dar conştientiza, în acelaşi timp, şi miracolul

situaţiei: ea provocase reacţia aceea. El o dorea, când nimeni altcineva n-o mai dorise până atunci.

— Ce-mi faci tu mie, îi şopti el la ureche. Gustul tău, parfumul tău…

— Feromonii sunt de vină.

El o privi de sus în jos, cu sprâncenele încruntate.

— Cine e de vină?

— Nimeni.

Îşi lipi obrazul de umărul lui.

Ştia că alcoolul îi tulbura oarecum judecata, însă nu-i păsa. Şi, deşi era conştientă că nu-i păsa tocmai din cauza acestei tulburări, Elizabeth ridică din nou buzele. De data aceasta, chiar ea iniţie sărutul.

— Ar trebui să ne aşezăm, spuse el după un timp. Mă faci să mi se înmoaie genunchii.

O luă de mână, şi se întoarseră la masă. Julie, cu ochii extrem de sticloşi şi cu chipul îmbujorat, sări în picioare. Se legănă preţ de vreun minut, râse, apoi îşi apucă poşeta.

— Ne întoarcem imediat. Haide, Liz.

— Unde?

— Unde oare? La toaletă fetelor.

— Aha. Scuze.

Julie o luă de braţ – şi din solidaritate, dar şi pentru a-şi putea păstra echilibrul.

— O, Dumnezeule! îţi vine să crezi? Am pus mâna pe cei mai tari ţipi din club. Dumnezeule, sunt sexy rău băieţii ăştia! Iar al tău mai are şi accentul ăla… Aş fi vrut să aibă şi al meu un aşa

accent, dar, pe de altă parte, sărută mult mai bine ca Darryl. Practic, clubul este al lui, ştii? Şi mai are şi casa asta pe malul lacului... O să plecăm cu toţii de aici şi mergem direct acolo.

— La el acasă? Crezi că e bine?

— O, da! Julie se împinse în uşa de la baie şi aruncă o privire la coada care se formase în faţa cabinelor de toaletă. Era de aşteptat! Şi fac pe mine. Sunt atât de ameţită! Tipul tău cum e? Sărută bine? Cum ziceai că-l cheamă?

— Ilia. Da, se pricepe. Îmi place de el, chiar foarte mult, dar nu cred că e cazul să mergem cu ei la Alex acasă.

— Of, relaxează-te, Liz! Nu mă poţi lăsa baltă acum. Eu sunt hotărâtă să o fac cu Alex, dar nu pot să mă duc acolo doar cu el – nu de prima dată. Tu nu eşti obligată s-o faci cu Ilia, dacă eşti încă virgină.

— Sexul este un act natural şi necesar, nu doar pentru procreare, ci, la oameni cel puţin, şi pentru plăcere şi eliberare de stres.

— De acord cu tine. Julie o înghionti cu cotul. Aşadar, n-o să mă consideri desfrânată dacă mă culc cu Alex?

— Faptul că femeile sunt socotite stricate sau de duzină pentru că acceptă să facă sex de plăcere, în timp ce pentru bărbaţi acest lucru este considerat vital, nu este decât o preconcepţie nefericită, derivată din ideologia unei societăţi patriarhale. Virginitatea n-ar trebui văzută drept un premiu pe care să-l câştigi şi nici ceva ce

trebuie păstrat secret. Himenul nu are proprietăţi care să aducă nu ştiu ce satisfacţii, nu îţi acordă puteri miraculoase. Femeilor ar trebui-nu, trebuie! – săli se permită să-şi caute propria satisfacţie sexuală, indiferent dacă procrearea este sau nu scopul final şi dacă relaţia este sau nu una monogamă, tot aşa cum un bărbat este liber să o facă.

O roşcată slabă şi deşirată îşi ciufuli părul pentru a-i da volum, după care îi aruncă lui Elizabeth un zâmbet larg, fix când trecu pe lângă ea.

— Aşa, soro, ciripeşte!

Elizabeth se aplecă spre Julie, în timp ce tipa îşi continua drumul spre ieşire.

— De ce să ciripesc? şopti ea.

— E doar o expresie. Ştii, Liz, eu mi te imaginam altfel: genul de mironosiţă care stă cu picioarele încrucişate şi nu se lasă atinsă decât eventual deasupra taliei şi peste haine.

— Faptul că n-am experienţă nu înseamnă neapărat că sunt o mironosiţă.

— Am priceput. Ştii, iniţial mă gândeam să te las baltă imediat ce intram în club şi reuşeam să mă cuplez; dar, din câte observ, eşti tare nostimă – asta în ciuda faptului că vorbeşti ca o profesoară în jumătate din timp. Aşa că, ştii, îmi cer scuze că mi-a trecut prin cap aşa ceva.

— Nu-i nimic. Important e că până la urmă n-ai făcut-o. În plus, ştiu că nu sunt ca prietenele tale.

— Hei! Julie îşi trecu uşor braţul pe după umerii lui Elizabeth, îmbrăţişând-o. Acum eşti prietena mea, nu?

— Sper. Niciodată n-am…

— O, slavă Domnului! Cu acest strigăt înflăcărat, Julie se repezi cu paşi împleticiţi spre una dintre cabine, a cărei uşă tocmai se deschisese. Aşadar, mergem acasă la Alex, da?

Elizabeth privi în jurul ei, în toaleta aglomerată. Toate femeile îşi împrospătau machiajul, îşi aranjau părul, aşteptau la coadă, râdeau, vorbeau… Era, probabil, singura virgină din încăpere.

Virginitatea nu era un premiu, îşi reaminti ea. Prin urmare, nu era nicio povară. Era a ei, şi numai ea avea dreptul să decidă dacă era cazul s-o păstreze sau s-o piardă. Opţiunea ei. Viaţa ei.

— Liz?

— Da. Regăsindu-şi suflul, Liz se îndreptă către următoarea cabină deschisă. Da, spuse ea din nou, închizând şi uşa, şi ochii. Mergem. Împreună.

La masă, Ilia îşi ridică paharul cu bere.

— Dacă fetele astea au douăzeci şi unu de ani, atunci eu am şaizeci!

Alex se mulţumi să râdă, ridicând din umeri.

— Sunt destul de aproape. Iar a mea e în călduri, crede-mă!

— E beată, Alexi.

— Aşa, şi? Doar nu i-am turnat eu băutura pe gât. Am venit după ceva prospătură, iar în seara

asta am de gând să i-o trag. Frăţioare, doar n-o să-mi spui acum că tu nu ţi-ai propus s-o tăvăleşti puţin pe bruneta aia focoasă.

— E o dulceaţă. Un zâmbet apăru pe buzele lui Ilia. Şi e puţin necoaptă. Nu e la fel de beată ca a ta. Dacă vrea, o să mă culc cu ea. Îmi place cum gândeşte.

Buzele lui Alex se strâmbară într-un rictus.

— Hai, frate, scuteşte-mă cu tâmpeniile astea!

— Nu, serios. Asta adaugă o notă… Se uită în jur. Prea multă monotonie, constată el privindu-le pe femeile care treceau pe lângă el, prea mult previzibil. O notă de prospeţime, completă el. Da, ăsta e cuvântul potrivit.

— Blonda pregăteşte terenul ca să mergem la mine. Cu toţii. A spus că nu merge fără prietena ei. Poţi folosi camera de rezervă.

— Prefer să merg la mine acasă.

— Uite ce e, ori merg amândouă, ori nu merge niciuna. Doar nu mi-am irosit mai bine de două ore din viaţă ca s-o ameţesc, pentru ca acum s-o văd cum mă lasă cu ochii în soare fiindcă tu nu poţi să închei afacerea cu prietena ei.

Ilia îl săgetă cu privirea pe deasupra paharului cu bere.

— Pot să închei afacerea, *dvojurodny braţ*.

— Şi cam ce crezi tu că o să le dea pe spate, *vere*? Apartamentul de rahat în care încă mai locuieşti sau casa mea de pe malul lacului?

Ilia ridică dintr-un umăr.

— Prefer casa mea mai simplă, dar în fine... Mergem la tine. Fără droguri, Alexi.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

— Fără droguri. Ilia se aplecă în faţă şi înfipse degetul în masă. Rămâi la chestii legale. Nu le cunoaştem pe fetele astea, dar a mea cred că nu ar fi de acord. Spune că vrea să lucreze la FBI.

— Încerci să mă duci cu preşul.

— Deloc. Fără droguri, Alexi, altfel eu nu mai merg – iar tu nu i-o mai tragi în seara asta.

— Bine. Uite-le că vin.

— Ridică-te! Ilia îl lovi pe Alex cu piciorul pe sub masă. Prefă-te că eşti un gentleman.

El se ridică şi îi întinse mâna lui Liz.

— Am vrea să ieşim de aici, anunţă Julie, încolăcindu-şi braţele în jurul lui Alex. Am vrea să-ţi vedem casa.

— Atunci aşa o să facem. Nimic nu se compară cu o petrecere privată.

— Tu eşti de acord? o întrebă Ilia în şoaptă când porniră spre ieşire.

— Da. Julie îşi doreşte foarte mult asta, şi am venit împreună, aşa că...

— Nu, nu te-am întrebat ce îşi doreşte Julie. Te-am întrebat dacă *tu* îţi doreşti.

Elizabeth se uită la el şi simţi un nod în gât şi un fior. Pentru el, chiar conta ce îşi dorea ea.

— Da, vreau să merg cu tine.

— În regulă. Îi luă mâna şi şi-o apăsă în dreptul inimii, în timp ce-şi croiră drum prin mulţime. Şi eu vreau să fiu cu tine. Şi poţi să-mi

spui mai multe despre Liz. Vreau să ştiu totul despre tine.

— Julie îmi spunea că băieţii – bărbaţii – nu vor să vorbească decât despre ei.

Ilia râse şi îşi trecu braţul pe după talia ei.

— Şi atunci cum mai descoperă femei fascinante?

Când ajunseră la uşă, un bărbat în costum veni către ei şi îl bătu pe Ilia pe umăr.

— O clipă, se scuză Ilia faţă de Liz şi făcu un pas într-o parte.

Elizabeth nu reuşi să audă cine ştie ce, plus că vorbeau în rusă. Însă din expresia pe care o surprinse atunci când zări în treacăt profilul lui Ilia, reuşi să înţeleagă că nu era deloc încântat de veştile primite.

Era aproape sigură că acel *chyort voz mi* aruncat printre dinţi era o înjurătură. Îi făcu semn bărbatului să aştepte, după care o conduse pe Liz afară, la Alex şi la Julie.

— A apărut ceva de care trebuie să mă ocup. Îmi pare foarte rău.

— Este în regulă. Înţeleg.

— Mai las-o dracu', Ilia. Pune pe altcineva să se ocupe.

— Sunt chestiuni legate de afaceri, spuse Ilia scurt. N-ar trebui să dureze prea mult – în orice caz, nu mai mult de-o oră. Tu mergi înainte cu Alexi şi cu prietena ta. Vin şi eu imediat ce termin aici.

— A, dar…

— Haide, Liz, o să fie bine. Poţi să-l aştepţi pe Ilia acasă la Alex. Are toate genurile de muzică – şi un televizor cu ecran plat.

— Aşteaptă puţin. Ilia se aplecă şi o sărută pe Elizabeth prelung şi profund. Vin şi eu curând. Condu cu atenţie, Alexi. Ai o încărcătură valoroasă.

— Aşadar, acum am două femei frumoase. Ca să nu scape ocazia, Alex le prinse pe ambele fete de braţ, explicându-le: Ilia ia totul în serios. Mie, pe de altă parte, îmi place să mă distrez. Suntem prea tineri ca să fim serioşi.

Un SUV de culoare închisă se apropie pe nesimţite de marginea bordurii. Alex făcu un semn, apoi prinse cheile pe care i le aruncă băiatul de la parcare. Deschise portiera. Constrânsă de bunele maniere şi de obligaţii, Liz urcă în spate. Privi ţintă către uşa clubului, întinzând gâtul să nu o piardă din ochi nici măcar atunci când Alex demară, în timp ce Julie cânta împreună cu aparatul de radio.

Nu părea în regulă. Fără Ilia, entuziasmul şi aşteptarea aceea înfrigurată se stinseseră şi totul devenise searbăd şi monoton. În combinaţie cu acoolul, călătoria pe bancheta din spate îi dădu o senzaţie de râu de maşină. Fiindu-i greaţă şi simţindu-se dintr-odată extrem de obosită, îşi sprijini capul de geamul lateral al maşinii.

Nu aveau nevoie de ea, constată Elizabeth. Şi Julie, şi Alex cântau şi râdeau. El conducea mult prea repede, luând curbele într-un mod care îi

făcea rău la stomac. Dar nu avea de gând să lase să i se facă rău. Chiar dacă se simţea cuprinsă de valuri de fierbinţeală, îşi impuse să respire, rar şi regulat. Nu avea să accepte umilinţa de a i se face rău pe bancheta din spate a maşinii lui Alex.

Coborî fereastra câţiva centimetri şi lăsă aerul să-i adie pe obraz. Ar fi, vrut să se întindă, să doarmă. Băuse prea mult, iar asta era doar o altă reacţie chimică.

Nici pe de parte la fel de plăcută precum sărutul.

Se concentră la respiraţie, la adierea care îi răcorea obrazul, la case, maşini, străzi. La orice altceva în afară de stomacul şi de capul pe care şi le simţea fremătând.

În timp ce Alex conducea pe Lake Shore Drive, Elizabeth se gândi cât de aproape erau de casa ei din Lincoln Park. Dacă s-ar putea duce pur şi simplu acasă, s-ar putea întinde în pat în linişte şi şi-ar alunga starea de greaţă şi ameţeala printr-un somn bun. Dar, în clipa când Alex se opri în faţa unei case tradiţionale, relativ vechi, cu două etaje, se gândi că măcar putea coborî din maşină, să simtă pământul sub picioare.

— Am nişte privelişti extraordinare aici, spuse Alex în vreme ce coborî din maşină împreună cu Julie. M-am gândit iniţial să cumpăr un condominiu, dar ţin mult la intimitatea mea. Aici am suficient loc pentru petreceri şi, în plus, nu mă freacă nimeni la cap că e muzica prea tare.

Julie se împletici şi râse nestăpânit atunci

când Alex o prinse să nu cadă şi o ciupi de fund.

Elizabeth păşea în urma lor – a cincea roată la căruţă. Se simţea mizerabil.

— Locuieşti singur aici, reuşi ea să îngaime.

— E suficient spaţiu pentru oaspeţi. Descuie uşa de la intrare şi făcu un gest larg. Doamnele mai întâi.

După care îi dădu lui Elizabeth, în glumă, o palmă uşoară peste fund, în momentul când aceasta păşi înăuntru.

Ar fi vrut să-i spună că avea o casă frumoasă, însă adevărul era că totul părea prea luminos, prea nou, prea modern. Numai linii abrupte, suprafeţe sclipitoare şi piele lucioasă. Un bar de un roşu aprins, o canapea imensă din piele neagră şi un televizor enorm cu ecran plat dominau camera de zi, deşi punctul de atracţie al încăperii ar fi trebuit să fie glasvandul larg şi ferestrele ce dădeau spre o terasă.

— O, Dumnezeule! Ador chestia asta. Imediat ce rosti aceste cuvinte, Julie se aruncă pe canapea, tolănindu-se. E… decadent.

— Tocmai asta e şi ideea, scumpo. Alex luă o telecomandă, apăsă pe buton, şi o muzică bubuitoare umplu încăperea. O să vă pregătesc ceva de băut, se oferi el.

— Poţi face Cosmopolitan? îl întrebă Julie. Ador Cosmopolit anul…

— Se rezolvă.

— Eu aş vrea nişte apă dacă se poate, ceru Elizabeth.

— Of, Liz, nu strica atmosfera.

— Sunt puţin deshidratată. Şi, Dumnezeule, simţea că se sufoca! Pot ieşi puţin să văd împrejurimile?

Zicând acestea, Elizabeth se îndreptă încet spre uşile terasei.

— Sigur. Mi casa es su casa.

— Eu vreau să dansez.

În vreme ce Julie se ridică împleticindu-se şi începu să se unduiască, Elizabeth deschise în grabă uşa terasei şi evadă. Îşi imagina că priveliştea trebuia să fie una extraordinară, însă totul deveni tulbure în faţa ochilor ei în timp ce se îndreptă pe bâjbâite spre balustradă şi se sprijini de ea.

Ce căutau ele aici? Ce fusese în mintea lor? Era o greşeală. O greşeală stupidă, nechibzuită. Trebuiau să plece. Trebuia s-o convingă pe Julie să plece.

Dar auzea râsul îmbibat de Cosmopolitan al lui Julie, care acoperea chiar şi sunetul muzicii.

Poate, dacă se aşeza aici, afară, preţ de câteva minute, putea să-şi limpezească gândurile, să aştepte ca stomacul ei să se liniştească. Putea pretinde că a sunat-o mama ei. Ce mai conta o minciună după o noapte plină de baliverne? O să inventeze o scuză – un pretext logic, plauzibil – ca să poată pleca. După ce i se limpezeau gândurile.

— Aici erai.

Se întoarse când Alex păşi pe terasă.

— Unul din fiecare.

Elegant în lumina slabă, bărbatul ducea un pahar cu apă şi gheaţă într-o mână, iar în cealaltă unul cu cocktailul ăla roz frumos, care acum îi dădea stomacul peste cap lui Elizabeth.

— Mulţumesc. Dar cred că nu iau decât apa.

— Trebuie să alimentăm starea asta de euforie, scumpo, comentă Alex, însă puse paharul deoparte. Ştii, nu este nevoie să stai aici, singură-sigurică, mai adăugă el, după care se întoarse şi o lipi de balustradă. Putem să ne distrăm în trei. Pot să mă ocup de amândouă.

— Nu cred…

— Cine ştie dacă Ilia mai vine. Muncă, muncă, muncă… Asta e tot ce ştie. Cu toate astea, uite că ai reuşit să-i atragi atenţia. Şi mi-ai atras şi mie atenţia. Hai înapoi înăuntru. O să ne simţim bine cu toţii.

— Cred că… îl aştept pe Ilia. Trebuie să merg la baie.

— Cum doreşti, dar tu ai de pierdut, scumpo. Deşi bărbatul nu făcu decât să ridice din umeri, lui Elizabeth i se păru că zăreşte o sclipire de răutate în privirea lui. Ia-o la stânga, mai spuse el. E dincolo de bucătărie.

— Mulţumesc.

— Dacă te răzgândeşti… îi strigă el din urmă, când ea fugi spre uşă.

— Julie! Elizabeth o apucă pe Julie de braţ, tocmai când aceasta din urmă încerca să execute o piruetă şovăielnică.

— Mă distrez atât de bine! E cea mai grozavă

noapte pe care am petrecuto vreodată.

— Julie, ai băut prea mult.

După ce scoase un bolborosit de protest, Julie se smulse din strâns o are a lui Elizabeth.

— Nu se poate.

— Trebuie să plecăm.

— Ba trebuie să rămânem aici şi să petrecem!

— Alex spunea să ne culcăm amândouă cu el.

— Pfui! Râzând zgomotos, Julie făcu din nou o piruetă. Se prosteşte, Liz. Acum nu te transforma într-o tocilară antipatică. Tipul tău o să apară în câteva minute. Mai bea ceva şi relaxează-te.

— Nu mai vreau să beau nimic! Mă simt rău. Vreau să plec acasă.

— Nu pleci acasă. Acolo nu-i pasă nimănui de tine. Haide, Lizzy! Dansează cu mine.

— Nu pot. Liz îşi duse o mână la stomac, în timp ce pielea îi devenea lipicioasă din cauza transpiraţiei. Trebuie să… încercă ea să mai adauge. Incapabilă să-şi stăpânească senzaţia de rău, Elizabeth o luă la goană în stânga, zărindu-l în treacăt pe Alex sprijinit de uşa de la terasă rânjind către ea.

Aproape plângând, fata se împletici prin bucătărie, gata-gata să cadă pe gresie în goana ei către baie.

Riscă să mai zăbovească o jumătate de secundă pentru a încuia uşa în urma ei, după care se prăbuşi în genunchi în faţa vasului de toaletă. Vomită o substanţă roz, oribilă, greţoasă şi abia reuşi să-şi tragă puţin sufletul înainte de a o lua de

la capăt. Lacrimile îi şiroiau pe obraz atunci când se ridică, sprijinindu-se de chiuvetă. Pe jumătate orbită de lacrimi, dădu drumul la apa rece, sorbi puţină din căuşul palmei, după care se stropi şi pe faţă.

Tremurând din tot corpul, ridică încet fruntea şi îşi văzu chipul în oglindă – alb precum ceara, cu rimelul şi dermatograful întinse sub ochi ca nişte vânătăi. Urme şi mai adânci coborau pe obraji, asemenea unor lacrimi negre.

O copleşi un sentiment de ruşine, chiar înainte ca un nou val de greaţă s-o facă să cadă din nou în genunchi.

Epuizată, simţind cum se învârte camera cu ea, Elizabeth se ghemui pe plăcile de gresie şi plânse. Nu voia s-o vadă nimeni în starea în care se afla acum.

Voia să plece acasă.

Voia să moară.

Rămase acolo, întinsă pe jos, tremurând, cu obrazul lipit de gresia rece, până ce se simţi în stare să încerce să se ridice. Încăperea mirosea greu, a vomă şi a sudoare, dar Elizabeth nu putea să iasă înainte să se spele.

Se curăţă cât putu de bine cu săpun şi apă, frecându-şi obrazul până când îşi zdreli pielea, oprindu-se după fiecare minut pentru a se apleca din nou peste chiuvetă, să-şi înăbuşe un nou val de greaţă.

Acum, părea palidă *şi* murdară. Ochii îi erau ca de sticlă şi aveau contururi roşii. Dar îi

tremurau mâinile, aşa că încercarea ei de a-şi împrospăta machiajul avu un efect opus celui dorit.

Trebuia să accepte umilinţa. Avea să iasă pe terasă, să respire aer proaspăt şi să aştepte sosirea lui Ilia. Apoi avea să-l roage s-o conducă acasă, şi spera că el avea să fie înţelegător.

El nu va dori s-o mai vadă vreodată. Nu va dori s-o mai sărute vreodată.

„Cauză şi efect”, îşi spuse ea. Minţise în repetate rânduri, iar rezultatul era această umilinţă; mai rău chiar – această scurtă întrezărire a ceea ce ar fi putut fi, pentru ca ulterior bucuria să-i fie răpită cu totul.

Coborî capacul de la toaletă, se aşeză, îşi încleştă mâinile în jurul poşetei şi îşi adună curajul pentru a face următorul pas. Epuizată, îşi scoase pantofii. Ce mai conta? O dureau picioarele îngrozitor; pentru Cenuşăreasa sosise miezul nopţii.

Cu toată demnitatea de care mai era în stare, traversă bucătăria aceea cu aparate electrocasnice mari şi negre şi cu hiaturi de un alb orbitor. Dar, tocmai când se pregătea să intre în camera de zi, îi văzu pe Alex şi pe Julie, dezbrăcaţi, făcând sex pe canapeaua din piele.

Uluită, fascinată, Elizabeth rămase împietrită preţ de o clipă, privind cum tatuajele de pe spatele şi umerii lui Alex se vălureau în timp ce şoldurile lui făceau acele mişcări de du-te-vino. Sub el, Julie scotea nişte gemete guturale.

Ruşinată de faptul că rămăsese să-i privească, Elizabeth făcu câţiva paşi înapoi în tăcere şi folosi uşa de dincolo de bucătărie pentru a ieşi pe terasă.

Avea să stea pe întuneric, la aer, până când aveau ei să termine. Nu era o mironosiţă. La urma urmei, nu era vorba decât despre sex. Însă şi-ar fi dorit din tot sufletul ca ei să fi făcut sex în spatele uşii închise a dormitorului.

Apoi, îşi dori să fi avut mai multă apă pentru a-şi alina gâtul chinuit şi o pătură, pentru că i se făcuse frig – îi era frig, se simţea goală pe dinăuntru şi foarte, foarte vulnerabilă.

Apoi aţipi, ghemuită pe un scaun aflat într-un colţ întunecat al terasei.

Nu ştia ce anume o trezise – nişte voci, un zdrăngănit dar se trezi brusc, înţepenită şi îngheţată. Uitându-se la ceas, văzu că dormise numai vreun sfert de oră, dar se simţea chiar mai rău decât mai devreme.

Trebuia să plece acasă. Prudentă, se strecură până la uşă, ca să vadă dacă Julie şi Alex terminaseră.

Nu o zări pe Julie deloc, ci doar pe Alex – care avea pe el doar o pereche de boxeri negri – şi pe alţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi complet.

Muşcându-şi buza, se apropie şi mai mult. Poate că bărbaţii aceia veniseră să-l anunţe pe Alex că Ilia avea să întârzie. Of, Doamne, cât şi-ar fi dorit ca el să vină şi s-o ducă acasă.

Amintindu-şi în ce hal arăta, Elizabeth

rămase în umbră, în timp ce înainta spre uşa pe care Alex o lăsase deschisă.

— La dracu'! Vorbeşte în engleză. M-am născut la Chicago! Evident iritat, Alex se duse la bar şi îşi turnă vodcă într-un pahar. Ia zi, Korotki, ce e atât de urgent încât nu puteai aştepta până mâine?

— De ce s-o mai lungim până mâine? Asta ţi se pare suficient de americăneşte?

Bărbatul care vorbea avea un trup atletic, compact. Mânecile scurte ale tricoului său negru i se mulau pe bicepşi. Braţele îi erau acoperite de tatuaje. La fel ca Alex, bărbatul era blond şi chipeş. „Vreo rudă?" se întrebă Elizabeth. Asemănarea era destul de subtilă, dar exista, fără îndoială.

— Da, ce să spun, eşti un yankeu pe cinste! spuse Alex punând înapoi vodca. Programul de lucru s-a terminat, mai adăugă el.

— Iar tu munceşti din greu! Vocea calmă a lui Korotki făcea cuvintele să sune foarte cursiv. Dar, sub inflexiunile acelea calde, se simţea accentul uneltitor, dur, aspru. Ce-i drept, e muncă grea să furi de la unchiu-tău!

Alex se opri tocmai când începuse să toarne un praf alb dintr-o pungă transparentă pe o oglindă mică, pătrată, de la bar.

— Ce tot spui acolo? Nu fur de la Serghei.

— Furi de la cluburi, de la restaurant; iei crema câştigurilor din escrocheriile pe internet şi a profiturilor de pe urma curvelor. Furi din tot ce

prinzi. Şi mai zici că nu furi de la unchiu-tău? Ai impresia cât tâmpit?

Rânjind batjocoritor, Alex luă un instrument subţire din metal pe care începu să-l lovească uşor peste praful acela alb.

Cocaină, îşi dădu Elizabeth seama. O, Dumnezeule, ce căuta ea aici?

— Eu îi sunt loial lui Serghei, spuse Alex în timp ce împărţea praful. Şi am să discut cu el mâine despre toate *aberaţiile* astea.

— Tu crezi că el nu ştie de unde ai tu bani de Rolex, de Armâni, de Versace, banii pentru casa asta şi pentru toate jucăriile tale – şi mai ales pentru droguri, Alexi? Crezi că el nu ştie că ai făcut o înţelegere cu poliţia?

Micul instrument zăngăni atunci când Alex îl scăpă din mână.

— Eu nu fac înţelegeri cu poliţia.

„Minte”, se gândi Elizabeth. O vedea în ochii lui, o simţea în vocea lui.

— Te-au ridicat acum două zile, pentru posesie de droguri, spuse Korotki, iar gestul pe care îl făcu spre cocaină era unul de profund dezgust. Şi atunci te-ai înţeles cu ei, *mudak*. Ţi-ai trădat familia în schimbul libertăţii tale, al vieţii de huzur pe care o duci. Ştii ce păţesc hoţii şi trădătorii, Alexi?

— O să discut cu Serghei. O să-i explic. Am fost nevoit să le dau ceva informaţii, dar au fost aiureli. Doar aiureli. I-am jucat pe degete.

— Nu, Alexi, ei te-au jucat pe tine pe degete.

Şi tu ai pierdut.

— O să discut cu Serghei.

Când se dădu înapoi, cel de-al doilea bărbat făcu o mişcare bruscă – rapidă pentru gabaritul său – şi îi imobiliză lui Alex mâinile la spate.

Frica pusese stăpânire pe chipul lui şi cu fricã începu să vorbească în rusă:

— Nu face asta. Iakov, suntem veri. Mamele noastre sunt surori. Ne curge acelaşi sânge prin vene.

— Eşti o ruşine pentru maică-ta, pentru sângele nostru. În genunchi!

— Nu! Nu face asta!

Al doilea bărbat îl puse pe Alex la pământ.

— Nu face asta! Te implor. Avem acelaşi sânge. Mai dă-mi o şansă.

— Aşa, imploră. Imploră pentru viaţa ta inutilă. L-aş lăsa pe Igor să te facă bucăţi, dar unchiul tău a zis să fim miloşi cu tine, de dragul soră-sii.

— Vă rog. Aveţi milă.

— Asta este mila de care vei avea parte.

Korotki scoase o armă de la spate, îi lipi ţeava la frunte lui Alex şi trase.

Lui Elizabeth i se înmuiară picioarele. Căzu repede în genunchi, cu mâna încleştată la gură, ca să nu-i scape vreun ţipăt.

Korotki vorbea calm atunci când puse arma la tâmpla lui Alex şi trase încă două focuri.

Expresia lui nu se schimbase deloc, ai fi zis că avusese o mască pe chip atunci când ucisese. Însă

împietri în clipa când ridică privirea şi se uită spre bucătărie.

— Nu mă simt bine, Alex. Trebuie să mă întind sau poate ar trebui… Voi cine sunteţi?

— Ah, fir-ar mă-ta a dracu'! bombăni el şi descărcă două focuri în Julie, acolo unde stătea. Cum de n-am ştiut că o avea pe curva lui cu el?

Cel de-al doilea bărbat se duse la Julie şi clătină din cap.

— Asta e una nouă. Foarte tânără.

— N-o să mai apuce să îmbătrânească.

Elizabeth văzu tulbure în faţa ochilor. Era un vis. Un coşmar. Din cauză că băuse şi se simţea rău. Avea să se trezească din clipă-n clipă. Ghemuită în întuneric, se holbă la Alex. Abia de putea zări câţiva stropi de sânge. Dacă toate astea ar fi fost adevărate, n-ar fi trebuit să fie mai mult sânge?

Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te…

Dar groaza căpătă noi proporţii atunci când îl zări pe Ilia intrând.

O să-l omoare şi pe el. Bărbatul avea să-l împuşte. Trebuia să-i sară în ajutor. Trebuia să…

— La dracu'! Ce-ai făcut?

— Ce mi s-a spus să fac.

— Ţi s-a spus să-i rupi mâinile, să faci asta mâine-seară.

— Ordinele s-au schimbat. Am primit veşti de la informatorul nostru. Alexi a făcut un pact cu poliţia.

— Dumnezeule! Nenorocitul!

Elizabeth privi cu groază cum Ilia loveşte cadavrul lui Alex o dată, de două ori, de trei ori.

„Unul dintre ei”, se gândi ea. Ilia era unul dintre ei.

Acesta se opri, îşi dădu părul pe spate, după care văzu cadavrul lui Julie.

— Ah, la dracu’! Chiar era necesar?

— Ne-a văzut. Ni s-a spus că târfa lui a plecat cu altul.

— A fost ghinionul ăsteia că Alexi era în căutare de prospături. Cealaltă unde e?

— Cealaltă?

Ochii aceia frumoşi şi negri căpătară sclipiri ca de gheaţă.

— Erau două. Asta şi încă una – păr negru, scurt, rochie roşie.

— Igor.

Cu un semn scurt de aprobare din cap, bărbatul masiv scoase un cuţit şi o luă în sus, pe scări. Ilia făcu un gest, şi, urmându-i ordinul, Korotki se duse spre bucătărie, în timp ce Ilia însuşi se îndreptă spre terasă.

— Liz, murmură el. Este în regulă, Liz. O să am grijă de tine.

Apoi scoase un cuţit din gheată şi îl duse la spate, lama acestuia lucind în luminile de afară.

Ilia zări pantofii fetei, cercetă terasa şi se repezi la balustradă.

— Nu e nimeni aici, îl anunţă Korotki din cadrul uşii.

— A fost. Găseşte-o!

CAPITOLUL 4

Elizabeth gonea fără o ţintă anume, cu ochii larg deschişi şi cuprinsă de spaimă, cu respiraţia întreruptă de suspine şi gâfâieli. Nu putea da drumul strigătului care i se pusese în gât ca o gheară. Puteau s-o audă. Dacă o auzeau, dacă o prindeau, aveau s-o omoare.

Ca pe Julie.

Se împotrivi instinctului de a se îndrepta spre stradă. Ar fi putut fi mai mulţi, mai mulţi asemenea lui Ilia. Cum ar putea şti dacă maşina căreia i-ar face semn să oprească nu era una de-ale lor? Cum ar putea şti că, în cazul în care ar bate cu pumnii în uşa unei case, nu-i răspundea unul de-al lor?

Trebuia să fugă, să scape de acolo cât mai repede şi cât mai departe. Trebuia să se ascundă.

Când întâlni un gard, îl sări. Când ajunse la un gard viu, se împinse şi îşi croi drum prin el. Când pământul îi sfâşie pielea de pe picioarele desculţe, îşi înăbuşi ţipetele de durere. Se ascundea de lumina razelor lunii, bâjbâind ca un orbete după locurile întunecate.

Un câine lătră furios când ea traversă în goană curtea cuiva.

„Nu-i lăsa să te audă, nu-i lăsa să se apropie”.

„Nu privi în urmă”.

Simţi o durere într-o parte. Pentru o clipă terifiantă, se gândi că fusese împuşcată. Se întinse

la pământ, trăgându-şi genunchii la piept, cu toate că eforturile teribile de a-şi recăpăta suflul îi iritau gâtul.

O crampă, doar o crampă. Dar odată cu ea, o cuprinse un val puternic de greaţă. Împingându-se în mâini şi-n picioare, se înecă, plânse, se înecă din nou, chinuită de gâfâielile uscate.

„Şocul”, îşi spuse ea, clănţănind din dinţi. Transpira şi tremura în acelaşi timp, ameţită, cu senzaţia aceea de greaţă şi cu pulsul rapid. Era în stare de şoc şi trebuia *să se gândească*.

Pentru a se încălzi, îşi frecă mâinile de braţe, străduindu-se să-şi încetinească ritmul respiraţiei. Merse târâş pentru a-şi recupera poşeta care-i zburase din mână atunci când căzuse. Reuşise să nu-i dea drumul în timpul acelei goane nebune, aşa că se consolă cu gândul că izbutise totuşi să gândească într-o anumită măsură.

Trebuia să sune la poliţie; avea nevoie de ajutor.

— Scoate telefonul, îşi şopti ea, autoinstruindu-se. Apasă pe butonul de apelare rapidă. Şi spune-le… spune-le…

— Nouă-unu-unu. Care este urgenţa dumneavoastră?

— Ajutaţi-mă. Mă puteţi ajuta?

— Ce fel de urgenţă aveţi?

— I-a împuşcat. Lacrimile îi inundau ochii şi îi gâtuiau vocea. I-a împuşcat, şi eu am fugit.

— Doamnă, doriţi să raportaţi un atac cu armă de foc?

— I-a omorât. A ucis-o pe Julie. Eu am fugit.

— O să trimit imediat ajutoare. Comunicaţi-mi poziţia dumneavoastră.

— Nu ştiu unde mă aflu. Îşi acoperi gura cu mâna, făcând eforturi să nu izbucnească în plâns. Am fugit. Am fugit unde-am văzut cu ochii. Cred că sunt lângă Lake Shore Drive. Aşteptaţi puţin. Aşteptaţi? Nu închideţi, vă rog.

— Sunt aici. Cum vă numiţi?

— Elizabeth. Elizabeth Fitch.

— Elizabeth, recunoşti ceva în jur? Vreun reper, vreo adresă?

— Asta vreau să găsesc. Sunt în spatele unei case. O casă din piatră cenuşie, cu turnuri. Fata se îndreptă şchiopătând spre casă, tremurând violent când păşi în raza luminilor de siguranţă. Are… are o alee pavată şi un garaj mare. Platforme amenajate şi… şi grădini.

— Poţi merge până la stradă?

— Acolo sunt. O văd. Sunt lumini pe stradă. Dacă mă duc la lumină şi ei vin, o să mă vadă.

— Continuă să vorbeşti. Să nu închizi, Elizabeth. Ne vom folosi de semnal ca să te găsim.

— Văd o adresă. Văd numerele.

Le citi.

— Poliţia e în drum spre tine. Vin ajutoare, Elizabeth. Eşti rănită?

— Nu. Nu, eu am fugit. Eram afară când au intrat ei. Eram pe terasă. Ei n-au ştiut. Nu m-au văzut. El i-a împuşcat. I-a împuşcat. A omorât-o pe Julie.

— Îmi pare rău. Unde s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu. N-am reţinut adresa. Era pe Lake Shore Drive. N-ar fi trebuit să mergem acolo. N-ar fi trebuit să mergem la casa aceea. Julie e moartă.

— Cine este Julie, Elizabeth?

— Ju… Julie Masters. Prietena mea, Julie. Vine o maşină. Trebuie să mă ascund.

— Este maşina poliţiei. Ţi-au sosit ajutoare.

— Sigur? Panica îi apăsa greu în piept, sufocând-o. Sunteţi sigură?

— Îi am acum prin staţie, se apropie de adresă. O să le spun să aprindă girofarul. O să-l vezi.

— Da. Da. O, Dumnezeule, îl văd. Înaintă împleticindu-se către lumină. Mulţumesc.

— Eşti în siguranţă acum, Elizabeth.

Vrură să o ducă la spital, dar, pentru că asta nu făcu decât să-i sporească anxietatea, hotărâră să o ia la secţie. Se ghemui sub pătura pe care unul dintre poliţişti i-o puse în jurul umerilor şi continuă să tremure pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

O conduseră într-o încăpere în care se aflau o masă şi câteva scaune. Unul dintre poliţişti rămase cu ea, în vreme ce celălalt merse să-i aducă nişte cafea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îi zisese cum îl cheamă, îşi aminti ea. Agentul Blakley. Avea un chip sever şi ochi obosiţi, însă îi oferise o pătură.

— Ne-am dus la club. Eu şi Julie. Am fost la

club.

— Julie Masters.

— Da.

— Ce club?

— Warehouse 12… Eu… Trebuia să spună adevărul. Nu mai era loc de minciuni. Am făcut acte de identitate false pentru amândouă.

Pe chipul agentului abia dacă se citi o urmă de surpriză atunci când scrise în registrul lui.

— Câţi ani ai?

— Şaisprezece. Împlinesc şaptesprezece în septembrie.

— Şaisprezece, repetă el cu voce plată, studiind-o cu ochii lipsiţi de expresie. Unde îţi sunt părinţii?

— Locuiesc doar cu mama. E plecată din oraş, la un congres pe teme medicale.

— Va trebui s-o anunţăm.

Elizabeth închise ochii. Fu singura ei reacţie.

— Da. Dr. Susan Fitch. O găsiţi la hotelul Westin Peachtree Piaza, în Atlanta.

— În regulă. Şi zici că ai falsificat acte de identitate ca să puteţi intra la Warehouse 12.

— Da, aşa este. Îmi pare rău. Mă puteţi aresta, dar va trebui să-i găsiţi pe bărbaţii care au ucis-o pe Julie.

— Parcă spuneai că te aflai într-o casă, nu la club.

— L-am cunoscut pe Alex la club. Ne-am dus la el acasă. N-ar fi, trebuit. Băuseram. N-ar fi trebuit. Mie mi s-a făcut rău şi am ieşit afară

pentru că… Lacrimile începură din nou să-i şiroiască pe obraji. Am ieşit afară, şi apoi au venit doi bărbaţi. L-au împuşcat pe Alex, după care, atunci când Julie a intrat în cameră, au împuşcat-o şi pe ea. Eu am fugit.

— Şi nu ştii unde este casa asta, mai precis?

— Aş putea s-o găsesc. V-aş putea conduce acolo sau v-aş putea face o hartă. Dar nu m-am uitat la adresa exactă. A fost o prostie din partea mea. Eu am fost o proastă. Vă rog, n-o putem lăsa pur şi simplu acolo.

— Ştii cumva care este numele întreg al acestui Alex?

— Eu… Da! Slavă Domnului, îl ştia! Alex, dar bărbatul care l-a omorât îi spunea Alexi. Alexi Gurevici.

Blakley rămase tăcut, dar privirea lui deveni pătrunzătoare.

— Vrei să-mi spui că te aflai acasă la Alexi Gurevici şi că ai fost martoră la un dublu asasinat?

— Da. Da. Da. Vă rog…

— O clipă.

Bărbatul se ridică în clipa când intră cel de-al doilea agent, cu cafeaua. Blakley îi şopti ceva. Drept urmare, partenerul lui o săgetă pe Elizabeth cu privirea şi năvăli afară din încăpere.

— Luând în considerare vârsta pe care o ai, i se adresă Blakley, vom lua legătura cu Protecţia Copilului. O să vină un detectiv să discute cu tine.

— Dar Julie… N-aş putea să vă conduc mai întâi la casa aceea? Am lăsat-o singură… Pur şi

simplu, am părăsit-o acolo…

— Ştim unde locuieşte Gurevici.

Acestea fiind zise, bărbatul o lăsă singură. Însă, în mai puţin de un sfert de oră, cineva intră în încăpere, aducându-i o cană cu supă de pui de la automat. N-ar fi crezut că putea mânca, însă, după prima înghiţitură, stomacul ei chinuit ceru mai mult.

În ciuda mâncării şi a cafelei, o cuprinse o oboseală apăsătoare. Lăsându-se în voia ei, Elizabeth puse capul pe masă şi închise ochii.

În afara camerei, detectivul Sean Riley veni la oglinda bidirecţională, alături de partenera sa.

— Carevasâzică, ea e martora noastră.

— Elizabeth Fitch, şaisprezece ani, fiica doctoriţei Susan L. Fitch, şefa secţiei de chirurgie a spitalului Silva Memorial. Brenda Griffith sorbi prelung din cafeaua Starbucks. Lucra în poliţie de cincisprezece ani, aşa că telefoanele primite în miez de noapte erau ceva obişnuit. Însă cafeaua ajuta Intru câtva la atenuarea şocului. Trebuie să sosească şi cei de la Protecţia Copilului, adăugă ea.

— Am verificat?

— Gurevici a încasat un glonţ în frunte şi două în spatele urechii. Calibru mic, s-a tras de aproape. Victima de sex feminin – Julie Masters, în acte – vârsta douăzeci şi unu de ani; potrivit spuselor martorei noastre însă, vârsta e falsă. Agenţii care se ocupă de cercetări la faţa locului spun că a primit două gloanţe în zona capului.

— A dracu’ vârstă de şaişpe ani! Riley, agent cu o experienţă de douăzeci de ani în poliţie, cu dureri cronice de spate şi cu păr şaten din ce în ce mai rar, clătină din cap. Are noroc că e în viaţă.

— Dacă tot a rămas în viaţă, hai să aflăm ce ştie. Brenda făcu un pas în faţă. Lasă-mă pe mine să preiau frâiele; s-o luăm cu binişorul. Dacă măcar jumătate din declaraţia ei e adevărată, înseamnă că a avut o noapte infernală. Uite că vin cei de la Protecţia Copilului.

— Eu o să-i aduc fetei o cola sau ceva, spuse Riley. O să ne purtăm amândoi cu blândeţe.

Elizabeth se trezi cu o tresărire de spaimă şi o privi buimacă pe femeia cu chipul acela drăguţ şi cu părul negru strâns la spate într-o coadă de cal bogată.

— Iartă-mă. N-am vrut să te sperii. Eu sunt detectivul Griffith. Dumneaei este doamna Petrie de la Protecţia Copilului. Partenerul meu va veni şi el imediat. S-a gândit că poate vrei un suc.

— Am adormit. Cât timp…? Fata se uită la ceas. O, Doamne! E aproape dimineaţă. Julie…

— Îmi pare tare rău pentru prietena ta.

— E numai vina mea. N-ar fi trebuit să mergem acolo. Ştiam că nu e bine. Voiam doar să… Am falsificat permisele de conducere.

— Am auzit. Pot să-l văd pe-al tău?

— Sigur.

Elizabeth scoase permisul din poşetă.

Griffith îl studie, îl întoarse pe toate feţele, ridică din sprâncene şi se uită din nou la

Elizabeth.

— Vrei să spui că tu singură ai făcut chestia asta?

— Da. Am analizat procedura. Iar Julie dorea să meargă la Warehouse 12, aşa că le-am făcut. Ştiu că e ilegal. N-am nicio scuză. Sunt arestată?

Griffith îi aruncă o privire lui Petrie, apoi se uită din nou la Elizabeth.

— Cred că asta mai poate să aştepte. Îl cunoşteaţi pe Alexi Gurevici înainte de noaptea trecută?

— Nu. El a venit la masa noastră. Am băut Cosmopolitan. Fata îşi acoperi faţa cu mâinile. Dumnezeule, toate astea s-au întâmplat în realitate? Am căutat clubul pe internet înainte să mergem acolo. Nu mai fusesem niciodată într-un club de noapte. Am citit câteva articole în care se spunea că patronii erau suspectaţi ca făcând parte din mafia rusească. Dar nu mi-ar fi trecut prin cap… atunci când a venit el, apoi Ilia…

— Ilia? E vorba despre Ilia Volkov?

— Da. Am dansat cu ei, am stat într-un separeu, iar el m-a sărutat. Nu mă mai sărutat nimeni până acum. Voiam să ştiu cum este. El a fost atât de drăguţ cu mine, apoi…

Se întrerupse, cu licărul acela de spaimă în ochi, în clipa când uşa se deschise.

— Elizabeth, acesta este partenerul meu, detectivul Riley.

— Ţi-am adus o coca-cola. Fiica mea nu rezistă fără o cola dimineaţa.

— Mulţumesc. N-ar trebui să beau… începu Elizabeth, după care o pufni râsul. E stupid, nu-i aşa? Am băut alcool până mi s-a făcut rău. Am văzut cum au fost ucişi doi oameni. Şi, după toate astea, mă gândesc că n-ar trebui să încalc instrucţiunile mamei legate de băuturile răcoritoare. Desfăcu sticla şi îşi turnă suc în paharul de plastic. Mulţumesc, spuse ea încă o dată.

— Elizabeth… Griffith aşteptă până când fata deveni din nou atentă. Spui că tu, Julie, Gurevici şi Ilia Volkov aţi plecat de la Warehouse 12 şi v-aţi dus acasă la Gurevici?

— Nu. Am plecat doar noi trei. Ilia a trebuit să rămână la club, să rezolve ceva probleme. Urma să sosească şi el – şi chiar a venit –, dar mai târziu. După.

— Ilia Volkov i-a ucis pe Gurevici şi pe Julie?

— Nu. A fost un bărbat pe nume Iakov Korotki. Pot să-l descriu, să fac un desen sau să colaborez cu un desenator al poliţiei. Îmi amintesc chipul lui. Mi-l amintesc chiar foarte bine. Am o memorie eidetică. Nu uit. Nu uit, repetă ea, cu vocea crescândă şi tremurând din tot corpul.

— Domnilor detectivi, începu doamna Petrie. Elizabeth a trecut printr-o traumă severă. I-a ajuns pentru noaptea asta.

— Nu, nu. Trebuie să ajut. Trebuie să fac ceva.

— Avem permisiunea mamei ei pentru a o interoga, spuse Griffith.

— Mama?

— A fost anunţată. Sigur se va întoarce cu avionul de dimineaţă.

Elizabeth închise ochii.

— Bine.

— Elizabeth. Este foarte important. De unde ştii că bărbatul care i-a ucis pe Gurevici şi pe Julie era Iakov Korotki?

— Alex i s-a adresat pe numele de familie în timp ce vorbeau. Julie… Probabil era la baie. Eu am adormit preţ de câteva minute, afară, pe terasă. Vocile lor – a lui Alex şi ale celor doi bărbaţi – m-au trezit.

— Doi bărbaţi.

— Celălalt era mai solid, mai masiv. Korotki îi spunea Igor. Korotki a zis că Alex a furat de la unchiul lui. Alex îl numea – pe unchi, adică – Serghei. Alex a negat acest lucru, dar minţea. Mi-am dat seama că minţea. Korotki era… Aţi văzut vreodată o cobră omorând un şoarece? Cum îl pândeşte, răbdătoare… Cum pare să savureze acele momente dinaintea atacului, precum şi atacul în sine? Aşa a fost. Alex avea o atitudine impasibilă, ca şi cum el ar fi deţinut controlul. Dar nu el avea controlul. Ci Korotki. Iar lui Alex i s-a făcut frică atunci când Korotki i-a spus că au aflat că încheiase o înţelegere cu poliţia. Că Serghei aflase. I-a implorat. Vreţi să ştiţi ce şi-au spus unul altuia?

— O să ajungem şi la asta.

— Bărbatul solid l-a forţat pe Alex să cadă în

genunchi. După aceea, Korotki a scos o armă de la spate. Probabil avea un toc de armă acolo. N-am observat. L-a împuşcat aici. Elizabeth îşi duse degetele la frunte. I-a pus pistolul la frunte şi a tras. Nu a făcut cine ştie ce zgomot. Apoi l-a mai împuşcat încă de două ori. Chiar aici. Era cât pe ce să îmi scape un strigăt. A trebuit să-mi duc mâna la gură, ca să nu ţip. Korotki l-a numit pe Alex… E o înjurătură foarte dură în limba rusă.

— Vorbeşti rusa.

— Nu fluent. N-am mai auzit expresia până acum, dar a fost… destul de explicită. Spun toate astea doar ca să înţelegeţi cât de repede s-a petrecut totul. Korotki l-a numit pe Alex, deşi acesta era deja mort, într-un anumit fel. Apoi, Julie a intrat, din direcţia bucătăriei. E o toaletă dincolo de bucătărie. A spus: „Alex, nu mă simt bine. Ar trebui…” Asta e tot ce-a spus. Korotki s-a întors şi-a împuşcat-o. Julie a căzut. Murise, am văzut asta, dar el a mai tras o dată. Şi-a înjurat în limba rusă. N-am reuşit să mai aud nimic preţ de un minut. În capul meu erau numai ţipete. N-am mai auzit nimic. Apoi l-am auzit pe Ilia. Am crezut că o să-l omoare şi pe el. Voiam să-l avertizez, să-l ajut. Şi apoi…

— Opreşte-te un minut, interveni Riley blajin, cu o voce despre care Griffith ştia că exprima o îngrijorare sinceră, nu blândeţe. Nu te grăbi.

— Vorbeau ruseşte, dar am înţeles tot – sau aproape tot. Ilia era nervos, dar nu neapărat pentru că Alex murise.

Închise ochii, respiră adânc şi relată conversaţia pe care o auzise, cuvânt cu cuvânt.

— E destul de exact, comentă Riley.

— Am o memorie eidetică. Am fugit, pentru că Ilia ştia că venisem şi eu. Ştiam că o să întrebe de mine. Ştiam că o să mă omoare şi pe mine. Aşa că am fugit. N-am mai fost atentă încotro alerg – pur şi simplu, am fugit. Mi-am lăsat pantofii acolo. Nu puteam alerga cu pantofii în picioare, cu tocurile alea, aşa că i-am lăsat pe terasă. N-am gândit. Doar am reacţionat. Dacă aş fi gândit, i-aş fi luat cu mine. Probabil au găsit pantofii. Aşa că ştiu că am văzut. Ştiu că am auzit.

— Te vom proteja, Elizabeth. Îţi promit asta. Griffith se întinse spre Elizabeth şi puse mâna peste mâna ei. O să avem grijă să fii în siguranţă.

Griffith ieşi apoi din încăpere împreună cu Riley şi îşi puse mâinile în cap.

— Dumnezeule, Riley! Dumnezeule mare! Ai idee ce-avem noi aici?

— Avem un martor ocular cu o memorie ca de computer, care mai ştie şi rusa. Am pus mâna pe nenorocitul de Korotki şi pe scursura aia de Ilia Volkov. Şi, dacă Dumnezeu e bun cu noi, îl înfundăm şi pe Serghei. Dacă fata asta rezistă pe poziţii, face praf toată gaşca lui Volkov.

— O să reziste. Cu o privire hotărâtă, Griffith se uită spre uşa camerei de interogatoriu. Va trebui să-i anunţăm pe superiori, Riley, să o ducem la un adăpost sigur. O să avem nevoie de poliţia judiciară.

— Dracu’ să-i ia!

— Ori îi chemăm noi, ori se servesc ei singuri. Dacă-i chemăm, avem şanse să rămânem în joc.

— Fir-ar să fie, urăsc să-ţi dau dreptate. Hai să începem. Ştii ce-am mai observat la martora noastră?

— Ce anume?

— Pare aproape la fel de speriată de venirea maică-sii pe cât e de speriată de toate celelalte.

— Cred că faptul că va fi pedepsită e cea mai mică dintre grijile ei acum.

Elizabeth se lăsă în voia somnului. Nu mai conta unde o duceau. Nu-şi dorea decât să doarmă. Aşa că adormi în maşina în care se afla alături de cei doi detectivi şi de doamna Petrie. Când automobilul se opri, cobori fără să se plângă şi intră aproape ca o somnambulă într-o casă mică din şindrilă. Acceptă tricoul şi pantalonii de trening pe care i le oferi detectivul Griffith şi chiar reuşi să se îmbrace cu ele în dormitorul micuţ, cu un pat îngust, de o singură persoană. Îi era teamă de coşmaruri, însă nu avea forţa de a se împotrivi extenuării.

Se întinse pe patul aranjat, folosind pătura dată de poliţişti pentru a se înveli. Când închise ochii, simţi lacrimile scurgându-i-se printre gene.

Apoi, nu mai simţi nimic.

Se trezi la miezul zilei, cu obrajii uscaţi şi traşi.

Nu ştia ce avea să se întâmple în continuare. Toată viaţa ei ştiuse exact ce se aştepta de la ea şi

când anume. Dar acum nu existau nicio listă şi niciun program pe care să se bazeze.

Îi era ruşine de faptul că i se făcuse foame, că îşi dorea o cafea, un duş, o periuţă de dinţi.

Lucruri banale, cotidiene. Lui Julie nu avea să-i mai fie niciodată foame şi nici nu avea să mai facă lucruri obişnuite.

Dar se dădu jos din pat, tresărind puţin atunci când picioarele ei rănite atinseră podeaua. O durea tot corpul, constată ea. Era cazul să o doară, hotărî ea. Trebuia să sufere.

Apoi îşi aminti de mama ei. Mama ei urma să se întoarcă – sau poate se întorsese deja. Asta, decise ea, era o pedeapsă mai cruntă decât durerea şi foamea.

Dorindu-şi pedeapsa, Elizabeth întredeschise uşa. Ascultă.

Auzi voci – numai murmurul lor – şi simţi miros de cafea. Îşi simţi mirosul propriului corp, conştientiză ea cu un nou fior. Îşi dorea să-şi primească pedeapsa, dar spera să poată face un duş înainte de a-i fi administrată.

Păşi afară din cameră şi se îndreptă spre locul de unde se auzeau vocile.

Şi înlemni.

Un străin stătea în picioare în micuţa bucătărie cu alb şi galben. Un bărbat înalt, aproape deşirat, care turna cafea dintr-o carafă într-o cană groasă, albă. Surprins în plină acţiune, se opri şi îi zâmbi fetei.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi, o cămaşă

albă şi avea un suport portarmă la umăr.

— Bună dimineaţa. Sau bună ziua. Eu sunt agentul John Barrow, de la poliţia judiciară. Este în ordine, Elizabeth. Suntem aici ca să-ţi asigurăm protecţia.

— Sunteţi de la poliţia judiciară…

— Exact. Mai târziu, în cursul zilei de azi, te vom duce la o altă casă sigură.

— Detectivul Griffith este aici?

— O să vină şi ea mai târziu. Ţi-a adus nişte haine, nişte lucruri personale. Bărbatul făcu o nouă pauză, observând că Elizabeth îl studia insistent, fără să spună nimic. I-ai dat cheia de acasă, i-ai spus că e în regulă dacă trece pe la tine şi-ţi aduce nişte haine, periuţa de dinţi, chestii de genul ăsta.

— Da, îmi amintesc.

— Sunt sigur că ţi-ar prinde bine nişte cafea şi o aspirină…

— Eu… Aş vrea să fac un duş, dacă se poate.

— Sigur că da.

Bărbatul zâmbi din nou, după care puse carafa şi cana jos. Avea ochii albaştri, dar nu că ai mamei ei. Ai lui aveau o nuanţă mai închis a şi o căldură aparte.

— Îţi aduc eu geanta. Sunt aici cu agentul Theresa Norton, tot de la poliţia judiciară. Vreau să te simţi în siguranţă, Elizabeth – ţi se spune cumva Liz?

Fata simţi înţepăturile lacrimilor în colţul ochilor:

— Julie îmi spunea aşa. Doar Julie.

— Îmi pare rău pentru prietena ta. Ai trecut printr-o experienţă traumatizantă, Liz. Eu şi Theresa o să avem grijă de tine.

— Dacă mă găsesc, mă omoară. Ştiu asta.

Ochii aceia albaştri, calzi, priviră drept în ochii ei.

— Nu te vor găsi. Şi nu-i voi lăsa să-ţi facă rău.

Ar fi vrut să-l creadă. Avea un chip care trăda blândeţe. Era slab atât la faţă, cât şi în rest, aproape ca un savant.

— Cât timp va trebui să mă ascund?

— Deocamdată, hai să vedem cum evoluează situaţia de la o zi la alta. Merg să-ţi aduc lucrurile.

Rămase exact în locul unde se afla până când bărbatul se întoarse cu valiza ei Pullman.

— Ce-ar fi să-ţi pregătesc ceva de mâncare până te speli, sugeră el. Mă pricep mai bine decât Terry într-ale bucătăriei. Ştiu că asta nu-ţi spune prea multe, dar garantez că nu te otrăvesc.

— Mulţumesc. Dacă nu e un deranj prea mare.

— Nu e.

— Îmi cer scuze. Nu ştiu încotro e duşul.

— În direcţia aceea, îi indică el. Apoi ia-o la dreapta.

O privi plecând, după care îşi ridică ceaşca de cafea şi se holbă în ea. O puse din nou jos când partenera lui intră în încăpere.

— S-a trezit, spuse el. Dumnezeule, Terry,

pare mai degrabă de doisprezece ani decât de douăzeci şi unu. N-ar fi trebuit să calce vreodată în clubul ăla.

— Doar ai văzut permisul pe care l-a falsificat. Şi-ar putea câştiga existenţa din asta. Minionă, dură, dar totuşi delicată ca o floare, Terry se duse direct la vasul cu cafea. Cum rezistă?

— Cu un stoicism greu de imaginat, dacă mă întrebi pe mine. Amabilă ca mătuşă-ta Martha.

— Dacă aş avea eu o mătuşă pe nume Martha, ar fi o scorpie în toată puterea cuvântului.

— N-a întrebat nimic despre maică-sa. Despre Griffith da, dar despre propria ei mamă nu. Asta spune multe. O să-i pregătesc nişte ouă cu bacon.

Deschise uşa frigiderului şi scoase de acolo tot ce-i trebuia.

— Să iau legătura cu procurorul? Ştii că vrea să discute cu ea cât mai repede posibil.

— Hai să-i lăsăm puţin timp să bage ceva în stomac. Dar, da, e mai bine să se întâlnească aici, înainte s-o mutăm. Şi e mai bine dacă mai trece puţin timp până îşi dă seamnă că ar putea să locuiască vreme de câteva luni bune într-un adăpost de siguranţă.

— Poate chiar vreme de câţiva ani. Cum ar putea oare cineva care are destulă minte cât să studieze la Harvard, şi încă de la şaisprezece ani, să se amestece cu unii de teapa familiei Volkov?

— Uneori e suficient să ai şaisprezece ani.

John puse bucăţile de bacon în tigaie şi le lăsă să sfârâie.

— Mă duc să dau telefon. Le spun să vină peste două ore – să aibă timp să se îmbrace, să mănânce şi să se aranjeze până atunci.

— Dacă tot te ocupi de chestia asta, verifică şi ora la care ar trebui să sosească maică-sa.

— În regulă.

CAPITOLUL 5

Până când se întoarse Elizabeth, îmbrăcată într-o pereche de blugi şi un maiou albastru cu margine din dantelă, John umpluse o farfurie cu bacon, ouă şi pâine prăjită.

— Detectivul Griffith ţi-a pus în valiză tot ce trebuia?

— Da. Numai că n-am ştiut ce să fac cu valiza. Am înţeles că nu rămânem aici.

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta. Mănâncă până nu se răceşte. Elizabeth rămase cu privirea aţintită la farfurie.

— O grămadă de mâncare…

Bacon? Nutriţionistul ei ar fi făcut atac de cord.

Gândul la reacţia medicului o făcu să zâmbească.

— Părea să-ţi fie foame…

— Chiar îmi este. Când ridică ochii spre el, zâmbetul încă îi stăruia pe chip. N-ar trebui să mănânc bacon.

— De ce?

— Carne procesată, sodiu, grăsimi animale…

Nu sunt pe lista mea cu alimente aprobate. Mama şi medicul nutriţionist au conceput un plan de alimentaţie foarte riguros.

— Serios? Ar fi păcat să aruncăm toate astea…

— Ar fi, într-adevăr. Mirosul o ademeni la masă. În plus, v-aţi mai dat şi silinţa să gătiţi pentru mine, adăugă ea, după care se aşează, luă o felie de bacon, muşcă din ea şi închise ochii: E bun.

— Totul e mai bun cu puţin bacon. John puse un pahar înalt cu suc şi trei pastile de Tylenol lângă farfurie, la pastilele astea, bea sucul. Se vede că eşti mahmură.

Acum, zâmbetul lui Elizabeth pieri.

— N-ar fi trebuit să bem.

— Nu, n-ar fi trebuit. Tu faci întotdeauna ceea ce trebuie?

— Da. Vreau să zic, până ieri. Şi, dacă aş fi făcut şi ieri ceea ce trebuia să fac, Julie ar fi fost încă în viaţă.

— Liz, Julie e moartă pentru că Iakov Korotki este un ucigaş şi pentru că Volkovii sunt nişte oameni foarte răi. Tu şi Julie aţi făcut o mare tâmpenie, ce-i drept. Dar ea nu merita să moară pentru asta. Iar tu nu eşti responsabilă pentru moartea ei. Acum, ia pastila şi bea sucul. Mănâncă.

Elizabeth se conformă mai mult din obişnuinţa de a se supune decât de bunăvoie. Pe de altă parte, mâncarea era atât de bună, atât de

liniştitoare.

— Îmi spuneţi ce am de făcut în continuare? Nu ştiu ce se întâmplă, dar mi-ar fi, mai uşor să înţeleg ce se aşteaptă de la mine.

John îşi aduse cafeaua la masă şi se aşeză alături de fată.

— Foarte mult din ceea ce urmează să se întâmple depinde în mare măsură de tine.

— Pentru că mărturia mea cu privire la ceea ce s-a întâmplat, ce am văzut şi ce am auzit va fi necesară pentru a-l condamna pe Iakov Korotki pentru crimă şi pe bărbatul celălalt pentru complicitate. Şi pe Ilia pentru colaborare după săvârşirea faptei. De asemenea, mărturia mea l-ar putea implica pe Serghei Volkov – deşi acesta ar putea fi un simplu zvon, aici nu sunt foarte lămurită. El ar fi ţinta cea mai dorită, pentru că, din câte se pare, el este capul – sau unul dintre capii – organizaţiei.

John se lăsă pe spate în scaunul său.

— Pari să fi înţeles destul de bine cum stau lucrurile.

— Am urmărit nişte cursuri de drept penal şi am citit foarte mult pe tema asta.

— De ieri încoace?!

— Nu. Lui Elizabeth îi veni să râdă, însă râsul i se opri în gât. De când am început facultatea. Mă pasionează domeniul ăsta.

— Dar urmezi cursuri de medicină.

Elizabeth îşi plecă privirea spre în farfurie şi alese cu grijă o îmbucătură de omletă.

— Aşa este.

Bărbatul se ridică de la masă, deschise din nou frigiderul, scoase o cola pentru el şi apoi încă una. Ridică o sprânceană întrebător.

— N-am voie să… Da, vă rog. Aş dori o coca-cola.

John desfăcu ambele cutii, apoi se aşează înapoi la masă, tocmai în momentul în care o femeie micuţă, cu părul blond prins în coadă de cal, intră în bucătărie.

— Liz, aceasta este agentul Norton de la poliţia judiciară. Terry, ea este Liz.

— Cum te simţi astăzi, Liz?

— Ceva mai bine, mulţumesc.

— Liz tocmai mă întreba cum vor decurge lucrurile, cu toate că pare să fi înţeles foarte bine procedura. Terry a luat legătura cu biroul procurorului Statelor Unite. Un reprezentant de la Protecţia Copilului va fi de faţă atunci când vor discuta cu tine, în caz că mama ta nu soseşte până atunci. Colaborarea ta este voluntară, Liz, dar…

— … aş putea fi reţinută ca martor. Nu va fi nevoie. Trebuie să cooperez, trebuie să depun mărturie. Îmi puteţi spune dacă Volkovii fac, într-adevăr, parte din mafia rusească?

— Una este ceea ce credem noi şi alta este ceea ce putem dovedi…

— Eu vreau să aflu părerea dumneavoastră, îl întrerupse Elizabeth. Cred că ar trebui să ştiu în ce ape mă scald. Oi fi minoră din punct de vedere legal, dar nu mai sunt un copil. Am un IQ de 210 şi

excelente abilităţi de înţelegere. Ştiu că m-am purtat prosteşte, dar, cu toate astea, nu sunt o proastă. Înţeleg că, dacă am fost martora unor crime comise la comanda celui care se presupune a fi *pakhan* – capul –, sunt, la rândul meu, o ţintă vie. Dacă depun mărturie, Korotki sau unul ca el va face tot ce-i stă în putinţă pentru a mă opri. Chiar şi după ce depun mărturie, şi mai ales dacă mărturia mea se lasă cu condamnări, voi fi ţinta lor. Drept revanşă. Făcu o pauză şi luă o gură de coca-cola direct din cutie. Grozav! Azi-noapte – mai precis, azi-dimineaţă –, nu eram în cea mai bună formă. De la băutură, de la starea de rău, iar mai apoi din cauza şocului. N-am evaluat situaţia aşa cum se cuvine. Dar o fac acum. Dacă Volkovii sunt pur şi simplu nişte oameni foarte răi, o bandă de bătăuşi şi infractori nu foarte închegată, aceasta este, într-adevăr, o situaţie dificilă. Dar dacă ei reprezintă crima organizată, dacă fac parte din Mafia Roşie, este mult mai mult decât atât. Vreau să ştiu. Îi văzu pe cei doi agenţi schimbând priviri. Odată ce voi avea acces la un computer, adăugă Elizabeth, voi putea să mă documentez şi să aflu singură răspunsul pe care-l caut.

— Sunt convins că o vei face, murmură John. Noi credem – la dracu', ştim! – că Volkovii fac parte din crima organizată. Ştim că sunt implicaţi până peste cap în trafic de arme şi de persoane, în fraude informatice – specialitatea lor –, în activităţi de corupţie, furturi şi chiar droguri. Sunt

o organizaţie cu tentacule foarte lungi, cu multe afaceri legitime – sau destul de legitime –, precum cluburi de noapte, restaurante, cluburi de striptease şi tranzacţii imobiliare. Autorităţile au reuşit să mai rupă rândurile, însă ierarhia nu a fost atinsă. Ştim că Korotki este executantul lui Serghei Volkov – un ucigaş plătit. Dar până acum n-am reuşit să-l dovedim.

— I-a făcut plăcere să-l ucidă pe Alex. Se vedea că îl dispreţuia profund. Cu Julie, în schimb… L-a enervat faptul că a trebuit s-o omoare. Nici mai mult, nici mai puţin. Îmi pare rău, nu mai pot să mănânc.

— Nu-i nimic.

Îşi privi mâinile preţ de o clipă, după care se uită din nou în ochii lui John.

— Nu voi putea să mă întorc la Harvard. Nu voi putea să merg acasă. Dacă depun mărturie, va trebui să intru în Programul de Protecţie a Martorilor. Nu asta urmează să se întâmple?

— Te gândeşti puţin cam prea departe, replică Terry.

— Întotdeauna gândesc lucrurile în avans. Aseară n-am făcut-o, şi am plătit scump pentru asta. Voi putea să merg la altă universitate, sub un alt nume?

— Putem rezolva treaba asta, spuse John. Avem mare grijă de martorii noştri, Liz. Te poţi documenta şi în privinţa asta.

— Aşa voi face. Ei nu ştiu cine sunt eu. Vreau să spun că lui Ilia i-am zis doar numele meu mic.

El nu ştie decât de Liz – şi, de fapt, am fost întotdeauna Elizabeth. În afară de asta, înainte să mergem la club, m-am tuns şi mi-am vopsit părul. Eu nu arăt aşa în mod normal.

— Îmi place cum îţi stă, spuse Terry. Te prinde bine.

— Eu arăt cu totul altfel. Noaptea trecută, datorită machiajului, rochiei, coafurii, arătam foarte diferit de felul în care arăt de obicei. Poate găsim o modalitate să depun mărturie fără ca ei să afle cine sunt eu de fapt. Ştiu că şansele sunt infime, dar mi-ar plăcea să încerc să cred asta. Cel puţin pentru moment.

Terry tresări când îi sună mobilul. Îl scoase din husa pe care o purta la centură.

— Norton. Da. Am reţinut. Puse telefonul la loc şi anunţă: O aduc pe mama ta.

— În regulă. Ridicându-se, Elizabeth îşi duse farfuria la chiuvetă. Spăl eu vasele.

— Te ajut şi eu, se oferi John.

— Nu. Dacă nu e cu supărare, aş dori să rămân puţin singură înainte să sosească mama.

— Sigur. John puse o mână pe umărul ei, încurajând-o: Totul o să fie bine, Liz.

Ea încuviinţă printr-o mişcare uşoară a capului şi îşi făcu de lucru cu mâinile, fără să le ţină la vedere. Pentru ca nimeni să nu observe că tremurau.

Până când agenţii în civil o aduseră pe mama ei la uşă, Elizabeth simţea că avea totul sub control. Aflată în camera de zi mobilată sumar,

Elizabeth se ridică imediat ce Susan intră pe uşă. O singură privire fu suficientă pentru ca Elizabeth să înţeleagă că scuzele pe care le exersase nu erau nici pe departe adecvate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Elizabeth, ce ţi-ai făcut la păr?

— Eu… Descumpănită, Elizabeth duse o mână la păr. Îmi pare rău.

— Sunt convinsă.

— Doamnă doctor Fitch, sunt agentul Barrow de la poliţia judiciară, iar dumneaei este agentul Norton. Înţelegem că ne aflăm într-o situaţie dificilă. Dacă ne permiteţi să luăm loc, vă vom explica exact ce măsuri vom lua pentru a o proteja pe fiica dumneavoastră.

— Nu e nevoie. Mi s-a prezentat deja situaţia. Dacă nu vă supăraţi, aş dori să discut cu fiica mea între patru ochi.

— Îmi pare rău, doamnă doctor Fitch, dar pentru protecţia ei este nevoie ca măcar unul dintre noi să-i rămână alături în orice moment.

Elizabeth aruncă o privire rapidă în direcţia lui, întrebându-se cum de o lăsase singură în bucătărie mai devreme.

— Foarte bine, atunci. Stai jos, Elizabeth. Susan rămase în picioare şi continuă: Nu există explicaţii acceptabile şi nici argumente raţionale care să justifice comportamentul tău. Dacă faptele mi-au fost prezentate corect, ai încălcat legea falsificând nişte acte pe care le-ai folosit apoi pentru a avea acces într-un club de noapte,

împreună cu o altă minoră. Acolo ai consumat alcool. E corect până aici?

— Da, aşa a fost.

— Şi ţi-ai înrăutăţit situaţia, dând dovadă de şi mai multă prostie când ai hotărât să însoţeşti la el acasă un bărbat pe care abia îl cunoscuseşi. Ai întreţinut cumva relaţii sexuale cu acest bărbat?

— Nu.

— Este imperios necesar să răspunzi sincer, pentru că este posibil să fi contractat vreo boală cu transmitere sexuală sau să fi rămas însărcinată.

— N-am făcut sex cu nimeni.

Susan o studie cu răceală, aşa cum ar fi analizat un specimen la microscop.

— Nu pot să am încredere în cuvântul tău. Te vei supune unui control cât mai curând posibil. Acţiunile au consecinţe, Elizabeth, iar asta ştii şi tu cât se poate de bine.

— N-am făcut sex cu nimeni, repetă Elizabeth sec. Julie a făcut sex cu Alex, iar acum e moartă. S-ar zice că, în cazul de faţă, consecinţa e prea dură în raport cu acţiunea în sine.

— Prin acţiunile tale, te-ai pus în pericol atât pe tine, cât şi pe cealaltă fată.

Cuvintele erau ca nişte bolovani aruncaţi spre picioarele ei, frângând oase.

— Ştiu. N-am nicio scuză.

— Pentru că nu există nicio scuză. Acum, o fată este moartă, iar tu eşti în custodia poliţiei. Nu-i exclus nici să fii pusă sub acuzaţie…

— Doamnă doctor Fitch, o întrerupse John.

Daţi-mi voie să vă asigur şi pe dumneavoastră, şi pe Elizabeth. Nu vor fi niciun fel de acuzaţii.

— Dumneavoastră decideţi asta? izbucni Susan, întorcându-se din nou către Elizabeth. Sunt conştientă că fetele de vârsta ta dau adesea dovadă de lipsă de discernământ şi că sfidează autorităţile. Am ţinut cont de asta în discuţia pe care am avut-o cu tine înainte de a pleca la Atlanta. Însă de la cineva cu intelectul, cu resursele şi cu educaţia de care ai tu parte am mai multe pretenţii şi nu mă aşteptam la un asemenea dezmăţ. Doar printr-un capriciu al providenţei n-ai fost şi tu ucisă.

— Am fugit.

— Măcar la sfârşit ai avut şi tu un dram de minte. Acum, ia-ţi lucrurile. O să aranjez cu unul dintre medicii ginecologi din echipă să-ţi facă un control înainte de a pleca acasă.

— Dar… nu pot pleca acasă.

— Ascultă, chiar nu-i momentul să-ţi etalezi spiritul ăsta de independenţă complet deplasat…

— Elizabeth se află sub protecţia poliţiei judiciare, începu John. Este singurul martor într-un caz de dublă omucidere. Bănuim că bărbatul care a comis aceste crime este un asasin din *bratva* Volkov. Este vorba despre mafia rusească, doamnă doctor Fitch. Asta în cazul în care aceste fapte nu v-au fost relatate deja…

— Cunosc amănuntele pe care le-a declarat Elizabeth la poliţie.

Elizabeth ştia foarte bine tonul acela – tonul

şefei secţiei de chirurgie, care nu lăsa loc de divagaţii, nu îngăduia niciun argument, nu accepta niciun fel de discuţie.

— Mi s-a spus, de asemenea, că nu a fost văzută de acest bărbat şi că numele ei nu este cunoscut nici de el, nici de asociaţii lui. Intenţionez să o duc pe fiica mea acasă, acolo unde va fi pedepsită cum se cuvine pentru comportamentul ei regretabil.

— Dumneavoastră puteţi intenţiona ce doriţi, doamnă doctor Fitch, însă Liz se află sub protecţia poliţiei judiciare.

John vorbea atât de calm, atât de firesc, încât Elizabeth îl privea uluită.

— Va fi mutată din acest loc chiar în seara aceasta, undeva unde noi considerăm că va fi mai în siguranţă. Locuinţa dumneavoastră nu este un loc sigur, iar siguranţa ei este prioritatea noastră. Şi presupun că este şi prioritatea dumneavoastră.

— Dispun de resursele necesare pentru a angaja agenţi de securitate privată, dacă este necesar. Am luat deja legătura cu avocatul meu. Elizabeth nu poate fi obligată să depună mărturie în acest caz.

— Nu mă obligă nimeni. Eu am acceptat de bunăvoie să depun mărturie.

— Dai în continuare dovadă de lipsă de discernământ. Decizia îmi aparţine.

El o numise Liz, îşi dădu Elizabeth seama. El o numise Liz şi sfidase instrucţiunile doamnei doctor Susan L. Fitch – fără ocolişuri. Prin urmare,

avea *să fie* Liz. Nu avea să se lase intimidată precum Elizabeth.

— Nu, nu-ţi aparţine. Lumea nu se sfârşi în clipa când ea rosti aceste cuvinte. Trebuie să depun mărturie. Nu pot să merg acasă.

O umbră de şoc se suprapuse peste furia brutal de rece de pe chipul lui Susan.

— Ai măcar idee de consecinţele deciziei tale? Nu vei mai putea să participi la programul de vară şi nici să studiezi la Harvard în toamnă. Îţi vei întârzia şi prejudicia educaţia, plus că îţi vei pune viaţa, *viaţa ta*, Elizabeth, în mâinile unor oameni al căror unic scop este să-l condamne pe bărbatul ăla, oricare ar fi preţul plătit de tine.

— Julie e moartă.

— Acum nimic nu mai poate schimba asta. Însă decizia ta ţi-ar putea distruge viaţa, planurile, viitorul.

— Cum aş putea să mă întorc pur şi simplu acasă de parcă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat? Să revin la viaţa mea de dinainte? Şi la planurile tale, pentru că ale mele n-au fost niciodată. Dacă scopul lor este să-i condamne pe criminali, pot să accept asta. Scopul tău este ca eu să nu fac nimic, să mă supun, să trăiesc viaţa pe care tu ai conceput-o pentru mine. Nu pot. Nu mai pot face asta. Trebuie să încerc să fac ceea ce este corect. Asta este consecinţa, mamă. Şi trebuie să accept consecinţa.

— Nu vei face decât să te adânceşti în propria greşeală.

— Doamnă doctor Fitch, interveni John. Procurorul federal urmează să sosească aici, pentru a discuta cu Liz…

— Elizabeth.

— Veţi asculta ce are de zis. Ce paşi vor fi făcuţi în continuare. Vă puteţi rezerva puţin timp de gândire. Înţeleg că toate acestea au venit ca un şoc. Vă vom muta – pe dumneavoastră şi pe fiica dumneavoastră – într-un nou adăpost, unde vă puteţi rezerva câteva zile să cântăriţi situaţia, să discutaţi…

— N-am nici cea mai mică intenţie – şi nici nu sunt obligată – să plec undeva cu dumneavoastră. Cât despre tine, mă aştept să-ţi vină mintea la cap într-o zi, două, îi spuse ea lui Elizabeth. În momentul în care vei înţelege care sunt limitele circumstanţelor în care te afli şi adevărata anvergură a acestor consecinţe. Doctorul Frisco va fi anunţat că eşti bolnavă şi că vei ajunge la zi cu lucrările. Gândeşte-te bine, Elizabeth. Există nişte paşi care, odată făcuţi, nu mai pot fi daţi înapoi. Aşteptă, dar, când văzu că Elizabeth nu răspunde, gura ei deveni inexpresivă. Sună-mă când vei fi gata să te întorci acasă. Domnilor agenţi, mai adăugă ea, îndreptându-se spre uşă.

Însă John i-o luă înainte.

— O secundă, doamnă doctor. Puse mâna pe staţie. Aici Barrow. Doamna Fitch pleacă. Va trebui escortată până acasă.

— Am înţeles. La noi e liber.

— Nu aprobaţi decizia mea în situaţia de faţă,

spuse Susan.

— Dumneavoastră nici nu vă doriţi, nici nu aveţi nevoie de aprobarea mea. Dar nu. Nici pe departe.

— Aveţi dreptate. Nici nu-mi doresc, nici nu am nevoie de aprobarea dumneavoastră.

Ieşi, fără a mai arunca vreo privire în urmă.

Când se întoarse în cameră, John o văzu pe Terry aşezată pe braţul fotoliului pe care stătea Elizabeth, cu o mână pusă consolator pe umărul fetei.

— Oamenii reacţionează diferit la teamă şi la îngrijorare, începu el.

— Nu era speriată şi nici îngrijorată. Era, în primul rând, furioasă şi pusă în dificultate. Pot să înţeleg asta.

— Greşeşte, îi spuse Terry fetei. Ştiu că e mama ta, dar reacţia ei a fost complet deplasată.

— Ea nu greşeşte niciodată şi n-a fost niciodată o mamă adevărată. Pot să mă retrag în camera mea o vreme?

— Sigur că da. Dar, Liz, adăugă John când fata se ridică, să ştii că toată lumea mai greşeşte câteodată.

— Scorpia! scăpă Terry printre dinţi, imediat ce Elizabeth părăsi încăperea. E o scorpie cu suflet de gheaţă. Să apară aici, perfectă până la ultimul fir de păr, şi să lovească în copila aia într-un astfel de moment.

— Nici măcar n-a atins-o, murmură John. N-a luat-o în braţe, n-a întrebat-o cum se simte, n-a

spus măcar o dată că se bucură că nu e rănită. Dumnezeule! Dacă toată viaţa fetei ăsteia a fost aşa, păi programul de protecţie a martorilor ar putea fi ca o gură de libertate.

Elizabeth petrecu două ore încheiate în compania domnului Pomeroy, de la Biroul Procurorului General. Fu nevoită să reia întreaga poveste, fiecare minut al acelei seri, de data aceasta cu întreruperi care cereau lămuriri, făcând-o să revină la ceea ce declarase anterior, să sară peste etape, apoi să se întoarcă. Împreună cu procurorul mai erau alţi trei bărbaţi, toţi în costume închise la culoare. Unul dintre ei lua notiţe, chiar dacă interogatoriul era înregistrat.

Detectivii Riley şi Griffith erau şi ei acolo, drept pentru care casa părea acum foarte mică şi neîncăpătoare.

La un moment dat, Pomeroy se lăsă pe spate în scaunul său şi se încruntă.

— Aşadar, Elizabeth, recunoşti că ai consumat mai multe pahare de băuturi alcoolice. Câte anume? Trei, patru? Mai multe?

— Puţin mai mult de patru. Nu l-am putut termina pe ultimul. Când am ajuns acasă la Alex, am băut nişte apă. Mi-a mai preparat şi el un cocktail, dar l-am refuzat. Nu mă simţeam bine.

— De fapt, ţi se făcuse rău. După ce ţi s-a făcut rău, ai adormit afară pe terasă. Cât de des se întâmplă să bei?

— Nu beau. Adică, am mai gustat cantităţi mici de vin, pentru că mama consideră că ar

trebui să-mi dezvolt un simţ al gustului sofisticat, dar n-am mai băut niciodată un cocktail.

— Deci a fost prima ta experienţă cu genul ăsta de alcool, şi ai consumat aproape cinci pahare pe parcursul serii, ţi s-a făcut rău, ai adormit – sau ai leşinat – afară. Cu toate astea, pretinzi că îi poţi identifica pe indivizii care au intrat în casă şi i-au împuşcat pe Alexi Gurevici şi pe Julie Masters? Şi de la ce distanţă?

— Cam trei metri. Dar sunt sigură. I-am văzut foarte clar. Erau la lumină.

— Nu crezi că simţurile tale ar avea de suferit după ce ai dat pe gât toată cantitatea aia de alcool şi după ce-ai petrecut până ţi-a venit râu?

Ruşinată, Elizabeth privi în jos, la mâinile pe care şi le strângea în poală.

— Sunt convinsă că timpul meu de reacţie a fost serios afectat. La fel şi judecata mea, cu siguranţă. Dar în niciun caz nu mi-a fost afectat simţul văzului sau cel al auzului…

Pomeroy făcu un semn uşor din cap către unul dintre bărbaţii care erau cu el. Acesta înaintă un pas şi puse câteva fotografii pe masă.

— Îl recunoşti pe vreunul dintre bărbaţii aceştia? o întrebă el.

— Da. Şi adăugă, arătând către unul care se afla în colţul din dreapta al fotografiei: Acesta e Iakov Korotki. Este bărbatul care l-a împuşcat pe Alex, apoi pe Julie. În fotografie are părul mai lung.

— Îl cunoşteа! pe bărbatul acesta? se interesă

Pomeroy. L-ai mai întâlnit până acum?

— Nu-l cunoşteam. L-am văzut o singură dată, seara trecută, când i-a împuşcat pe Alex şi pe Julie.

— În regulă. Pomeroy strânse setul de fotografii, iar bărbatul puse pe masă un alt set. Recunoşti pe cineva de-aici?

— Pe bărbatul acesta. Ei îi spuneau Igor. Nu ştiu cum îl mai cheamă. Era cu Korotki. L-a imobilizat pe Alex, după care l-a forţat să cadă în genunchi.

— Şi încă o serie.

Încă o dată, fotografiile de pe masă dispărură, pentru ca în locul lor să apară altele.

— Acesta este Ilia. Fata îşi strânse buzele tremurânde. Ilia Volkov. El a venit după… După ce Julie şi Alex muriseră. La câteva minute după… Era furios. Vorbea în rusă.

— De unde ştii că era nervos?

— Cunosc rusa, deşi nu foarte bine. Spuneau… Pot să vă traduc. E în regulă?

— Da.

Elizabeth respiră adânc, după care relată întreaga conversaţie.

— Apoi, eu am fugit. Ştiam că o să înceapă să mă caute şi că, dacă mă găseau, aveau să mă omoare, pentru că văzusem totul. Când m-am oprit din alergat, am sunat la poliţie.

— Foarte bine. Ai procedat corect, Elizabeth. O să-i arestăm pe bărbaţii aceştia. S-ar putea să trebuiască să-i identifici din nou, la alinierea

suspecţilor. Ei nu te vor putea vedea.

— Da, ştiu.

— Mărturia ta ne va ajuta să punem după gratii nişte oameni extrem de periculoşi. Biroul Procurorului General îţi este deosebit de recunoscător.

— Cu plăcere.

Bărbatul zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— O să mai vorbim. De altfel, în săptămânile ce urmează, o să ne vedem foarte des. Dacă ai nevoie de ceva, Elizabeth, absolut orice, unul dintre agenţii de la poliţia judiciară te va ajuta, sau, dacă nu, mă poţi contacta pe mine. Vrem să te simţi cât mai confortabil cu putinţă.

— Vă mulţumesc.

Starea de tensiune pe care fata n-o conştientizase până atunci se topi în clipa în care bărbatul ieşi pe uşă.

Aşa cum făcuse şi Terry mai devreme, Griffith se aşeză pe braţul fotoliului ei.

— A fost mai dur cu tine întrucât ceea ce urmează nu-i deloc uşor. Ceea ce faci tu, ceea ce vor face avocaţii apărării pentru a-ţi discredita mărturia… N-o să fie floare la ureche.

— Ştiu. Voi mai luaţi parte la investigaţie?

— Este o investigaţie comună, asta pentru că eu şi Riley am insistat asupra acestui aspect. Mingea este în terenul FBI-ului, dar nici noi n-am părăsit încă jocul. Tu cum rezişti?

— Sunt bine. Toată lumea a fost deosebit de atentă cu mine. Vă mulţumesc că mi-aţi adus

lucrurile.

— Pentru puţin. Mai ai nevoie de ceva?

— De laptopul meu, dacă se poate. Ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar nu gândeam foarte clar…

— N-o să poţi să trimiţi e-mailuri, să intri pe chaturi sau să postezi ceva pe reţelele de socializare…

— Nu-mi trebuie pentru asta… Vreau să studiez, să mă documentez. Dacă aş avea computerul şi câteva dintre cărţile mele…

— O să verific.

Astea trebuiau să-i fie de-ajuns.

După căderea nopţii, o urcară într-o maşină, alături de John şi de Terry. Griffith şi Riley erau într-o altă maşină, în spate. Alţi ofiţeri de la poliţia judiciară o luară înainte.

În timp ce maşinile goneau pe autostradă, Elizabeth se gândi că, în urmă cu doar douăzeci şi patru de ore, îşi punea pe ea rochia nouă, roşie, şi pantofii strălucitori, cu tocuri înalte.

Iar Julie, cu ochi strălucitori şi voce nesigură, se aşezase lângă ea, în taxi.

Vie.

Totul fusese atât de diferit.

Iar acum era din nou complet diferit.

Se opriră direct în garajul unei case simple, cu două niveluri şi cu o curte largă, întinsă. Cu excepţia maşinii, garajul era pustiu – fără scule, cutii sau resturi de materiale de construcţie.

Uşa care dădea spre interior era prevăzută cu

o încuietoare ostentativă.

Bărbatul care deschise avea părul şaten-închis, prin care se întreţeseau câteva fire argintii. Deşi era aproape la fel de înalt ca John, arăta mai solid – purta blugi şi un tricou polo care lăsau să i se ghicească musculatura şi avea o armă în tocul pe care îl purta într-o parte.

Se dădu puţin înapoi, pentru ca ei să poată intra în bucătărie – mai mare decât cea din care plecaseră nu cu mult timp în urmă. Aceasta avea aparate electrocasnice mai moderne şi gresia într-o nuanţă de galben-închis.

— Liz, acesta este agentul Cosgrove, de la poliţia judiciară.

— Bill. Bărbatul îi întinse mâna şi afişă un zâmbet menit s-o încurajeze. Bine ai venit acasă. Agentul Peski – adică Lynda – face o verificare de perimetru. Noi vom avea grijă să fii în siguranţă în seara aceasta.

— Bine, dar…

— Noi ne vom întoarce mâine-dimineaţă, îi explică John. Deocamdată, mai rămânem puţin, până te acomodezi.

— Mai bine ar fi să te conduc sus, să-ţi arăt camera ta, propuse Terry şi, înainte ca Elizabeth să aibă ocazia de a accepta sau de a protesta în vreun fel, femeia apucă bagajul şi o luă înainte.

— Pare mai mică decât îmi imaginam eu, comentă Bill.

— E extenuată şi încă mai e un pic depăşită de evenimente. Dar să ştii că e puternică. A făcut

faţă cu brio unui interogatoriu de două ore cu Pomeroy, fără să se lase intimidată. Juriul o s-o adore de-a dreptul.

— O adolescentă să le dea lovitura de graţie Volkovilor! Bill clătină din cap. Cine ar fi crezut?

Serghei Volkov era un bărbat în floarea vârstei, un om cu dare de mână, care reuşise să se ridice dintr-o sărăcie lucie. Înainte să împlinească zece ani, devenise un hoţ desăvârşit, care cunoştea fiecare colţişor, flecare gaură de şobolan din mizerabilul ghetou moscovit în care trăia. La treisprezece ani, ucisese pentru prima dată: îşi înjunghiase victima – un bărbat – cu un cuţit de luptă pe care îl furase de la un rival. Acestuia din urmă – un şmecher de şaisprezece ani – îi rupsese braţul.

Încă avea cuţitul acela.

Se ridicase din *bratva* moscovită, al cărei comandant devenise înainte de a împlini optsprezece ani.

Ambiţia îl ajutase să urce tot mai sus, până când, împreună cu fratele său, Mihail, preluase controlul în *bratva* în urma unei lovituri crude, sângeroase, exact în perioada în care Uniunea Sovietică se prăbuşea. Acela fusese, după părerea lui Serghei, un moment de răscruce.

Se căsătorise cu o femeie cu un chip fermecător şi cu un gust aparte pentru lucruri rafinate. Aceasta îi oferise două fiice, iar Serghei fusese uimit de profunzimea dragostei pe care o simţise pentru ele încă de la prima lor suflare.

Plânsese atunci când îşi ţinuse în braţe copilele pentru prima oară, copleşit de bucurie, de uimire şi de mândrie.

Dar atunci când, în cele din urmă, avusese ocazia să-şi ţină în braţe băiatul, nu mai vârsase nicio lacrimă. Bucuria aceea, sentimentul acela de uimire şi de mândrie erau prea profunde pentru lacrimi.

Copiii lui, dragostea şi ambiţia pe care le avea pentru ei îl făcuseră să emigreze în America. Acolo le putea oferi alte oportunităţi, o viaţă mai înstărită.

Şi aşteptase atât cât fusese nevoie pentru a-şi face o situaţie.

Îşi văzuse fiica cea mare căsătorindu-se cu un avocat, îşi ţinuse în braţe primul nepot. Şi plânsese. Îşi ajutase fiica cea mică – artista lui, visătoarea lui – să-şi deschidă propria galerie de artă.

Dar fiul lui, o, fiul lui! Om de afaceri cu diplomă de la Universitatea din Chicago. Asta era moştenirea lui. Băiatul lui era deştept, puternic, avea minte limpede şi sânge rece.

Toate speranţele şi năzuinţele fierbinţi ale copilului din ghetoul moscovit prinseseră viaţă prin fiul lui.

Serghei lucra acum în grădina lui umbrită de pe proprietatea Gold Coast, aşteptând sosirea lui Ilia. Serghei era un bărbat bine făcut şi chipeş, cu şuviţe argintii prin părul închis la culoare şi cu sprâncene negre, dese, deasupra ochilor de

culoarea onixului. Se menţinea în formă printr-un program riguros şi era capabil să-şi satisfacă soţia, amanta şi târfa pe care o agăţa ocazional.

Grădina lui era încă un motiv de mândrie. Avea propriii arhitecţi peisagişti şi grădinari, firește, dar, cu toate acestea, ori de câte ori avea ocazia, petrecea ore întregi scormonind pământul, săpând, plantând vreun specimen nou cu propriile sale mâini.

Dacă n-ar fi devenit *pakhan*, Serghei era convins că ar fi dus o viaţă simplă, fericită, ca horticultor.

În pantalonii lui scurţi şi largi, cu stelele tatuate pe genunchi murdare de pământ şi de muici, Serghei continuă să sape când îl auzi pe fiul lui apropiindu-se.

— Găinaţ de pasăre, spuse Serghei. E ieftin, uşor de procurat şi face ca plantele să fie foarte fericite.

Surprins, ca întotdeauna, de plăcerea tatălui său de a scormoni în pământ, Ilia clătină din cap.

— Unde mai pui că şi miroase a găinaţ de pasăre!

— Un neajuns minor. Crinilor mei de grădină le place. Şi ia uită-te acolo! Plămânărica o să înflorească în curând. Nici n-ai crede că umbrele ascund atâtea secrete. Serghei ridică privirea, studiindu-l pe fiul lui pe sub sprâncene. Ia zi, ai găsit-o?

— Încă nu. O s-o găsim. L-am pus pe unul dintre oamenii mei să verifice la Harvard. O să-i

aflăm numele cât de curând, iar după aceea o să fie uşor să-i dăm de urmă.

— Femeile mint, Ilia.

— În privinţa asta, nu cred că a minţit. Studiază medicina acolo şi este nefericită. Mama ei e chirurg aici, în Chicago. Şi asta cred că e adevărat, încercăm să dăm de maică-sa. Ilia se aşează pe vine. Nu vreau să ajung la închisoare.

— Nu, nu vei intra la puşcărie. Nici tu, nici Iakov. Găsesc eu o cale. Dar nu sunt deloc încântat că unul dintre cei mai buni oameni ai mei stă acum într-o celulă.

— N-o să vorbească.

— Nu de asta îmi fac eu griji! N-o să scoată niciun cuvinţel, tot la fel cum Igor n-o să scoată niciun cuvinţel. Poliţia americană? *Musor*! făcu un gest brusc, de lehamite, din încheietura mâinii, la adresa lor, ca şi cum s-ar fi gândit la nişte gunoaie. N-o să reuşească niciodată să-i înfunde pe unii ca ăştia. Şi nici pe tine n-o să te înfunde, nici măcar dacă nu vom putea să-l convingem pe judecător în privinţa cauţiunii. Din cauza fetei ăsteia îmi fac griji. Îmi fac griji, Ilia, pentru că era acolo şi încă mai trăieşte. Mă nelinişteşte faptul că Iakov n-a avut habar că ea şi cealaltă erau acolo.

— Dacă n-aş fi fost reţinut la club, aş fi fost şi eu acolo şi aş fi oprit toate astea. Şi n-ar mai fi existat martori.

— Comunicarea, asta a fost problema. Iar asta s-a rezolvat.

— Mi-ai spus să fiu cu ochii pe el, tată. Să nu-l

scap din ochi până când îi vom putea da o lecţie fiindcă fura. Ilia se ridică şi îşi scoase ochelarii de soare cu o mişcare bruscă. I-aş fi tăiat mâna cu mâna mea pentru că fura de la familie. I-ai dat tot ce şi-a dorit vreodată, dar el voia mereu tot mai mult. Mai mulţi bani, mai multe droguri, mai multe femei, mai mult spectacol. Propriul meu vârf. *Suki*, scăpă el printre dinţi cuvântul care îi denumea pe trădători. Ne-a râs în nas, iar şi iar. Ai fost prea bun cu el, tată.

— Fiul verişoarei mamei tale. Cum aş fi putut să-i ofer mai puţin? Şi totuşi, aveam mai multe aşteptări de la el.

— L-ai primit în familie – şi pe el, şi pe Iakov.

— Iar Iakov s-a dovedit în repetate rânduri demn de onoarea pe care i-am făcut-o. Alexi? Serghei ridică din umeri. Găinaţ de pasăre, adăugă el cu o umbră de zâmbet. Acum nu mai e bun decât să îngraşe pământul. Drogurile… Nu le-a putut rezista. De-asta am fost strict cu tine şi cu surorile tale. Drogurile sunt doar o afacere. Pentru droguri – asta e rădăcina –, el fură de la noi şi ne trădează pe noi şi propriul sânge.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi fost acolo, să-l văd cum cerşeşte îndurare ca o femeie. Să-l văd cum moare.

— Informaţia despre arestarea lui, despre înţelegerea pe care nemernicul a încheiat-o cu poliţiştii ne-a parvenit abia în seara aia. Trebuia să rezolvăm repede cu el. I-am trimis pe Iakov şi pe Igor să verifice la el acasă, să afle dacă era acolo.

Probabil a fost rezolvat prea repede. S-au făcut greşeli, după cum spun americanii. Tu nu erai genul care să umble cu Alexi din târfă în târfă. Gusturile lui au fost întotdeauna mai puţin rafinate decât ale tale.

— Nu trebuia să-l scap din ochi, repetă Ilia. Iar fata aceea… Avea ceva aparte. Era proaspătă, neprihănită. Tristă. Puţin cam tristă. Îmi plăcea de ea.

— Sunt multe altele la fel. Ea e deja moartă. Acum rămâi la cină. O să-i facă plăcere mamei tale. Şi mie.

— Desigur.

CAPITOLUL 6

Trecuseră două săptămâni şi începutul celei de a treia. Elizabeth putea număra pe degetele de la o mână ocaziile în care i se permisese să părăsească noua ei casă. Niciodată singură.

Nu rămânea niciodată singură.

Ea, care altă dată îşi dorea cu ardoare compania cuiva, găsea acum că lipsa singurătăţii era mai îngrădit oare decât cei patru pereţi ai camerei ei.

Îi aduseseră laptopul. Îi blocaseră accesul la e-mail şi la camerele de chat. Din plictiseală şi de curiozitate, spărsese codurile de restricţie. Nu că ar fi plănuit să ia legătura cu cineva, doar că asta îi dădea un sentiment de victorie.

Păstră pentru sine acest mic triumf.

Avea coşmaruri, pe care le păstra tot pentru sine.

Îi aduseră cărţi şi CD-uri cu muzică. Nu trebuia decât să ceară. Faptul că acum avea ocazia să devoreze romanele şi melodiile de succes pe care mama ei le dezaproba cu atâta înverşunare ar fi trebuit să-i dea un sentiment de libertate. În schimb, acest lucru nu reuşi decât să o facă să conştientizeze cât de mult îi lipsea lumea reală şi cât de puţine ştia despre aceasta.

Mama ei nu veni în vizită nici măcar o dată.

În fiecare dimineaţă, John şi Terry îi înlocuiau pe cei din schimbul de noapte, pentru ca seara Bill şi Lynda să îi înlocuiască la rândul lor. Uneori, găteau. Micul dejun părea a fi specialitatea lui John. De cele mai multe ori însă, aduceau masa la pachet. Pizza sau burgeri, pui sau mâncare chinezească. Dintr-un sentiment de vinovăţie – şi, pe de-o parte, pentru a se apăra –, Elizabeth începu să facă experimente în bucătărie. Din câte vedea ea, reţetele erau un soi de formule. Iar bucătăria – un fel de laborator.

Experimentând, îşi descoperi noi pasiuni. Îi plăcea să toace şi să amestece, îi plăceau aromele, texturile.

— Ce avem în meniul de azi?

De pe scaunul ei de la masă, Elizabeth ridică ochii în clipa când John intră în bucătărie.

— M-am gândit să încerc puiul ăsta prăjit la foc iute.

— Sună bine. Bărbatul îşi turnă o ceaşcă de

cafea. Soţia mea pregăteşte puiul aşa, ca să-i păcălească pe copii să mănânce legume.

Elizabeth ştia că John şi soţia lui, Maddie, aveau doi copii. Un băiat de şapte ani, Maxfield – numit aşa după pictorul Maxfâeld Parrish –, şi o fetiţă de cinci, Emily – de la Emily Brontë.

John îi arătase poze cu ei – cele pe care le ţinea în portofel – şi îi spusese povestioare nostime despre ei.

Făcuse asta pentru a se individualiza într-o oarecare măsură – Elizabeth înţelegea acest lucru. Şi reuşise, numai că, în acelaşi timp, o făcuse să îşi dea seama că nu existau întâmplări nostime din copilăria ei.

— Îşi fac griji pentru tine? Că lucrezi în poliţie?

— Max şi Em? Sunt prea mici ca să-şi facă griji. Ei ştiu doar că încerc să prind oameni răi – cam la asta se rezumă totul pentru ei deocamdată. Iar Maddie… Bărbatul se aşează, pregătindu-se să-şi savureze cafeaua. Da, oarecum. Face parte din tabloul de ansamblu. În ceea ce o priveşte pe ea, e destul de greu – orele lucrate peste program, perioadele pe care le petrec departe de casă…

— Parcă spuneai că ea a fost stenografia tribunal.

— Da, asta până să se nască Max. Cea mai grozavă zi din viaţa mea a fost ziua aceea la tribunal… Chiar dacă abia îmi mai aminteam cum mă cheamă cu ea acolo. Cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Habar n-am cum a

dat norocul peste mine de am convins-o să iasă cu mine, cu atât mai puţin să se mărite cu mine.

— Eşti un bărbat tare bine, începu Elizabeth. Atrăgător din punct de vedere fizic. Eşti îngăduitor şi ai o perspectivă largă asupra lumii, ai interese diverse. Iar faptul că ai o meserie care îţi conferă autoritate, că porţi armă, se poate dovedi un element de atracţie pentru o femeie la nivel visceral.

Ochii lui John zâmbiră larg deasupra cafelei.

— Eşti unică, Liz!

— Aş vrea eu…

— Eşti o tipă cu coloană vertebrală, înfricoşător de deşteaptă, curajoasă, plină de compasiune – şi, la rândul tău, ai pasiuni variate. Nici nu reuşesc să ţin pasul cu o asemenea varietate. Ştiinţe, aplicarea legii, sănătate şi nutriţie, cărţi, muzică, mai nou şi gătit… Cine poate şti ce urmează?

— Mă înveţi să mânuiesc o armă?

John puse cafeaua jos.

— Pe-asta de unde ai mai scos-o?

— Ar putea fi una dintre pasiunile mele diverse.

— Liz!

— Am coşmaruri.

— Of, scumpa mea… Bărbatul îşi puse palma peste mâna ei. Povesteşte-mi!

— Visez mereu noaptea aceea. Ştiu că e o reacţie normală, la care ar trebui să mă aştept.

— Asta nu simplifică însă cu nimic situaţia.

— Deloc.

Elizabeth coborî privirea spre cartea de bucate, întrebându-se dacă lumea ei avea să mai fie vreodată atât de simplă precum ingredientele şi măsurătorile de acolo.

— Şi în visele mele se face că mă duc la poliţie, la alinierea suspecţilor. Numai că el, Korotki, mă vede. Ştiu că mă vede, pentru că zâmbeşte. Şi duce o mână la spate, aşa cum a făcut în seara aceea. Şi totul în jur încetineşte în momentul în care el scoate arma. Nimeni nu reacţionează. Trage în mine prin oglindă.

— Nu te-a văzut, Liz.

— Ştiu. Asta e partea logică şi raţională. Dar ceea ce îţi spun eu acum se leagă de teamă şi de emoţie – spaime şi emoţii din subconştient. Încerc să nu stărui prea mult cu gândul la ele, încerc să-mi fac de lucru şi să am tot timpul ceva de făcut.

— Ce-ar fi să iau legătura cu mama ta?

— De ce?

Confuzia cât se poate de sinceră a fetei îl făcu să-şi regrete cuvintele.

— Ştii că avem un psiholog la care poţi apela. Până acum, ai spus că nu vrei să discuţi cu un unul, dar…

— Nici acum nu vreau. Ce rost are? înţeleg tot ce se întâmplă şi de ce. Ştiu că e un proces pe care mintea mea trebuie să-l parcurgă în mod firesc. Dar el mă omoară, înţelegi? Fie acolo, în casă, pentru că în visele mele mă găseşte, fie la alinierea suspecţilor, pentru că reuşeşte să vadă

dincolo de oglindă. Mi-e teamă că mă va găsi, mă va vedea şi mă va ucide. Şi mă simt neajutorată. N-am nicio putere, nicio armă. Nu am posibilitatea să mă apăr. Vreau să fiu capabilă să mă apăr. Nu vreau să fiu neajutorată.

— Şi crezi că faptul că înveţi să tragi cu arma te va ajuta să te simţi mai stăpână pe situaţie, mai puţin vulnerabilă?

— Cred că e o soluţie, da.

— Atunci o să te învăţ. John îşi scoase arma, trase încărcătorul şi îl puse deoparte. Acesta este un Clock 19. Este o armă standard. Încărcătorul are o capacitate de cincisprezece gloanţe.

Elizabeth luă arma atunci când John i-o oferi.

— Este fabricat din polimer. M-am documentat.

— Nici nu mă îndoiam.

— Nu e chiar atât de grea cum mă aşteptam. Dar nu e încărcată, probabil aşa se explică.

— Deocamdată ne vom mulţumi cu ea neîncărcată. Hai să discutăm despre siguranţă.

Elizabeth îl privi drept în ochi.

— În regulă.

După câteva informaţii de bază, John o puse să se ridice şi îi arătă cum să apuce arma, cum să ţintească. În acel moment, Terry intră în bucătărie.

— Dumnezeule, John!

— Nu e încărcat, spuse Elizabeth repede.

— Repet: Dumnezeule, John!

— Lasă-ne un minut singuri, Liz.

— A, sigur. Cu mai puţină tragere de inimă decât ar fi crezut, fata îi înapoie arma lui John. Mă găsiţi în camera mea.

— Ce naiba a fost în mintea ta? vru Terry să afle de îndată ce Elizabeth părăsi încăperea.

— Vrea să înveţe cum să mânuiască o armă.

— Ei bine, şi eu l-aş vrea pe George Clooney gol în patul meu, dar n-am încercat să-l răpesc. Deocamdată.

— Fata are coşmaruri, Terry.

— Tâmpenii! Terry deschise cu furie uşa frigiderului şi scoase de acolo o cola. Iartă-mă, John, ştiu, situaţia copilei ăsteia e cât se poate de nasoală. Dar nu e o soluţie s-o laşi să manevreze arma ta de serviciu.

— Ea crede că este. Nu vrea să se simtă lipsită de apărare. Şi cine o poate acuza? Putem să-i repetăm noi la nesfârşit că e în siguranţă, că o vom proteja, asta n-o va face să se simtă mai puternică. Nu e vorba doar despre ceea ce-i spunem noi, ci despre ce simte ea.

— Ştiu asta, John, ştiu. Înţeleg că e speriată şi că trebuie să se fi plictisit la culme. Dar noi nu putem schimba toate astea, nu avem cum.

— Viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel, Terry, şi nu putem uita acest lucru. Nu putem trece cu vederea faptul că ea nu e doar martor, e o adolescentă. Dacă o ajută la ceva să înveţe cum să manevreze în siguranţă o armă, atunci o să am grijă s-o învăţ. Pentru că fata asta merită măcar un somn liniştit!

— Tâmpenii! repetă Terry. Bun, eu înţeleg. Să ştii că da. Dar…

— Dar?

— Mă gândesc.

— Foarte bine, aşa să faci. Eu o să testez şi cu şeful textul ăsta cu care te-am convins pe tine. Vreau să obţin permisiunea de a o lua la poligonul de tragere.

— Freacă şi lampa lui Ala din S-ar putea să te ajute!

John se mulţumi să-i zâmbească, după care, scoţându-şi telefonul, intră în camera alăturată.

Terry răsuflă adânc. După ce cântări decizia o secundă, scoase din frigider o a doua coca-cola şi urcă scările către dormitorul lui Elizabeth. Bătu la uşă.

— Intră.

— Joaca asta cu armele îmi face întotdeauna sete.

Terry se îndreptă spre patul pe care stătea Elizabeth şi îi întinse acesteia doza de cola.

— Sper că nu te-ai supărat pe John. A fost vina mea…

— Nu sunt supărată, o asigură Terry aşezându-se lângă ea. Doar că gestul lui m-a luat prin surprindere, atâta tot. John mi-a spus că ai coşmaruri. Eşti speriată. Ţi-aş putea spune că nu e cazul, însă adevărul e că, în locul tău, şi eu aş fi la fel.

— N-am putut să fac nimic. Nici în coşmarurile mele nu pot să fac nimic, aşa că mă

omoară şi pe mine. Vreau să învăţ să îmi port singură de grijă. Voi n-o să fiţi mereu cu mine. Tu, John, Bill sau Lynda. Sau cei pe care mi-i vor mai trimite. Într-o bună zi, voi nu veţi mai fi cu mine, iar eu trebuie să mă asigur că-mi pot purta singură de grijă. Mama mea n-o să plece din oraş.

— N-ai de unde să ştii…

— Ba chiar ştiu. Rostise cuvintele calm, fără emoţie, surprinsă ea însăşi de faptul că era calmă şi lipsită de orice emoţii. Când va veni vremea să mă mutaţi, să-mi daţi o nouă identitate, ea nu va merge cu mine. Viaţa ei, cariera ei sunt aici. Eu voi împlini şaptesprezece ani cât de curând. Dacă este nevoie, voi putea să solicit eliberarea de sub tutelă. O s-o obţin. Când voi împlini optsprezece ani, voi avea ceva bani din fondul meu fiduciar. Şi voi avea şi mai mulţi la douăzeci şi unu de ani. Pot să studiez, să mă angajez. Acum ştiu să şi gătesc cât de cât. Dar nu pot să mă apăr în caz că se întâmplă ceva.

— Eşti suficient de inteligentă încât să te fi documentat cât de cât în privinţa programului. N-am pierdut niciodată vreun martor care a urmat întocmai instrucţiunile noastre în ceea ce priveşte siguranţa.

— Toată viaţa mea am urmat instrucţiunile cuiva, aşa că sunt obişnuită…

— Of, Liz. La naiba!

— A fost o reacţie pasiv-agresivă, spuse Elizabeth cu un oftat. Îmi pare rău. Adevărul e însă că ei n-o să înceteze niciodată să mă caute. Ei

cred în răzbunare şi în răscumpărarea greşelilor. Ştiu că voi veţi face tot ce e omeneşte posibil să-i împiedicaţi să mă găsească, dar, în caz că se întâmplă tot ce e mai rău, în caz că mă găsesc, eu trebuie să mă asigur că mă pot apăra.

— Există mai multe feluri de a te apăra, şi nu implică folosirea unei arme.

— Şi, cu toate acestea, tu porţi armă.

— Chiar două, recunoscu Terry, lovindu-şi uşor glezna cu palma. Armă de rezervă, aprobată. Dacă vrei să înveţi să tragi cu arma, John este omul tău. Dar vreau să ştii că există mai multe posibilităţi. De exemplu, te-aş putea învăţa nişte tehnici de autoapărare. Corp la corp.

Intrigată, Elizabeth se lăsă pe spate.

— Luptă pe bune?

— Mă gândeam la nişte mişcări defensive, dar, în principiu, da, luptă de apărare.

— Mi-ar plăcea să învăţ. Prind repede.

— Asta rămâne de văzut.

John apăru în cadrul uşii.

— Mâine-dimineaţă la cinci. Să fii gata. Am obţinut permisiunea de a folosi poligonul de tragere.

— Mulţumesc. Mult de tot.

— Terry?

— Cinci. Mâine-dimineaţă. La naiba! Vreau să contaţi pe mine.

De trei ori pe săptămână, înainte de răsăritul soarelui, John o ducea la poligonul de tragere de la subsolul clădirii. Treptat, se obişnuise cu

senzaţia pe care o avea când ţinea arma în mână, cu forma, greutatea şi reculul armei. John o învăţă să ţintească spre o masă corporală, să-şi grupeze loviturile, să reincarce arma.

Când află că procesul fusese amânat, Elizabeth îşi revărsă frustrările în poligonul de tragere.

În zilele în care nu mergea la poligon, Terry îi preda tehnici de autoapărare. De la ea învăţă cum să se folosească de greutatea şi de echilibrul adversarului şi să le întoarcă în avantajul ei, cum să se elibereze din strânsoare, cum să lovească din umăr.

Încă mai avea coşmaruri, însă nu în fiecare noapte. Iar uneori, în ele, ieşea învingătoare.

Pe măsură ce prima lună se apropia de sfârşit, Elizabeth devenea din ce în ce mai străină de vechea ei viaţă. Locuia în casa aceea cu două etaje, înconjurată de un gard înalt de securitate, iar somnul îi era vegheat în fiecare noapte de agenţi federali.

Lynda îi împrumuta lui Elizabeth romane de dragoste, poveşti pline de suspans sau de groază, din colecţia proprie. În august, în toiul verii arzătoare, Lynda îi tăie din nou părul lui Elizabeth – cu mult mai multă pricepere – şi îi arătă acesteia cum să-şi coloreze rădăcinile. În serile lungi şi liniştite, Bill o învăţă să joace poker.

Timpul trecea cu greu, ca o eternitate.

— Mi-ar plăcea să am nişte bani, îi spuse ea lui John la un moment dat.

— Ai nevoie de un împrumut, puştoaice?

— Nu, dar mulţumesc de intenţie. Aş vrea să am acces la propriii mei bani. Am un cont de economii şi aş vrea să retrag o parte din bani.

— Un drum până la bancă ar implica nişte riscuri inutile. Dacă ai nevoie de ceva, îţi aducem noi.

— Ar putea să-i retragă mama. Este la fel ca treaba cu arma. E vorba despre siguranţă. Cântărise bine situaţia. De altfel, avea şi timpul necesar pentru a analiza totul în detaliu. Când, în cele din urmă, voi depune mărturie şi voi fi mutată, presupun că lucrurile se vor precipita. Aş vrea să am banii – propriu mei bani – când se va întâmpla asta. Vreau să ştiu că îmi pot permite să cumpăr ceea ce îmi trebuie şi că nu voi fi nevoită să cer de la alţii.

— La ce sumă te-ai gândit?

— Cinci mii.

— Sunt mulţi bani, Liz.

— Nu chiar. O să am nevoie de un computer nou şi de diverse consumabile. Vreau să încep să mă gândesc la ziua de mâine, nu doar la ziua de azi. Ziua de azi e mereu la fel.

— Ştiu, toată aşteptarea asta devine frustrantă.

— O să tergiverseze lucrurile cât mai mult posibil, în speranţa că mă vor găsi. Sau în speranţa că îmi voi pierde curajul. Dar nu vor putea întârzia la nesfârşit. Trebuie să încep să mă gândesc la restul vieţii mele. Oriunde mă voi afla,

indiferent cine voi fi. Vreau să îmi reiau studiile. Am un fond de studii care va trebui transferat. Dar vor apărea şi alte cheltuieli.

— Hai să văd ce pot face.

Elizabeth zâmbi.

— Îmi place când spui asta. Cu mama, totul se rezumă la da sau nu. Rareori foloseşte cuvântul „poate” – asta dacă îl foloseşte vreodată. Pentru că „poate” este un răspuns indecis. Tu spui că o să vezi ce poţi face, ceea ce nu înseamnă „poate” şi nu este un răspuns indecis. Înseamnă că vei lua nişte măsuri. Vei încerca. Este un răspuns mult mai bun decât „nu” şi aproape la fel de bun ca un „da”.

— Cum spui tu… John ezită un moment. Nu pomeneşti niciodată despre tatăl tău. Ştiu că nu face parte din peisaj, dar, în condiţiile date…

— Nu ştiu cine este tatăl meu. A fost un donator.

— Donator?

— Da. Când mama a decis să aibă un copil, să se înhame la experienţa asta, a analizat mai mulţi potenţiali donatori, studiindu-le calităţile. Atributele fizice, antecedentele medicale, istoricul familial, intelectul şi aşa mai departe. L-a selectat pe cel mai bun candidat şi a aranjat să fie în seminală artificial. Fata făcu o pauză şi îşi privi mâinile. Ştiu cum sună toate astea.

— Ştii? reuşi el să îngaime.

— I-am depăşit aşteptările din punct de vedere intelectual. Sănătatea mea a fost

întotdeauna excelentă. Sunt puternică şi zdravănă din punct de vedere fizic. Însă n-a reuşit niciodată să stabilească o legătură cu mine. Partea asta a procesului a eşuat iremediabil. Mi-a oferit întotdeauna cea mai bună îngrijire posibilă, cea mai bună alimentaţie, cel mai bun adăpost şi cea mai bună educaţie. Dar n-a fost în stare să mă iubească.

Cuvintele fetei îi strânseră stomacul şi îi sfâşiară sufletul.

— Pierderea e doar a ei.

— Da, aşa este. Iar faptul că e conştientă de eşecul ei face să-i fie foarte dificil să simtă sau să arate vreun pic de afecţiune. Multă vreme am crezut că eu sunt de vină. Dar acum ştiu că nu e aşa. Am înţeles asta atunci când m-a părăsit. A făcut-o pentru că a avut această posibilitate, pentru că eu am făcut o alegere care i-a permis să plece. Am reuşit s-o fac să fie mândră de mine, mândră de ceea ce a realizat prin mine, dar n-am reuşit niciodată s-o fac să mă iubească.

John nu se mai putu abţine. O trase la pieptul lui şi o mângâie pe păr, până când fata scăpă un oftat prelung şi se lăsă moale la el în braţe.

— O să fie bine, Liz.

— Aş vrea să fie aşa.

Privirea lui John întâlni ochii lui Terry pe deasupra capului fetei şi văzu în ei sclipirea lacrimilor şi a compasiunii. Era bine că auzise, credea John. Pentru că fata avea alături doi oameni cărora le păsa de ea şi care aveau să facă

tot ce le stătea în putinţă pentru a se asigura că e în regulă.

Serghei se întâlni cu fratele şi cu nepotul lui, dar şi cu Ilia şi cu unul dintre oamenii săi de bază. Câţiva copii se bălăceau în piscină sub privirile atente ale femeilor, în timp ce alţii erau aşezaţi la mesele lungi de picnic, deja pline cu mâncare. Băuturi reci se odihneau în frapiere largi, din inox, umplute cu gheaţă. Pe peluză, unii dintre copiii mai mari jucau bile sau volei, în timp ce muzica lor preferată bubuia în boxe, într-o vibraţie continuă.

Puţine lucruri îi făceau lui Serghei mai multă plăcere decât o petrecere zgomotoasă cu familia şi prietenii. La astfel de evenimente, prelua controlul asupra grătarului enorm pe care i-l făcuseră cadou fiica cea mare şi ginerele de ziua lui de naştere, apreciind această tradiţie americană. Rolexul lui de aur şi crucifixul atârnat la gât sclipeau în soarele nemilos de vară, iar peste cămaşa şi pantalonii de bumbac Serghei purta un şorţ roşu care îi invita pe toţi doritorii să-l sărute pe bucătar.

În timp ce grătarul sfârâia, Serghei întorcea tacticos burgerii graşi, cârnăciorii făcuţi exclusiv din carne şi frigăruile lungi din legume stropite cu reţeta lui secretă de sos marinat.

— Mama fetei merge la spital, spuse Misa, nepotul lui Serghei. Petrece acolo multe ore în fiecare zi, rămânând adesea şi peste noapte. Cam o dată pe săptămână ia cina cu bărbatul cu care se culcă. De patru ori pe săptămână merge la o sală

de sport de fiţe, unde are antrenor personal. Se duce la salonul de înfrumuseţare, pentru a-şi aranja părul şi unghiile. Îşi trăieşte viaţa de parcă nici nu ar avea vreo fiică.

Serghei se mulţumi să dea din cap aprobator, în timp ce transferă legumele pe un platou.

— I-am scotocit prin casă, îi spuse omul lui de încredere. I-am verificat telefonul. Apeluri la spital, la prietenul ei, la un alt doctor, la salon, pentru a-şi face programare la coafor. Niciun apel către poliţie, către poliţia judiciară sau către FBI.

— Trebuie să se vadă cumva cu fata, insistă Mihail. Era mai bine făcut decât fratele lui, iar părul avea mai multe şuviţe încărunţite. Doar e maică-sa, adăugă el.

Aruncă o privire în direcţia piscinei, unde era aşezată propria lui soţie, râzând alături de fiica lor, în timp ce nepoţii lor se jucau în piscină.

— Bănuiesc că nu au o relaţie apropiată, interveni Ilia, luând o înghiţitură de bere.

— O mamă e o mamă, orice ar fi, insistă Mihail. Trebuie să ştie unde se află fata ei.

— Putem s-o ridicăm, sugeră Misa. În drum spre spital. Putem… s-o convingem să ne spună unde e fata.

— Dacă este o mamă adevărată, n-o să sufle niciun cuvinţel, comentă Serghei, începând să aranjeze burgerii pe un alt platou. Mai degrabă ar prefera să moară. Dacă nu e o mamă adevărată – şi din informaţiile mele nu e este posibil să nu ştie. Dacă o ridicăm, ei o vor muta pe fată şi vor spori

paza. Aşadar, deocamdată ne vom mulţumi s-o urmărim pe mama care nu prea este mamă.

— În casă, interveni omul lui Serghei, nu există lucruri de-ale fetei în afara dormitorului. Şi nici acolo nu e cine ştie ce. Atât cât e, e pus în cutii. Ca în depozit.

— Aşa deci. Serghei încuviinţă cu o mişcare a capului. Eu am o metodă diferită, una care va pune punct acestei poveşti şi nu va lăsa nicio urmă a intervenţiei noastre. Spune-i lui Iakov să mai aibă puţină răbdare, Misa. Data viitoare când vom da o petrecere, va fi pentru a sărbători întoarcerea lui. Dar acum – mai adăugă el, ridicând platoul înţesat cu burgeri şi cârnaţi – ne aşezăm la masă.

Pentru că zilele de vară se scurgeau cu greu, Elizabeth îşi aminti că, dacă ar fi fost acasă, ar fi cedat – cel mai probabil – şi ar fi îndurat supliciile programului de vară din cadrul spitalului. Altminteri, n-ar fi făcut ceva cu mult diferit faţă de ce făcea acum.

Ar fi studiat, ar fi citit… Numai că acum putea să asculte muzică şi să se uite la filme pe DVD sau la televizor. Cu reluările de peste vară ale serialului *Buffy*, *spaima vampirilor*, Elizabeth era convinsă că avea să înveţe argoul celor de aceeaşi vârstă cu ea.

Astfel, atunci când avea să îşi reia studiile, va cunoaşte mai bine limbajul colegilor şi, prin urmare, se va integra mai bine.

Ca o continuare firească a dorinţei ei de a se

şti în siguranţă, se duse la poligonul de tragere. Poker şi tehnici de autoapărare învăţase deja.

Nimic n-o putea aduce pe Julie înapoi, iar joaca de-a „ce-ar fi fost dacă…?” era un proces inutil. Era mai logic să caute avantajele detenţiei de peste vară.

N-avea să devină niciodată chirurg.

La un moment dat, avea să-şi asume o nouă identitate, o nouă viaţă, şi trebuia să găsească o modalitate de a profita de ele la maximum. Putea să studieze orice dorea. Avea sentimentul că lucrul în cadrul FBI-ului nu mai reprezenta o opţiune, însă preferă să nu pună întrebări. Poate era o prostie, însă faptul că nu afla un răspuns categoric îi mai lăsa o rază de speranţă.

Îmbrăţişă rutina şi chiar se obişnui cu ea suficient de mult încât să se simtă confortabil.

Ziua ei de naştere nu schimbă cu nimic rutina instalată. Nu însemna decât că astăzi împlinea şaptesprezece ani. Nu se simţea altfel decât până atunci şi nici nu arăta altfel. Anul acesta nu exista o cină aniversară – cotlet cu legume coapte, urmate de prăjitură cu morcov – şi nici nu se întrevedea posibilitatea de a mai primi drept cadou maşina pe care i-o promisese mama. Condiţionată, bineînţeles, de rezultatele ei la învăţătură şi de comportament.

Era o zi ca oricare alta, o zi cu care se apropia şi mai mult de momentul în care avea să depună mărturie în faţa curţii şi de ceea ce ea îşi imagina a fi libertatea.

Pentru că nici Terry şi nici John nu aduseră vorba despre ziua ei, Elizabeth presupuse că uitaseră. La urma urmei, de ce şi-ar fi amintit? îşi oferi drept cadou o pauză de o zi de la studiu şi decise să pregătească o cină specială – în *niciun caz* cotlet – pentru a marca momentul în stilul ei.

Ploua – torenţial şi cu tunete. Îşi spuse în sinea ei că asta făcea bucătăria să pară mai primitoare. Se gândi să facă o prăjitură, însă acest lucru aducea oarecum a intenţie egoistă. Plus că încă nu îşi încercase mâna la prăjituri. Să pregătească spaghete şi chifteluţe de la zero părea o provocare destul de mare.

— Dumnezeule, miroase fabulos! Terry se opri în mijlocul bucătăriei şi inspiră adânc. Mai că mă faci să mă gândesc că ar fi cazul să învăţ să prepar şi altceva în afară de macaroane cu brânză.

— Îmi place să gătesc, mai ales când fac ceva nou. N-am făcut niciodată chifteluţe. A fost distractiv.

— Fiecare ne distrăm în felul nostru.

— Pot să pun o parte din sos şi din chifteluţe într-un vas, ca să iei acasă. Nu trebuie decât să adaugi paste. Am făcut o grămadă.

— Păi, Lynda a sunat să anunţe că nu vine, pentru că se simte rău, aşa că îţi vor ţine companie Bill şi Steve Keegan. Pun pariu că ei le vor da gata.

— O, îmi pare rău că Lynda nu se simte bine. „Rutina”, se gândi Elizabeth, întotdeauna avea o tresărire atunci când lucrurile se schimbau din

mers. Îl cunoşti pe agentul Keegan? se interesă ea.

— Nu prea. John îl cunoaşte cât de cât. Lucrează de cinci ani în sistem, Liz. Nu-ţi face griji.

— Nu-mi fac. Numai că îmi ia ceva timp să mă obişnuiesc cu persoanele noi, bănuiesc. Nu contează. După cină, o să citesc puţin şi probabil o să mă duc la culcare devreme.

— De ziua ta?

— A... Elizabeth se îmbujoră uşor. Nu eram sigură că ştii.

— Aici nu poţi să ţii secrete. Râzând, Terry se dădu mai aproape, ca să mai adulmece încă o dată sosul. Am înţeles că îţi place să citeşti, dar chiar nu-ţi vine şi ţie o idee mai amuzantă, aşa, ca pentru ziua ta?

— Nu prea...

— În cazul ăsta, ai nevoie de ajutor.

Zicând acestea, Terry o bătu pe Elizabeth uşor pe umăr, înainte de a părăsi bucătăria.

Cititul era distractiv, îşi aminti Elizabeth. Se uită la ceas şi văzu că nu mai era mult până la schimbarea turei. Sosul putea să mai fiarbă la foc mic până când Bill şi agentul cel nou doreau să se aşeze la masă. Fiindcă pregătise o cantitate apreciabilă, Elizabeth hotărî să pună o parte în vase separate, pentru John şi Terry.

Ca un cadou compensatoriu, decise ea.

— Au sosit ajutoare.

Elizabeth, care tocmai se întindea să caute

nişte vase cu capac într-un dulap înalt, se întoarse.

Terry zâmbea larg, ţinând în braţe o cutie împachetată în hârtie roz lucioasă, cu o fundă mare, albă. Alături de ea, John avea în mână o cutiuţă mică, din cele pentru cadouri, şi o cutie albă de patiserie.

— Mi-aţi… mi-aţi adus cadouri…

— Normal că ţi-am adus cadouri! Doar e ziua ta. Şi am cumpărat şi tort.

— Tort…

John puse cutia pe masă şi-i ridică uşor capacul.

— Două straturi de ciocolată cu caramel şi glazură de cremă de unt.

— Eu l-am ales, o informă Terry. La mulţi ani, Liz!

— Mulţumesc.

Şi pe tort era acelaşi mesaj, cu litere roz, elegante, scrise de mână. Era ornat cu boboci de trandafir şi cu frunze de un verde pal.

— Nu e prăjitură cu morcovi, murmură ea.

— Eu am o obiecţie serioasă împotriva oricărui tip de aluat făcut din legume, îi spuse Terry.

— E foarte bună, serios. Dar ăsta arată mult mai apetisant. Arată… ca un tort aniversar adevărat. Este minunat!

— Va trebui să păstrăm loc şi pentru el, *şi* pentru îngheţată, o anunţă John. Asta după cina aniversară. Aveam de gând să cumpărăm pizza, dar tu te-ai apucat de chifteluţele acelea, aşa că

ne-am re orientat.

Totul se lumină în jur, ca şi cum soarele îşi făcuse deodată loc prin ploaia răpăitoare.

— Deci rămâneţi cu mine.

— Cum spuneam, e ziua ta. Nici nu-mi trece prin cap să ratez îngheţata şi tortul. Îi aşteptăm şi pe ceilalţi cu masa, dar deocamdată cred că a fi cazul să desfaci cadourile.

— Pe bune? Pot?

— Evident, geniul nostru nu pricepe cum stă treaba cu zilele de naştere. Uite, spuse Terry, împingând cutia în braţele lui Elizabeth. Deschide-l pe al meu. Abia aştept să văd dacă-ţi place.

— Deja îmi place, spuse Elizabeth şi începu să desprindă cu grijă banda adezivă.

— Ştiam eu! E unul dintr-ăia. Unul din oamenii ăia, explică Terry, cărora le trebuie zece minute să desfacă un cadou, în loc să sfâşie ambalajul.

— Dar hârtia e atât de frumoasă… Nici măcar nu mă aşteptam să primesc ceva…

— Ar fi trebuit, îi spuse John. Ar cam fi cazul să începi să te aştepţi la surprize.

— Asta e cea mai frumoasă surpriză dintre toate.

După ce împachetă hârtia, Elizabeth ridică încet capacul. Scoase din cutie cardiganul subţire, cu volănaşe în faţă şi cu violete minuscule presărate pe întreg materialul.

— E grozav! O, uite, are şi un maiou brodat.

— Să ştii că ăsta nu este compleul mamei

tale, o atenţionă Terry. Poţi să-l porţi cu blugi sau să-l asortezi cu o fustă. Mi s-a părut că semăna cu tine.

Nimeni nu-i mai spusese până atunci că imaginea ei inspira volănaşe şi violete.

— Îmi place mult. Mult de tot. Mulţumesc din suflet.

— Acum e rândul meu. Să ştii că am fost un picuţ ajutat când am ales ăştia. Aşa că, dacă nu-ţi plac, soţia mea e de vină.

— Ea te-a ajutat? Ce drăguţ din partea ei! Să-i spui că-i mulţumesc mult.

— Poate ar trebui să vezi mai întâi despre ce e vorba.

Cuprinsă de agitaţie şi palpitând de emoţie, Elizabeth scotoci prin hârtia fină după cutiuţă. Cerceii reprezentau trei picături delicate din argint, unite între ele de o perlă minusculă.

— O, sunt minunaţi! Sunt foarte frumoşi.

— Ştiu că porţi mereu bumbii aceia de aur, însă Maddie s-a gândit că s-ar putea să-ţi placă ăştia.

— Chiar îmi plac. Îi ador. Bumbii ăştia sunt singurii cercei pe care îi am. Mi-am făcut găuri în urechi cu o zi înainte de… Cu o zi înainte. Ăştia sunt primii mei cercei adevăraţi.

— Să fii fericită la cei şaptesprezece ani, Liz.

— Hai, fugi, du-te să le probezi pe toate, o îndemnă Terry. Ştii că arzi de nerăbdare.

— Aşa este. Pot?

— Normal. Fugi!

— Mulţumesc. Emoţionată la culme, Elizabeth o cuprinse pe Terry în braţe. Mult de tot. Mulţumesc. Se întoarse apoi către John. Sunt fericită. Am şaptesprezece ani şi sunt fericită. Îşi strânse cadourile şi o luă la goană spre scări.

— Succes total. Terry scoase un oftat prelung. M-a luat în braţe. Ea nu face niciodată asta.

— N-a avut niciodată parte de îmbrăţişări. I-am comunicat maică-sii numărul de pe linia sigură – din nou. I-am spus că urmează să-i cumpărăm lui Liz un tort de ziua ei şi că vom face aranjamentele necesare să o aducem aici, special pentru această ocazie. A refuzat. Politicos.

— O scorpie politicoasă rămâne totuşi o scorpie. Ştii, o să fiu fericită când se va termina coşmarul ăsta pentru ea. Şi pentru noi. Dar o să-mi lipsească fătuca asta.

— Şi mie. Mă duc s-o sun pe Maddie, să-i spun că lui Liz i-au plăcut cerceii. Aruncă o privire la ceas. Sun şi la sediu, să verific ora la care ar trebui să sosească Cosgrove şi Keegan. Mă aşteptam să aud că sunt pe drum deja.

— Eu pun masa. O s-o aranjez mai ca de sărbătoare.

Femeia scoase farfurii şi tacâmuri şi se gândi deodată la flori.

— John? Din impuls, se îndreptă spre sufragerie. Vezi dacă Cosgrove poate să se oprească pe drum, să ia nişte flori. Hai să pregătim totul ca la carte.

John făcu un semn aprobator din cap şi

continuă discuţia cu soţia sa:

— Da, i-au plăcut mult. Chiar acum e sus, s-a dus să-i probeze. Hei, dă-mi-i şi pe copii la telefon. Probabil n-o să ajung până se duc ei la culcare.

Terry se întoarse în bucătărie, gândindu-se că ar trebui să guste sosul, să se asigure că s-a închegat suficient. Tocmai când întindea mâna după lingură, îl auzi pe John strigând:

— Tocmai au intrat în curte.

— Am auzit.

Cu o mână pe armă, din obişnuinţă, Terry se duse la uşa garajului, aşteptând semnalul. Trei bătăi rapide şi trei rare.

— Băieţi, vă aşteaptă un ospăţ. Avem…

Bill intră în grabă.

— S-ar putea să avem ceva probleme. Unde e John?

— În sufragerie. Ce…?

— Bill crede că a văzut pe cineva urmărindune, explică Keegan. Unde-i martora?

— E… Ceva nu era în regulă. Ceva nu mergea conform planului. Aţi anunţat la sediu? începu ea şi îşi scoase telefonul.

Aproape reuşi să evite prima lovitură, dar glonţul o atinse superficial la tâmplă. Un firicel de sânge i se scurse în ochi atunci când se întinse după armă, strigând către John:

— Breşă de siguranţă!

Patul armei lui Keegan o izbi puternic în moalele capului. Se prăbuşi, răsturnând cu zgomot în cădere un scaun.

Cu arma scoasă, John se lipi de peretele sufrageriei. Trebuia să urce scările, să ajungă la Liz.

— Nu-l împuşca! spuse Keegan în şoaptă, punându-şi propria armă în toc şi luând pistolul lui Terry. Ţine minte că nu vrem să-l găurim!

Bill confirmă printr-o mişcare a capului.

— L-am prins, John. L-am prins pe nenorocit. Terry e la pământ. E rănită. Keegan sună la sediu să anunţe. Pune martora la adăpost!

John auzi vocea lui Keegan peste răpăiala ploii, raportând rapid situaţia.

Şi mai auzi şi scârţâitul duşumelei.

Ieşi din ascunzătoare, cu arma ridicată. Îl văzu pe Bill înaintând spre el, îi văzu ochii.

— Lasă arma jos! Las-o jos!

— Terry e rănită. Ei o să încerce să intre prin faţă.

— Coboară arma. Acum!

John îl văzu pe Bill aruncând o privire la stânga, se întoarse şi lovi cu cotul în spate, înainte ca Keegan să apuce să-i dea una. Când John plonjă în dreapta, Crosgrove trase. Glonţul îl atinse într-o parte, fierbinte ca fierul roşu. Cu gândul la Elizabeth, John ripostă, luând-o la goană pe scări. Un alt glonţ îl lovi în picior, însă asta nu-l încetini. Îl zări în treacăt pe Keegan luând poziţia de tragere şi ţinti în direcţia lui, din fugă.

Un al treilea glonţ îl nimeri în stomac.

Vederea i se înceţoşă, dar, cu toate astea, reuşi să înainteze. O zări pe Elizabeth ieşind în

fugă din dormitor.

— Întoarce-te înăuntru! Intră înapoi!

Înainta clătinându-se, îmbrâncind-o înăuntru şi reuşind să încuie uşa înainte să se prăbuşească în genunchi.

— O, Dumnezeule!

Elizabeth înşfăcă bluza pe care tocmai o dăduse jos şi o folosi ca tampon, pentru a-i apăsa abdomenul.

— Sunt Cosgrove şi Keegan.

— Bine, dar ei sunt agenţi…

— Cineva i-a corupt. Cu dinţii încleştaţi, John riscă să arunce o privire la rana de la abdomen şi simţi că leşină. O, Doamne! Poate au fost corupţi de la bun început. Terry. Este rănită. Poate chiar moartă.

— Nu!

— Ei ştiu că sunt aici, cu tine, şi că voi trage în oricine încearcă să intre pe uşa aceea. Atât cât mai putea ţine arma în mână. Dar ştiu şi că sunt rănit. O apucă de încheietura mâinii cu mâna lui stângă. Este foarte grav, Liz.

— O să fie bine, încercă ea să-l liniştească. Însă nu putea opri sângerarea. Bluza ei era deja îmbibată cu sângele care continua să ţâşnească din el, ca şuvoiul de ploaie. O să chemăm ajutoare, spuse ea.

— Am pierdut telefonul. Keegan are relaţii – la serviciu, adică, are pile. A înaintat rapid în ierarhie. Nu ştiu cine altcineva ar putea fi implicat. N-am de unde să ştiu. Nu eşti în

siguranţă, puştoaice. Nu eşti în siguranţă.

— Trebuie să stai nemişcat, să opresc sângerarea.

„Presiune”, îşi spuse ea. Trebuia să apese mai tare.

— Ar fi trebuit să mă urmărească. Pun ceva la cale. Nu suntem în siguranţă. Ascultă. Ascultă. O strânse mai tare de încheietură. Trebuie neapărat să ieşi de aici. Pe fereastră. Urcă-te şi sari. Dar ieşi de aici. Fugi. Ascunde-te.

— Nu te las aici.

— Pleci acum. Ia şi banii. Nu poţi avea încredere în poliţişti. Nu acum. Cu siguranţă sunt mai mulţi implicaţi. Trebuie să fie. Ia-ţi banii, ia ce-ţi trebuie. Repede. La naiba! Mişcă-te!

Elizabeth se conformă, ca să-l liniştească. Dar nu avea de gând să-l părăsească.

Îndesă banii într-o geantă, împreună cu câteva haine alese la întâmplare şi cu laptopul.

— Gata. Nu-ţi face griji, spuse ea. O să vină cineva.

— Nu, n-o să vină. Am fost împuşcat, Liz. Am pierdut prea mult sânge. N-am să rezist. Nu te mai pot proteja. Trebuie să fugi. Ia arma mea de rezervă – e-n tocul de la gleznă. Ia-o! Dacă te vede vreunul din ei, dacă vine după tine, foloseşte-o.

— Nu-mi cere să te las aici. Te rog, te rog.

Îşi lipi obrazul de al lui. Era atât de rece. Prea rece.

— Nu te rog. Îţi spun. Asta e meseria mea. Nu mă lăsa să devin un ratat. Hai! Fugi acum.

— O să chem ajutoare.

— Fugi. Nu te opri. Nu privi în urmă. Pe fereastră. Acum.

Aşteptă ca ea să ajungă la fereastră.

— Numără până la trei, îi porunci el în timp ce el se târa spre uşă. Apoi fugi. O să le ţin eu calea.

— John!

— Dă-mi un motiv să fiu mândru, Liz. Numără.

Fata numără până la trei şi se strecură pe fereastră. Se agăţă de burlan, în timp ce ploaia îi biciuia obrazul. Nu ştia dacă avea să-i susţină greutatea, nici nu credea că mai conta. Auzi apoi un schimb de focuri de armă şi se lăsă să alunece asemenea unei maimuţe.

„Cheamă ajutoare”, îşi spuse ea şi o luă la goană.

Ajunsese la mai puţin de cincizeci de metri distanţă când casa explodă în spatele ei.

BROOKS

Iar mai presus de-orice: nu te minţi
Pe tine însuţi. Şi de-aci urmează.
Ca noaptea după zi, că nimănui
Nu vei putea să-i fii de rea-credinţă.

WILLIAM SHAKESPEARE

CAPITOLUL 7

Arkansas, 2012

Uneori, a fi şeful poliţiei într-un orăşel de

provincie retras în munţii Ozark precum o pisică somnoroasă ascunsă cu nasul în îndoitura cotului era de-a dreptul frustrant.

Ca, de pildă, atunci când erai nevoit să arestezi un tip cu care ai bătut mingea în liceu, pentru că acesta devenise între timp un nenorocit. Deşi Brooks considera că a fi nenorocit era mai degrabă un drept lăsat de Dumnezeu decât o infracţiune, Tybal Crew se odihnea acum după o beţie cauzată de prea multe duşti de Rebel Yell.

Brooks considera abuzul ocazional de whisky un drept oferit de Dumnezeu. Însă, atunci când această slăbiciune făcea cu constanţă ca un bărbat să se împleticească până acasă şi, odată ajuns, să-i ardă soţiei câteva palme zdravene peste faţă, deja se ajungea la o infracţiune.

Şi era nasol. Rău de tot.

Şi cu siguranţă devenea şi mai nasol atunci când Missy Crew – fostă majoretă a liceului Bickford – năvălea pe uşa secţiei înainte de ora prânzului, pretinzând că Ty n-o caftise, sigur că nu. Se izbise singură de vreo uşă, de vreun zid, se împiedicase pe scări…

Oricât ai fi încercat cu vorba bună, cu compasiunea, cu nervii, indiferent cât farmec personal sau ameninţări ai fi pus la bătaie, nu era chip să-i convingi – pe oricare dintre ei – că aveau nevoie de ajutor. Se sărutau şi se împăcau de parcă Ty fusese plecat la război un an întreg, după care cel mai probabil se întorceau acasă şi se regulau ca nişte nurci turbate.

După vreo săptămână sau două, lui Ty îi pica în mână o altă sticlă de Rebel Yell, şi totul o lua de la capăt.

Brooks stătea în separeul lui preferat la Lindy’s Cafe and Emporium, fierbând de nervi, în timp ce îşi lua micul dejun.

Nimeni nu prăjea ouăle cu şuncă şi cartofii pai aşa cum o făcea Lindy, însă toată grăsimea, unsoarea şi savoarea preparatelor crocante nu reuşiră să-l bine dispună pe Brooks.

Se întorsese în Bickford cu şase luni în urmă; pentru a prelua postul de şef al poliţiei, după atacul de cord al tatălui său. Loren Gleason – care încercase să-i desluşească lui Ty Crew şi mai tuturor elevilor de liceu din oraş misterele algebrei – îşi revenise spectaculos. Iar cu programul de nutriţie şi de exerciţii fizice pe care mama lui Brooks i-l impusese bietului om, acum era mai sănătos decât fusese probabil vreodată în viaţa lui.

Cu toate acestea, incidentul îl tulburase peste măsură pe Brooks şi-i stârnise dorul de casă. Astfel, după un deceniu petrecut în Little Rock, un deceniu în secţia de poliţie Little Rock – în ultimii cinci ani ca detectiv –, Brooks demisionase şi venise să ocupe postul recent eliberat de şef al poliţiei.

În general, era bine acasă. Nu realizase cât de mult îi lipsise oraşul natal până nu se mutase înapoi definitiv. Se gândi că, probabil, ar spune la fel şi despre Little Rock dacă ar fi să se întoarcă

vreodată acolo. Pentru moment însă, Bickford îi convenea de minune.

Chiar şi când slujba era de rahat.

Îi plăcea să ia micul dejun o dată sau de două ori pe săptămână la Lindy, îi plăcea să privească dealurile de la fereastra biroului său şi îi mai plăcea şi stabilitatea meseriei sale.

Îi plăcea oraşul, îi plăceau artiştii, olarii, ţesătorii, muzicienii, yoghinii, mediumurile şi îi mai plăceau toate magazinele, restaurantele şi cârciumile care ademeneau turiştii să testeze preparatele.

Hipioţii veniseră şi se stabiliseră aici în anii şaizeci – numai Dumnezeu ştia de ce mama lui, care îşi schimbase numele din Mary Ellen în Sunshine şi încă mai răspundea la numele de Sunny, venise aici din Pennsylvania cam cu vreun deceniu mai târziu. Şi astfel, Sunshine ajunsese să-l seducă sau să-l corupă – în funcţie de cel care spunea povestea – pe tânărul profesor de matematică, aflat în primul lui an de carieră.

Îşi făcuseră jurăminte fierbinţi pe malul râului şi îşi ridicaseră mai apoi o casă. După câţiva ani, când aveau deja doi copii, Sunny cedase presiunilor blânde, dar constante pe care numai tatăl ei ştia cum să le exercite şi făcuse ca legătura lor să devină legală.

Lui Brooks îi plăcea să-şi necăjească surorile, spunându-le că el era singurul Gleason rezultat dintr-o uniune legală. Ele nu se lăsau mai prejos şi îi replicau că era, de asemenea, singurul Gleason

care trebuia să care o armă după el ca să-şi facă meseria.

Se lăsă pe spate, savurându-şi cafeaua, şi îşi începu ziua de lucru urmărind acel du-te-vino de dincolo de fereastră.

Deşi era prea devreme pentru ca magazinele să deschidă, Grădina de Legume avea deja panoul de reclamă în faţa uşii. Brooks încerca să-şi câştige autoritatea printre localnici, aşa că din când în când se mai oprea să guste câte o supă. Era însă un carnivor convins şi pur şi simplu nu vedea rostul pentru care o chestie precum tofu trebuia să fie deghizată pe post de carne.

Brutăria, pe de altă parte, da, mergea de minune. Iar Cup O'Joe avea, cu siguranţă, tejgheaua plină. De-abia începuse luna martie, însă turiştii din nord migrau adesea spre sud la început de an, pentru a fugi de răzbunarea nemiloasă a iernii. Perii de Bradford abia înfloreau timid. Într-o săptămână aveau să-şi arate întreaga lor splendoare. Narcisele se îngrămădeau laolaltă în ghivecele de la marginea trotuarului, galbene precum calupurile de unt.

Camioneta lui Sid Firehawk hurui când trecu pe acolo. Oftând, Brooks îşi propuse să-i mai dea un Sid încă un avertisment, să îşi schimbe naibii odată toba aia.

„Beţivi care-şi bat nevestele şi factori de poluare fonică", se gândi Brooks. O diferenţă ca de la cer la pământ faţă Jafuri şi Omoruri. Dar în general asta nu-l deranja. Nici măcar atunci când

era de rahat.

„Şi când nu e de tot rahatul?” se gândi el, îndreptându-se pe scaun pentru a avea o perspectivă mai bună.

Putea să admită în sinea lui că se instalase de la prima oră în scaunul acela, în eventualitatea – puţin probabilă – că ea va veni în oraş.

Abigail Lowery, cu părul ei de un şaten plăcut, cu fundul acela excepţional şi cu aerul ei de mister. „Ochi frumoşi, verzi ca de pisică”, se gândi el, cu toate că, de cele mai multe ori, îi ţinea ascunşi în spatele ochelarilor de soare.

Avea un fel aparte de a merge, cu un scop anume. Niciodată nu târşâia picioarele, nu mergea cu paşi rari şi nu hoinărea pe străzi. Venea în oraş doar cam o dată la două săptămâni, la cumpărături. Întotdeauna la primele ore ale dimineţii, dar niciodată în aceeaşi zi. Rareori intra într-unul dintre celelalte magazine, îşi rezolva treburile rapid.

Îi plăcea asta la ea. Vioiciunea ei, faptul că nu se abătea de la scopul propus. Se gândi că era posibil să-i placă mai multe lucruri la ea, însă femeia era atât de discretă, încât, prin comparaţie, un pustnic ar fi părut o fiinţă extrem de sociabilă.

Conducea un SUV mare, negru, zdravăn – nu că s-ar fi deplasat prea des cu maşina, din câte observase el.

Atât cât reuşise el să-şi dea seama, femeia îşi vedea de treburile ei, pe bucăţica ei de pământ,

frumoasă ca o cadră şi curată ca lacrima – asta din ce aflase de la tipii de la FedEx şi UPS, de la care ceruse discret informaţii.

Ştia că femeia îşi planta o grădină de legume şi una de flori primăvara, că avea propria seră şi un bullmastiff imens, tigrat, pe care îl botezase Bert.

Era necăsătorită – sau, cel puţin, nu locuia cu nimeni în afară de Bert şi nu purta verighetă. Tipii care îi livrau corespondenţa spuneau despre ea că e amabilă şi generoasă, oferindu-le un bacşiş gras de Crăciun, dar, în acelaşi timp, distantă.

Cei mai mulţi dintre localnici o etichetaseră drept ciudată.

— O mai umplu o dată?

Kim, chelneriţa lui, îi întindea vasul cu cafea.

— N-ar fi rău, mulţumesc.

— Probabil îşi face efectul. Erai morocănos ca un urs când ai intrat aici de dimineaţă; acum eşti tot numai zâmbet.

Îl lovi uşor cu palma peste obraz.

Femeia avea o atitudine maternă, ceea ce-l făcu să zâmbească şi mai larg, pentru că era doar cu cinci ani mai mare decât el.

— Îmi pune motoarele în mişcare.

— Eu aş spune, mai degrabă, că *ea* ţi le pune în mişcare. Kim făcu un semn cu bărbia către Abigail în vreme ce aceasta intra în magazinul de pe colţ. Arată bine, oricine poate vedea asta, dar e o tipă ciudată. Locuieşte în oraş de aproape un an şi nici măcar o dată n-a pus piciorul aici sau în

vreunul din restaurante. Prin magazine sau prăvălii abia dacă intră. Comandă aproape totul pe internet.

— Aşa umblă vorba.

— N-am nimic împotriva cumpărăturilor pe internet. Şi eu mai fac asta câteodată. Dar avem o grămadă de lucruri de oferit aici, în oraş. Plus că rareori o auzi rostind vreun cuvinţel. E întotdeauna politicoasă atunci când o face, dar rar o auzi zicând ceva. Îşi petrece aproape fiecare minut din fiecare zi acolo sus, la ea. Singură-singurică.

— Liniştită, manierată, foarte discretă. Probabil o fi o criminală în serie.

— Brooks!

Kim pufni zgomotos şi se duse la masa următoare, clătinând din cap.

Brooks îşi puse puţin zahăr în cafea şi amestecă leneş cu linguriţa, fără a scăpa din ochi magazinul din colţ. Hotărî că nu-l oprea nimic să se ducă până acolo. Ştia cum să-şi facă de lucru. Poate să cumpere nişte cola pentru cei de la secţie sau… Găsea el ceva.

Ridică un şold ca să scoată portofelul, smulse de acolo nişte bancnote, după care se strecură afară din separeu.

— Mulţumesc, Kim. Pe curând, Lindy.

Slăbănogul cu codiţa gri împletită până la fund scoase un mormăit, fluturând spatula.

Brooks ieşi din cafenea cu paşi rari. Avea înălţimea tatălui său, iar acum, cu dieta care-i

fusese impusă lui Loren după atacul de cord, aveau şi aceeaşi constituţie deşirată. Mama lui pretindea că moştenise părul negru ca tuşul de la viteazul Algonquin care o capturase pe străstrăbunica lui – probabil mai era încă un „stră” – şi o luase de soţie.

Pe de altă parte, mama lui minţea adesea de rupea pământul, de cele mai multe ori deliberat. Ochii lui schimbători, de culoarea alunei, puteau trece de la o nuanţă verzuie la culoarea ambrei sau chiar să aibă reflexe albastre. Nasul lui era uşor înclinat spre stânga, ca rezultat al unei mingi de baseball deviate de la traiectorie, al unui salt nereuşit şi al unei sincronizări ratate. Uneori le spunea femeilor, dacă îl întrebau, că îşi rupsese nasul într-o încăierare.

Câteodată minţea şi el de rupea pământul, la fel ca mama lui.

Piaţa de delicatese oferea alimente pentru gusturi alese la preţuri exorbitante. Lui Brooks îi plăceau mirosul ierburilor proaspete, culorile variate ale produselor, luciul sticlelor umplute cu specialităţi de uleiuri, îi plăcea până şi strălucirea ustensilelor de bucătărie pe care nu avea nici cea mai vagă idee cum să le folosească.

Dacă era după el, un bărbat se putea descurca foarte bine cu două cuţite bune, o spatulă şi o spumieră. Orice altceva era un moft.

Oricum ar fi stat lucrurile, ori de câte ori era nevoit să meargă la cumpărături – sarcină care îi era la fel de dragă ca otrava de şobolani – se

ducea la Piggly Wiggly.

Femeia fu uşor de remarcat în timp ce alegea o sticlă cu un ulei scump, apoi unul dintre oţeturile acelea ciudate.

Şi, cu toate că nu era la fel de uşor de remarcat, Brooks observă totuşi că femeia purta o armă pe sub jacheta cu glugă.

Îşi continuă drumul pe culoarul scurt, reflectând.

— Doamnă Lowery.

Femeia întoarse capul, iar Brooks reuşi s-o privească în ochi, îndelung, pentru prima dată. Mari şi verzi, asemenea muşchiului crescut în umbra pădurii.

— Da?

— Sunt Brooks Gleason, şeful poliţiei locale.

— Da, ştiu.

— Îmi permiteţi să vă duc eu coşul? Trebuie să fie greu.

— Nu, mulţumesc, e în ordine.

— Nu am reuşit să înţeleg niciodată de ce fac oamenii chestii de genul ăsta. Oţet de zmeură, adăugă el, bătând uşor cu palma sticla din coşul ei. Nu pare deloc un mariaj trainic.

Remarcând privirea ei complet nedumerită, bărbatul afişă unul dintre cele mai seducătoare zâmbete.

— Zmeură, oţet… în mintea mea, astea două nu merg împreună. Cine inventează chestiile de genul ăsta?

— Oamenii care gătesc. Dacă îmi daţi voie,

eu…

— Eu sunt mai degrabă genul care aruncă o friptură pe grătar…

— În cazul ăsta, nu aveţi nevoie de oţet de zmeură. Scuzaţi-mă. Trebuie să plătesc.

Cu toate că, din experienţa de până atunci, zâmbetul lui făcea minuni în relaţia cu o femeie, Brooks refuză să se lase descurajat. O însoţi la tejghea.

— Cum vă descurcaţi la vechea proprietate Skeeter?

— Foarte bine, mulţumesc.

Femeia scoase un portofel subţire dintr-un compartiment al genţii ei, închis cu fermoar.

Îl înclină astfel încât el să nu poată privi înăuntru.

— Eu am crescut aici, apoi am stat o vreme în Little Rock. M-am mutat înapoi aici cam la vreo şase luni după dumneavoastră. Ce v-a adus la Bickford?

— Maşina proprie, replică ea, făcându-l pe vânzător să-şi înăbuşe cu greu râsul.

„O carapace dură”, conchise Brooks. Dar reuşise el să dovedească şi pietre mai tari.

— Grozavă maşină, ce-i drept. Voiam să întreb ce v-a făcut să veniţi în această parte a munţilor Ozark?

Ea scoase banii şi îi înmână vânzătorului atunci când acesta îi comunică suma pe care o avea de plătit.

— Îmi plac împrejurimile. Îmi place liniştea.

— Nu vă simţiţi niciodată singură acolo?

— Îmi place liniştea, repetă ea şi luă restul.

Brooks se sprijini de tejghea. Devenise agitată, observă el. Nu lăsa să se vadă acest lucru – nu pe chip, nu în priviri, şi nici prin limbajul trupului. Dar el simţea asta.

— Ce faceţi aici?

— Trăiesc. Mulţumesc, i se adresă ea vânzătorului după ce acesta îi încărcă sacoşa pe care o adusese cu ea.

— Cu plăcere, doamnă Lowery. Vă mai aşteptăm şi data viitoare.

Ea îşi agăţă sacoşa pe umăr, îşi puse din nou ochelarii de soare şi ieşi fără să mai rostească vreun cuvânt.

— Nu e mare amatoare de conversaţii, nu-i aşa? comentă Brooks.

— Nu prea. E întotdeauna foarte politicoasă, dar nu spune prea multe.

— Plăteşte întotdeauna în bani lichizi?

— Ăă… Pare-mi-se că da, acum, că m-aţi întrebat.

— Bun, atunci. Rămâneţi cu bine.

Brooks rumegă situaţia în drum spre maşină. Lipsa aptitudinilor sau a înclinaţiilor conversaţionale era una. Însă arma era un element de noutate.

Foarte mulţi dintre cei pe care îi cunoştea aveau arme, însă nu mulţi dintre aceştia îşi ascundeau arma sub hanorac când ieşeau să cumpere oţet de zmeura.

S-ar fi zis că avea, în sfârşit, un pretext pentru a-i face o vizită pe proprietate.

Se opri mai întâi la secţie. Ceruse trei ajutoare cu normă întreagă, care să lucreze în schimburi, două ajutoare cu jumătate de normă, precum şi doi dispeceri: unul cu normă întreagă şi altul cu jumătate de normă. Odată sosită vara, când căldura se instala ca respiraţia iadului, avea să-i pună pe angajaţii cu jumătate de normă să lucreze cu normă întreagă, pentru a ajuta la temperarea spiritelor încinse, la prevenirea actelor de vandalism cauzate de plictiseală şi la supravegherea turiştilor care erau mai atenţi la peisaj decât la şosea.

— Ty e o adevărată pacoste.

Ash Hyderman, cel mai tânăr dintre ajutoarele lui, stătea bosumflat la birou. Peste iarnă, încercase să-şi lase un barbişon, fără prea mare succes însă. Dar nu renunţase încă la idee.

Arăta de parcă şi-ar fi mânjit buza de sus şi bărbia cu glazură de caramel.

— I-am dus micul dejun, aşa cum mi-ai spus. Pute ca o curvă ieftină.

— Şi de unde ştii tu, mă rog, cum miroase o curvă ieftină?

— Am imaginaţie. Eu plec acasă. Bine, Brooks? Am rămas în schimbul de noapte după ce l-am adus înapoi în celulă pe împuţitul ăsta de Ty. Iar nenorocitul ăla de pat de campanie mai că-ţi rupe coloana.

— Eu trebuie să fug. Boyd trebuie să apară

dintr-o clipă în alta. Poate să preia el aici. Trebuie să sosească şi Alma. Imediat ce ajung ei aici, suntem acoperiţi.

— Tu unde te duci? Ai nevoie de întăriri?

Brooks se gândi că nimic nu i-ar fi plăcut mai tare lui Ash decât o bandă de bandiţi care să facă prăpăd prin oraş, trăgând în tot ce mişca. Asta aşa, ca să poată fi şi el folosit pe post de întăriri.

— Vreau doar să verific o chestie. Nu lipsesc mult. Dacă apare ceva, mă anunţi prin staţie. Spune-i lui Boyd să încerce să-i bage minţile în cap lui Missy Crew, când o să vină să se jelească pe aici că Ty n-a atins-o. N-o să rezolve nimic, dar măcar să încerce.

— Chestia e, Brooks, că s-ar putea să-i placă.

— Nimănui nu-i place să-şi ia pumni în figură, Ash. Dar poate deveni o obişnuinţă. De ambele părţi. Mă găseşti prin staţie, repetă el, după care ieşi.

Abigail se lupta să facă faţă nervilor, accesului de furie, fiind realmente agasată de faptul că o activitate care îi făcea în mod deosebit plăcere fusese cu desăvârşire tulburată de un şef de poliţie indiscret, care nu avea altceva mai bun de făcut decât s-o hărţuiască pe ea.

Se mutase în acest colţişor pitoresc al platoului Ozark tocmai pentru că nu-şi dorea vecini, nu voia să aibă de-a face cu oamenii şi nu-şi dorea să fie întreruptă de la rutina pe care şi-o stabilea.

Străbătu cu maşina şoseaua de acces privată,

şerpuită, plină de suişuri şi coborâşuri, care ducea către căsuţa ei din pădure. Îi trebuiseră săptămâni întregi ca să conceapă o schiţă pentru senzori – unii care să nu se declanşeze în caz că vreun iepure sau vreo veveriţă se apropia de casă. Durase încă şi mai mult să instaleze senzorii şi camerele de supraveghere, apoi să le testeze.

Dar meritase. Adora casa asta din buşteni ciopliţi grosolan şi verandele ei acoperite. Prima dată când o văzuse, se gândise la ea ca la o căsuţă din poveşti, dar şi ca la propriul ei cămin.

Era o greşeală, ştia asta. Se lecuise de obiceiul de a se ataşa de oameni şi de locuri, însă se îndrăgostise de locşorul ăsta. Era încântător de liniştit – într-atât încât putea să audă pârâul din apropiere susurând şi bolborosind. Un loc atât de intim şi de retras, cu păduri întunecate. Şi sigur.

Se ocupase singură de toate detaliile privind paza şi nu avusese încredere în nimeni altcineva.

„În nimeni cu excepţia lui Bert”, se gândi ea în timp ce parca maşina.

Câinele imens stătea aşezat pe veranda acoperită din faţa cabanei cu două niveluri. Vigilent, cu ochii ageri. Atunci când Abigail coborî din maşină, îi făcu semn să se relaxeze. El veni spre ea alergând în salturi, tresăltând de bucurie cu toate cele şaizeci de kilograme ale sale.

— Uite-l pe băiatul meu cuminte. Cel mai bun câine din lume. Atât de deştept… Foarte deştept! îl mângâie energic, înainte de a scoate din maşină punga cu cumpărături. N-o să-ţi vină să crezi ce

dimineaţă am avut!

Îşi scoase cheile în timp ce se îndrepta spre casă, alături de câine, pe aleea îngustă, pietruită. Îmi vedeam frumos de treburile mele, făceam cumpărăturile, şi tocmai atunci şeful poliţiei se găseşte să vină în piaţă să mă ia la întrebări. Ce spui de asta?

Descuie cele două yale, dispozitivul de siguranţă, după care intră în casă pentru a dezactiva alarma, cu un cod pe care îl schimba la fiecare 3 – 5 zile. Aşa mă gândeam şi eu. Femeia încuie uşa şi puse bara de siguranţă. A fost nepoliticos.

Traversă camera de zi, pe care o amenajase pentru relaxare. Îi plăcea să se ghemuiască acolo, cu un foc trosnind în şemineu. Cu Bert la picioarele ei. Citind sau uitându-se la un DVD. Şi nu trebuia decât să schimbe canalul pentru ca imaginile surprinse de camerele de supraveghere să apară pe ecranul mare, plat.

Se duse înapoi în bucătăria unde amenajase un soi de birou.

Din obişnuinţă, verifică încuietorile de la uşa din spate, semnele pe care le lăsase pe ferestre. Dar aici nu îi era teamă. Avea convingerea că, în sfârşit, găsise un loc unde nu-i mai era teamă. Cu toate acestea, o oarecare doză de vigilenţă nu strica niciodată. Porni televizorul din bucătărie, pentru a-l sincroniza cu camerele de supraveghere. Astfel, putea face o verificare de perimetru în timp ce-şi organiza târguielile – mai

precis, ceea ce reuşise să cumpere înainte de a fi întreruptă.

Îi oferi lui Bert una dintre delicatesele pentru câini pe care le păstra într-o cutie de metal. Insista să creadă că el îşi dădea seama de diferenţa dintre delicatese şi biscuiţii de calitate inferioară.

În calitatea lui de gardă de corp, Bert merita tot ce-i mai bun.

— Am ceva treabă de făcut. Trebuie să-mi câştig cinstit onorariul pentru contul Bosto. După aceea vom ieşi să facem nişte exerciţii. Lasă-mi un răgaz de o oră, apoi…

Femeia tăcu brusc, iar Bert intră în alertă când auzi sunetul de avertizare al alarmei dinspre alee.

— Astăzi nu aşteptăm nicio livrare, spuse Abigail, ducând mâna la arma pe care o ţinea în tocul de la şold. Probabil cineva a făcut un viraj greşit. Ar trebui să pun o poartă, dar cum primim atâtea livrări…

Se încruntă în timp ce privea maşina apropiindu-se, apoi se duse la computer şi făcu zoom pe imagine.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-o mai vrea acum?

Tonul vocii ei îl făcu pe Bert să mârâie uşor.

— Pernă! Comanda codificată pentru retragere îl făcu pe Bert să se relaxeze din nou, continuând însă să-şi urmărească stăpâna, în eventualitatea că ar fi apărut vreun pericol. Pernă!

repetă ea, după care îi făcu câinelui semn să o urmeze.

Bert avea un mod eficient de a descuraja vizitatorii.

Femeia dezactivă alarma, descuie uşa din faţa şi păşi afară, pe verandă, în timp ce şeful poliţiei tocmai parca în spatele SUV-ului ei.

Asta îi dădu femeii o stare de nervozitate. Nu îi blocase ieşirea – sau, mai bine zis, nu complet. Ar fi putut să se strecoare pe lângă el, la nevoie. Dar intenţia exista cu siguranţă, iar ei nu-i plăcea delcc acest lucru.

— Doamnă Lowery.

— S-a întâmplat ceva?

— Ciudat că-mi puneţi această întrebare. Exact asta voiam şi eu să vă întreb. Înainte însă, daţi-mi voie să remarc că aveţi un câine foarte mare.

— Da, aşa este.

Cu şoldul uşor ridicat şi cu degetele mari de la mâini îndesate în buzunarele din faţă, limbajul trupului bărbatului denota relaxare şilejeritate. Ochii lui însă, remarcă Abigail, erau ageri, iscoditori. În ei se citea autoritatea.

— O să mă sfâşie dacă mă apropii?

— Nu dacă nu-i spun eu să o facă.

— Aş aprecia mult dacă n-aţi face-o. Ce-ar fi să intrăm puţin?

— De ce?

— Ar fi o dovadă de prietenie. Dar e în regulă şi aici. Locul ăsta arată bine. Mai bine decât îmi

aminteam eu. Bărbatul dădu uşor din cap, indicând un petic de pământ pe care ea îl marcase şi îl acoperise cu folie neagră de plastic. Aşteptaţi flori sau legume?

— Flori. Dacă aţi bătut atâta drum până aici doar ca să mă întrebaţi dacă am probleme, o să vă răspund simplu că nu. Aici nu sunt probleme.

— În cazul ăsta, am o problemă de lămurit. De ce purtaţi armă?

Femeia îşi dădu seama că faţa îi trădă pentru o clipă surpriza şi îşi dori să fi purtat ochelarii de soare.

— Locuiesc singură. Nu vă cunosc, aţi venit aici neinvitat, prin urmare, da, am o armă şi un câine care să mă protejeze. Am şi permis portarmă.

— Foarte bine că aveţi. Numai că, vedeţi dumneavoastră, problema e că aveaţi o armă atunci când aţi mers în oraş să cumpăraţi oţetul acela ciudat. N-aş crede că aveaţi nevoie de protecţie la piaţa de delicatese.

„Ager şi iscoditor”, îşi zise în sinea ei, mustrându-se din nou în sinea ei pentru că nu-şi luase o armă mai micuţă.

— Am un permis care mă autorizează să port armă ascunsă. Nu mi-am depăşit drepturile.

— Dacă nu vă deranjează, am să vă rog să-mi arătaţi permisul respectiv.

— Ba chiar mă deranjează. Mă întreb de ce spun oamenii acest lucru, când ştiu foarte bine că o deranjează pe persoana cărora li se adresează.

— Politeţuri inutile, presupun.

Bărbatul avea un fel agreabil, calm, de a vorbi. Abigail considera că aceste abilităţi erau un talent şi, în acelaşi timp, o armă.

— Chiar aş dori să văd permisul respectiv, ca să lămurim situaţia… Abigail, parcă, nu-i aşa?

Femeia se întoarse fără niciun cuvânt şi scoase cheile. Îl simţi venind în urma ei, pe verandă.

— O să vi-l aduc eu.

— Ştiţi, mă faceţi să mă întreb de ce sunteţi atât de hotărâtă să nu-mi daţi voie să intru în casă. Aveţi cumva acolo vreun laborator de metamfetamină, vreun bordel? Sau poate testaţi arme ori produceţi explozibili?

— Nici vorbă de aşa ceva! Părul ei – o perdea aspră, de un şaten-auriu, care îi ajungea până la umeri, flutură în vânt atunci când se întoarse. Nu vă cunosc, nu înţelegeţi?

— Brooks Gleason, şeful poliţiei.

Da, conchise ea, cineva care putea fi sarcastic şi totuşi atât de agreabil de calm, afişând un zâmbet atât de relaxat, cu siguranţă avea talent!

— Numele şi ocupaţia dumneavoastră nu schimbă cu nimic faptul că nu vă cunosc.

— Am înţeles aluzia. Dar aveţi aici un câine imens, care se uită chiorâş la mine, pentru că înţelege că sunteţi supărată şi ştie că eu sunt pricina.

Probabil se învârte pe la vreo cincizeci şi cinci de kilograme.

— Şaizeci.

Brooks îl studie îndelung pe Bert.

— Eu am cu vreo treisprezece kilograme mai mult ca el. În schimb, el are dinţi mai ascuţiţi, iar dumneavoastră mai aveţi şi o armă la brâu.

— Şi dumneavoastră la fel. Femeia împinse uşa pentru a o deschide, dar când Brooks păşi înăuntru, ridică o mână. Aş dori să aşteptaţi aici. O să-l pun pe el de pază. Vă va ataca dacă nu rămâneţi pe loc. N-aveţi niciun drept să-mi umblaţi prin casă.

— În regulă!

— Bert! Reţine-l!

Abigail se îndreptă spre scări şi începu să urce.

— Cam ce înseamnă că mă va ataca, mai exact?

Aproape pierzându-şi răbdarea – şeful poliţiei părea să aibă mai multă decât era cazul femeia se opri şi replică tăios:

— Rămâneţi pe loc şi nu veţi fi nevoit să aflaţi.

— Bun, atunci. Brooks respiră adânc atunci când ea dispăru pe scări. Bărbatul şi câinele se cântăriră reciproc. Şi ia spune-mi, Bert, cum te distrezi tu pe-aici? Nu vorbeşti, hm? Frumos locşor. Prudent, Brooks rămase pe loc, întorcând doar capul. Linişte şi pace…

Încuietori triple, bară de siguranţă la uşă, ferestre securizate, un sistem de alarmă de calitate superioară…

Cine naiba era aceasta Abigail Lowery şi de ce – sau de cine – se temea atât de tare? Femeia coborî din nou, ţinând în mână un document pe care i-l întinse.

— Un Clock 19? E o armă serioasă.

— Toate armele sunt serioase.

— Aici nu vă pot contrazice. Îi înapoie autorizaţia şi o privi în ochi. Şi nu greşiţi nici când spuneţi că nu mă cunoaşteţi. Vă pot da numele fostului meu căpitan din Little Rock. Am lucrat acolo, în poliţie, vreme de zece ani, înainte de a mă întoarce acasă. Sunt un bun poliţist, Abigail. Dacă îmi spui ce fel de necazuri ai, voi încerca să te ajut.

Şeful de poliţie Gleason nu era singurul om cu experienţă, ţinu ea să-şi amintească. Privirea şi vocea ei râmaseră absolut ferme, iar femeia nu se pierdu cu firea.

— Nu am niciun fel de necazuri. Pur şi simplu, îmi trăiesc viaţa. Am de lucru, după cum, de altfel, sunt convinsă că şi dumneavoastră aveţi de lucru. Acum aş dori să plecaţi.

— În regulă. Dacă vă răzgândiţi… Bărbatul scoase o carte de vizită şi o puse pe o masă lângă uşa de la intrare. Aveţi acolo şi numărul meu de mobil. Dacă aveţi nevoie de ajutor, nu trebuie decât să sunaţi.

— N-am nevoie de ajutor.

— Aveţi o bară de siguranţă şi trei încuietori scumpe la uşa de la intrare, bare de siguranţă la ferestre şi un sistem de alarmă mai performant

decât la bancă. N-aş crede că toate astea sunt doar pentru a împiedica câinele să iasă afară. Bărbatul deschise uşa de la intrare şi se întoarse s-o privească. Vă place să rezolvaţi puzzle-uri?

— Da, deşi nu văd relevanţa…

— Şi mie îmi place. Ne mai vedem, Bert.

Brooks închise uşa în urma lui.

Abigail se duse la uşă, o încuie, apoi, închizând ochii, se lăsă în genunchi pe podea şi îşi lipi obrazul de gâtul puternic al câinelui.

CAPITOLUL 8

Boyd Fitzwater, un bărbat burtos, cu părul cărunt, stătea la birou. Degetele i se opriră din lovirea zgomotoasă a tastaturii în clipa când Brooks trecu pe lângă el.

— A venit pe aici Missy Crew. Cum era de aşteptat, ochiul învineţit azi-noapte a fost un accident. De data asta, a fost mai creativă: a spus că s-a împiedicat de covor, iar Ty a încercat să o prindă.

— Şi a aterizat în pumnul lui?

— Eu îţi spun ce-a zis ea. Iar el, fiind puţin ameţit de băutură, a calculat greşit traiectoria atunci când a încercat să o prindă.

— Şi cum rămâne cu vecinul care ne-a telefonat la secţie pentru că a văzut-o năvălind afară din casă, pe jumătate dezbrăcată şi urlând cât o ţineau plămânii?

— Ei… Boyd clătină din cap, cu un zâmbet

reţinut. A văzut un şoarece – fără legătură cu ochiul ei vânăt, evident. A avut o reacţie exagerată, iar vecinul n-ar fi trebuit să ne deranjeze. Şi, pentru că ştiu c-o să mă întrebi, ea spune că motivul pentru care Ty a căpăcit-o aseară este faptul că ea era complet confuză. Pentru că, tehnic vorbind, el fix asta a făcut, dar numai pentru că încerca să o împiedice să cadă.

— I-ai dat drumul?

— Nu prea aveam de ales.

— Nu, dar tot rahatul ăsta o să ia sfârşit! Data viitoare când primim vreo reclamaţie în ceea ce-i priveşte, vreau să fiu sunat de persoana care va fi de gardă la momentul respectiv. Vreau să mă ocup eu de chestia asta.

— Cu plăcere! Am încercat, Brooks. Am pus-o până şi pe Alma să discute cu ea, gândindu-mă că s-ar putea să asculte sfaturile unei alte femei.

— Ei bine, n-a făcut-o.

Alma Slope îşi făcu apariţia din camera de recreere. Astăzi, unghiile ei erau vopsite într-un albastru electric, care se asorta cu mărgelele mari pe care le purta la gât. Claia de păr auriu şi creţ fusese prinsă la spate cu o floare din mătase albastră.

Luă o înghiţitură din cafeaua pe care o avea în mână, lăsând o urmă vizibilă de ruj roşu pe marginea cănii. Ochii de un verde şters – singurul lucru care nu ieşea în evidenţă la Alma – cercetau atent din spatele ochelarilor cu rame tip ochi de pisică, ornate cu strasuri.

Pe chipul femeii, cu reţeaua aceea de riduri fine, se citi iritarea n clipa când îşi duse o mână la şold, netezind blugii Levis decoloraţi.

Alma îşi asuma vârsta de şaizeci de ani. Dar, pentru că şi-o asumase încă înainte ca el să fi plecat la Little Rock, Brooks nici măcar nu îndrăznea să ghicească vârsta reală a dispecerei lui.

El nu era sigur că Alma însăşi îşi mai amintea.

— Am luat-o cu mine în camera de recreere, ne-am aşezat şi i-am ţinut o predică de toată frumuseţea. A început să plângă, aşa că m-am gândit că ajungem la un rezultat. Dar apoi s-a apucat să-mi spună cât de mult îl iubeşte ea pe Tybal şi că nu e rău decât atunci când bea. Şi aici vine bomba: îmi spune că totul o să fie în regulă dacă va reuşi să rămână însărcinată!

— Dumnezeule!

— Spune că încearcă din răsputeri şi că, odată ce vor avea un copil, Ty o să se liniştească.

— Vreau să fiu chemat data vitoare, repetă Brooks. Îţi mulţumesc pentru efortul depus, Aim a. Boyd, tu poţi prelua patrula. Eu am ceva hârţoage de rezolvat.

— Acum am plecat.

— Vrei nişte cafea, şefu'? îl întrebă Alma.

— Nu mi-ar prinde rău.

— Ţi-o aduc imediat. N-avem prea multe de făcut E linişte şi pace astăzi.

— Să dea Domnul să rămână aşa!

Brooks intră în biroul lui, porni computerul şi luă de pe birou antica jucârie-curcubeu Slinky. În drum spre fereastră, îşi mişcă mâinile în sus şi în jos, pentru a face arcul să zornăie. Îi plăcea sunetul pe care îl scotea jucăria; îl găsea odihnitor – ca pe o pătură veche sau ca mersul desculţ prin iarba caldă.

Se considera – şi era considerat de cei care îl cunoşteau – o persoană calmă. Unii ar fi spus că ducea calmul la extrem. Prin urmare, îl surprindea până şi pe el cât de mult îl afectase incidentul cu Abigail Lowery.

De pildă, câinele. Un animal frumos. Nu avea însă nicio îndoială că, dacă ar fi făcut o mişcare greşită sau dacă femeia ar fi avut vreo toană de moment, animalul ăla frumos şi-ar fi înfipt dinţii în el cât ai zice „peşte”.

Pe Brooks nu-l deranjau defel situaţiile nerezolvate, pentru că îi plăcea să contribuie la rezolvarea lor, să găsească răspunsul sau soluţia. Să-şi facă treaba, să împace pe toată lumea. Dar cu siguranţă nu-i plăcea să fie prins pe picior greşit în faţa unei femei înarmate şi a uriaşului ei câine de pază.

Nicio lege nu fusese încălcată, îşi dădu el seama. Niciuna. Şi totuşi…

Unii oameni erau neprietenoşi din fire. Nu înţelesese niciodată genul ăsta de oameni, dar cunoştea astfel de persoane, avusese de-a face cu ele. Şi totuşi, în ceea ce o privea pe femeia aceea, lucrurile nu se opreau aici. Nici pe departe.

Văzuse la ea un amestec ciudat de agitaţie şi siguranţă de sine, femeia fiind în acelaşi timp directă şi rezervată. Accent nordic. Nu avea încă treizeci de ani, după cât se pricepea el, şi – cu excepţia Almei – se pricepea destul de bine.

Mai degrabă slăbuţă, dar ceva nu se lega aici. Atrăgătoare, deşi nu se machia, iar hainele ei erau simple. Cizme bune, cu o linie frumoasă. Fără bijuterii, fără lac de unghii, fără culori aprinse.

„Nu te uita la mine!” părea să spună ea. „Lasă-mă să trec neobservată”.

— Ce te preocupă? Alma intră şi îi lăsă cafeaua pe birou. Ţi-ai pus jucăria în funcţiune, adăugă ea atunci când el se întoarse.

— Mă gândeam…

— Şi gândurile tale au vreo legătură cu femeia care a cumpărat vechea proprietate Skeeter?

— Mai nou, eşti şi medium?

— Las asta în grija fiică-mii.

— Aprepo, ce mai face Caliope?

Fiica Almei era pasionată de tarot, chir o mantie şi citirea aurei şi făcea parte din cercul intim de prieteni ai mamei lui.

— A fost la o petrecere de logodnă aseară. Acolo şi-a mai găsit trei clienţi.

— Bravo ei!

— E un mod de a-ţi câştiga existenţa. Am auzit că ai avut ceea ce ar putea trece drept o conversaţie cu tipa aia, Lowery, la piaţa de delicatese.

— Nu e prea vorbăreaţă. Brooks se aşează, îşi luă cana de cafea şi îşi întinse picioarele pe birou. Alma interpretă acest gest ca pe o invitaţie şi se aşează, la rândul ei. Tu ce ştii despre ea? se interesă Brooks.

— Nu prea multe, iar asta mă roade teribil. Ce-am reuşit să aflu de la Dean McQueen – el s-a ocupat de vânzarea proprietăţii – e că ea l-a contactat prin e-mail. A văzut anunţul pe internet, a pus câteva întrebări şi i-a mulţumit politicos. Câteva zile mai târziu, a revenit cu un e-mail prin care îi făcea o ofertă. Nu era preţul cerut iniţial, însă Dean mi-a spus că era puţin peste ceea ce spera el să obţină, plus că tipa i-a propus o tranzacţie cu plata în numerar.

— În numerar…

— Exact. Bani gheaţă. Skeeterii au acceptat imediat. Îl ştii pe Dean, e agent comercial şi îi cam place să vorbească. Spune că n-a reuşit să scoată de la ea decât răspunsuri monosilabice. A virat banii de avans printr-o bancă din Kansas City. Când s-a mutat în oraş, a venit cu maşina, cu câinele ăla al ei şi cu o remorcă plină cu lucruri. A semnat actele şi a achitat restul de bani printr-un cec emis de o bancă din Fairbanks, Alaska, de data asta. Dean a vrut s-o invite la prânz, să sărbătorească, însă ea l-a refuzat. Apoi a vrut să o conducă la proprietate, să-i prezinte locul. A fost refuzat din nou. Tipa a luat actele, cheile, le-a mulţumit politicos tuturor, şi asta a fost tot.

— O adevărată enigmă, şopti Brooks ca

pentru sine.

— Genul ăla de oameni a căror filosofie de viaţă este: trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască… Ei bine, nu prea ştiu să trăiască, dacă mă întrebi pe mine.

Se ridică de la locul ei când auzi staţia de emisie-recepţie hârâind în dispecerat. Ar fi interesant de aflat ce hram poartă, mai adăugă ea.

— Mda, ar fi, aprobă Brooks. Telefonul lui începu să sune imediat ce Alma se duse să răspundă la apelul primit prin staţie. Secţia de Poliţie Bickford, aici Gleason.

Pentru moment, hotărî să nu îşi mai bată capul cu Abigail Lowery.

Se ocupă de hârţogăraie, preluă apelurile telefonice, se duse să-şi facă rondul pedestru, ocazie cu care îl ascultă pe proprietarul unui magazin de articole ceramice plângându-se de proprietarul magazinului de lumânări vecin, care îi blocase iar cu maşina intrarea destinată livrărilor.

Şi discută încă odată cu vinovatul.

Cumpără un panini cu şuncă şi brânză şi, în timp ce lua un prânz târziu la birou, începu să rezolve enigma.

Verifică numerele de înmatriculare, în timp ce ronţăi cartofii pai pe care îi cumpărase odată cu sandvişul. Îi citi data naşterii, constatând că femeia avea douăzeci şi opt de ani. Prin urmare, aici o nimerise. Permisul ei portarmă nu avea restricţii. Era o donatoare de organe cu un cazier

rutier nepătat.

Accesă baza de date şi îi cercetă cazierul.

Nu avea antecedente judiciare.

„Asta ar trebui să fie de-ajuns”, îşi spuse el. Potrivit tuturor evidenţelor, Abigail era un cetăţean paşnic, care nu avusese nicio amendă pentru depăşirea vitezei.

Dar…

Din curiozitate, Brooks îi căută numele pe Google. Motorul de căutare afişă mai multe rezultate, însă niciuna dintre persoanele găsite nu era acea Abigail Lowery pe care o căuta el.

Absorbit de această activitate, îşi continuă cercetările. Avea numele ei, adresa, numărul de înmatriculare şi datele de pe permisul de conducere. Pentru că ştia deja că avea permis portarmă, începu cu registrul de evidenţă a armelor.

Când datele începură să apară pe monitor, Brooks se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Ăsta e deja un adevărat arsenal, îngăimă el.

În afară de Glockul 19, femeia mai avea autorizaţii şi pentru un Glock 36, un Glock 26, un Beretta de nouă milimetri, un Sig cu rază mare de acţiune, un Colţ Defender de nouă milimetri, un Smith & Wesson 1911, plus o pereche de semiautomate Walther P22.

Oare ce făcea femeia asta cu atâtea arme? Pentru numele lui Dumnezeu, el era poliţist, şi, cu toate acestea, în afară de arma de serviciu, mai

avea doar două.

— Cine dracu’ eşti?

— Hei, Brooks.

Blonda sexy se aşezase oarecum ostentativ în cadrul uşii. Părul lui Sylbie cădea în valuri strălucitoare peste umerii unei bluze din dantelă albă, prinsă lejer cu o curea peste blugii care erau, de fapt, ca un strat subţire de vopsea întins pe nişte picioare lungi. Avea nişte ochi care îi aminteau lui Brooks de ochii unui tigru – maroniu-roşietici, cu o căutătură uşor sălbatică.

În liceu, o dorea mai mult decât îşi dorea să respire. Iar atunci când avusese în sfârşit parte de ea, viaţa lui devenise un permanent balans între agonie şi extaz.

Cu un gest automat, Brooks trecu computerul pe screen saver.

— Ce mai faci, Sylbie?

— A, bine. Am lucrat încontinuu de când s-a crăpat de ziuă, aşa că acum mi-am luat o mică pauză. Femeia se strecură în încăpere cu picioarele ei lungi şi se cocoţă pe un colţ al biroului, învăluită într-un nor de parfum provocator. M-am gândit să trec să te văd şi să te întreb dacă nu vrei să ne întâlnim diseară.

— Am multe de rezolvat aici.

— Dacă nici măcar şeful poliţiei nu-şi poate lua o seară liberă, cine s-o facă?!

— Legea trebuie să fie mereu cu ochii în patru.

Sylbie râse, dându-şi pe spate coama aceea

irezistibilă.

— Haide, Brooks, mă gândeam să cumpăr o sticlă de vin bun. Se aplecă spre el. Şi te las să profiţi de mine.

Deşi acest lucru nu îi gâdila câtuşi de puţin orgoliul de bărbat, Brooks trebui să admită în sinea lui că, în puţinele ocazii în care se întâlnise cu Sylbie de când se întorsese acasă, simţise că el era cel folosit.

Nu că asta l-ar fi deranjat la momentul respectiv. Dar după aceea…

— E o invitaţie măgulitoare, Sylbie, dar am de lucru în seara asta.

— Atunci vino după ce termini.

— Nu prea cred…

— Mă jigneşti…

— Nu e câtuşi de puţin intenţia mea…

Pe de altă parte, nici nu dorea să intre din nou în acest joc. Trecuse mult timp de la terminarea liceului, când ea îi furase inima, după care i-o făcuse ţăndări, iar acum erau mult mai aproape de cele două divorţuri recente ale femeii.

— Dacă vrei să faci pe inaccesibilul… începu ea, lăsându-se să alunece de pe colţul biroului.

— Nu mă joc, să ştii. Sylbie i-ar fi alunecat direct în poală, dacă n-ar fi sărit în picioare la timp. Ascultă, Sylbie…

Întorcându-se cu faţa spre uşă, o zări pe Abigail în prag şi remarcă tresărirea ei bruscă de stinghereală.

— Doamnă Lowery, apucă el s-o strige,

înainte ca ea să apuce să se retragă.

— Îmi pare rău că vă întrerup. O să revin.

— Nu, este în regulă. Discutăm mai târziu, Sylbie.

— Eu o să cumpăr totuşi vinul ăla… murmură ea, adresându-i un zâmbet leneş. Apoi se întoarse şi o studie pe Abigail, înclinând capul într-o parte. Dumneata eşti cea care s-a mutat pe proprietatea Skeeter.

— Da.

— Toată lumea se întreabă ce Dumnezeu faci acolo de una singură.

— N-ar trebui să o facă.

— Oamenii sunt curioşi. Este cât se poate de firesc. Eu sunt Sylbie MacKenna.

— Unul dintre olarii de prin partea locului… Faceţi o treabă foarte bună. Am cumpărat un bol de-al dumneavoastră… Abigail îi aruncă din nou o privire lui Brocks. Putem discuta mai târziu.

— Tot ai venit până aici. Iar Sylbie trebuie să plece la treburile ei.

— Atât de protocolar… Nu era aşa. Sylbie îi adresă lui Abigail un zâmbet cunoscător. Ne vedem mai târziu, Brooks.

— E o femeie foarte atrăgătoare, comentă Abigail.

— Aşa a fost întotdeauna.

— Regret că v-am întrerupt. Doamna aceea…

— Dispecera?

— Exact. Mi-a spus că ar trebui să revin.

— E în regulă. Ia loc.

— Pot să închid uşa?

— Desigur.

După ce închise uşa şi se aşează pe scaunul destinat vizitatorilor, urmară câteva secunde de tăcere.

— Te preocupă ceva? o întrebă el.

— Da. Îmi dau seama că am gestionat greşit… întâlnirea noastră din dimineaţa asta. Mai întâi la magazin şi apoi când aţi venit la mine acasă. Nu eram pregătită.

— Ai nevoie să te pregăteşti pentru o conversaţie?

— Nu sunt o persoană foarte sociabilă, aşa că nu am parte de prea multe conversaţii, cu atât mai puţin cu oameni pe care nu-i cunosc. M-am simţit stânjenită de interesul dumneavoastră faţă de târguielile mele.

— Interesul meu faţă de cumpărăturile tale era, de fapt, un pretext pentru a începe o conversaţie.

— Da.

Tot ce avea legătură cu această femeie era distant şi liniştit, constată Brooks. Remarcă, de asemenea, că Abigail era diametral opusă lui Sylbie, al cărei sânge fierbea întotdeauna şi care părea să fie tot timpul în mişcare.

— Trăim într-un oraş mic, Abigail. O micuţă staţiune de provincie, plină de adepţi ai mişcării New Age şi de hipioţi bătrâni, hipioţi la a doua generaţie şi artişti. Suntem nişte oameni prietenoşi.

— Eu nu sunt. Îmi pare rău dacă par lipsită de politeţe, dar asta este realitatea. Nu sunt o persoană prietenoasă şi m-am mutat aici căutând liniştea, singurătatea. Când m-aţi vizitat acasă, atât de curând după întâlnirea din oraş, mi-aţi dat o stare de nervozitate şi de furie. Am motivele mele pentru care port pistolul tot timpul. Nu sunt obligată să vă împărtăşesc aceste motive. N-am greşit cu nimic.

— Asta e bine de ştiut.

— Îmi plac proprietatea mea şi terenul din jurul ei. Îmi place oraşul ăsta. Mă simt confortabil aici. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace.

— Ceea ce spunea Sylbie despre curiozitatea oamenilor este perfect adevărat. Este un lucru perfect natural. Cu cât vei întreţine mai abitir acest văl de mister, cu atât oamenii îşi vor pune mai multe întrebări.

— Nu întreţin niciun văl de mister.

— Eşti un mister ambulant.

Brooks se ridică şi ocoli biroul. O văzu cum se încordează dintr-odată şi devine prudentă, chiar şi când el se sprijini de marginea biroului.

Ar fi vrut s-o întrebe cine o rănise, de cine îi era teamă. Însă, dacă ar fi făcut-o, ar fi pierdut-o cu desăvârşire.

— Eşti o femeie deosebit de atrăgătoare, care locuieşte singură – mă rog, împreună cu un câine mare şi musculos – la marginea oraşului. Nimeni nu ştie sigur de unde ai venit, de ce ai venit aici, cu ce anume te ocupi. Şi, pentru că suntem în Sud,

nimeni nu ştie din ce familie de tragi. Eşti yankee, aşa că oamenii te vor privi cu o oarecare circumspecţie. Pe aici, ne plac persoanele excentrice, ele se integrează de minune în comunitatea noastră. Dacă oamenii vor ajunge la concluzia că eşti excentrică, vor înceta să-şi mai pună întrebări.

— După anumite standarde, pot trece drept excentrică. Pot fi şi mai excentrică dacă asta va face lumea să fie mulţumită.

Brooks îi zâmbi larg, neputându-se abţine.

— Categoric, eşti diferită. Cu ce te ocupi, Abigail? Dacă nu e vreun secret sau vreo problemă de siguranţă naţională, ai putea să-mi spui. Şi n-ar fi vorba decât despre o simplă conversaţie.

— Sunt programator şi designer de software liber-profesionist. De asemenea, proiectez sisteme de securitate, respectiv îmbunătăţesc sau reproiectez sistemele existente, în special pentru corporaţii.

— Interesant… Şi nu e chiar un subiect imposibil de adus în discuţie.

— O mare parte din munca mea reprezintă un subiect foarte sensibil. Toate proiectele la care lucrez sunt confidenţiale.

— Am înţeles. Probabil eşti destul de ingenioasă.

— Sunt foarte ingenioasă.

— Unde ai studiat?

Femeia îl privi îndelung, imperturbabilă,

calmă, reţinută.

— Vezi, când îmi puneţi toate întrebările astea, nu s-ar mai zice că e o simplă conversaţie. Sună mai mult a interogatoriu.

— Ai dreptate. Pune-mi o întrebare.

Ea îl privi încruntată, drept în ochi.

— Nu am nicio întrebare de pus.

— Dacă eşti atât de ingenioasă precum pretinzi, găseşti tu una. Bărbatul se îndepărtă de birou şi se duse la un minibar, din care scoase două doze de cola. Îi întinse una femeii, desfăcând apoi capacul celeilalte. S-a întâmplat ceva? întrebă el, văzând-o că se mulţumeşte să studieze îndelung cutia pe care o ţinea în mână.

— Nu, nu… în fine, o întrebare: Ce v-a făcut să intraţi în poliţie?

— Vezi, asta e o întrebare bună. Ridică un deget aprobator spre ea, după care se sprijini din nou de birou, lăsând liberă perspectiva către dealurile ce se zăreau pe fereastra din spatele lui. Îmi place să rezolv probleme răspunse el. Cred într-o mulţime de lucruri. Sunt şi foarte multe lucruri în care nu cred, e adevărat, însă unul dintre lucrurile în care cred este acela că există bine şi rău. Acum, nu toată lumea vede binele şi răul în acelaşi fel. Poate fi o chestiune subiectivă. Când eşti poliţist, uneori vezi lucrurile în alb şi negru, iar alteori eşti nevoit să iei decizii – în această situaţie, cu aceste persoane, este vorba despre ceva greşit sau e doar o situaţie care trebuie gestionată mai bine?

— Pare destul de derutant…

— Nu e chiar aşa. Este vorba despre rezolvarea unor probleme, iar singura metodă reală de a le rezolva presupune să-ţi foloseşti capul. Şi instinctul.

— Raţiunea este un indicator mai precis decât sentimentele. Raţiunea lucrează cu fapte. Sentimentele sunt schimbătoare, şi nu te poţi baza pe ele.

— Sunt, în acelaşi timp, umane. Ce rost ar avea legile dacă n-ar fi umane?

Puse cutia de suc jos pentru a o lua apoi pe a ei. I-o deschise şi i-o dădu înapoi.

— Vrei un pahar?

— A, nu, mulţumesc. Luă o înghiţitură, după care reluă. Domnule poliţist Gleason…

— Brooks. Nu mă întrebi cum m-am ales cu un nume ca ăsta?

— Presupun că e numele de familie.

Ridică din nou degetul arătător spre ea.

— Presupui greşit. Serios, nu eşti curioasă?

— Ba da… Puţin…

— Brooks Robinson.

— Poftim?

— Uite, de-a sta mi-era teamă. Baseball, Abigail. Brooks s-a numărat printre cei mai buni jucători la a treia bază care au apărat vreodată colţul fierbinte. Mama mea este din Baltimore, unde a jucat el. Mare amatoare de baseball, mama mea. Chiar şi după ce s-a rătăcit prin părţile astea, pe la sfârşitul anilor şaptezeci, a continuat să

urmărească meciurile de baseball, venerându-i pe cei de la Baltimore Orioles. Ea spune că, în timp ce îl urmărea pe Brooks câştigând titlul de cel mai valoros jucător la Campionatul Mondial din 1970, în meciul împotriva celor de la Cincinnati Reds, şi-a jurat că, dacă va avea un băiat, îi va pune numele Brooks.

— Trebuie să fie, într-adevăr, pasionată de baseball.

— O, da, este într-adevăr. Abigail de unde vine?

— E un nume ca oricare altul.

— Îmi place numele Abigail. Are rezonanţe de modă veche.

— Mulţumesc. Se ridică de pe scaun. Trebuie să plec. Încă mai am de lucru. Îmi cer scuze dacă am părut lipsită de maniere dimineaţă şi vreau să cred că am lămurit lucrurile.

— Apreciez faptul că ai venit până aici. Rămâne valabil ce am spus de dimineaţă. Dacă ai nevoie de ceva, dă un telefon.

— N-o să am nevoie de nimic, dar mulţumesc pentru suc şi pentru conversaţie. Îi înapoie cutia. La revedere.

După plecarea lui Abigail, Brooks studie cutia. Se întrebă ce spunea despre el faptul că se gândea serios să trimită respectiva cutie la laborator pentru verificarea ADN-ului şi a amprentelor.

Nu părea corect, din mai multe puncte de vedere, conchise el. Cu toate acestea, luă cutia la

toaletă şi turnă conţinutul în chiuvetă. Reîntors în biroul său, strecură doza goală într-o pungă specială de colectare a probelor, după care o depozită în sertarul de jos al biroului.

Pentru orice eventualitate.

Brooks îşi petrecu restul zilei într-o stare de agitaţie continuă, care nu-l caracteriza. Nu voia să-şi ţină singur de urât şi, de vreme ce-i spusese lui Sylbie că avea de lucru – în loc s-o refuze politicos –, n-ar fi putut să-şi justifice o eventuală oprire pe la McGrew's Pub pentru o bere, un biliard sau ceva conversaţie.

În loc să se îndrepte spre casă, conduse pe Shop Street până la capăt, vira la stânga şi parcă pe aleea casei întortocheate şi niciodată finisate pe deplin din spatele Prinsului mamei lui.

Într-o laterală a casei erau atârnate nişte schele, unde Brooks putu vedea progresele făcute la noua frescă de pe zidul clădirii. Zâne sexy, remarcă el, cu păr care curgea în valuri şi cu aripi delicate. În faţa casei, sub linia acoperişului, femei şi bărbaţi uscăţivi, cu pielea lucioasă, călăreau dragoni cu solzi iridescenţi de rubin, smarald sau safir.

Era o muncă impresionantă. Poate puţin ciudată pentru o casă locuită, dar nimeni nu putea trece prin zonă fără a remarca proprietatea O'Hara Gleason.

Păşi pe veranda de un roşu precum cireaşa până la uşa flancată de spiriduşi cu urechi ascuţite.

Pătrunse într-o atmosferă cu muzică, arome şi culoare. Dezordinea şi confortul erau la ele acasă, dominate de arta decorativă a mamei sale şi aclamate de florile pe care tatăl lui le aducea acasă cel puţin de două ori pe săptămână.

Lalele pentru a sărbători primăvara ce urma să sosească, conchise

Brooks. În toate culorile curcubeului şi îndesate în vaze, holuri, oale răspândite prin toată încăperea. Motanul negru pe care tatăl lui îl botezase Chuck stătea încolăcit pe canapea şi abia deschise ochii pentru a lua act de sosirea lui Brooks.

— Nu, nu te deranja, spuse Brooks, acoperit de ritmul exploziv al muzicii lui Fergie, care umplea casa.

Se întoarse printre obstacole, trecu de biroul tatălui său, de biblioteca micuţă, ticsită, şi intră în centrul de activitate – bucătăria.

Fiind cea mai mare încăpere din casă, bucătăria combina modernul aparaturii elegante – precum plita de gătit cu grătar interior şi dulăpiorul pentru vinuri, cu faţadă din sticlă – cu farmecul luxuriant al ghivecelor cu plante aromatice, un lămâi Meyer viguros fiind chiar pe punctul de a înflori. Picături de cristal de diverse forme sclipeau în ferestre, reflectând lumina. Soarele pătrundea în valuri prin fereastra basculantă din tavanul mansardat, peste abundenţa de flori, viţă-de-vie şi fructe pe care mama lui o pictase pe fondul de un galben pal.

Simţea miros de pâine proaspăt scoasă din cuptor şi aroma ademenitoare a preparatului pe care ea îl amesteca pe plită, în timp ce cânta într-un glas cu Fergie. O provocare căreia îi făcea faţă cu brio, constată Brooks.

Din punctul lui de vedere, mama lui putea face absolut orice, dacă îşi punea mintea la contribuţie.

Părul ei şaten cu şuviţe aurii era împletit într-o coadă lungă care-i cădea pe spate, iar în urechi îi atârnau mărgele argintii. Picioarele ei desculţe ţineau ritmul muzicii.

Un simbol al păcii tatuat pe glezna dreaptă amintea de afinităţile ei cu anii şaizeci.

— Salut, frumoaso!

Femeia tresări, după care se întoarse spre el râzând, privindu-l cu ochii ei căprui şi calzi.

— Bună, frumosule. Nu te-am auzit când ai intrat.

— Păi nici nu poţi să auzi ceva în vacarmul ăsta. Copii, de câte ori trebuie să vă mai spun să daţi muzica aia mai încet?

— Ajută în procesul creativ, explică ea. Cu toate acestea, luă o telecomandă şi înăbuşi vocea lui Fergie. Ce-i cu tine?

— Una, alta… Unde-i tata?

— S-a dus la o întâlnire cu părinţii. O să vină şi el în curând. Rămâi la cină?

— Ce-ai făcut?

— Supă de legume, pâine cu rozmarin şi o salată de primăvară.

— Mă bag.

Deschise frigiderul, scoase o bere şi o agită.

— Mă rog, dacă insişti.

— Insist.

Scoase încă o bere şi le desfăcu pe amândouă.

— Ia spune, îl îndemnă femeia, dându-i un ghiont uşor în stomac. Ce s-a întâmplat? Cunosc eu faţa asta…

— Tu mi-ai dat-o.

— Şi ce treabă bună am făcut! Ai probleme, dragule?

— Nu chiar. Sylbie a trecut pe la secţie în după-amiaza aceasta.

Femeia luă o înghiţitură de bere.

— Mmmm…

— Şi eu cunosc foarte bine „mmmm…” – urile tale. Voia să ne facem de cap în seara asta.

— Şi, cu toate astea, iată-te aici, în bucătăria mamei tale, alegând o porţie de minestrone în locul uneia de sex.

— Faci un minestrone foarte bun, să ştii. Am minţit-o.

— Tocmai tu, poliţist cinstit – o pasăre atât de rară…

Fu rândul lui să-i dea un ghiont.

— Acum nu faci decât să te agăţi de dispreţul faţă de autoritate al copilului tău hippie. În orice caz, una e să minţi un suspect – asta e meseria. Şi e cu totul altceva să minţi pur şi simplu. Nu-mi place.

— Ştiu. De ce-ai făcut-o?

— Ca să evit o scenă, presupun. Lucru de-a dreptul stupid, pentru că nu fac decât să amân inevitabilul. Nu vreau să mă întorc la vremea liceului. Am trecut deja prin experienţa asta o dată, cu bune şi cu rele. În plus, ea nu mă vrea pe mine în mod special. Vrea pe cineva. Sexul este extraordinar, însă nimic altceva nu merge.

— Deci cauţi ceva mai mult decât sex. Sunny îşi şterse o lacrimă imaginară. Băiatul meu a crescut.

— Tot ce se poate. Nu ştiu. Ştiu însă că nu-mi doresc asta cu Sylbie. Sper să se rezolve cumva de la sine. Poate i-o cădea careva cu tronc şi îşi pierde interesul faţă de mine.

— Parcă ziceai că nu vrei să te întorci la liceu.

— Da… Ştiu că trebuie să rezolv cumva, şi ar fi trebuit s-o fac atunci când a venit azi. Mă scoate din sărite că n-am făcut-o. Dar o s-o fac.

— Bun. Nu e o femeie fericită, Brooks. Ea consideră că valoarea ei stă în frumuseţe şi-n senzualitate şi nu va fi fericită atâta timp cât nu-şi va schimba perspectiva. Cred că va putea fi fericită şi va putea face o altă persoană fericită în momentul în care va înţelege că are mai multe de oferit. Tu ţine minte numai că poţi rezolva problema, dar nu o poţi vindeca pe ea.

— Ai dreptate. O să mă ocup de asta.

— Ia zi, ce te mai frământă? Mai e ceva acolo…

Îl bătu uşor la tâmplă.

— Astăzi am cunoscut-o oficial pe Abigail Lowery.

— O, da, asta sună foarte bine. Sună atât de bine, încât vreau să te aşezi şi să-mi povesteşti totul până la cel mai mic detaliu. Se aşează la masa unde luau micul dejun şi bătu cu palma taburetul de lângă, invitându-l şi pe el să se aşeze. Muream să aflu ce hram poartă. Cum e?

— La început, aş fi zis că e lipsită de maniere, obraznică şi de-a dreptul antipatică, dar, după ce am avut ocazia s-o studiez mai bine, sunt nevoit să pun primele impresii pe socoteala unei stângăcii în a socializa.

— Biata fată…

— Biata fată poartă Glockul la brâu când merge la magazinul de delicatese.

— O armă? Oare când vor pricepe oamenii că dacă te fâţâi de colo-colo cu arma după tine nu faci decât s-o cauţi cu…

Se întrerupse atunci când fiul ei îi puse un deget la buze.

— Ştiu care e părerea ta despre arme, despre controlul armelor şi despre ceea ce tu consideri a fi o interpretare greşită a celui de Al Doilea Amendament, Sunshine.

Femeia ridică din umeri, ţâfnoasă.

— Sunt lucruri pe care, oricât de des le-ai repeta, tot nu e suficient. Dar continuă!

Brooks îi povesti despre întâlnirea din piaţă, despre vizita la ea acasă, despre câine şi despre încuietori. Când ajunse cu povestea la momentul

în care se apucase să scotocească prin autorizaţiile ei şi aflase câte arme erau înregistrate pe numele ei, Sunny decise că mai avea nevoie de încă o bere.

— De ce anume îi e teamă?

— Înţelegi? Exact asta e problema. Asta vreau şi eu să aflu. Şi, în calitate de şef al poliţiei prin părţile astea, asta e ceea ce *trebuie* să aflu. Dar, ca să închei povestea, atunci a apărut Sylbie.

Imediat ce îi spuse mamei sale şi restul poveştii, indignarea ei cu privire la arme se mai domolise, acum având alte subiecte care s-o preocupe.

— Asta îmi rupe inima…

— Ce anume?

— Dragule, fata asta e atât de singură. E şi normal să se simtă stingheră în societate, după ce stă baricadată acolo de una singură, ferindu-se numai ea ştie de ce anume. Nu pare să facă parte dintre adepţii mişcării survivaliste sau dintre nebunii ăia care cred că trebuie să-şi încarce pistoalele şi să se pregătească pentru revoluţie sau pentru înălţarea la ceruri. Spuneai că se ocupă de programare şi de sisteme de siguranţă. Poate a descoperit sau a inventat ceva. Iar acum guvernul e pe urmele ei.

— Cum se face că guvernul e întotdeauna de vină, mamă?

— Pentru că am constatat că de foarte multe ori chiar este de vină, de aia. Poate tipa a fost spion cibernetic sau ceva de genul ăsta.

— Te iubesc.

Mama lui Brooks miji ochii, după care îl lovi uşor în fluierul piciorului.

— Acum recurgi la cuvinte frumoase ca să te amuzi şi s-o faci pe deşteptul cu mine.

Brooks nu-şi putu ascunde zâmbetul afectat.

— Să spunem doar că nu mi s-a părut că aduce a spioană.

— Păi tocmai asta e şi ideea, nu? Se presupune că n-ar trebui să iasă în evidenţă…

— În cazul ăsta, e o spioană de toată jena, pentru că iese prea tare în evidenţă.

— Bun, atunci poate caută să scape de un iubit abuziv.

— N-am găsit nimic în dosarul ei care să indice faptul că ar fi depus vreo plângere.

— Unele femei nu merg la poliţie. Pur şi simplu fug.

Brooks se gândi la Missy şi la cea mai recentă experienţă în urma căreia ea se alesese cu un ochi vânăt:

— Iar altele rămân. Un singur lucru ştiu: la cât e de înarmată şi la felul cum se baricadează, oricare ar fi lucrul de care se ascunde – dacă într-adevăr se ascunde e de rău. Iar dacă răul ăsta îi dă de urmă, îi va da de urmă aici. Eu răspund pentru locurile astea şi, indiferent dacă ei îi place sau nu acest lucru, răspund pentru ea.

— Te iubesc.

— Şi-mi spui asta ca să te amuzi şi s-o faci pe deşteaptă?

— Nu. Femeia îi cuprinse faţa între palme. Pentru că asta e realitatea!

„Amendament al Constituţiei Statelor Unite, care reglementează dreptul cetăţenilor de a deţine, purta şi folosi arme de foc (n.tr.)

Subcultură sau curent care presupune anticiparea şi pregătirea în vederea unei viitoare destrămări a ordinii politice sau sociale, la nivel local, regional sau mondial, (n.tr.)

CAPITOLUL 9

În vreme ce maşina înainta pe şoseaua şerpuită care ducea la cabana lui Abigail Lowery, Sunny se îndoia că fiul ei ar fi fost de acord cu decizia pe care o luase. Avea însă obiceiul de a face ceea ce dorea, atâta vreme cât nu făcea rău nimănui – decât dacă o merita. În tot cazul, vizita fiului ei acolo în ziua precedentă îi oferea pretextul perfect pentru a face, la rândul ei, o vizită.

Parcă maşina, minunându-se în sinea ei de SUV-ul care înghiţea o grămadă de combustibil.

Cu toate acestea, îi plăcu felul în care casa se integra în peisaj. Remarcă straturile de flori pregătite pentru a fi plantate în primăvară. Iar imaginea fugară a unei sere îi atrase atenţia şi invidia în acelaşi timp.

Era o dimineaţă numai bună pentru o vizită, conchise ea. Primăvara şuşotea în aer, frunzele alcătuiau un frumos voal verde în copaci, iar

pretutindeni în jur se simţea mirosul discret al cornului sălbatic.

Ca să se asigure, făcuse o plăcintă de afine în dimineaţa aceea. Nimeni nu reuşea să reziste plăcintei sale de afine.

Coborî din maşină, urcă scările şi ciocăni la uşă.

În momentul când uşa se întredeschise câţiva centimetri, cu precauţie, ea afişă un zâmbet radios.

— Salutare. Numele meu este Sunny O'Hara, sunt mama lui Brooks.

— Da?

— Ştiu că Brooks ţi-a făcut o vizită ieri şi m-am gândit că ar trebui să îi urmez exemplul. Mi-am zis: Ei poftim! Fata asta stă aici de aproape un an, iar eu nu i-am făcut încă o vizită.

— Vă mulţumesc, doamnă O'Hara, dar…

— Mă cheamă Sunny. Ţi-am făcut o plăcintă cu afme.

— Oh…

Sunny nu mai văzuse în viaţa ei o persoană care să fie pusă în încurcătură de o plăcintă.

— Vă mulţumesc. E foarte amabil din partea dumneavoastră. Însă mi-e teamă că am de lucru şi…

— Oricine îşi poate rezerva câteva minute pentru a savura o plăcintă. Ţi se spune cumva Abby?

— Nu, nu mi se spune aşa.

— Mă rog, Abigail e un nume drăguţ, cu

rezonanţe de modă veche. Abigail, o să-ţi spun fără ocolişuri: sunt o femeie care nu se lasă până nu iese totul aşa cum vrea ea. O să afli că e mai simplu să scapi de mine dacă mă inviţi înăuntru câteva minute, pentru că, dacă nu, va trebui să îmi suporţi vizitele repetate. Acum, presupun că ai o armă asupra ta sau undeva în apropiere. Eu, una, nu sunt de acord cu armele, dar n-am venit aici ca să-ţi ţin predici în legătură cu asta. Deocamdată. Zicând acestea, îi aruncă încă un zâmbet, la fel de strălucitor ca numele pe care îl purta, adăugând: Eu nu am nicio armă sau altceva periculos la mine. Cu excepţia acestei plăcinte. Are al naibii de multe calorii, e-adevărat. Dar tu eşti slabă ca o ramură de salcie, poţi să suporţi câteva calorii, acolo…

— N-aş vrea să fiu nepoliticoasă, dar…

— O, ba îmi imaginez că ţi-ai dori, o întrerupse Sunny, cu o veselie de zile mari. Cine te-ar putea învinovăţi? Uite, facem o înţelegere. Mă inviţi înăuntru şi guşti o bucată de plăcintă. După aceea, poţi să fii cât de nepoliticoasă doreşti, iar eu n-am să mă simt jignită.

Încolţită şi enervată, Abigail luă mâna de pe arma fixată pe partea de dedesubt a mesei de lângă uşă.

N-avea nicio îndoială că femeia din faţa ei era mama lui Brooks Gleason. Avea aceeaşi fire insistentă, deghizată sub forma unei atitudini prietenoase, şi aceeaşi structură osoasă.

Fără să mai spună nimic, Abigail deschise uşa

mai larg şi făcu un pas în spate.

— Ei, uite, n-a fost chiar atât de… O, ce câine minunat! Fără urmă de teamă, Sunny trânti vasul cu plăcintă în mâinile lui Abigail şi se aplecă. O, salut, uriaşule! Ridică apoi ochii. Pot să-l mângâi? Noi l-am pierdut pe Thor al nostru acum vreo şase săptămâni. Avea şaptesprezece ani atunci când am fost nevoiţi să ne despărţim de el. Şi era orb ca noaptea.

— Îmi pare foarte rău.

— O, da, şi mie. Am plâns în disperare. Încă îl mai avem pe bătrânul Chuck. Ăsta e motanul nostru. Dar nu e acelaşi lucru. O să ne luăm un alt câine, însă deocamdată nu sunt pregătită să îl iubesc la fel de mult. E tare dureros să fii nevoit să-ţi iei adio.

Complet dezarmată, Abigail apucă strâns plăcinta.

— Ami, i se adresă ea câinelui. *Ami*, Bert. Acum poţi pune mâna pe el.

Bert se lăsă mângâiat, ba chiar mormăi puţin de plăcere.

— *Ami*? Asta e în franceză. Eşti franţuzoaică?

— Nu, doar vorbesc franceza.

— Ce spui de asta! Bert, şi tu vorbeşti franceza? Eşti atât de frumos. Are ochi de culoarea alunei, cam că ai lui Brooks. Ce câine bun eşti tu! Ochii i se umplură de lacrimi, pe care însă reuşi să şi le reţină în timp ce se îndreptă de spate. Îmi pare rău… încă nu mi-am revenit după pierderea suferită.

— Moartea e destul de greu de suportat.

— Cu siguranţă! Sunny îşi dădu coada împletită pe spate şi scoase un oftat, privind în jurul ei. Eşti foarte ordonată, nu-i aşa?

— Păi… presupun că da. Îmi place să-mi păstrez lucrurile în ordine.

— Cred că mie îmi place mai degrabă haosul. În orice caz, nu reuşesc niciodată să păstrez ceva în ordine pentru mai multă vreme. Am un tablou care ar merge de minune în sufrageria ta. Cu asta mă ocup eu. Sunt o adevărată artistă.

— Înţeleg…

— Pictez în special imagini mitice şi mitologice: zâne, sirene, zei şi zeiţe, dragoni, centauri… Chestii de genul ăsta.

— Mitologia reprezintă un teren fertil pentru artişti şi povestitori. A… Tu ai pictat cumva şi fresca de pe casa de la ieşirea de pe Shop Street?

— Da. Acolo locuim noi.

— Foarte interesant. E o lucrare foarte reuşită.

— Mulţumesc. Şi mie îmi place. Ce-ai zice de nişte cafea alături de plăcinta asta?

Abigail privi în jos, la plăcinta din mâinile ei.

— Doamnă O’Hara…

— Sunny.

— Sunny, nu sunt o companie plăcută.

— Of, scumpo, nu face nimic. Eu sunt.

Oricât de tulburător şi de ciudat putea fi, probabil era mai simplu – şi mai eficient – să o lase pe femeie să se bucure de cele câteva minute pe

care şi le dorea în compania ei.

— Fac eu cafeaua.

O luă înapoi, către bucătărie, reflectând în sinea ei că era a doua oară în două zile când primea pe cineva în casă. Şi totuşi, femeia nu avea intenţii rele. Asta dacă nu cumva…

— Fiul dumneavoastră v-a spus să veniţi aici?

— Nu. De fapt, n-o să fie deloc încântat când o să audă că am venit aici nepoftită. Numai că eu… O! Vai, ador bucătăria ta! Uită-te cât spaţiu e aici, pe blat… Am şi eu o plită exact la fel – un model mai vechi. Şi îţi cultivi singură plantele aromatice… Aşa fac şi eu. Ia te uită! Deja am descoperit că avem ceva în comun. Mie îmi place foarte mult să gătesc. E ca în pictură, numai că amesteci condimente şi mirodenii şi pregăteşti sosuri în loc de vopsele.

— Eu o consider mai degrabă o ştiinţă exactă. Ai o formulă. Dacă te abaţi de la acea formulă, poţi crea ceva nou sau doar uşor diferit.

Sunny se mulţumi să zâmbească.

— Oricum ai privi lucrurile, n-ai putea să ai o bucătărie ca asta decât dacă ţi-ar plăcea să găteşti şi te-ai şi pricepe. Se duse să privească pe fereastră. Mărturisesc că sunt invidioasă pe sera ta. Eu am una micuţă, pe care am construit-o împreună cu Loren. Nu avem spaţiu pentru una mai mare. Văd că deja ai pus salata. Pare o grădină de legume în toată regula.

— Îmi cultiv singură cea mai mare parte dintre legumele şi plantele aromatice pe care le

consum.

— La fel şi noi. Am venit în părţile astea în anii şaptezeci, împreună cu un alt grup de spirite libere. Am alcătuit un fel de comună – o comunitate de artişti, ai putea spune chiar – şi am început să ne cultivăm singuri legumele, să ne ţesem propriile haine, să ne vindem produsele proprii. Mulţi dintre noi se află încă aici. Hipioţi bătrâni.

— Aţi făcut parte din curentul nonconformist?

— Mi-ar plăcea să cred că încă mai fac.

După ce pregăti cafeaua, Abigail scoase ceşcuţe şi farfurii. Sunny aruncă o privire fugară la zona biroului. Şi ridică din sprâncene la vederea imaginilor cu aleea, cu zona din spatele şi din lateralele casei afişate pe monitorul computerului.

— Nu-i grozav? Niciun intrus nu te poate lua prin surprindere, nu-i aşa? Parcă am înţeles că te ocupi de sisteme de securitate, nu?

— Aşa este.

— Era o vreme când prin părţile astea nimeni nu încuia uşile – nici măcar noaptea. Iar dacă aveai un magazin şi trebuia să pleci pentru câteva minute, nu trebuia decât să laşi un bilet. Oamenii puteau să intre în magazin şi lăsau banii pe tejghea, în caz că doreau să cumpere ceva înainte ca tu să te întorci. Uneori, progresul şi schimbarea sunt un lucru bun; alteori, nu e deloc aşa.

— E mai bine să te asiguri.

Stângăcie în a socializa, aşa zisese Brooks. Cu toate astea, fata puse pe masă nişte farfurii

frumoase, turnă lapte într-o carafă micuţă, aşează pe masă zahărul şi şervete de pânză. Ştia cum să întreţină oaspeţii, chiar dacă aceştia picau pe nepusă masă şi nici nu erau din cale-afară de bine-veniţi.

Sunny se aşează pe un scaun în dreptul mesei. Se gândi că Abigail avea două taburete doar pentru că se vânduseră la set Sunny adăugă lapte şi o cantitate considerabilă de zahăr în cafeaua ei, după care bătu uşor cu palma cel de-al doilea taburet, invitând-o şi pe fată să se aşeze.

— Vino şi ia loc, te rog. Povesteşte-mi câte ceva despre Abigail.

— Nu e nimic de povestit.

— Întotdeauna se găseşte ceva. Ce-ţi place să faci?

— Îmi place munca mea.

Evident lipsită de tragere de inimă, Abigail se aşează.

— Îi compătimesc pe cei cărora nu le place munca pe care o fac. Şi? în afară de muncă?

— Muncesc destul de mult. Fiindcă Sunny ridică din sprânceană, Abigail se strădui să găsească ceva mai mult de zis. Bert are nevoie de exerciţiu în mod regulat, aşa că ieşim la plimbări sau facem drumeţii. Ăsta a fost unul dintre lucrurile care m-au atras la această proprietate: faptul că avea mult teren în jur. Lucrez în seră sau în grădină. Este o muncă plină de satisfacţii, îmi place să citesc. Îmi place să mă uit la televizor.

— Şi mie la fel, mai mult decât se spune că ar

trebui. Dar ce ştiu ei? Şi îţi place singurătatea.

— Aşa este.

— Pe vremea când aveam trei copii mici acasă, ziceam că aş plăti oricât pentru câteva ore de singurătate.

— Nu ştiam că fiul tău are fraţi.

— Două surori mai mari.

— Eşti foarte tânără pentru a avea copii de vârsta asta – în jur de treizeci de ani presupun că au, nu?

— Aveam doar nouăsprezece ani când am venit în Bickford. Rătăcisem dintr-un loc în altul vreme de aproape doi ani.

— Ai… ai plecat de-acasă la şaptesprezece ani?

— În ziua următoare absolvirii liceului. Investisem prea mult timp în studiile liceale ca să renunţ la ele. Însă, odată ce le-am terminat, am plecat, uite aşa, pocni Sunny din degete. Nu mă înţelegeam bine cu ai mei – lucru deloc de mirare, dat fiind că vedeam totul, absolut totul, din perspective complet diferite. La fel e şi acum, în cea mai mare parte a situaţiilor, însă am învăţat să ne acceptăm unii pe alţii. Când am venit aici, am cunoscut un tânăr profesor. Era timid, drăguţ şi inteligent şi avea nişte ochi minunaţi, de culoarea alunei. L-am sedus.

— Înţeleg…

— Partea asta a fost uşoară, eram destul de atrăgătoare, spuse ea râzând. Partea mai grea a fost să-mi dau seama că făceam dragoste cu

cineva de care mă îndrăgostisem. Eram foarte sigură că nu-mi doream o astfel de viaţă. Bărbat, cămin, rădăcini, familie. Însă el era irezistibil. Voia să ne căsătorim. I-am spus că nu, asta nu este pentru mine.

— Căsătoria, ca instituţie, e parte din structura culturii noastre. Însă rămâne un fel de contract, oarecum inutil, pentru că poate fi încălcat cu uşurinţă.

— Cred că spui exact cuvintele pe care le-aş fi rostit şi eu la vremea respectivă. Când am aflat că rămăsesem însărcinată cu Mya, am acceptat un fel de ceremonie de legare a mâinilor”. La vremea aceea, eram adeptă a principiilor Wicca”. Am avut parte de o ceremonie frumoasă, pe malul râului, după care ne-am mutat într-o cabană micuţă – nu era nici pe jumătatea acesteia. Nu avea nici măcar toaletă în interior, dar pe mine nu mă deranja câtuşi de puţin. Evocând aceste amintiri, Sunny oftă în ceaşca de cafea. Am făcut doi copii acolo. Iar lucrurile nu mergeau nemaipomenit de bine. Bărbatul meu îşi dorea o căsnicie adevărată, o casă adevărată. M-a lăsat să fac cum am vrut eu timp de aproape trei ani. Am înţeles apoi că era timpul să-l las să facă aşa cum dorea el. Aşa că ne-am luat copiii, ne-am prezentat la judecătorul de pace şi am încheiat un contract de căsătorie legal. Cu banii pe care îi câştigasem din lucrările mele, am încheiat un contract de realizare de felicitări, care a fost destul de rentabil. Iar cu banii pe care i-a câştigat el la şcoală, am cumpărat casa aceea

dărăpănată de pe Shop Street. Ne-am apucat s-o aranjăm, după care a venit pe lume Brooks. N-am regretat nicio clipă. Nici măcar una.

Abigail nu era foarte sigură dacă faptul că o femeie aproape străină îi făcea un rezumat al poveştii vieţii ei se putea numi conversaţie. Dar era fascinant.

— Eşti foarte norocoasă.

— O, da. Sunt. Cum e plăcinta?

Abigail clipi şi se uită în jos. Mâncase aproape jumătate din porţia ei în timp ce se lăsase captivată de povestea lui Sunny.

— E nemaipomenită.

— O să-ţi dau reţeta.

— N-am făcut niciodată o plăcintă. Am şi eu ciudăţeniile mele. O plăcintă nu mi se pare practică.

— Nu e nimic practic la o plăcintă. Facem schimb. O să-ţi dau reţeta mea la schimb pentru una de-ale tale.

— Nu ştiu ce ţi-ar plăcea.

— Surprind e-mă.

După ce chibzui în sinea ei câteva clipe, Abigail se duse la laptop şi căută fişierul cu reţete. Tipări reţeta pentru papricaş de pui.

— Poţi ajusta condimentele în funcţie de gust.

— Pare delicios. Cred că mă opresc la piaţă în drum spre casă, cumpăr ce-mi lipseşte şi o încerc chiar în seara asta.

Scoase apoi un carneţel şi un pix din poşetă.

— O ştii pe de rost?

— Fac plăcinta asta de atâţia ani, că le-am şi pierdut numărul. Este preferata lui Loren.

— Zâmbeşti ori de câte ori îi pronunţi numele.

— Serios? Suntem căsătoriţi de treizeci şi şase de ani – calculând de la ceremonia aceea de legare a mâinilor. Încă mă face fericită.

Aceasta, se gândi Abigail după ce rămase din nou singură, era cea mai importantă şi convingătoare declaraţie într-o relaţie. Că fericirea nu era efemeră.

Studie reţeta pe care o ţinea în mână. Avea s-o transcrie în calculator mai târziu. Sârguincioasă, strânse farfuriile şi ceştile şi observă cu surpriză cât era ceasul.

Cumva, nu se ştie cum, petrecuse mai bine de treizeci de minute în bucătărie, mâncând plăcintă, bând cafea şi purtând o conversaţie fascinantă cu o străină. „Presupun că asta înseamnă că de-acum nu mai este o străină/1

Nu putea decide ce sentimente îi trezea acest lucru, nu reuşea deloc să-şi dea seama. Se uită la ce avea de lucru, apoi la câine.

— La naiba! Hai să ieşim la plimbare!

— Ce-ai făcut?

Brooks o privi uluit pe mama lui.

— Ai auzit foarte bine. I-am dus lui Abigail o plăcintă. Am avut o conversaţie plăcută la o porţie de plăcintă şi o cafea. Îmi place de ea.

— Mă…

— Cred că ai zis bine treaba aia cu stângăcia în a socializa. Nu e timidă, ci doar puţin amorţită

când vine vorba despre interacţiune. Odată ce ne-am dezmorţit, ne-am descurcat chiar foarte bine. Am făcut schimb de reţete.

— Tu... Aşezat la biroul lui, Brooks îşi luă capul în mâini. Tu ai auzit ce ţi-am spus aseară?

— Normal că am auzit.

— Poate e o fugară. Poate are necazuri. Şi poate devine periculoasă, dacă necazurile astea o prind din urmă. Iar tu te duci la ea cu o plăcintă?!

— De afine. A trebuit să fac două, pentru ca tatăl tău să nu se simtă neglijat. Are o bucătărie grozavă. Şi, uitându-mă la reţeta pe care mi-a dat-o, pun pariu că este o bucătăreasă de milioane. De asemenea, are camere sau alte chestii de genul ăsta împrăştiate pe toată proprietatea. Am văzut pe monitorul computerului ei. Are vedere către alee, către spatele casei şi aşa mai departe.

— Doamne, Dumnezeule!

— I s-a adresat câinelui în franceză.

Asta îl făcu pe bărbat să ridice din nou capul.

— Poftim?

— Mă întreb doar de ce şi-ar da cineva osteneala să-şi înveţe câinele franceză, atâta tot. Are maniere foarte frumoase. Te ascultă cu tot sufletul. E ceva care m-a atras foarte tare la ea. Îţi jur, aş fi vrut să o mângâi exact aşa cum am mângâiat căţelul.

— Ai... l-ai mângâiat pe monstrul ăla de câine?

— Ea i-a spus în franceză că e în ordine. A fost foarte drăgălaş. Îi e foarte devotat, mi-am dat

seama de asta. Nu s-a depărtat nicio clipă de ea mai mult de o jumătate de metru. E un câine foarte bun şi – sunt convinsă – un companion de ispravă. Dar fata aia are nevoie de un prieten. Acum, trebuie să trec pe la piaţă şi să cumpăr câte ceva. Vreau să testez reţeta pe care mi-a dat-o.

— Mamă, nu vreau să te mai duci acolo până nu aflu mai multe.

— Brooks!

Avea treizeci şi doi de ani, însă tonul acela, privirea aceea încă mai făceau să-i piară tot curajul.

— Eşti om în toată firea acum, ştiu, însă deocamdată n-am ajuns în punctul ăla în care tu să-mi spui mie ce să fac. Dacă vrei să afli mai multe despre ea, de ce nu te duci acolo cu o atitudine prietenoasă, aşa cum am făcut eu?

— Să-i duc şi o plăcintă?

— Ai putea să încerci cu o sticlă de vin.

Porni spre ea cu o sticlă de Pinot Gris, din gama medie de preţ. Părea o alegere rezonabilă, amicală, fără nuanţe care s-ar fi putut interpreta. De asemenea, i se păru că exagerează întorcând situaţia pe toate feţele, aşa că nu se mai gândi la nimic şi se mulţumi să conducă până acolo.

Ploaia care căzuse noaptea trecută ispitise verdeaţa, făcând-o să iasă şi mai mult la iveală. Acum, razele soarelui de început de seară pâlpâiau printre ramurile timid înverzite, scăldau şoseaua şi scânteiau reflectându-se în apa zglobie a pârâiaşului ce şerpuia în apropiere.

Croindu-şi drum pe aleea ei, Brooks zări în treacăt fumul care ieşea în rotocoale pe coş.

Apoi o zări pe ea.

Stătea în picioare, iar câinele acela mare era aşezat la călcâiul cizmelor ei, care îi ajungeau până la genunchi. Purta blugi şi o jachetă neagră de piele şi avea o armă la brâu.

Decise să nu se gândească prea mult la faptul că, în momentul acela, absolut totul la ea i se părea extrem de sexy.

Numai că aşa era – totul, inclusiv iritarea care i se citea pe faţă.

Brooks apucă sticla cu vin şi coborî din maşină.

— Seara bună!

Înaintă spre ea, ignorând cu desăvârşire Glockul pe care ea îl purta pretutindeni şi câinele care probabil şi-ar fi vârât colţii în gâtul lui înainte ca el să apuce să-şi scoată arma din toc.

Femeia se uită la sticla pe care o avea cu el.

— Ce-i cu aia?

— Păi, ar fi mai multe… în primul rând, e un vin destul de bun. În al doilea rând, e o scuză.

— Pentru…?

— Pentru maică-mea. Am fost la ea la cină serile trecute şi i-am spus că am trecut pe aici. Atâta i-a trebuit! Aşa că… îmi pare rău pentru deranj.

— Aşa că mă deranjezi ca să-mi spui că-ţi pare rău pentru un alt deranj.

— Tehnic vorbind, da. Dar e un vin destul de

bun. Pare-se că aţi fost la plimbare!?

— De ce?

— Ai noroi pe cizme. A plouat puţin azi-noapte. Ploaia trezeşte natura la viaţă, dar, pe de altă parte, aduce şi noroiul cu ea. Porţi întotdeauna armă atunci când scoţi câinele la plimbare?

Purta întotdeauna armă, punct. Dar asta nu era treaba lui.

— Am făcut trageri la ţintă. Vinul chiar nu e necesar.

— Vinul nu e necesar, însă este unul dintre acele plăcute beneficii care vin la pachet. Zicând acestea, întoarse sticla, în aşa fel încât lichidul îmbietor de culoarea paiului să reflecte lumina soarelui. Unde ţi-ai amenajat locul pentru trageri la ţintă?

— De ce pui atâtea întrebări? De ce tot veniţi pe-aici, cu plăcinta şi vinul vostru? Ce *aţi păţit*, oameni buni? Ce-ai găsit de râs?

— La ce întrebare vrei să-ţi răspund prima dată? Dar, pentru că ea nu făcu decât să-i arunce o privire împietrită, Brooks ridică din umeri. Bun, atunci. Eu sunt o persoană mai curioasă din fire – unde mai pui că sunt şi poliţist. Prin urmare, întrebările fac parte din tabloul de ansamblu. E foarte probabil să fi moştenit curiozitatea de la mama mea, care a venit aici, cu plăcintă, tocmai pentru că murea de curiozitate. Şi pentru că e o femeie foarte prietenoasă. Deja am explicat partea cu vinul. Din punctul meu de vedere, nu e nimic în

neregulă cu noi. Pur şi simplu, ăştia suntem. Probabil tu ai o perspectivă diferită. Şi zâmbeam pentru că mă întrebam dacă în ieşirea ta e vreun pic de furie. Îţi luminează chipul. Este o lumină plăcută. Am reuşit s-o acopăr?

Ochii lui căpătaseră o nuanţă de chihlimbar în lumina soarelui de după amiază târzie, iar zâmbetul lui era fermecător. Abigail se gândi că el stăpânea stilul acela lejer, de conversaţie uşoară, tot aşa cum alţi bărbaţi erau stăpânii propriilor lor şosete.

— Te crezi fermecător.

— Mda. Probabil ăsta e un defect, dar cine caută perfecţiunea? Acum, eu am răspuns la întrebările tale, dar tu încă n-ai răspuns la ale mele. Unde zici că ţi-ai amenajat locul de trageri?

— De ce vrei să ştii?

— Din mai multe motive. Unul ar fi, din nou, curiozitatea naturală. Al doilea ar fi că, în calitate de poliţist, dacă ştiu că am de-a face cu o femeie care poartă armă tot timpul, aş vrea să mă asigur că ştie s-o manevreze.

— Sunt o foarte Dună trăgătoare.

— Asta spui tu. Şi eu aş putea să-ţi spun că ştiu să dansez tango ca un argentinian veritabil, dar, atâta vreme cât nu demonstrez acest lucru, aş putea foarte bine să mint. Sau să exagerez.

— Mă îndoiesc că toţi argentinienii ştiu să danseze tango.

— Atunci, ca un argentinian care ştie.

— Dacă-ţi demonstrez calităţile mele de

ţintaş, mă laşi în pace?

— Ei, acum, Abigail… Nu pot face o astfel de înţelegere cu tine. S-ar putea să fiu nevoit să mă întorc. Cum ar fi dacă o bandă de extremişti ar încerca să te răpească? Sau chiar nişte extratereştri… Avem pe-aici câteva persoane care ar fi în stare să jure că au văzut extratereştrii ăia… Mă refer la unii în genul lui E.T. De fapt, Beau Mugsley pretinde că e răpit de două ori pe an, cu precizie de ceasornic.

— E absurd!

— Nu şi dacă-l întrebi pe Beau Mugsley! Şi nu care cumva să-i dai ocazia să înceapă să-ţi povestească despre controalele anale! Lăsând toate astea la o parte, eşti o femeie care te intrigă.

— Nu-mi doresc asta.

— Vezi? Aşa nu faci decât să stârneşti şi mai mult curiozitatea.

— Şi, presupunând că există fiinţe inteligente pe alte planete, nu cred că şi-ar irosi timpul încercând să răpească oameni care îşi văd de treaba lor.

— Nu se ştie niciodată…

Pur şi simplu nu dorea să discute în contradictoriu cu el – un om care spunea numai absurdităţi, şi asta pe un ton al naibii de binevoitor. Dacă mai punea la socoteală tenacitatea şi curiozitatea lui de poliţist, era clar că era într-o postură extrem de delicată.

— O să-ţi satisfac curiozitatea nejustificată în ceea ce priveşte abilităţile mele în materie de

tragere la ţintă. Apoi, poţi să pleci.

— E un început bun. Observă că Abigail mângâie câinele pe cap înainte de a se întoarce. Mama spune că acest câine al tău ştie franceză, spuse Brooks, încercând să-şi potrivească pasul cu al ei. Eu am avut nevoie de aproape doi ani de liceu – mă rog, de doi ani în cap, pentru că profa de franceză era o femeie sexy. Teribil de sexy. Nu s-a lipit prea multă franceză de mine, însă am avut parte de doi ani în care mi-am clătit ochii cu frumuseţea doamnei Gardner.

— Studiile arată că în adolescenţă bărbaţii iau adesea decizii cu gândul la sex. Mulţi nu mai depăşesc niciodată această fază.

— Nu prea poţi să dai vina pe noi pentru chestii genetice. Ce imagine impresionantă!

Brooks se opri să studieze zona de tragere la ţintă.

Acolo unde se aştepta să vadă nişte ţinte în formă de cerc, erau trei ţinte tip siluetă, ca la poligoanele de poliţie, fixate pe nişte scripeţi, susţinute de nişte panouri căptuşite. Protecţiile pentru ochi şi urechi se aflau pe o bancă de lemn, alături de nişte încărcătoare de rezervă. Măsurând cu ochiul liber, Brooks aprecie că ţintele se aflau la vreo cincisprezece metri distanţă.

— Nu am protecţii suplimentare pentru ochi şi urechi, îi spuse ea în timp ce şi le aranja pe cele existente.

— Nu-i nimic.

Făcu un pas înapoi şi îşi acoperi urechile cu

mâinile, în timp ce ea luă poziţie de tragere.

Atitudine de poliţist, remarcă el, pe care o adoptase cu o mişcare lină, exersată. Trase şase gloanţe fără să clipească, după care aşeză arma înapoi în toc, înainte de a trage ţinta spre ea.

— Frumoasă grupare, comentă el.

Toate cele şase gloanţe fuseseră trase în centru, formând un tipar strâns, aproape perfect.

— După cum vezi, sunt o trăgătoare excelentă. Sunt capabilă.

— Fără îndoială, aprobă el în timp ce ea adună cămăşile gloanţelor şi le aruncă într-o găleată. Te deranjează dacă încerc şi eu? o întrebă.

Nu-i răspunse, dar îşi scoase protecţiile de ochi şi urechi şi i le întinse.

Femeia privi în urmă, acolo unde se afla câinele, aşteptând răbdător.

— Pernă!

— Poftim?

— Vorbeam cu câinele meu. Altminteri ar… avea ceva de obiectat în momentul în care scoţi arma.

— Nu mi-aş dori să aflu.

Brooks îi întinse lui Abigail vinul, după care îşi puse ochelarii şi protecţiile de urechi.

— Foloseşti un Glock 22, observă ea. E o armă bună.

— Îşi face treaba.

De data asta, fu rândul lui să ia poziţia necesară. Îşi relaxă umerii şi trase şase gloanţe.

Aruncă o privire înspre câine în timp ce îşi punea arma înapoi în toc.

Bert nu se mişcase de la locul lui.

Abigail trase ţinta către ei şi aşteptă un moment, în timp ce studia gruparea gloanţelor, aproape identică cu a ei.

— Şi tu eşti un trăgător excelent.

— Am considerat întotdeauna că, dacă tot porţi o armă, ar fi bine să nimereşti ţinta pe care ţi-o propui. Mă descurc destul de bine şi cu o armă mai mare. Mama mea are o aversiune faţă de arme specifică pacifiştilor, poate tocmai de aceea mi-am şlefuit acest talent. Clasica rebeliune, presupun.

— Da. Abigail ridică privirea spre el. Ai împuşcat pe cineva?

— Până acum, nu. Şi mi-ar plăcea să pot spune asta şi de-acum încolo. Am fost nevoit să scot arma de câteva ori, dar niciodată nu s-a pus problema să trag cu ea.

— Ai putea să o faci?

— Da.

— De unde ştii, dacă n-ai făcut-o niciodată?

— „Protejează şi serveşte”. Se uită la ea, iar ochii aceia mereu schimbători deveniseră acum serioşi. Protecţia e pe primul loc. Nu s-ar cădea să port insigna de poliţist dacă n-aş fi în stare să-i apăr pe cei aflaţi în impas. Dar aş fi fericit să nu fiu nevoit niciodată să bag un glonţ în cineva. Brooks strânse, la rândul lui, cămăşile gloanţelor. Tu? Ai făcut-o?

— Dacă am împuşcat pe cineva? Nu. Pe de altă parte, aş spune acelaşi lucru şi dacă aş fi făcut-o. Dacă aş recunoaşte că am făcut-o, asta n-ar face decât să iste mai multe întrebări.

— Aşa este. Ai putea să o faci?

— Da, aş putea. Aşteptă o clipă. Văd că nu mă întrebi de unde ştiu asta.

— Nici nu trebuie s-o fac. Ţi-a mai rămas ceva din plăcinta aia? înainte să mă întrebi de ce, o să-ţi spun eu singur: Acum, că ne-am dovedit unul altuia ce buni ţintaşi suntem, m-am gândit că am putea deschide sticla, să bem un pahar cu vin şi să mâncăm o felie de plăcintă.

— Vinul ăla a fost doar un pretext.

— Oarecum. Dar rămâne un vin la fel de bun.

Avea farmecul mamei lui, constată ea, şi – foarte probabil – aceeaşi abilitate de a aduce lucrurile pe făgaşul dorit de el. Nu avea niciun rost să nege că îl găsea atrăgător din punct de vedere fizic. Reacţia ei hormonală faţă de felul în care arăta el, de constituţia lui, de comportamentul lui, chiar şi faţă de vocea lui? Perfect naturală!

— Nu pot mânca toată plăcinta. E prea mult pentru o singură persoană.

— Şi ar fi păcat s-o iroseşti…

Femeia depozită echipamentul de protecţie în suportul băncii.

— În regulă! Poţi servi plăcintă şi vin. Dar n-o să fac sex cu tine.

— Acum chiar m-ai făcut să sufăr.

— Ba nu, n-am făcut-o. Hotărând să-şi clarifice poziţia de la bun început, Abigail o apucă în direcţia casei. Îmi place sexul.

— Vezi? Continuăm să ne descoperim interese comune. Dacă o ţinem tot aşa, într-o săptămână devenim cei mai buni prieteni.

— Dacă mi-aş fi dorit prieteni, m-aş fi înscris la un club de lectură.

„Atmosfera se mai destinde”, se gândi el, savurând sarcasmul femeii.

— Şi mie îmi place să citesc – cu asta, am mai marcat un punct la interesele comune. Dar acum vorbeam despre sex…

— Actul sexual este o funcţie fizică perfect normală şi, totodată, o experienţă plăcută.

— Până aici, suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Abigail scoase cheile şi descuie uşa. Odată intraţi în casă, resetă sistemul de alarmă.

— Probabil mă găseşti atrăgătoare într-o oarecare măsură…

— În toate măsurile posibile, de fapt.

— Probabil ăsta e şi motivul pentru care ai venit aici, cu vinul. O să beau un pahar de vin cu tine, dar n-o să fac sex cu tine.

— În regulă. Absolut încântat de felul ei de a fi, o urmă în bucătărie. Există vreun motiv anume pentru care nu vrei să o faci, altul decât acela că n-am avut încă ocazia să stăm împreună la o bucată de plăcintă cu afine?

— Pui prea multe întrebări. E enervant şi

obositor să tot răspund.

— Naiba s-o ia de curiozitate! Dumnezeule, Abigail… Ăla a fost cumva un zâmbet?

— Probabil a fost o grimasă.

— Acum ai făcut o glumă. Cât de curând, o să-ţi pui un coif de petrecere şi o să dansezi pe masă.

— Eşti nostim. Eu nu sunt, aşa că pot aprecia când cineva e înzestrat cu simţul umorului. Abigail îşi scoase jacheta, deschise uşa unei încăperi despre care el presupuse că îndeplinea rolul unei mici debarale şi o agăţă pe un umeraş. Şi tu eşti atrăgător fizic şi ştii să te menţii în formă. Prefer să fac sex cu cineva care se menţine într-o formă fizică bună.

Scoase un tirbuşon şi, cu toate că el era pregătit să-l ia şi să deschidă sticla de vin, Abigail rezolvă singură problema, repede şi eficient.

„Ce mama naibii?” se întrebă el şi se aşeză.

— Să înţeleg că până acum singurul lucru care nu-ţi place la mine este curiozitatea?

— Mai sunt şi altele. Unul ar fi proximitatea, ceea ce ar face ca situaţia să devină ciudată şi problematică atunci când nu voi mai vrea să fac sex cu tine.

— Şi ce te face să crezi că n-o să vrei să mai faci sex cu mine?

Abigail scoase două pahare, două farfurioare, două furculiţe.

— Legea mediei.

— A, asta? Eu, unul, desfid legea mediei!

— Mulţi au impresia că fac asta. Ei bine, n-o fac. Abigail turnă vinul, studiindu-l pe Brooks în timp ce îi oferi paharul. Îmi place nasul tău.

— Abigail, mă fascinezi de-a dreptul! Ce-ţi place la nasul meu?

— A fost spart la un moment dat. Lipsa de simetrie îi adaugă chipului tău caracter şi un ceva aparte. Îmi place caracterul.

— Cu toate astea, nu mă aleg cu o partidă de sex.

Ea zâmbi din nou, de data aceasta fără rezerve.

— Sunt sigură că ai alte oferte.

— Adevărat! Le pun să-şi ia bonuri de ordine, ca la magazinul de delicatese. Aşteptă să scoată plăcinta. Vrei să ştii de ce nu am eu de gând să fac sex cu tine?

Întrebarea lui o surprinsese, remarcă Brooks. Îi stârnise curiozitatea.

— Da, spune-mi.

— Eşti atrăgătoare şi arăţi destul de… în formă pentru mine. Ai un fel de a mă privi care îmi dă senzaţia că vezi până în adâncurile creierului meu. Habar n-am de ce treaba asta mi se pare sexy, dar asta e situaţia. Ai nevoie de ajutor.

— Nu vreau niciun fel de ajutor.

— Nici n-am zis că *ai vrea*. *Ai nevoie* de ajutor, iar eu am o slăbiciune pentru persoanele care au nevoie de ajutor. Îmi place câinele tău, deşi am o bănuială că e la fel de periculos – sau al naibii de aproape – ca Glockul ăla pe care îl porţi

la brâu. Îmi place felul în care vorbeşti, ca şi cum ţi-ai pierdut un pic această deprindere. Mi-ar plăcea să-ţi simt forma gurii sub gura mea. Acum, că mă gândesc la toate astea, mi-ar plăcea mai mult decât îmi imaginam. Din păcate… Cu un oftat dramatic, ridică braţele, după care le lăsă să cadă. Tot timpul o să am ceva de întrebat. Deci asta ar cam fi o problemă. Şi, cu toate că sunt bărbat, adică sunt oricând gata de sex, chiar şi dacă o femeie doar strănută în direcţia mea, în general îmi place să apuc să o cunosc mai întâi. Cină, conversaţie, chestii de genul ăsta…

— O întâlnire, adică. Eu nu ies la întâlniri.

— Ştii, nu mă surprinde să te aud spunând asta. Deja am făcut ceva împreună: am tras la ţintă. Am discutat şi am schimbat puncte de vedere. Acum împărţim vinul şi plăcinta. Cu puţină imaginaţie, putem considera că asta e o întâlnire.

Privirea pe care i-o aruncă ea era însăşi definiţia enervării.

— Nu e o întâlnire!

— După criteriile tale, n-o fi. Făcu un gest către ea cu furculiţa în care avea o bucată de plăcintă. Eu am propriile criterii. Asta înseamnă că singurul lucru care mă opreşte să fac sex cu tine este firea mea curioasă. Cu asta pot s-o scot la capăt. Pot să decid că n-ar fi o problemă pentru mine. Şi, în cazul ăsta, singurul lucru care mai rămâne este să îţi doreşti şi tu.

— Nu îmi doresc, aşa că dacă vrei să discutăm, ar trebui să găsim alt subiect. N-a fost o

provocare, adăugă ea. N-am avut intenţia de-a lansa o provocare de natură sexuală.

— Nu, m-am prins că n-ai avut intenţia, dar cu siguranţă aduce a provocare. Şi e delicioasă. Ca plăcinta. Tăie o bucată cu furculiţa, apoi o

Întrebă: Tu ai proiectat sistemul de securitate de aici?

Ea redeveni precaută.

— Da.

— Şi camerele?

— Da. Evident, nu fabric eu sistemul.

— Evident. Se aplecă să studieze reţeaua ei de calculatoare. E un adevărat aranjament aici.

— E munca mea.

— Eu mă descurc cu un singur calculator. Pot să rezolv ce am de rezolvat, de regulă găsesc ce trebuie să găsesc. Tatăl meu, pe de altă parte, e nemaipomenit. Dacă apare o defecţiune, el e omul meu. Probabil tocilarul din el e de vină. Şi tu erai tocilară?

La un moment dat, îşi aminti ea, era tocilară la toate materiile. Probabil rămăsese aşa.

— Îmi place matematica. E logică.

— Trebuia să-mi imaginez! Se întoarse spre ea şi luă o înghiţitură de vin. Îmi place casa. Mama ar vrea o bucătărie ca a ta.

— Ar trebui să-i iei un câine.

— Poftim?!

— Ea spune că încă nu e pregătită, dar se vedea clar din felul în care se purta şi reacţiona faţă de Bert că este. Îi e dor să aibă un câine în

viaţa ei. E… Iartă-mă. Obrajii femeii se îmbujorară. Nu e treaba mea.

— Pe aici nu ne prea vedem de treaba noastră. Adora câinele ăla. Cu toţii îl adoram. Cu toţii am fost afectaţi când am fost nevoiţi să-l eutanasiem.

Se uită în jos, la Bert, dar rezistă tentaţiei de a se întinde să-l mângâie – pentru că ar fi vrut să-şi păstreze mâna la locul ei.

— Chiar crezi că e pregătită să aibă un alt câine?

— N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

— Dar ai făcut-o. Acum vreau să aflu părerea ta.

— În cazul ăsta, da. Mi s-a părut că simte că l-ar trăda dacă şi-ar lua ea singură un alt câine. Însă, dacă l-ar primi cadou, de la unul dintre copiii ei… Ar fi altceva, nu?

— Ar fi. Mulţumesc. Să ştii că i-a plăcut de tine. Mamei.

— Şi mie mi-a plăcut de ea. Ar trebui să iei restul de plăcintă şi platoul mamei tale.

Abigail se ridică să acopere plăcinta rămasă.

— Uite pălăria. Ce te grăbeşti aşa?

— Nu aveai pălărie.

— Vorba vine. Ca atunci când îi spui cuiva: „Nu lăsa uşa să-ţi dea brânci la plecare”.

— A… în cazul ăsta, da, trebuie să pleci. Trebuie să-i dau de mâncare câinelui, după care trebuie să mă întorc la treabă. Te rog transmite-i mamei tale că mi-a plăcut plăcinta.

— Am să-i spun.

Brooks se ridică de pe scaun şi luă platoul.

— Şi îţi mulţumesc pentru vin. Te conduc.

Ajunşi la intrare, el aşteptă ca ea să descuie uşa şi să oprească alarma. Apoi, puse plăcinta pe masa cea mică.

— Spune-i câinelui să stea liniştit.

— De ce?

— Pentru că vreau să pun mâinile pe tine, şi o să mai am nevoie de ele ca să conduc maşina, după aceea. Nu vreau să-mi smulgă vreo mână din încheietură.

— Nu-mi place să fiu atinsă.

— Îţi place sexul. Un sărut e undeva la mijloc între a fi atinsă şi a face sex. Nu eşti curioasă, Abigail?

— Puţin. Studie chipul bărbatului ca un scaner cu raze X, apoi îşi îndreptă privirea spre câine. *Ami*, rosti ea, punând uşor o mână pe braţul lui Brooks. *Ami*, Bert.

Şi totuşi, se crispă atunci când Brooks o luă de mână – mâna cu care ţinea arma.

— *Ami*, murmură el. Asta îmi aduc aminte. Deci hai să fim prieteni.

Puse cealaltă mână pe obrazul ei, pregătind terenul. Iar ea îl privi.

Privirea aceea a ei, pregătită, neclintită, îi atinse o coardă sensibilă. Atingerea lui era blândă, poate depăşind puţin limitele unei simple prietenii, dar totuşi blândă şi duioasă. Când buzele li se întâlniră, privirile lor se încrucişară.

El îşi apăsă puţin mai tare trupul de al ei, până când mâna ei îi atinse umărul. Până când aceeaşi mână i se strecură la ceafă şi apoi în păr. Până când limba ei d atinse jucăuş pe a lui, iar ochii aceia vigilenţi capătară o nuanţă de verde întunecat.

Brooks se retrase şi îi dădu drumul la mână. Clătinând din cap, luă din nou platoul cu plăcintă.

— Ştii că o să trebuiască să mă întorc.

— E o greşeală…

— Pentru cine?

— Pentru amândoi.

— Avem puncte de vedere diferite, ţine minte. Se aplecă în faţă, rapid, şi îşi atinse buzele de ale ei – de data aceasta într-un sărut amical. O să mă întorc. Pe curând. Bert, adăugă el ieşind din casă şi îndreptându-se spre maşină.

Abigail închise uşa în urma lui şi o încuie înainte de a auzi motorul pornind. Lăsă să-i scape un oftat prelung şi privi în jos, către câine.

— E o greşeală, repetă ea.

„În limba franceză, în original, „prieten” (n.tr.)

— Veche ceremonie nupţială de origine celtică, datând din perioada precreştină, care implică legarea mâinilor miresei şi ginerelui cu o frânghie sau o panglică, simbolizând astfel logodna sau căsătoria, temporară sau permanentă, (n.tr.)

„Religie neopâgână ce acordă o importanţă majoră naturii. Era asociată adesea cu ritualurile

vrăjitoreşti, (n.tr.)

CAPITOLUL 10

Brooks îşi petrecu cea mai mare parte a zilei băgând, pe bună dreptate, spaima în oasele a trei hoţi de magazine neajunşi încă la vârsta adolescenţei, ocupându-se de un accident de circulaţie – mai precis, împiedicându-i pe cei doi şoferi să se ia la bătaie completând hârţogăria aferentă şi ascultându-l pe Sid Firehawk văicărindu-se atunci când în sfârşit reuşi să-l cheme la secţie pentru defecţiunea la toba de eşapament.

Ca recompensă pentru efortul depus, decise să facă o tură rapidă până la patiserie, să-şi cumpere o cafea şi un fursec cu scorţişoară, însă, fix atunci, Alma băgă capul pe uşa biroului lui. În urechi îi atârnau nişte semne ale păcii colorate, de mărimea pumnului unui bebeluş.

— A sunat Grover. Cică s-a iscat un conflict la Galeriile Ozark.

— Ce fel de conflict?

— Nu mi-a spus decât că situaţia se cam încinge şi că te roagă să treci pe-acolo.

— Bine, o să merg până acolo. S-ar putea să mă opresc pe la patiserie la întoarcere, să-mi zici dacă vrei ceva.

— Piei de lângă mine, Satană!

— Ziceam şi eu…

Brooks se ridică de la birou şi îşi luă jacheta.

— Dacă pe biroul meu ar apărea din senin un fursec cu ciocolată şi cu nuci braziliene şi o cafea cu lapte degresat, n-ar fi vina mea.

— Nimeni n-ar putea să-ţi reproşeze ceva.

În vreme ce ieşea din birou, Brooks se întrebă ce rost avea să fie degresat laptele dacă tot mânca fursecul. Dar ăsta era unul dintre acele mistere tipic femeieşti cu care nu era dispus să-şi bată capul.

În timp ce mergea, privi spre cer. Temperaturile refuzau să se hotărască – ba creşteau, ba scădeau şi se ciocneau undeva la mijloc, invitând parcă tornadele să se dezlănţuie. Numai cerul îşi păstra, inofensiv, culoarea blugilor uzaţi.

Traversă strada către Shop Street, încântat să vadă forfota de localnici şi turişti specifică unei după-amiezi de sâmbătă. Trecu pe lângă piaţa de delicatese, se gândi la Abigail şi merse mai departe, încă o stradă, până la Galeriile Ozark.

Prin vitrina magazinului de artă, nu observă vreun semn de dispută. La drept vorbind, nu-l văzu nici pe Grover, nici vreun client şi nici pe altcineva. Clopoţelul de la intrare zornăi melodios atunci când păşi în magazin. Cercetă rapid galeria principală şi pereţii plini cu tablouri, standurile cu sculpturi şi rafturile cu ornamente din sticlă suflată şi cu obiecte de artizanat locale.

În aer se simţea parfumul unei primăveri în mijloc de pădure, de la o sticluţă din aceea cu beţişoare parfumate. Asta nu putea să fie decât

opera lui Grover, îşi dădu el seama, absent. Tipul arăta precum un gnom din cartea de poveşti, iar, în ceea ce privea miresmele, era un adevărat vrăjitor.

Brooks se îndreptă spre partea din spate a magazinului, unde se aflau depozitul şi biroul. La casă nu era nimeni.

Auzi păcănitul unor tocuri pe podeaua de lemn.

Sylbie, cu părul desfăcut şi cu ochi somnoroşi, se strecură afară din camera din spate.

— Ei bine, iată-te în sfârşit… domnule ofiţer.

— Care-i problema, Sylbie?

— O să-ţi spun. Îndoi un deget, îşi dădu părul pe spate, răspândind un miros puternic de parfum, şi deschise uşa camerei din spate. Aici.

— Unde-i Grover?

— O să se întoarcă în câteva minute. Cineva trebuie să aibă grijă şi de magazin.

Brooks simţi trapa de la pivniţă scârţâindu-i sub tălpi.

— Sylbie, Grover a sunat la secţie să reclame un conflict care necesita intervenţia poliţiei.

— Da, e un conflict, dar nu e nevoie ca lucrurile să rămână aşa. Hai, vino aici, în spate, şi rezolvăm.

— O să rezolvăm aici.

— În regulă, atunci.

Era îmbrăcată cu o rochie cu vârtejuri de alb şi negru. Apoi, dintr-odată, n-o mai avu pe ea.

— Dumnezeule, Sylbie!

Femeia râse, dându-şi din nou părul pe spate şi răspândind parfum în jurul ei. Se sprijini apoi de tocul uşii, complet goală, purtând doar o pereche de pantofi roşii cu tocuri cui, ale căror vârfuri decupate lăsau la vedere unghiile vopsite în aceeaşi nuanţă.

— N-ai venit să mă vezi noaptea trecută. Brooks. Am fost nevoită să beau vinul ăla de una singură.

— Ţi-am spus că aveam treabă. Pune-ţi hainele înapoi pe tine.

— Ei, uite ceva ce nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată în trecut.

El continuă să se uite drept în ochii ei, surprins şi oarecum tulburat de faptul că trebuia să facă eforturi pentru ca privirea lui să nu alunece în jos.

— Uite că-ţi spun acum: Pune rochia pe tine, Sylbie.

— Vino încoace şi obligă-mă!

— Ce naiba se întâmplă cu tine? o întrebă el. L-ai pus pe Grover să sune la secţie, ai cerut să vină un poliţist…

— Nu un simplu poliţist, iubire. Femeia îşi ţuguie buzele într-un sărut, adăugând: Pe tine te voiam.

— Taci din gură! Deşi rareori îşi pierdea cumpătul, acum abia reuşea să şi-l ţină în frâu. Dacă nu-ţi pui rochia înapoi pe tine în zece secunde, te arestez.

— O… aşa vrei să ne jucăm…

— Dram s-o ia de treabă, Sylbie! Uită-te la mine! Ţi se pare că mă joc?

Tonul vocii şi expresia de pe chipul lui reuşiră, într-un final, să transmită mesajul. Cu ochii scânteind de furie, femeia se aplecă şi îşi trase rochia pe ea.

— Să nu-ţi imaginezi nici măcar pentru o clipă c-o să-ţi permit să-mi vorbeşti aşa!

— O să fac chiar mai mult decât atât dacă îndrăzneşti să mai pui o dată la cale una ca asta! Sunt şeful poliţiei, Sylbie! Sunt la datorie!

Femeia îşi aranjă bretelele rochiei, cu două plesnituri sfidătoare.

— De parcă prin părţile astea se întâmplă vreodată ceva!

— O să-ţi spun eu ce-o să se întâmple sigur: o să-l găsesc pe Grover şi o să-i dau amendă pentru că a sunat la secţie cu o reclamaţie falsă.

— N-o să faci asta!

— Aşteaptă şi-ai să vezi!

Ea făcu repede un pas înainte.

— Nu face asta, Brooks! Să nu faci asta! A sunat doar pentru că l-am rugat eu.

— În cazul ăsta, data viitoare o să ştie la ce să se aştepte! Şi tu la fel!

— De ce te porţi aşa? în vocea plină de furie a femeii se simţeau lacrimile ce stăteau să izbucnească. Mă faci să sar pe tine, după care te înfurii. Când eram în liceu, nu reuşeai să-ţi ţii mâinile departe de mine.

— Nu mai suntem în liceu! Şi nu mai vreau să

mă gândesc la perioada aia.

— Pe mine nu mă mai vrei.

Cunoştea prea bine lacrimile acelea. Avusese parte de râuri întregi de astfel de lacrimi în trecut, şi ştia că erau destul de sincere.

— Sylbie, eşti frumoasă, probabil cea mai frumoasă femeie pe care am pus eu ochii vreodată. Eşti talentată şi, când îţi dai silinţa, eşti o companie agreabilă. Însă nu te mai vreau aşa cum te voiam atunci. Nu-mi mai doresc relaţia pe care o aveam odată.

— Nu asta spuneai acum vreo două săptămâni, când erai călare pe mine în pat.

— Nu, e adevărat, şi îmi pare rău, Sylbie. Din câte îşi dădea el seama, avea multe de regretat. Adăugă: Noi doi ne-am simţit întotdeauna bine împreună în pat, dar, în rest, n-am prea avut nimic de împărţit.

— Şi ce-ţi pasă, atâta vreme cât te descarci?

— Scumpo, ar trebui să ai o părere mai bună despre tine. Eu am.

— Ceva nu e-n regulă cu tine. Furia şi ruşinea suferită făcură ca obrajii femeii să se aprindă ca focul. Ar trebui să mă doreşti atunci când mă ofer.

— Dacă asta e tot ceea ce-ţi doreşti, ştii că se găsesc mulţi doritori.

— Dar nu şi tu.

— Nu, nu şi eu. Ajunseseră la capătul acelui drum, înţelese el, simţind ceva mai mult decât o simplă uşurare. Eu nu-mi mai doresc asta. Poate ne vom plăcea mai mult unul pe altul fără sex. Un

singur lucru îţi pot promite, şi ar fi bine să mă asculţi: Dacă mai pui vreodată la cale o ispravă ca asta, o să faci cunoştinţă cu interiorul celulelor de arest de la secţie.

Obrajii lui Sylbie îşi păstrară culoarea aprinsă, însă chipul ei deveni rece şi împietrit.

— Te-ai schimbat, Brooks.

— Dumnezeule, sper! mai bine ai grijă de magazin până se-ntoarce Grover. Brooks porni spre ieşire, dar mai aruncă o privire înapoi. Ai o rochie frumoasă, Sylbie. Păstreaz-o pe tine.

Când păşi afară din magazin, îl zări pe Grover – rotund la trup, cu umerii gârboviţi şi cu un început de chelie – trăgând dintr-un Marlboro în timp ce stătea aşezat pe banca dintre magazinul său şi cel vecin.

— A, salutare!

— Salut, Grover! Hai cu mine!

— Păi…

— Să ştii că se plăteşte o amendă pentru reclamaţii false, aşa că trebuie să scoţi banul.

— Dar eu…

— Data viitoare când o femeie te roagă să faci o tâmpenie, gândeşte-te de două ori înainte.

— Dar ea a zis…

— Asta urmează să lămureşti tu cu Sylbie. Eu nu-ţi spun decât să nu ceri ajutor decât atunci când ai nevoie de el. Nu irosi timpul meu sau timpul secţiei de poliţie. Pentru ceea ce ai făcut aş putea să te bag după gratii.

Chipul lui Grover căpătă o culoare

neuniformă, după ce nişte pete roz înfloriră peste albul bolnăvicios al tenului său. Bărbatul se ridică tremurând.

— La închisoare? Dumnezeule! Eu doar…

— Altă dată să nu mai faci! Amenda e de două mii de dolari.

Era pregătit să-l prindă pe Grover, în caz că acesta leşina. Oricum, nu era departe.

— Eu… eu…

— O să reduc amenda la douăzeci şi cinci de dolari – îţi acord un discount pentru prostie. Treci pe la secţie până la sfârşitul programului să o plăteşti. Dacă nu, revenim la două mii. Clar?

— Da, şefule. Îmi pare rău. M-am gândit că…

— Nu, n-ai gândit deloc. Data viitoare o să te gândeşti mai bine.

— O să plătesc eu, Grover. Sylbie păşi afară din magazin. E vina mea. Voi plăti eu amenda.

— Nu mă interesează cine dă banii. Aveţi grijă numai să plătiţi până la cinci.

— Nu era nevoie să-l sperii atât de tare. Sylbie se aşeză pe bancă, îl trase pe Grover lângă ea şi îşi trecu braţul pe după umerii lui gârboviţi. A fost vina mea.

— Nu te contrazic. Plăteşte amenda, şi te-am şters de pe lista neagră.

Deşi îşi pierduse pofta de fursecuri, traversă strada către patiserie şi cumpără ce comandase Alma. Lăsă cumpărăturile pe biroul ei, după care intră în biroul lui şi completă citaţia. Rămase puţin încurcat când ajunse la rubrica privind acuzaţia,

apoi optă pentru „alarmă falsă”. Părea să se potrivească şi, în plus, nu era un motiv de jenă pentru nimeni.

Ieşi din birou cu citaţia în mână şi o puse lângă cana cu cafea a Almei.

— Ori Grover, ori Sylbie o să treacă pe la secţie să plătească citaţia asta. Nu pune întrebări.

— Când cineva aude cuvintele „Nu pune întrebări”, simte că e de datoria lui să o facă.

— Nu şi atunci când altcineva tocmai i-a cumpărat o cafea şi un fursec cu ciocolată şi cu nuci braziliene.

Alma bătu uşor cu unghiile ei albastre în paharul de unică folosinţă.

— Deci asta e mită.

— Ar putea fi interpretată şi aşa. Serios, Alma, nu întreba.

Brooks ridică ochii când Ash îşi făcu apariţia.

— A trebuit să gonesc nişte skateboarderi din parcarea de la bancă. Din nou. Şi l-am tras pe dreapta pe Doyle Parsins pentru depăşirea vitezei. Din nou. Unii oameni nu se învaţă minte niciodată! Ai fursecuri?

— Un fursec, replică Alma. Singular. Al meu.

— M-am oprit în treacăt prin parcul Ligii Mici de baseball. Am văzut că puştiul ăla, Draper, a băgat o triplă de maestru. Şi mi-am luat un cappuccino decafeinizat. Un fursec ar merge de minune acum.

Alma zâmbi, muşcând ostentativ din fursecul ei şi dându-şi ochii peste cap de plăcere.

— Mm mmm…

— Asta e răutate pură!

Lăsându-i să-şi rezolve mica dispută, Brooks se întoarse în biroul lui şi închise uşa. Petrecu o vreme căutând informaţii despre Abigail Lowery – care, descoperi el, avea o diplomă de master ai în cibernetică şi încă una în tehnologia sistemelor de securitate, ambele de la MIT. Destul de impresionant.

Îi luă ceva vreme, dar reuşi să afle că femeia lucra pe cont propriu pentru o companie denumită Global Network.

Îşi schimbă centrul de interes şi începu să caute informaţii despre companie.

Companie privată, descoperi el. Înfiinţată de o anume Cora Fiense, în vârstă de treizeci şi trei de ani. Nu era nicio fotografie ataşată la fişier sau, cel puţin, el nu reuşi s-o găsească. Dar trecu în revistă câteva articole care descriau micuţa companie exclusivistă lansată de o agorafobă care evita să apară în presă.

Pagina web nu oferea informaţii concrete despre proprietara companiei sau despre angajaţi, ci menţiona laconic că Global oferea analiză şi proiectare pentru sisteme de securitate.

Brooks se lăsă pe spate în scaunul lui şi se întrebă ce anume îl făcea să insiste cu cercetările. Femeia nu făcuse nimic, din câte îşi dădea el seama. O plăcea, dar, în acelaşi timp, era ceva care îl frământa, şi nu putea ignora acest lucru. Un lucru care îi spunea că, dacă insista, avea să

descopere ceva… Altceva.

Închise pagina de internet atunci când auzi o bătaie în uşă.

— Da.

— Eu am plecat, îl anunţă Alma. Am re direcţional apelurile pe mobilul tău. Ash e la birou până la opt. Boyd e pe traseu.

— E bine aşa.

— Sylbie şi Grover au venit împreună şi au plătit amenda.

— Perfect.

— Nu ştiu dacă fursecul ăla a meritat. În orice caz, ai ieşit din tură de zece minute. Du-te acasă.

— Cred că o să plec şi eu imediat. Mulţumesc, Alma.

Îşi verifică agenda, observând că luni avea întâlnirea lunară cu consiliul executiv. Veselie mare! Şi trebuia să-şi completeze verificările şi inspecţiile trimestriale până la sfârşitul lunii. Putea să meargă acasă, să rezolve o parte din ele. Şi-aşa calendarul lui social nu era foarte încărcat.

Asta numai din vina lui, trebuia să recunoască. Putea să treacă pe la cârciumă sau să-şi sune unul dintre prieteni, să vadă ce se mai întâmpla. Dar nu avea dispoziţia necesară.

Incidentul cu Sylbie îl făcuse să devină uşor deprimat, irascibil. Şi excitat. Iar partea asta din urmă pur şi simplu îl scotea din sărite.

Pentru că, după şocul şi enervarea iniţială, fusese tentat. Doar puţin.

Era greu să-şi găsească vreo vină pentru asta, se gândi el, ridicându-se de pe scaun şi ducându-se la fereastră. Ca bărbat, trebuia să fie mort de multă vreme ca să nu fie ispitit de goliciunea lui Sylbie.

Acum era nervos şi nerăbdător – asta după ce, până la plecarea către Galeriile Ozark, fusese într-o dispoziţie extrem de bună. De care se alesese praful, se gândi el, dat fiind că se lipsise de o partidă rapidă şi fierbinte de sex, de o cafea ornată cu frişcă şi de un fursec.

Dar Sylbie avea dreptate. Se schimbase. Spera să nu-şi piardă vreodată gustul pentru partide de sex rapide şi fierbinţi, însă nu mai era dispus să plătească preţul vinovăţiei şi al deşertăciunii care veneau imediat după partidele care nu însemnau nimic pentru el.

Avea nevoie de ceva care să îl distragă. Poate avea să treacă pe la Mya, să ceară ceva de mâncare şi să petreacă un timp cu copiii. Nimic nu putea alunga mai bine sexul din mintea unui bărbat decât doi copii neastâmpăraţi care se băteau pe Wii sau pe Play Station.

Închise calculatorul şi îşi luă în grabă jacheta. În drum spre ieşire, îi strigă lui Ash o urare de noapte bună. Sub imboldul momentului, alergă la florărie, ajungând cu cinci minute înainte de închidere.

Un buchet de lalele dat la schimb pentru cină şi distracţie era o afacere bună.

Ieşi din oraş şi se îndreptă către casa mare,

zgomotoasă a surorii sale, situată lângă râu. Nu conştientiză faptul că se răzgândise până în clipa în care schimbă direcţia.

Acasă la Abigail, focul trosnea plăcut în şemineu. Pe aragaz, fierbea la foc mic un vas cu supă de *pasta e fagioii*. Copsese o pâine mică, rotundă, cu măsline şi făcuse o salată mixtă la care intenţiona să folosească oţet de zmeură.

Terminase toată treaba pe care şi-o propusese pentru ziua ce stătea să se încheie. Petrecuse nouăzeci de minute făcând ridicări de gantere şi exerciţii cardio şi îl antrenase şi pe Bert.

Avea de gând să se răsfeţe cu o cină şi un film; poate chiar două, cu o porţie de floricele la al doilea.

În ciuda tuturor întreruperilor, avusese parte de o săptămână foarte bună, productivă. Onorariul pentru munca pe care tocmai o terminase avea să-i rotunjească binişor contul bancar şi să-i sporească liniştea sufletească.

Iar duminică? Avea să-i acorde computerului ei o pauză. Avea să-şi cureţe armele, să lucreze în grădină şi în seră, poate chiar să facă o excursie prin împrejurimi. După care avea să se aşeze la masă, la o porţie din supa făcută de cu seara, şi să citească până la lăsarea nopţii.

Pentru ea, aşa arăta un weekend perfect.

— Aş alege un film de acţiune/aventură, iar după aceea o comedie, îi spuse ea lui Bert, amestecând încă o dată în supă. Şi vin, adăugă ea.

Şeful poliţiei avea dreptate. Este un vin foarte bun. În curând, n-o să mai fie suficient de răcoare ca să facem focul seara, aşa că ar trebui să profităm. Cred că ar trebui…

Amândoi deveniră atenţi când sistemul de securitate bipâi.

— Vine cineva, şopti ea, ducând mâna la arma de la şold.

Sprâncenele i se încruntară atunci când zări maşina care înainta pe alee.

— De ce a venit din nou aici?

Se duse la computer şi mări imaginea camerei de supraveghere, pentru a se asigura că Brooks era cel de la volan şi că era singur. După ce reflectă o clipă, îşi dădu jos tocul de la brâu. El ar fi insistat şi mai mult cu întrebările dacă ar fi văzut-o purtând arma în casă, într-o seară de sâmbătă.

O ascunse într-un sertar şi aşteptă până când el parcă maşina. Măcar de data asta parcase lângă maşina ei, nu în spatele acesteia.

Se duse la uşă, descuie, ridică bara de protecţie. Întredeschise uşa, cu mâna pe pistolul de sub masă.

Şi se încruntă şi mai tare atunci când zări lalelele.

— De data asta, pentru ce îţi mai ceri scuze?

— Nu-mi cer scuze. A, florile… O poveste nostimă. Aveam de gând să le folosesc pentru a o mitui pe sora mea să-mi dea ceva de mâncare, dar am sfârşit venind încoace.

În lumina palidă a serii, ochii lui căpătaseră parcă o culoare şi mai intensă de chihlimbar, iar zâmbetul nonşalant pe care îl afişa nu părea tocmai sincer.

— Şi acum le foloseşti ca să mă mituieşti pe mine?

— Nu m-am gândit atât de departe. Măcar mă ajută să trec de uşă?

Femeia deschise uşa puţin mai larg.

— Sunt foarte frumoase. Ar trebui să te duci să i le dai surorii tale.

— Tot ce se poate, dar eu ţi le ofer ţie. Am avut o zi mizerabilă. Nu a început aşa, dar s-a încheiat cum nu se putea mai rău. Aveam de gând să mă duc la Mya, pentru ca familia ei să mă ajute să ies din starea asta. Apoi mi-am dat seama că n-o să meargă.

— E puţin probabil ca prezenţa ta aici să te ajute să-ţi revii.

— Deja m-a ajutat. Brooks îi adresă femeii un zâmbet degajat, care aproape – aproape – îi lumină şi ochii. Ceva miroase tare bine aici, în afară de tine, adăugă el.

— Nu ştiu de ce-ai venit.

— Nici eu nu sunt foarte sigur. Eşti liberă să-mi închizi uşa-n nas. Florile tot le primeşti.

Nimeni nu-i mai oferise flori până atunci, şi era cât pe ce să-i spună asta, dar se abţinu în ultimul moment.

— Tocmai voiam să beau un pahar din vinul de la tine, iar acum mi-ai adus şi flori. Mă faci să

mă simt obligată…

— Mă mulţumesc şi cu asta. Ca să vezi ce zi oribilă am avut.

Ea făcu un pas înapoi, închise şi încuie uşa în urma lui. Iar când se întoarse, el îi întinse florile.

— Îţi mulţumesc, chiar dacă le-ai cumpărat pentru sora ta.

— Cu plăcere, chiar dacă…

— Au nevoie de apă.

El o urmă – pe ea şi mirosurile acelea îmbietoare – în bucătărie.

— E o noapte numai bună pentru o supă şi un foc în şemineu, comentă el, sperând să i se ofere câte o porţie din fiecare. În noaptea asta s-ar putea să avem un pic de chiciură. Iar mâine, temperaturile urcă spectaculos spre douăzeci de grade. Ai avut vreodată de-a face cu o tornadă?

— Sunt pregătită.

Scoase dintr-o servantă o carafă de lut în nuanţe de verde şi maro.

— Asta e de la unul dintre magazinele noastre?

— Da. Artiştii de prin părţile locului sunt foarte pricepuţi.

Scoase de sub chiuvetă un recipient cu îngrăşământ pentru plante şi adăugă puţin în carafă înainte de-a o umple cu apă. Brooks se aşeză şi nu spuse nimic în timp ce ea aşeză lalelele în vas.

Le puse apoi pe hiatul de bucătărie, după care îl studie pe Brooks, aşa cum el ar fi studiat un

suspect.

— Poţi să bei un pahar cu vin?

— Ţi-aş rămâne recunoscător.

Abigail scoase sticla, paharele şi turnă puţin.

— Pari să vrei să-mi povesteşti ce ţi s-a întâmplat astăzi. Nu ştiu de ce ai face-o, dat fiind că nu mă număr printre apropiaţii tăi.

— Probabil tocmai de aceea. Un alt motiv ar fi că mi-am dat seama că, indirect, faci cumva parte din rândul lor.

— Cum aşa?

— O să-ţi spun. El gustă vinul, însă ea nici nu sorbi din pahar, nici nu se aşează. Aşa că Brooks ridică din umeri: în ordine. Astăzi am avut parte de un incident neobişnuit şi jenant cu o femeie. Pe vremea când eram în liceu, ea era dragostea vieţii mele. Înţelegi ce vreau să spun?

Abigail avu în faţa ochilor o imagine limpede precum cristalul a chipului lui Ilia Volkov. În materie de dragoste, se gândea ea, era punctul cel mai îndepărtat în care ajunsese. Şi nu ajunsese prea departe.

— Nu chiar.

— N-ai trăit niciodată o pasiune sfâşietoare?

— Am luat cursuri intensive, la şcoală îi devansasem pe cei din categoria mea de vârstă.

— Şi totuşi… în fine, să revenim la mine. Brooks ridică paharul, îl ciocni de al ei şi bău. Ea a fost prima mea iubire. Prima iubire ţi se lipeşte întotdeauna mai tare de suflet, nu?

— Vrei să spui prima relaţie consumată

sexual. Eu nu am niciun ataşament emoţional faţă de primul meu partener sexual.

— Eşti un public foarte dificil, Abigail. Când mi-a dat papucii – pentru un boboc de facultate, căpitan al echipei de fotbal –, a făcut-o în stil mare. Adică la modul cel mai dur posibil.

— N-am înţeles niciodată de ce cineva alege să-şi rănească partenerul anterior înainte de a trece la următorul. Îmi pare rău că a ales această cale.

— Am depăşit faza aia. Sau, cel puţin, aşa credeam. Apoi, m-am mutat în Little Rock, am stat acolo zece ani. Când m-am întors, femeia despre care îţi vorbesc era pe punctul de a divorţa de soţul numărul doi.

— Înţeleg…

Brooks îşi dădu seama cum suna toată povestea lui, în ce lumină o punea pe Sylbie – din punctul lui de vedere.

— Nu e o femeie atât de crudă pe cât las eu să se înţeleagă, dar încă mai sunt puţin supărat pe ea, şi asta face ca tabloul să capete tonuri mai dramatice. Aşadar, când m-am întors, am acceptat slujba de-aici şi am fost foarte ocupat în primele două luni. Cu adaptarea, tatăl meu nu se simţea bine…

— Îmi pare rău. Sper că acum e mai bine.

— Este, mulţumesc. E bine. Cu ceva timp în urmă, eu şi Sylbie am făcut o călătorie în trecut, ca să spun aşa.

— Ai făcut sex cu ea.

— Da – o dată sau de două ori. Acum două săptămâni, am repetat experienţa. Însă pentru mine lucrurile n-au mai fost la fel. Brooks îşi studie vinul din pahar cu o privire încruntată. Poate că totuşi nu ne putem întoarce în trecut.

— De ce-ai face-o, dacă ce s-a întâmplat în trecut a fost o greşeală?

— Bine zis! Dar ştii şi tu cum e cu sexul. Am hotărât să mă împotrivesc unei noi experienţe de genul ăsta şi să-i spun şi ei acest lucru – şi ar fi trebuit să fac asta imediat, nu să mă eschivez, să o evit… Azi după-amiază, ea… ei bine, l-a pus pe tipul care administrează magazinul unde ea are expuse nişte obiecte de artizanat, şi unde lucrează cu jumătate de normă, să mă cheme acolo. În calitate oficială.

Stilul lui conversaţional, observă Abigail, semăna cu cel al mamei lui. Personal, divagant… Fascinant.

— A reclamat o infracţiune?

— Un conflict care necesita intervenţia mea. În loc de asta, o găsesc acolo singură, cu ideea fixă că ar trebui să folosim camera din spate.

— Ca să faceţi sex?

— Da… Sunt aproape sigur că ăsta era planul, cu atât mai mult cu cât, văzând că nu mă încântă ideea, şi-a dat rochia jos. Pur şi simplu – Brooks făcu o mişcare bruscă din mână – a dat-o jos, rămânând acolo în pielea goală şi cu nişte pantofi roşii.

— E sigură pe ea, şi probabil nu avea niciun

dubiu în privinţa acordului tău.

— E sigură pe ea numai într-o oarecare măsură, iar eu n-am fost de acord. Am fost…

— Ai spus că a fost ciudat şi jenant.

— Şi chiar a fost. Nu e vorba că eu n-aş…

— Ai fost excitat. E firesc.

— A fost un reflex. Dar în rest? M-a scos din sărite. Eram la muncă, pentru numele lui Dumnezeu! Iar ea, cu vorbele ei meşteşugite, a convins o pradă uşoară să mă cheme la magazin.

Abigail considera povestea asta un exemplu fascinant de dinamică umană şi de comunicare defectuoasă.

— S-ar părea că ea nu înţelege pe deplin faptul că tu îţi iei datoria în serios.

— Nu sunt un adolescent în călduri. La dracu'! Sunt şeful poliţiei. Motivul mâniei lui şi sentimentul de vinovăţie care reieşea atât de evident din povestea lui adăugau un nou nivel de interes.

— Încă mai eşti supărat pe ea. Şi pe tine, pentru că ai avut o reacţie firească…

— Presupun că da. Am fost nevoit să-i spun că n-o mai vreau – parţial din motivele pe care le-am expus deja aici şi parţial pentru că, pentru Dumnezeu! – n-a arătat nicio fărâmă de respect pentru niciunul dintre noi. În plus, ştiam că va trebui să-l pedepsesc pe bietul Grover pentru că dăduse telefonul acela şi să-l bag în sperieţi suficient cât să nu mai pună la cale astfel de scamatorii.

— Au fost mai multe motive…

— Şi mai am încă unul: în vreme ce mă uitam la femeia aia frumoasă, goală, pe care am iubit-o odată cu forţa cu care iubeşti la şaisprezece ani, mi-am dat seama că n-o mai doresc – pentru motivele pe care tocmai ţi le-am spus. Şi pentru că te doresc pe tine.

Ea se întoarse cu spatele şi amestecă din nou în oala cu supă. Avea sens, constată ea, pentru că şi el stârnea ceva în ea.

— Am zis că nu vreau să fac sex cu tine. Crezi că am spus asta doar ca să-ţi stârnesc interesul?

— Nu. Cred că tu ai obiceiul să spui exact ce gândeşti, cu excepţia acelor secrete pe care le ţii bine păzite, doar pentru tine. Dar mă gândesc că n-ai fi adus vorba despre asta dacă n-ai fi simţit şi tu, acolo, o oarecare dorinţă.

Ea se întoarse din nou spre el, rămânând în picioare, de partea cealaltă a mesei la care stătea el.

— Probabil n-a fost foarte înţelept din partea ta să vii încoace, în condiţiile în care încă eşti puţin nervos şi nu-i exclus să mai simţi o oarecare excitare după incidentul de azi.

— Dumnezeule! îmi place cum vorbeşti. Şi, da, ai dreptate, n-a fost cea mai înţeleaptă decizie.

— Dacă aş reevalua situaţia pentru că…

Se întrerupse atunci când el ridică o mână.

— Îmi faci o favoare? Nu reevalua nimic deocamdată. Dacă te-ai răzgândi, mi-ar fi extrem de greu să ratez ocazia. Dacă nu te-ai răzgândi…

Ei bine, aş fi deprimat. N-am venit aici pentru sex, cu toate că, aşa cum am spus, mi-ar fi greu să te refuz. Hai să lăsăm deoparte subiectul în seara asta. Deocamdată, m-aş mulţumi cu puţină supă şi ceva conversaţie.

Abigail n-ar fi vrut să-l placă, n-ar fi dorit să se lase prinsă în mrejele unui bărbat – ale unui poliţist – care, cu vorbe frumoase, reuşise să se strecoare dincclo de sistemul ei de apărare şi care acum stătea în bucătăria ei, trezindu-i interesul cu o poveste personală.

Dacă era să procedeze logic, i-ar fi spus să plece. Însă nu voia asta, şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar face o mişcare uşor necugetată.

— Mă gândeam să mă uit la un film în timp ce iau cina.

— Îmi plac filmele.

— Îmi propusesem să văd *Magnolii de oţel*.

El scoase un oftat prelung.

— Probabil o merit cu vârf şi îndesat.

Când Abigail zâmbi, lui Brooks i se păru că toată încăperea se luminase dintr-odată.

— De fapt, voiam să mă uit la *Greu de ucis 4*.

— Trebuia să-ţi fi adus mai multe flori.

Brooks descoperi că Abigail era o bucătăreasă extrem de pricepută şi că oţetul de zmeură nu era rău deloc. De asemenea, află că ea urmărea filmele cu o intensitate tăcută – fără sporovăieli.

Asta nu-l deranja, cu atât mai mult cu cât câinele părea să se fi obişnuit cu prezenţa lui

suficient de mult încât să doarmă ghemuit la picioarele stăpânei sale. Brooks însă nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi făcut o mişcare greşită, Bert s-ar fi trezit într-o clipită ca să-l pironească cu privirea aceea a lui fixă, dacă nu chiar cu colţii.

Se relaxă. Mâncare bună, un film bun, un foc ce ardea liniştit în şemineu şi o femeie tăcută. Când începu să se deruleze genericul de final, Abigail se ridică să strângă vasele.

Cum era de aşteptat, câinele deveni atent, ţintuindu-l pe Brooks cu o privire care spunea: „Sunt cu ochii pe tine, prietene”.

— Mă ocup eu.

— Nu, am eu obiceiurile mele.

— Atunci, te ajut să le duci la bucătărie. Brooks strânsese deja vasele, înainte ca Abigail să apuce să-l refuze. Mi-ai readus buna dispoziţie, Abigail, spuse el, în timp ce mergeau către bucătărie.

— Îmi pare bine că am putut fi de ajutor. Femeia aşează vasele pe blatul de bucătărie şi se întoarse către el. Acum ar trebui să pleci.

Lui îi veni să râdă.

— Bine. Uite, ce-ar fi să-mi iau revanşa pentru că m-ai făcut să mă simt bine. Te scot la cină.

— Tocmai am luat cina.

— Altă dată.

— Eu nu iau cina în oraş.

— Niciodată?

— De obicei, mă simt mult mai confortabil

aici.

— În cazul ăsta, vin eu cu cina. Mă pricep foarte bine să aleg pizza.

Lui Abigail îi plăcea pizza.

— Nu e nevoie.

— Nu era nevoie să mă primeşti la o porţie de supă şi la un film cu Bruce Willis. Consideră că aşa echilibrăm balanţa. Pun pariu câţi plac lucrurile echilibrate.

— Nu sunt o companie plăcută.

— Aici te înşeli. Te sun eu.

— Nu ţi-am dat niciun număr de contact.

— Abigail… Brooks o mângâie pe obraz – un gest atât de firesc şi, în acelaşi timp, de intim, încât pulsul ei o luă razna. Nu uita că sunt poliţist, adăugă el.

Nu putea să uite asta, ţinu ea să-şi amintească. Nu-şi putea permite să uite.

— Te conduc.

— Trebuie să-i aminteşti câinelui că-ţi sunt prieten ori de câte ori te sărut? o întrebă după ce ea descuie uşa.

— Nu, atâta timp cât nu îi dau o comandă diferită.

— Bine.

De data aceasta, îi puse mâinile pe şolduri şi făcu un pas spre ea. Apoi puse stăpânire pe gura femeii, în timp ce mâinile lui lunecară uşor în sus, trezind simţuri, stârnind pofte.

Şi Abigail chiar uită pentru o clipă ceea ce-şi propusese să nu uite.

În aerul răcoros al nopţii, căldura gurii lui o făcu să uite totul şi să se piardă în senzaţiile pe care i le stârnea atingerea lui. Îşi îngădui să se bucure de plăcerea aceea, îşi lăsă trupul să se lipească de al lui. Buzele întredeschise, o atingere jucăuşă a limbii şi a dinţilor şi apăsarea aceea lichidă, plăcută, în stomac.

Ar fi dorit… ar fi dorit să-i simtă carnea sub palme, carnea lui alunecând fierbinte şi umedă peste a ei. Tânjea… Tânjea să-i simtă mâinile, gura, pe sânii ei, pe trupul ei. Şi apăsarea aceea puternică în interiorul ei.

Tânjea după contactul acela primar, aşa cum nu-şi îngăduise să tânjească de aproape un an de zile.

Atunci când el întrerupse sărutul, mintea şi trupul ei îşi declarară război. Dacă şi-ar fi lăsat trupul să câştige…

Apoi, îl auzi spunând:

— Noapte bună, Abigail.

— Uşurel, Bert.

Brooks ieşi din casă, iar ea primi cu bucurie adierea aerului rece. Apoi privi în urmă la ea, cu ochii aceia cu nuanţe schimbătoare şi cu zâmbetul lui degajat, natural.

— Vin, conversaţie, cină, un film şi un sărut de noapte bună. Cu siguranţă, asta a fost o a doua întâlnire.

— N-a…

— Poţi să cauţi definiţia în dicţionar. Eu cred că ne încadrăm. Aştept cu nerăbdare cea de-a

treia întâlnire.

Când ea închise uşa fără să mai rostească vreun cuvânt, Brooks zâmbi larg.

„Excitarea”, se gândi el zâmbind, „nu e întotdeauna doar un reflex. Uneori e un efect”.

CAPITOLUL 11

După întâlnirea de luni cu consiliul executiv, la care se simţea întotdeauna ca un intrus, Brooks plecă spre Lindy, împreună cu Russ Conroy. Prieten vechi, actualmente membru în consiliul executiv şi proaspăt candidat la primăria oraşului pentru alegerile din toamnă.

— Primarul Conroy…

— Ăsta e planul. Votează devreme şi des”.

Brooks clătină din cap. Urmaseră studiile împreună – de la grădiniţă şi până la absolvirea liceului. Bătuseră mingea împreună, cu Russ la aruncare, iar Brooks la a treia bază. Minţiseră şi înşelaseră fete împreună, apoi femei, iar dacă Russ n-ar fi minţit la un moment dat, şi-ar fi pierdut virginitatea în aceeaşi săptămână.

Brooks fusese cavaler de onoare la nunta lui Russ cu trei ani în urmă şi devenise naşul fiicei acestuia, la naşterea lui Cecily, la vreo optsprezece luni după nuntă.

Îl văzuse pe Russ – un băiat pipernicit, cu părul roşu, cu chipul plin de pistrui şi cu dinţi parcă prea mari pentru capul său – trecând de la stadiul de om bun la toate, mereu nemulţumit, de

la hotelul elegant pe care îl deţinea familia Conroy, la acela de manager cizelat al aceluiaşi hotel.

Prietenul lui nestatornic şi amator de hoinăreală devenise un om de afaceri şiret, un soţ iubitor şi un tată atât de devotat, încât uneori dădea în mintea copiilor.

Însă nu-şi imaginase vreodată că va veni şi ziua în care să-şi dea votul pentru primarul Russell Conroy.

— De ce tocmai ăsta e planul?

— M-aş descurca bine. Russ deschise uşa restaurantului şi-i făcu un semn cu degetul unei chelneriţe în timp ce se îndrepta către un separeu. Bickford a fost tare bun cu mine. Mi-a oferit un cămin, un trai bun şi, mai mult decât atât, mi le-a oferit pe Seline şi pe Ceelee. Vreau să am şansa să ajut acest oraş să crească. Să rămână stabil şi să mai atragă şi câte un turist, doi.

— Chiar te-ai descurca la asta.

Brooks se lăsă pe spate în scaun, în timp ce Kim le oferi cafea fără să i se ceară acest lucru, iar Russ începu să-i facă ochi dulci.

Probabil omul avea un talent înnăscut pentru asta, constată Brooks.

— Domnule primar Conroy… murmură Brooks, ridicând cana cu cafea.

— Domnule ofiţer Gleason…

— Nu e asta nebunie curată? Acum noi suntem adulţii. Mai ales tu, tăticule.

— Tătic a doua oară, în septembrie ce vine.

— Iar? Serios?

Mândria şi încântarea radiau pe chipul lui Russ.

— Mai serios nici că se poate!

— Hei! Felicitări, Russ! Te descurci bine la capitolul ăsta.

— Vrem să păstrăm secretul încă o lună, dar zvonurile circulă. Russ se aplecă puţin către Brooks. În liniştea specifică unei dimineţi de luni, urechile erau întotdeauna ciulite pentru aflarea micilor bârfe. Dimineaţa, lui Seline îi e foarte rău, explică Russ. Unii dintre ceilalţi profesori – printre care şi tatăl tău – au observat că Seline… mă rog… să spunem că străluceşte.

— Mie nu mi-a spus un cuvânt, şi ne-am văzut ieri, în treacăt.

— Ea l-a rugat să nu-ţi spună. Tatăl tău ştie să ţină un secret.

— Asta aşa e.

— Aşadar, eu fiind un bătrân căsătorit şi tată al unui copil şi al unei mogâldeţe, trebuie să-mi trăiesc viaţa prin intermediul altora. Russ ridică din sprâncenele roşcate Vreo întâlnire fierbinte în weekendul trecut?

— Am fost chemat puţin înainte de ora unsprezece să-i despart pe unii care se încăierau la Beaters. Justin Blake, din câte se pare, se lua de toţi cei care intrau în local.

— Băiatul ăla e un scandalagiu.

— Scandalagiu, agresiv, răsfăţat şi încă minor. La toate astea, am mai adăugat şi o acuzaţie de

abuz de substanţe ilegale. Tăticul n-a apreciat că i-am băgat copilul după gratii.

— Lincoln e un scandalagiu ceva mai bătrân, care are însă banii necesari să-şi acopere spatele. Mă surprinde că ăia de la Beaters i-au dat puştiului să bea.

— Potrivit tuturor martorilor cu care am discutat, nu i-au dat. A intrat acolo cu forţa, deja ameţit, după care a devenit agresiv pentru că n-au vrut să-l servească şi au încercat să-l arunce afară. În orice caz, Blake a venit târâş la secţie, cu tot cu avocat.

— Nu s-ar zice că ai avut o noapte de sâmbătă prea veselă.

— Aşa a fost şi duminică, în cea mai mare parte a zilei, adăugă Brooks. Dar puştiul a ieşit pe cauţiune. O să trebuiască să meargă la cursuri pentru combaterea alcoolismului, să facă muncă în folosul comunităţii, să plătească o amendă şi pagubele. Abia a împlinit nouăsprezece ani, şi deja a abandonat două facultăţi, are două acuzaţii de conducere sub influenţa alcoolului şi mai multe abateri de circulaţie decât pot eu să număr. Legal, nu are voie să conducă încă un an de-acum încolo, dar asta nu pare să-l oprească să se îmbete sau să se drogheze, iar dup-aia să se ducă în altă parte ca să se ia la bătaie cu lumea.

— Of, tinereţea…

Brooks gesticulă cu mâna în care avea cana cu cafea.

— Noi n-am fost niciodată atât de tâmpiţi sau

de aroganţi.

— Am fost şi noi destul de tâmpiţi, dar nu, nici chiar aşa. Noi nu ne urcam niciodată la volan după ce ne îmbătăm criţă cu bere pe care eram prea tineri s-o cumpărăm şi s-o bem. Russ se lăsă pe spate şi îşi înlătură de pe frunte o şuviţă din smocul de păr de culoarea sucului de morcovi. Ai nevoie de o seară de sâmbătă liberă, băiete. Să ştii că Seline are o întreagă listă de prietene numai bune de măritat, pe care abia aşteaptă să le combine cu tine.

— Mai întâi, te omor cu mâna mea. Iar ca şef al poliţiei, ştiu şi cum pot să scap nepedepsit.

— Ei, ziceam şi eu aşa… Asta dacă nu cumva încă te mai vezi cu Sylbie.

— Asta s-a terminat. A fost şi s-a terminat.

— Atunci…

— Să-ţi spun drept, mai nou am petrecut ceva timp în compania lui Abigail Lowery.

— Pe bune?! Cu un licăr în priviri. Russ se aplecă din nou în faţă. Hai, spune tot. Şi spune *acum*!

— Trebuie să plec la muncă.

— Nu poţi să arunci bomba şi să mă laşi aşa!

— Să spunem doar că e o femeie interesantă, misterioasă şi sexy – fără să-şi propună acest lucru. Are un câine care pare destul de mare şi de inteligent ca să controleze maşini grele. Şi poate să mânuiască un Clock.

— Şi atunci, de ce mai pierde timpul cu tine?

— Îi tot apar în cale. Acum chiar trebuie să

plec la lucru. Plăteşte tu cafeaua, şi ai votul meu asigurat!

— Ei, uite, asta sună pe placul meu! Hai, vino odată la cină, adu-o şi pe doamnă.

— Încă sunt la stadiul în care fac eforturi s-o obişnuiesc să mă lase să intru în casă, spuse Brooks, strecurându-se afară din separeu. O să am ceva de furcă până o conving să iasă în lume.

Târziu în după-amiaza aceea, Brooks îşi rezervă o parte din timpul lui şi făcu nişte comisioane pentru a încheia o misiune. Până termină şi ajunse acasă la părinţii săi, tatăl lui îşi schimbase deja hainele de lucru cu cele de grădinărit.

Sunny şi Loren lucrau la unul dintre straturile din faţă, plantând răsaduri de plante anuale, tinere şi multicolore.

Amândoi purtau pălării – tatăl lui, o şapcă ponosită de baseball, de pe vremea când Brooks juca la baza a treia, iar mama, o pălărie de paie cu boruri largi şi un mănunchi de flori roşii prinse în panglică.

Îi plăcea felul în care lucrau împreună, umăr la umăr, în timp ce muzica se revărsa pe ferestrele şi uşile ecranate – toate larg deschise, deşi încă era răcoare afară.

Când Brooks trase maşina pe alee, Loren se ridică iute, cât era de lung. Avea o culoare sănătoasă în obraji, observă Brooks, un zâmbet degajat, iar părul ondulat îi ieşea de sub şapcă, lăsând la vedere multe fire încărunţite.

Poate într-o bună zi avea să reuşească să nu-l mai vadă pe tatăl lui aşa cum îl văzuse atunci, în spital, înainte de bypass. Să nu-l mai vadă palid, mohorât, bătrân şi puţin speriat.

Mama lui se ridică, la rândul ei, şi îşi puse mâinile în şold. Brooks îşi amintea şi spaima din privirea ei. Vorbise mult, încercând să pară încrezătoare, în timp ce aşteptau, se rugau şi măsurau sala de aşteptare cu paşi mari. Însă spaima era acolo, în ochii ei.

Acum arătau aşa cum trebuia, constată el. Murdari de atâta grădinărit, bucuroşi să-l vadă şi încă alături unul de celălalt.

Cobori din maşină, sperând din tot sufletul să nu fi făcut o greşeală, şi scoase cutia de transport din spatele maşinii.

— Hai salut, începu tatăl său.

— Salut şi ţie. Bună, mama.

— Ce-ai acolo?

— V-am adus un cadou.

În timp ce vorbea, „conţinutul” cutiei se dezmorţi cu un lătrat scurt, în care se simţea emoţia şi bucuria.

— O! Sunny îşi duse mâinile la spate. Brooks, ţi-am mai spus, nu sunt încă pregătită pentru…

— E însoţit de o poliţă de returnare. Îl ştiţi pe Petie, de la adăpostul local? A modificat puţin regulamentul, ca să vă lase să aruncaţi o privire la animăluţul ăsta, şi el la voi, înainte să fie finalizate toate documentele pe care le-am completat.

— Brooks, nu pot… O, Doamne, uită-te la

feţişoara asta!

— Petie spune că arată ca şi cum ar avea ceva gene de ciobănesc, de retriever şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Dar e tare drăgălaş şi are ceva curaj. Va trebui castrat, ăsta e regulamentul, dar e un ticălos mic şi curajos.

— O, Brooks. Loren, fă ceva.

— Ar trebui să-i dăm drumul, nu crezi? Loren puse un braţ în jurul umerilor lui Sunny. Măcar să-l studiem cum se cuvine.

— Ce să spun, de mare ajutor îmi eşti! Bine, lasă-l să iasă. Nu-i normal să stea în cuşcă, precum un criminal.

— Aşa te vreau! Brooks puse cutia jos, deschise uşa şi trase afară ghemotocul de blană care se agita, se rostogolea şi lătra într-o veselie. Are în jur de zece săptămâni. Dacă nu-şi găseşte un cămin într-o lună, să spunem, devine mănuşi. E condamnat la moarte. Se transformă în oale şi ulcele.

Sunny îşi încrucişă braţele ostentativ.

— Ajunge!

— În curând, o să fie un câine mort, adăugă Brooks, în timp ce mama lui ofta de zor, iar tatăl lui făcea eforturi să nu izbucnească în râs. Poftim? Brooks duse nasul câinelui până în dreptul urechii sale. Eşti sigur? Bine… Spune că vrea să vă comunic următorul lucru… „Nimeni nu ştie necazurile prin care am trecut”, cântă Brooks pe un ton sumbru.

— Of, dă-mi odată căţelul ăla.

Sunny făcu un pas înainte şi luă câinele care tremura cu toată forţa dragostei la prima vedere, în timp ce o lingea pe faţă.

— Of, la naiba! La naiba, la naiba! rosti ea, pe un ton blând, cu nasul îngropat în blana animăluţului.

Lângă ea. Loren îi făcu fiului său un semn victorios. Înainte de a ciufuli urechile câinelui.

— A mâncat de seară?

— Nu încă, dar am tot ce vă trebuie în maşină. Asta dacă mama e dispusă să-i salveze viaţa.

— Trebuia măcar să încerc să-ţi dau o bătaie bună la momentul potrivit! Sunny ridică puiul astfel încât lăbuţele lui începură să se agite în gol, iar codiţa flutură în aer. Loren, o să scormonească în straturile de flori şi o să-şi facă nevoile prin casă. O să roadă toate lucrurile pe care o să pună dinţişorii ăia de lapte.

— O, da. Loren întinse mâna şi gâdilă căţeluşul pe burtică. O să fie o adevărată pacoste.

Femeia lăsă jos căţelul şi îl strânse în braţe cu drag.

— Vino încoace, ştrengarule!

— Cu mine vorbeşti? întrebă Brooks.

— Tu eşti singurul ştrengar pe care-l văd în curtea mea. Când Brooks se apropie suficient de mult, îl prinse de ureche şi îl trase aproape de ea. Mulţumesc. Apoi puse capul pe umărul lui Brooks şi plânse puţin. Dragostea îşi găseşte calea. Nu credeam că mai am puterea să fac asta, să simt

asta. Dar dragostea îşi găseşte singură calea.

Sunny inspiră adânc şi se îndreptă de mijloc. O să-l duc în spatele casei, să-i arăt unde trebuie să-şi facă nevoile. Voi puteţi să-i scoateţi lucrurile din maşină.

— Ce-ţi veni să-i aduci un căţel? îl întrebă Loren.

— De fapt, cineva mi-a sugerat ideea, iar eu am trecut la fapte.

— Foarte bine-ai făcut. Hai să-i luăm lucrurile!

— M-am gândit că ar fi bine să aibă lucrurile lui, ca să nu pară un înlocuitor. Aşa că i-am cumpărat de toate: jucării, pat, oase de ronţăit, lesă, zgardă, mâncare specială pentru pui. Am luat documentele astea. Trebuie să meargă la veterinar pentru restul vaccinurilor şi pentru… Brooks făcu un gest din degete, imitând foarfecă. O să-i duc mâine o copie lui Petie, adăugă el apoi.

— Avem noi grijă de el. Pentru ea, gestul tău înseamnă enorm. Şi pentru mine. Mi-a fost dor să am un câine. Şi pun pariu că o să ne amintească de bătrânul Chuck.

— Ar putea măcar să gonească pisica de pe canapea de vreo două ori pe zi.

— Nu-i exclus. Mama ta o să fie ocupată o vreme cu căţelul. Ce-ar fi să pun nişte burgeri pe grătar?

— Păi, eu zic că… La naiba! exclamă el atunci când staţia începu să ţiuie. Gleason aici.

— Hei, Brooks, mai eşti la ai tăi?

— Da, chiar în curte, îi spuse el Almei.

— Doamna Willowby reclamă din nou prezenţa unui intrus.

— În regulă, sunt la două minute distanţă. Mă ocup eu, imediat.

După ce închise staţia, ridică din umeri. Bătrâna doamnă Willowby reclamă prezenţa unui intrus cam o dată pe săptămână. Terenul pe care e casa se tasează, robinetul picură, soarele intră pe fereastră din direcţia greşită, cineva vine s-o răpească… După ce dau o tură prin casă, o să trebuiască să rămân la un ceai slab şi nişte fursecuri râncede.

— Atunci mai aşteptăm cu burgerii.

— Ar fi grozav. N-ar trebui să dureze mai mult de o jumătate de oră.

— Noi nu plecăm nicăieri.

O dată sau de două ori pe săptămână, când munca îi permitea, Abigail îşi rezerva câteva ore pe seară pentru treburi personale. În mod normal, plătea toate facturile care nu erau programate automat, de îndată ce soseau, şi îşi făcea cumpărăturile pe internet după cum îi dicta nevoia sau, uneori, capriciul. Urmărea ştirile, câteva bloguri săptămânal sau zilnic şi îşi rezerva în fiecare zi şi puţin timp pentru jocuri.

De vreme ce proiectase şi programase un astfel de joc şi spera să facă şi mai mult într-o bună zi, simţea nevoia să ţină pasul cu trendurile şi cu tehnologia actuală.

Însă, o dată sau de două ori pe săptămână,

făcea pe hackerul.

O verifica pe mama ei accesând ilegal conturi bancare, conturi de brokeraj, programul de lucru de la spital.

Ştia că doamna doctor Susan L. Fitch plănuia să-şi ia o vacanţă de trei săptămâni în luna mai, pentru a porni într-un circuit prin Provence. Ştia la ce hoteluri făcuse rezervare Susan şi la ce serviciu charter privat aveau să apeleze ea şi partenerul ei din ultimele câteva luni – un anume Walter P. Pennington al III-lea.

Ştia câte ceva despre viaţa, activităţile şi veniturile mamei ei.

Nu se mai văzuseră şi nici nu-şi mai vorbiseră din noaptea aceea în care Susan o lăsase cu Terry şi cu John la primul adăpost de siguranţă din Chicago.

Însă ea mai verifica din când în când starea lucrurilor, şi din curiozitate, dar şi pentru a se asigura că Volkovii nu trecuseră la represalii în direcţia aceea.

Şi de ce ar fi făcut-o? Aveau „cârtiţe” infiltrate printre forţele de ordine. Iar „cârtiţele” acelea erau conştiente de faptul că Susan Fitch nu ştia nimic şi nu voia să ştie nimic despre fiica pe care o concepuse atât de meticulos şi pe care o abandonase fără să privească înapoi.

Se interesa şi de familia lui John. Spera că John ar fi fost fericit să afle că soţia lui se recăsătorise la opt ani după moartea lui. Că copiii lui erau bine şi, aparent, fericiţi. Ştia unde

locuiau, unde lucrau sau unde mergeau la şcoală. Tot aşa cum ştia şi că părinţii lui Terry se mutaseră în Sarasota.

Programase o căutare automată, aşa că orice menţiune din presă cu privire la Volkovi îi apărea instantaneu pe monitorul computerului. Le urmărea fiecare mişcare cu atenţie. Ilia se logodise; nunta era planificată în toamnă. Logodnica lui făcea parte dintr-o familie înstărită care avea legături strânse cu o altă *bratva*. Abigail considera acest aranjament un fel de alianţă, dar îşi imagina că Ilia era destul de mulţumit, pentru că femeia era foarte frumoasă.

Accesul regulat în computerele lui Ilia necesita mai mult efort, mai mult timp şi foarte multă documentare. Însă asta n-o deranja. La fiecare vizită copia şi descărca toate fişierele lui, toate e-mailurile, le stoca, studia toate site-urile pe care le accesa el.

Oamenii ca el aveau impresia că erau atenţi, dar se înşelau. Cunoştea afacerile lui aproape la fel de bine cum – credea ea – le cunoştea şi el. Ştia despre viaţa lui, despre viaţa logodnicei sale, a prietenelor lui, ştia cum îşi cheltuia banii, de unde-şi cumpăra hainele, pantofii.

Absolut tot.

Şi ştia că Volkovii încă o mai căutau.

Nu era o prioritate, dar, din câte putea ea să deducă, nu era nicio pistă abandonată. Elizabeth Fitch era un principiu.

Trebuia găsită şi eliminată. Dar câtă vreme

Serghei Volkov era şeful *bratvei*, ea avea să rămână o ţintă. Iar Abigail credea – era convinsă – că urma să rămână o ţintă şi după ce Ilia avea să-i ia, oficial, locul lui Serghei.

Ştia că Iakov Korotki îşi continuase cariera de criminal plătit. Abigail alcătuise o listă – una pe care continua s-o completeze cu ocazia acestor vizite neautorizate – a oamenilor pe care ea avea convingerea că îi asasinase Korotki. Ştia – pentru că accesa ilegal şi arhivele agenţiilor respective – că şi FBI-ul, şi Poliţia Judiciară a Statelor Unite, şi Interpolul, printre altele, aveau liste similare.

Însă nimic nu-l atingea pe Korotki. Era – probabil chiar datorită ei – o unealtă favorizată şi bine protejată.

Ştia, de asemenea, că şi FBI-ul, şi poliţia judiciară continuau s-o caute şi pe ea. Sau pe Elizabeth Fitch.

Rămânea o martoră a crimelor comise asupra lui Julie Masters şi asupra lui Alexi Gurevici şi, totodată, o persoană care prezenta interes pentru anchetarea condiţiilor în care muriseră John Barrow şi Theresa Norton.

John spusese adevărul, o protejase până la sfârşit. Nu putea avea încredere în nimeni. Pentru Volkovi, ea era o ţintă care trebuia eliminată din orgoliu şi din principiu, precum şi pentru a evita orice eventuală mărturie pe care ar fi putut s-o ofere. Pentru autorităţi, era martora asasinării a doi agenţi din poliţia judiciară sau, în funcţie de perspectiva din care priveai lucrurile, o fugară

care – din disperare, plictiseală, nebunie – ar fi putut să imobilizeze un agent federal, să omoare un altul şi să-l rănească pe încă unul – pentru că şi Cosgrove fusese împuşcat în şold în timpul busculadei.

Unii emiteau chiar teoria că ea ar fi iniţiat explozia pentru a putea să scape şi să-şi şteargă urmele.

Planul privind eliminarea ei fusese pus la punct, credea ea, cu zile, chiar săptămâni înainte ca ea să-şi aniverseze cei şaptesprezece ani. Keegan şi Cosgrove îl puseseră la cale.

Intenţia era ca ea să moară în explozie, împreună cu Terry şi cu John.

Rareori se gândea la acele câteva luni de la început, când era hăituită, la primul an când stătuse ascunsă, la toate spaimele şi supărările ei. Dar îşi găsise drumul până la urmă.

Acum avea o viaţă a ei şi intenţiona să păstreze lucrurile aşa cum erau.

Cu câinele la picioare, accesă pe furiş conturile lui Ilia. El îşi schimba parolele periodic, îşi actualiza sistemul de securitate şi paravanele de protecţie.

Însă ea petrecuse un deceniu întreg analizând, dezvoltând, programând sisteme – intrări şi ieşiri. Tot ce construia el ea putea să doboare. Simţea o satisfacţie imensă ştiind că reuşea să-i invadeze teritoriul, să-i iscodească lumea personală, să-i distrugă intimitatea.

Singurul ei regret era că el nu avea să afle

niciodată.

El nu avea să se teamă niciodată aşa cum se temuse ea.

Dar avea să-l coste scump.

Din timp în timp, atunci când avea suficiente informaţii şi când era sigură de datele pe care le deţinea, dar şi de siguranţa proprie, găsea o modalitate de a face scăpate frânturi de informaţii către un agent de la FBI – unul pe care îl cercetase în amănunt şi pe care simţea că îl cunoştea la fel de bine ca pe ea însăşi.

Ea, cea care era acum.

Semna scurtele şi încărcatele notiţe informative cu *tvoi drug*. Traducerea în rusă pentru „prietenul tău”. Erau acolo fişiere, profiluri, căutări, interogări – toate semnate cu *tvoi drug*. Se credea că informatorul era un bărbat care avea legături cu *bratva* Volkov.

TVoi *drug* costase nişte vieţi. Abigail spera să fi salvat altele. Cea mai mare realizare a ei, după propriul ei sistem de apreciere, fusese reuşita de a strânge suficiente informaţii pentru a provoca un raid la un depozit din sudul oraşului Chicago şi de a expune şi distruge cercul de prostituţie forţată care opera de acolo.

Acum, studia activitatea recentă. Coduri, fraze criptice, nume false. Trecea peste informaţiile privind banalele escrocherii informatice. Dacă poliţia federală nu reuşea să le gestioneze nici pe acelea de una singură, atunci nu merita niciun pic de ajutor.

Decât în cazul spălării de bani.

Era o satisfacţie să-ţi bagi nasul în profiturile şi pierderile Volkovilor. Poate că nu era satisfacţia aceea profundă şi viscerală de a şti că avusese un mic merit în eliberarea a peste douăzeci de fete din lanţurile sclaviei sexuale, dar diminuarea fondurilor făcea ca afacerea lor să fie mai dificil de operat.

Da, evaziunea fiscală avea să fie noul ei proiect personal. Avea să-l considere un fel de cadou de nuntă pentru Ilia.

Începu să compileze bucăţi de informaţii din e-mailuri – de la Ilia, de la contabilul lui şi de la alte câteva contacte. Ca întotdeauna, rămase uimită de ce putea să afle cineva apăsând câteva taste, de cât de neglijenţi erau cu informaţiile lor. În timp ce lucra, era atât de implicată, încât gândea în limba rusă. Astfel că, atunci când sună telefonul, mormăi o înjurătură blândă pe ruseşte.

Nu aştepta apeluri de la nimeni, însă avea câţiva clienţi care, pare-se, preferau conversaţiile sau mesajele telefonice decât e-mailurile. Aruncă o privire pe display-ul telefonului. Se încruntă.

Brooks reuşise să-i afle numărul de mobil. Nu era chiar atât de greu, dar probabil îi luase ceva timp şi efort.

De ce?

Prudentă, răspunse la telefon.

— Alo.

— Bună. Aici, Brooks.

— Da, ştiu.

— Ce fel de pizza îţi place?

— Eu… Nu contează.

— Toppingul este foarte important la o pizza, Abigail. Este vital pentru gustul produsului final.

Se gândi că avea dreptate. Şi îşi dori ca tot ce ţinea de el să n-o mai atragă şi să n-o mai deruteze.

— Îmi plac în special măslinele negre şi ardeiul iute.

— Este un punct de plecare. Ai vreo obiecţie faţă de pepperoni?

— Nu.

— Perfect. Ajung la tine într-o jumătate de oră.

— Nu te-am invitat să treci pe aici.

— Mda, am observat. Ar fi cazul să te obişnuieşti să faci asta.

— Lucrez.

— E aproape şapte. Hai să luăm o pauză. În plus, am veşti pentru tine.

— Ce fel de veşti?

— Veştile vin împreună cu pizza. Cam într-o jumătate de oră. Pe curând! Ea puse telefonul jos şi îl studie.

Nu era pregătită. De ce oare o deranja el mereu şi i se băga în suflet, când nu era pregătită să-l primească? Acum trebuia să-şi încheie munca.

Iar în seara asta plănuise să pregătească pui prăjit.

El avea să se aştepte la conversaţie, iar ea nu era prea sigură că mai avea subiecte de discuţie.

Spre deosebire de el şi de mama lui, Abigail nu avea resurse pentru ceea ce ea considera politeţuri.

Cu toate acestea, se întrebă la ce se referise când pomenise despre acele „veşti”.

Resemnată, se opri din treabă, apoi, fără prea mare tragere de inimă, aşeză arma şi tocul în sertar.

Se gândi că el o să vrea şi ceva de băut, aşa că îşi studie colecţia echilibrată de vinuri şi alese un Chianti de calitate.

Apoi se opri şi se uită ţintă la sticlă.

Lua din nou cina cu el. Era a doua oară într-o singură săptămână, fără a mai pune la socoteală plăcinta de afine.

Se întâlnea cu şeful poliţiei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cum a reuşit *să facă* asta? Eu nu-mi dau întâlniri. Nu-mi permit să-mi dau întâlniri!

Puse vinul jos şi făcu încă un lucru pe care nu-l făcea de obicei: începu să măsoare camera cu paşi mari. Trebuia să găsească o soluţie, o rezolvare a acestei… situaţii. Dacă refuza categoric să se vadă cu el, l-ar fi făcut să devină mai încăpăţânat şi mai bănuitor. Şi, în orice caz, încercările ei în această direcţie eşuaseră.

Înţelegea conceptul de vânătoare şi cucerire. Masculul se simţea provocat, obsedat să convingă, să captureze, să cucerească. Poate ar trebui să-şi revizuiască decizia de a nu face sex cu el. Odată cu sexul, vânătoarea avea să înceteze, iar

provocarea avea să fie eliminată. Interesul lui avea să scadă în intensitate.

Astea erau nişte argumente logice.

Şi soluţia asta ar fi indus totodată şi beneficiul eliminării poftei carnale. Odată ce propriile ei nevoi fizice erau satisfăcute, odată ce provocarea lui era acceptată, interesul lui urma să pălească, iar ea nu mai avea motive să se gândească la el în momentele cele mai nepotrivite. Totul avea să revină la normal, la rutina cu care se învăţase.

Consideră că teoria era perfect validă.

Vor face sex, iar după aceea fiecare îşi va vedea de viaţa şi de treburile sale.

Uşurată, mulţumită de decizia ei bine cântărită, urcă la etaj, cu Bert pe urmele ei, pentru a se asigura că nu exista nimic în dormitor, în baie sau oriunde altundeva care să-i atragă atenţia.

Nu avea niciun motiv să pună întrebări despre al doilea dormitor, plus că uşa era încuiată. Reflectă încă o clipă, întrebându-se dacă chiar avea sens să-şi încalce propriile reguli – bune, de altfel – şi să aibă relaţii intime cu un localnic, în propria ei casă.

Ea era ferm convinsă că da. Considera că putea să gestioneze o abatere unică de la reguli.

Aruncă o privire spre monitorul sistemului de securitate din dormitor atunci când auzi semnalul de avertizare. Îi şopti lui Bert să se aşeze.

Brooks era foarte punctual, constată ea,

privindu-l în timp ce se îndrepta cu maşina spre casă.

Îi plăcea pizza, hotărî ea, începând să coboare scările. Şi îi plăcea sexul. Descuind uşa, se încredinţa că planul ei era unul bun şi că ambele părţi aveau să-l ducă la îndeplinire în mod amiabil.

s Expresie ironică la adresa practicilor corupte care au loc în timpul procesului de votare. Expresia îşi are originile în Statele Unite, la mijlocul secolului al XIX-lea, dar a fost fob sită mai des la începutul anilor 1900, cu referire la activităţile crimei organizate din Chicago, (n.tr.)

CAPITOLUL 12

Iat-o, o observă el, însoţită de tovarăşul ei canin şi cu ochii aceia care priveau de fiecare dată cu o asemenea prudenţă, încât el avea deja convingerea că ascundeau secrete.

De data asta nu mai părea deloc enervată. Şi totuşi, îi urmări fiecare mişcare din momentul în care coborî din maşina lui de teren, cu pizza şi cu baxul de Rolling Rock.

Şi continuă să îl urmărească atunci când păşi pe verandă şi se aplecă spre ea, sărutând-o.

— Bună.

— Bună. Ea se dădu un pas înapoi, apoi îşi văzu de rutina cu încuiatul uşii. Ai adus bere, observă ea. Eu am desfăcut un vin, dar…

— Merge şi vinul. O să punem astea la

frigider. Brooks îi întinse baxul de bere, după care scoase din buzunar un os din piele netăbăcită. Am aici ceva pentru Bert, dacă îmi permiţi.

Cadoul pentru Bert o impresionă în mod plăcut. Indiferent dacă fusese sau nu doar o strategie, ea conchise că era o dovadă de bunătate din partea lui Brooks.

— N-o să-l accepte de la tine.

— Atunci, dă-i-l tu.

Brooks îi întinse osul, observând ochii lui Bert clipind între ei doi, la vederea pielii crude. Dar animalul nu mişcă un muşchi.

— E un gest foarte drăguţ din partea ta. Îi plac oasele astea.

Abigail se întoarse către Bert şi îngăimă o comandă. Bert se aşează cu fundul pe podea.

— Asta n-a fost în franceză.

— Italiană.

Îi oferi lui Bert osul, după care îi dădu o nouă comandă.

— Înţelege şi italiana?! Ăsta chiar e un câine sofisticat. Uite, zâmbeşte.

— Câinii nu zâmbesc.

— Ia mai lasă-mă! Uită-te la ochii lui: zâmbeşte! Unde pun pizza?

— În bucătărie e cel mai bine. Eşti bine dispus…

— Sunt pe punctul de a mânca pizza alături de o femeie frumoasă, una căreia îi place ardeiul iute. Şi care a deschis şi o sticlă de vin. Sunt liber până la opt. Aş fi tâmpit să nu fiu bine dispus.

— Nu eşti tâmpit. Abigail scoase paharele din dulap şi adăugă: Deşi munca ta implică un nivel înalt de stres, rareori pari stresat. Asta am observat la tine.

— Îmi place munca pe care o fac.

— Dar, dacă tatăl tău nu s-ar fi îmbolnăvit, ai fi încă şi acum în Little Rock.

— Da, tot ce se poate. Mi-a fost scris să vin acasă, să fac meseria asta şi să mă stabilesc din nou aici.

Ea clătină din cap şi se duse să scoată farfuriile. Se gândi că încă mai avea resurse de conversaţie.

— Nu există chestii precum predestinare, soartă sau destin. Viaţa e o serie de opţiuni şi circumstanţe, de acţiuni şi de reacţii şi rezultate ale opţiunilor altora. Boala tatălui tău te-a determinat să alegi postul ăsta la momentul respectiv. Sunt de părere că a fost o alegere bazată pe iubire şi pe loialitate, dar nu că aşa a fost scris.

Brooks turnă vinul în pahare.

— Eu cred şi în alegeri, şi în destin.

— Cum aşa? Nu e posibil să avem libertatea alegerii, să acţionăm conform liberului-arbitru şi, cu toate astea, să fim la mâna destinului.

— E o enigmă, nu-i aşa?

Părea atât de natural acolo, în bucătăria ei, în spaţiul ei, îmbrăcat în blugi şi în tricou şi purtând nişte bascheţi înalţi şi o jachetă de piele ponosită. Oare trebuia s-o îngrijoreze acest lucru?

— Ce-ar fi să luăm masa afară, pe veranda din spate? E o noapte frumoasă.

Propunerea lui o puse în încurcătură. Nu mânca niciodată afară şi nu ieşea niciodată din casă fără să aibă arma la ea.

— Uite cum se învârt rotiţele… Făcu un gest cu degetul la tâmpla ei. Îmi închipui că ai fost prinsă cu munca aproape toată ziua. Nu pot să cred că ai cumpărat proprietatea asta dacă nu te poţi bucura de o noapte frumoasă de primăvară.

„Încă o alegere”, se gândi ea.

— Bine. Zicând asta, deschise sertarul şi scoase de acolo tocul de armă. Nu ies din casă fără armă.

— În regulă. Iar Glockul 19, remarcă Brooks. Probabil era arma ei preferată. Mi-aş dori să-mi spui de ce anume ţi-e teamă, continuă el.

— Nu mi-e teamă. Dacă era o minciună, era una nevinovată. Abigail se considera prea bine pregătită şi prea bine păzită pentru a-i fi cu adevărat teamă. Prefer să am o armă la mine când ies afară, atâta tot, explică ea.

— Bine. Aşteptă ca ea să-şi pună arma la brâu, după care descuie uşa de la bucătărie. Dar, atunci când vei decide să-mi spui, voi găsi o metodă să te ajut, o asigură el.

— De unde ştii că nu sunt o criminală? Sau că fug din calea justiţiei?

— Crezi în instinct?

— Da, bineînţeles. E…

— Nu este nevoie să-mi explici. Pune-o pe

seama instinctului.

Abigail avea o măsuţă pe verandă şi un singur scaun. Brooks puse pizza jos şi intră să scoată scaunul de la birou.

— E frumos aici – priveliştea, aerul… Ai început să te ocupi de grădină. Brooks se aşează pe scaunul de la birou şi luă o înghiţitură de vin. Ce ai în seră?

— Plante. Flori, legume… Am nişte pomi fructiferi pitici. O duc foarte bine în mediu de seră.

— Sunt convins.

La semnalul lui Abigail, Bert se aşează la picioarele ei şi începu să-şi roadă osul.

— Uite, zâmbeşte din nou.

De data asta, Abigail clătină din cap, dar şi zâmbi uşor.

— Ai o fire fantezistă.

— Poate că asta compensează stresul.

Brooks luă felia de pizza pe care i-o întinse ea, îşi aşeză farfuria în balans în poală, apoi, întinzând picioarele, tăcu.

Şi ea făcu întocmai.

— N-ai de gând să mă întrebi, conchise el. Constat că stai foarte bine cu autocontrolul, Abigail.

— Poftim?

— Am spus că am nişte veşti, dar văd că nu ai de gând să mă întrebi despre ele. Cei mai mulţi n-ar fi aşteptat trei minute înainte să pună întrebarea.

— Poate că era doar o altă tactică de-a ta.

— De data asta, nu. Aşteptă câteva secunde, după care oftă adânc. Acum n-ai să întrebi pentru că vrei să mă enervezi.

Zâmbetul înflori din nou pe buzele ei. Zău dacă nu avea un sentiment de victorie ori de câte ori reuşea să facă buzele acelea să se arcuiască!

— Bine, bine, dacă ai de gând să mă baţi la cap, o să-ţi spun! Ţi-am urmat sfatul. Am salvat un căţeluş de la adăpost şi i l-am dus mamei.

— A fost mulţumită?

— A plâns, în sensul bun. Soră-mea mi-a dat un SMS astăzi, spunându-mi că sunt un lingău şi că mama tot pe ea o iubeşte mai mult. Ea e sora noastră mijlocie. Glumea! adăugă el, atunci când Abigail îl privi încruntată. Ne place să ne tachinăm unii pe alţii. După o dezbatere intensă, în timpul căreia eu mi-am mâncat burgerul şi am tăcut din gură, părinţii fericiţi şi-au numit noul copil – pentru că, crede-mă, aşa o să-l trateze – Platon. Tata voia să-i spună Bob sau Sid, dar mama pretinde că puiuţul are o figură de filosof foarte inteligent şi că merită un nume mare.

— E un nume bun. Numele care conţin consoane puternice sunt mai uşor de folosit în dresaj. E o veste bună. O veste încântătoare.

— Presupun că este. Brooks îşi scoase telefonul de la brâu. Am o fotografie cu el.

Căută fotografia în memoria telefonului şi i-o arătă.

— E foarte drăguţ. Şi are ochi inteligenţi şi

atenţi. Se înduioşă privind ochişorii aceia şi imaginându-şi căţelul într-o familie bună, iubitoare. Eşti un fiu bun.

— Cu aşa părinţi, sarcina mea e mult mai uşoară. Ai tăi cum sunt?

— La mine este doar mama. Ne-am înstrăinat una de alta.

— Îmi pare rău… Unde e ea acum?

— N-am mai vorbit de ani buni.

Un subiect tabu, deduse Brooks. Cu desăvârşire interzis.

— Eu ajung să comunic cu ai mei aproape în fiecare zi. Unul dintre avantajele – sau dezavantajele, în funcţie de cum priveşti lucrurile – traiului într-un oraş mic.

— Cred că în situaţia ta trebuie să fie vorba despre un avantaj. Şi o consolare, în acelaşi timp.

— Mda… Crescând, consideram că toate astea vin de la sine. Dar asta fac copiii. Au impresia că tot ce zboară se mănâncă. Pe când eram în Little Rock, vorbeam sau ne trimiteam multe e-mailuri. Şi veneam acasă în fiecare lună, sau cam aşa ceva, ca să-i văd pe ei, să-mi văd surorile şi prietenii care rămăseseră în oraş. Dar niciodată nu m-aş fi gândit să mă întorc aici.

— Erai fericit în Little Rock şi mulţumit de cum mergeau lucrurile aici.

— Da, eram. Dar, atunci când tata s-a îmbolnăvit, nu doar că am simţit că trebuie să mă întorc, ci am înţeles că asta îmi şi doream, de fapt. Îndreptă un deget spre ea. Aşa mi-a fost scris.

Ea zâmbi şi clătină din nou din căpşorul acela – gesturi de care el începea să prindă drag.

— Ai o familie foarte unită.

— Asta aşa e. Cum ţi se pare pizza?

— Foarte bună. Când mi-o fac singură, fac blatul din făină de grâu integral. Dar asta îmi place mai mult.

— O faci singură? Adică din cutie?

— Dacă este la cutie, atunci nu pot spune că o fac singură.

— Majoritatea lucrurilor pe care le fac eu sunt semipreparate. Tu faci pizza pornind de la zero?

— Da, atunci când am poftă de pizza.

— Nici măcar mama nu face aşa ceva. Brooks puse o nouă felie la ea în farfurie, apoi una la el şi scoase dopul de la sticla de vin. Poate mai târziu îmi arăţi şi mie sera, propuse el.

— Nu cultiv marijuana, să ştii.

Brooks râse – atât de repede, atât de amuzat, încât o făcu să tresară uşor.

— N-ar fi interesant? Dar nu la asta mă gândeam. Am crescut printre grădinari, aşa că mă interesează subiectul. Nu spun că n-am avea câţiva prin părţile astea care cultivă marijuana – fie pentru uz personal, fie pentru un venit suplimentar. Chiar şi maică-mea făcea asta până să aibă copii. Ar pleda şi astăzi, fără să clipească, pentru legalizarea marijuanei.

— Legalizarea, verificarea şi impozitarea producţiei de marijuana ar elimina cheltuirea

fondurilor în încercarea de a impune legile actuale şi ar genera venituri substanţiale.

— Aici e iar vorba despre perspectiva din care priveşti lucrurile…

Câinele îşi schimbă poziţia, se ridică în capul oaselor şi o fixă cu privirea pe Abigail.

— *Allez*, îi spuse ea, iar câinele coborî de pe verandă şi se duse la un copac.

— Ne-am întors la limba franceză. Mi se pare mie sau câinele ăla tocmai ţi-a cerut voie să facă pipi?

— N-ar părăsi veranda fără permisiunea mea. Abigail îşi schimbă poziţia şi luă o înghiţitură de vin. M-am răzgândit, anunţă ea.

— Prea târziu, eşti deja la a doua felie.

— Nu e vorba despre pizza. M-am răzgândit în privinţa deciziei de a nu face sex cu tine.

Brooks se felicită în sinea lui că tocmai înghiţise dumicatul, altminteri s-ar fi înecat.

— Vorbeşti serios?

— Da. După ce am cântărit avantajele şi dezavantajele, am ajuns la concluzia că sexul cu tine ar fi satisfăcător pentru amândoi. Eşti simpatic şi arăţi bine. Şi eşti curat. Săruţi foarte bine şi, cu toate că am descoperit că asta nu e neapărat o măsură a priceperii în pat, adesea se subînţelege. Dacă te porţi frumos, putem să ne terminăm cina, îţi arăt sera, apoi putem merge să facem sex. Iau anticoncepţionale, dar, cu toate acestea, aş vrea să folosim prezervativ.

El rămăsese mut de uimire.

— Asta e o ofertă, într-adevăr!

— Nu eşti de acord? Abigail nu luase în calcul un eventual refuz. Aveam impresia că mă doreşti, fizic. M-am înşelat?

El îşi puse farfuria pe masă şi se ridică. Prea întărâtat pentru a mai da doi bani pe părerea – sau pe reacţia – câinelui, Brooks o prinse pe Abigail şi o trase ferm către el.

De data asta, nu urmă niciun sărut delicat, nicio explorare blândă. Atingerea aceasta explodă, incendiindu-i simţurile. Echilibrul ei se clătină, după care se nărui de-a dreptul. Trebui să se agaţe de el ca să nu cadă.

— Aşteaptă. Aşteaptă.

Poate de vină fusese tremurul din vocea ei sau mârâitul slab, de avertizare, al câinelui – dar, cu toate că nu îi dădu drumul de tot, Brooks slăbi strânsoarea.

— *Ami*. *Ami*. Mâna pe care o puse scurt pe obrazul lui Brooks tremura la fel de tare ca vocea. Apoi, Abigail îi făcu câinelui şi un semn cu mâna: Amz, Bert. Pernă. După ce câinele se aşeză, Abigail scoase un suspin tremurat. A crezut că-mi faci rău…

— Şi ţi-am făcut?

— Nu. Dar aş vrea să mă aşez.

— Uită-te la mine!

Abigail oftă din nou, după care ridică privirea şi o întâlni pe a lui.

— Eşti supărat.

— Nu, nu sunt. Nu-mi dau seama exact ce

simt, dar nu sunt supărat.

— Nu mă vrei.

— Chiar trebuie să-ţi mai răspund încă o dată la întrebarea asta? Şi, presupunând că o fac, o să am nevoie de ambulanţă după ce câinele tău îşi termină treaba cu mine?

— Eu… ăăă… Ah! Brooks simţi ruşinea ei în sunetul pe care Abigail îl scoase când închise ochii şi încuviinţă uşor din cap. Înţeleg. Am fost prea directă, prea lipsită de menajamente. Ar fi trebuit să aştept ca tu să abordezi subiectul sau măcar n-ar fi trebuit să fiu atât de metodică. Chiar aş vrea să mă aşez.

Brooks îi dădu drumul din strânsoare, dar rămase lângă ea.

— Mai întâi de toate, nu pot decât să mă bucur că tu vrei să te culci cu mine. Problema, în ceea ce mă priveşte, este că am senzaţia că tu tratezi acest lucru ca pe o corvoadă pe care vrei s-o tai de pe lista ta de sarcini.

„Perfect adevărat”, îşi spuse ea în sinea ei – şi ca intenţie, şi ca mod de a pune problema.

— Iartă-mă. Mi s-a părut că am găsit abordarea potrivită. Nu eşti supărat, văd asta, dar te-ai simţit măcar uşor insultat. Îmi pare rău. Îşi adună curajul necesar ca să-l privească. Ştiu că pentru unii oameni maniera de abordare contează foarte mult. Ştiu asta. Propunerea mea a fost prezentată la fel de prost şi la fel de degradant precum cea a femeii de la Galeriile Ozark.

— N-aş merge atât de departe. În plus, chiar

speram să te răzgândeşti la un moment dat.

— Iniţial, n-aveam de gând… Apoi… Am avut emoţii şi am abordat greşit problema.

— Emoţii?

— Nu este maniera mea obişnuită de a… Nu ştiu cum să explic.

— Nu fără a-mi spune mai mult decât ai vrea. În regulă. Hai să încercăm aşa: Terminăm paharul ăsta de vin, şi după aceea îmi arăţi sera. Şi mai vedem cum evoluează lucrurile din punctul acela.

— Nu prea mă pricep la treaba cu evoluatul lucrurilor.

— Eu mă pricep foarte bine. Hai să încercăm. Dacă nu-ţi place cum merge treaba, poţi oricând să procedezi exact aşa cum îţi doreşti. Mă gândesc că n-am ce pierde.

— Vrei să spui că o să faci sex, oricum ar fi.

El râse din nou, după care se întinse şi o strânse uşor de mână.

— Ce femeie! Hai să vedem… La naiba! Brooks se întrerupse când telefonul lui începu să sune. Nu uita ce spuneai, îi mai zise el. Da. Ash, ce s-a întâmplat?

Abigail văzu cum expresia lui se schimbă în timp ce asculta la telefon. Observă că Brooks devine tăcut şi că mai apoi trăsăturile i se înăspresc uşor.

— Nu, ai făcut foarte bine. Plec acum. Aşteaptă-mă, auzi? Aşteaptă până ajung acolo. Îmi pare rău… îi spuse el lui Abigail, după ce închise telefonul.

— Nu face nimic…

Dar nu-l privi în ochi atunci când se ridică să strângă farfuriile.

— Genul ăsta de situaţii fac parte din tabloul de ansamblu… începu el.

— Înţeleg asta, fireşte. Dar ai ieşit din tură.

— Şi crezi că ar trebui să folosesc argumentul ăsta pe post de scuză? Nu. Îi puse uşor mâna pe braţ. Nu, Abigail. În cazul de faţă, este vorba despre o problemă pentru care am cerut să fiu contactat de oricine primeşte reclamaţia respectivă – lucru inevitabil, de altfel. Am cerut să fiu contactat chiar dacă nu sunt de serviciu. Trebuie să mă ocup de problema asta.

— Înţeleg… Chiar înţeleg.

— Dar aş vrea să mă întorc.

— Nu trebuie să te simţi…

— Abigail, aş dori să mă întorc, dacă o să pot. Dacă n-o să pot, o să te sun. Nu ştiu sigur cum va fi.

— Pentru că trebuie să vezi cum evoluează lucrurile.

— Exact! Acum trebuie să plec. Se aplecă spre ea şi o sărută. Aş fi preferat să rămân.

Ea îl crezu, iar încrederea aceea o făcu să simtă o căldură în interiorul ei atunci când el coborî cu paşi mari de pe verandă şi ocoli casă, pentru a ajunge la maşină.

În seara asta, slujba lui era de rahat, se gândi Brooks, conducând spre locuinţa lui Tybal şi a lui Missy Crew. Dar se gândise mult la treaba asta de

data trecută când Ty se îmbătase şi devenise violent. În seara asta, Brooks avea de gând să pună capăt acestei situaţii neplăcute, într-un fel sau altul.

Fiecare fereastră din locuinţa familiei Crew strălucea ca la Crăciun. Vecinii începuseră să se strângă pe peluza din faţa casei, de parcă scandalul acela domestic echivala cu o petrecere. Ash îi ţinea la distanţă de casa de unde muzica răbufnea pe uşa deschisă larg şi de unde răsunau bubuituri ocazionale.

Când Brooks coborî din maşină, Jill Harris – care locuia în casa de pe stânga – veni la el.

— Cineva trebuie să intre acolo, înainte ca el să distrugă şi ce a mai rămas din casa aia.

— Missy e înăuntru?

— A fugit, desculţă, plângând în hohote, cu sânge la gură. Nu mai pot să tot sun la secţie dacă nimeni nu face nimic în privinţa asta.

— Vreţi să depuneţi plângere?

— Trebuie să trăiesc în casa de alături. La cei 1, 50 metri ai ei, Jill îşi încrucişă braţele peste cardiganul roz. Am încercat să discut cu Missy despre asta odată, când era la mine în bucătărie, cu o pungă de mazăre congelată la ochiul vânăt. A sfârşit prin a mă numi scorpie bătrână şi zbârcită, care-şi bagă nasul în treburile altora. Acum nu mai vorbeşte cu mine. Crezi că vreau să-mi bubuie la uşă într-o noapte când vine beat criţă?

— În regulă, doamnă Harris. Hai, Ash.

— Vrei să trimiţi pe cineva s-o caute pe

Missy?

— Nu. E pe-aici pe undeva. Dacă nu, şi-a pus coada pe spinare şi a fugit la soră-sa. Ştie că o să ne ocupăm noi.

O parte din el se întreba dacă nu cumva Missy ajunsese să savureze tot teatrul ăsta. Şi nu-i plăcea deloc ideea.

— O să aştepte ca noi să-l târâm la secţie, continuă Brooks, şi abia apoi se va întoarce acasă şi va sta până dimineaţă, când va veni să ne spună că a alunecat pe o bucată de săpun sau mai ştiu eu ce altă tâmpenie. Vreau ca tu să rămâi pe-aproape, dar să nu vorbeşti cu el. Nu vreau să rosteşti niciun cuvânt.

— Pot să fac asta.

Brooks nu fu nevoit să ciocăne la uşă, pentru că Missy o lăsase larg deschisă atunci când fugise. Rămase pe verandă şi strigă.

— Nu ştiu dacă aude, începu Ash.

— O să audă. Nu intrăm în casă. Rămânem aici, unde avem mai bine de o duzină de martori.

— Martori la ce?

— La ce o să se întâmple în continuare. Ty! Ţi-au venit musafiri la uşă.

— Am treabă! Brooks văzu o lampă zburând prin sufragerie. Redecorez, adăugă bărbatul din casă.

— Observ. Am nevoie de un minut din timpul tău.

— Atunci, intră. Eşti liber să te alături petrecerii ăsteia afurisite!

— Dacă intru acolo, te iau cu forţa la secţie. Dacă vii tu încoace, o să stăm puţin de vorbă.

— Pentru Dumnezeu! Nu poate omul să-şi vadă de treburi în propria lui casă?! Ty se împletici până la uşă, masiv, cu ochi sticloşi, cu dâre de sânge pe faţă, acolo unde, presupuse Brooks, cioburile care zburau prin casă îşi atinseseră ţinta. Salut, Ash, zise el. Acum ia spuneţi, domnilor ofiţeri ai nenorocitelor de forţe de ordine, ce pot face pentru dumneavoastră?

— S-ar zice că ai tras serios din sticla aia de Rebel Yell, spuse Brooks, înainte ca Ash să uite de promisiunea făcută şi să răspundă.

— Nu există nicio lege care să-mi interzică. Sunt în propria mea casă. Casă, dulce casă. Nu conduc. Nu manevrez maşini grele.

Izbucni în râs, după care trebui să se aplece şi să gâfâie, pentru că râsul îl făcea să se sufoce.

— Unde e Missy?

— Dracu’ să mă ia dacă ştiu! Vin acasă. Masa goală – nici urmă de cină pe masă. În schimb, ea găseşte vreme să se vaite. Vai, vai, vai şi of, of, of… Unde am fost, ce am făcut, cu cine am făcut…

— Şi atunci ai lovit-o?

Ochii lui sticloşi căpătară sclipiri viclene.

— Ştii şi tu ce neîndemânatică e… Iar când se porneşte cu cicăleala, nici nu mai vede bine. Idioata a intrat drept în uşă. Şi apoi a luat-o la sănătoasa, începu să gesticuleze şi atunci observă vecinii. O gaşcă de dobitoci care n-au altceva mai bun de făcut decât să stea să caşte gura în faţa

casei! Sunt la mine acasă!

Ty făcu un gest spre propriile sale picioare, ca să demonstreze că avea dreptate.

— Redecorezi…

— Iegzact!

— Poate dacă ai petrece mai puţin timp redecorând şi mai mult timp regulându-ţi nevasta, ea n-ar mai da cu capul de pereţi şi n-ar mai fugi de-acasă!

— O să-mi iau nişte vopsea şi… Ce-ai spus?

— Ai auzit foarte bine. Alături, Ash făcuse ochii mari, însă Brooks nu-l scăpa din priviri pe Tybal. Presupun că nu ţi se mai scoală jucăria aia căreiai spui „penis”.

Ty se legănă în faţă şi-n spate în ghetele lui de mărimea cincizeci şi îşi flutură genele ochilor injectaţi.

— Ar fi mai indicat să închizi gura aia spurcată!

— Dacă mă gândesc mai bine, când eşti dotat cu un cuc de mărimea unui castravecior, ce rost mai are să încerci să-l faci să ţi se scoale?

— Pleacă de pe proprietatea mea, nenorocitule!

Ty îl îmbrânci, ceea ce era deja suficient. Însă Brooks voia să meargă până la capăt.

— Asta e tot ce poţi? Brooks rânji batjocoritor. Presupun că era de aşteptat ca o namilă asexuată să nu aibă mai multă forţă decât o muiere. Mai rămâne să mă tragi de păr şi să te pui pe plâns.

Deşi era pregătit să primească lovitura, iar Ty era atât de beat, încât abia se mai ţinea pe picioare, pumnul acela avu o oarecare forţă. Brooks simţi gust de sânge, iar, lângă el, Ash scăpă un „Dumnezeule mare!” a mirare.

Cu un răcnet, Ty atacă din nou.

Brooks se dădu într-o parte şi îşi răsuci piciorul doar atât cât Ty să se împiedice şi să se oprească drept în gard.

— Acum ai incur cat-o! Eşti arestat pentru lovirea unui poliţist.

— Te omor! Clătinându-se pe picioare, Ty veni către Brooks, agitând pumnii în aer.

— … Şi pentru împotrivire la arestare. Brooks reuşi să se ferească şi să pareze majoritatea loviturilor. Mă ajuţi să imobilizăm deţinutul, Ash?

— Da, să trăiţi!

Revenindu-şi din şocul care îl lăsase cu gura căscată, Ash veni în fugă.

— Ia mâna de pe mine, ticălos infect ce eşti!

Ty se repezi către Ash, rată ţinta, dar reuşi să-l atingă la umăr.

— Asta e a doua acuzaţie de atac împotriva unui poliţist. Cred că se înţelege de la sine că peste toate astea mai adăugăm şi beţia şi huliganismul.

Cei doi reuşiră să-l întindă pe jos, după care îi puseră cătuşele. În timp ce îl târau pe Ty, care se zbătea şi înjura de mama focului, Brooks privi în treacăt chipurile celor strânşi pe peluzele din jur.

— O să trimit în scurt timp pe cineva de la

secţie, anunţă el, ridicând vocea. O să vă ia declaraţii tuturor. Nu vreau să aud tot felul de abureli, s-a înţeles? Spuneţi exact ce aţi văzut. Dacă cineva nu cooperează, am să-l acuz de obstrucţionarea justiţiei. Nu mă puneţi la încercare!

Puse o mână pe capul lui Ty, îl împinse pe bancheta din spate a maşinii, după care îşi şterse cu dosul palmei buza sângerândă.

— Agent Hyderman, tu vii după mine la secţie.

— Am înţeles.

Conducând spre secţie, Brooks ignoră zbieretele lui Ty şi făcu tot posibilul să ignore şi durerea din falcă. Privirea de avertisment pe care i-o aruncă lui Ash îl făcu pe acesta să-şi ţină gura în timp ce îl introduseră pe Ty într-o celulă.

— Vreau un avocat. O să vă dau în judecată de n-o să vă vedeţi şi dup-aia o să ne răfuim noi pentru rahaturile pe care le-aţi spus!

— Ce rahaturi?

Brooks încuie uşa de la celulă.

— Rahaturile alea cum că n-aş avea sculă şi că nu mi se scoală ca s-o aranjez pe Missy. Nenorocitule!

— La naiba, Ty! Probabil eşti chiar mai beat decât pari. Nu ţi-am mai văzut penisul de la duşurile de după orele de sport din liceu, şi nici atunci nu pot spune că i-am dat prea multă atenţie. N-am spus niciodată nimic despre asta.

— Mincinos ordinar, ai spus că e de mărimea

unui… unui… ceva mic.

— Eşti beat şi îţi urla muzica în urechi. Nici tu nu ştii ce-ai auzit. Agent, am spus eu ceva referitor la bărbăţia deţinutului?

— Eu… ăăă… Eu n-am auzit nimic.

— O să-l rog pe agentul Fitzwater să meargă să le ia declaraţii martorilor. Uite ce-o să se întâmple în continuare, Ty. De data asta, ascultă-mă cu atenţie. Poţi să-ţi iei un avocat, foarte bine faci. O să ai nevoie de unul. O să depun plângere pentru asalt, pentru împotrivire, pentru beţie şi huliganism şi pentru că ai creat un adevărat haos acolo în cartier. O să mergi la închisoare, şi de data asta nu numai pentru o noapte.

— Aiureli!

— Ultraj împotriva unui poliţist? Asta e o infracţiune gravă, Ty. Ai comiso de două ori, plus că te-ai împotrivit arestării. Ai putea sta în închisoare vreo cinci ani.

Chipul lui roşu de furie păli brusc.

— Tâmpenii! spuse el, dar cu vocea tremurândă.

— Mai gândeşte-te. Un avocat ar putea să reducă pedeapsa la… optsprezece luni de arest, cu eliberare condiţionată. Dar o să faci închisoare pe bune pentru asta, îţi promit eu!

— Nu mă poţi trimite la închisoare. Trebuie să-mi câştig existenţa.

— Adică aşa cum ai făcut în ultimii doi ani? Eu nu cred că asta înseamnă să-ţi câştigi existenţa.

Se gândi la Tybal pe terenul de joc – rapid, cu braţul ca o rachetă. Apoi se gândi la Ty şi la Missy – strălucitori pe toată perioada liceului.

Şi îşi spuse că tot ce făcuse şi tot ce avea să facă în continuare era pentru cuplul optimist şi strălucitor de atunci.

— Mai gândeşte-te la ce ţi-am spus în seara asta, Ty. Gândeşte-te că-ţi vei petrece un an sau doi – poate mai mult – în Little Rock. Sau gândeşte-te la şansa pe care s-ar putea să ţi-o ofer, de a rămâne în tot acest timp sub supraveghere permanentă, cu condiţia să participi şi să termini nişte programe de dezalcoolizare, de control al furiei şi de consiliere maritală.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ty se lăsă să cadă pe pat, sprijinindu-şi capul în mâini. Mă simt rău.

— Asta pentru că eşti bolnav. Mai gândeşte-te la ce ţi-am zis.

Brooks se dădu înapoi şi încuie uşa de la celule.

— L-ai provocat.

— Ce vrei să spui, Ash?

— Ei, haide, nu ne mai aude de-aici. L-ai provocat să atace.

— Ash, o să-ţi spun asta o singură dată. Mai devreme sau mai târziu, nu numai Missy avea să apară pe-aici cu buza spartă sau cu ochiul vânăt. E vorba despre vecini – s-au săturat să ne tot cheme. Poate unuia îi vine ideea năstruşnică să îl oprească singur. Sau poate Missy se satură să tot

fie altoită şi pune mâna pe una din armele pe care le au în casa aia. Ori poate se satură el să o vadă cum fuge de acasă şi o loveşte odată suficient de tare cât să n-o mai poată lua la sănătoasa.

— Niciodată n-a vandalizat casa aia aşa cum a făcut-o în seara asta…

— Nu. Situaţia se agravează. Nu vreau să fiu chemat acolo la un moment dat şi să mă trezesc că am de-a face cu un cadavru – sau chiar două.

— Şi poţi să faci aşa cum ai zis? Să-l obligi să meargă la dezalcoolizare şi aşa mai departe?

— Mda, o să mă asigur că o să se poată. Oficial? în seara asta m-ai auzit întrebându-l aceleaşi lucruri ca de obicei. Dacă a lovit-o pe Missy, unde e ea, care a fost problema şi aşa mai departe. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— În regulă, atunci. O să scriu procesul-verbal, o să-l rog pe Boyd să se ducă acolo ca să le ia declaraţii martorilor şi apoi să se asigure că Missy s-a întors acasă.

— Oricum o să apară mâine la secţie, ca întotdeauna.

„Da, o să apară”, se gândi Brooks. „Dar de data asta va fi nevoită să schimbe tactica”.

— Şi o să mă ocup eu de ea. Tu poţi pleca acasă.

— Nu, rămân eu aici în seara asta.

— Tu ai stat şi data trecută.

— Rămân eu. Tu ar trebui să te duci să-ţi pui nişte gheaţă pe falca aia. Ai încasat o lovitură

zdravănă. Dimineaţă, poate mai aduci nişte brioşe din alea glazurate de la patiserie.

— Asta se rezolvă. Vrei şi nişte cafea?

— Din aia cu ciocolată şi cu frişcă bătută deasupra.

— O ştiu. Ce-ţi face umărul?

— Nu prea rău. Probabil o să se învineţească, dar aşa o să fie mai convingătoare acuzaţia. Tybal este băiat de treabă când nu bea. Dacă o să ţină figura ta, poate o să-i fie bine.

Durase mai mult decât sperase el, însă luminile lui Abigail erau încă aprinse atunci când se întoarse la ea acasă. Cele patru pastile de Motrin pe care le luase făcuseră ca pulsaţia din falcă să se transforme într-o durere sâcâitoare. Şi asta n-ar fi fost o problemă, numai că, odată ce durerea de falcă se mai domoli, Brooks deveni conştient de alte câteva locuri în care Ty aterizase cu pumnul sau cu gheata.

„Ar trebui să merg pur şi simplu acasă”, îşi spuse el în timp ce cobora din maşină. Ar fi trebuit să se ducă acasă, să facă un duş lung şi fierbinte, să bea două degete de whisky şi să se bage în pat.

Oricum, povestea asta cu Ty îi stricase tot cheful.

Dacă tot venise până aici, avea să-i ceară lui Abigail o amânare.

Femeia deschise înainte ca el să apuce să bată şi rămase acolo, în cadrul uşii, în felul acela al ei, proptindu-se de toc şi pregătită de orice, studiindu-i chipul.

— Ce s-a întâmplat?

— Poveste lungă…

— Ai nevoie de o pungă de gheaţă, spuse ea, dându-se înapoi.

Era pentru prima dată, remarcă el, când îl lăsa să intre fără ca el să ceară acest lucru sau să apeleze la tot felul de strategii. Intră.

— A durat ceva. Îmi pare rău…

— Am mai lucrat în timpul ăsta.

Şi ea, şi câinele se întoarseră şi se duseră înapoi în bucătărie. Ea deschise congelatorul, scoase de acolo o compresă instant şi i-o oferi.

— Oamenii folosesc, de regulă, mazăre congelată.

— Astea sunt mai eficiente şi nu presupun atâta risipă.

El se aşeză şi îşi puse compresa pe falcă.

— Ţi se întâmplă des să primeşti pumni în figură?

— Nu. Ţie?

— A trecut ceva de la ultima experienţă de genul ăsta… Am şi uitat cât de tare doare nenorocirea asta. Nu ai, din întâmplare, nişte whisky la îndemână, nu?

Fără să rostească vreun cuvânt, ea se întoarse către un dulap. Scoase de acolo o sticlă de Jameson – Brooks ar fi vrut să-i sărute picioarele, chiar în clipa aceea – şi îi turnă două degete de tărie într-un pahar scund, de sticlă groasă.

— Mulţumesc. Prima înghiţitură îi mai îndulci

puţin starea de spirit. Există ceva ce nu ai la îndemână? se interesă el.

— Lucruri despre care nu simt că mi-ar fi utile.

— Aşa…

— Vrei să-mi spui varianta lungă a poveştii?

— Scumpo, sunt din zona Ozark. Poveştile lungi sunt un stil de viaţă.

— În regulă.

Abigail scoase un al doilea pahar, turnă nişte whisky şi se aşează.

— Dumnezeule, eşti o femeie de-a dreptul relaxantă.

— Nu chiar.

— În momentul ăsta eşti. Şi cu siguranţă am nevoie de asta. Brooks se lăsă pe spate, ignorând înţepăturile de durere, şi luă o înghiţitură de whisky. Aşa… Tyball şi Missy. Pe vremea liceului, ei erau cuplul de aur. Înţelegi ce vreau să spun?

— Erau importanţi în cultura aceea.

— Regele şi regina. El era atletul de primă clasă. Jucător în ofensivă cu mâini magice. Fundaş central cu un braţ ca un glonţ. Ea era şefa echipei de majorele, ispititoare ca un parfe de căpşune. El a intrat la Arkansas State, cu o bursă sportivă, iar ea l-a urmat. Din câte am auzit, au reuşit să strălucească şi acolo. Asta până în anul al III-lea, când el şi-a nenorocit genunchiul în timpul unei partide. S-a ales praful de toate planurile lui de a deveni jucător profesionist. A sfârşit prin a se întoarce acasă. S-au despărţit, apoi s-au combinat

din nou, iar s-au despărţit şi tot aşa. Apoi s-au căsătorit.

Sorbi din nou din whisky. Cu băutura, pastila şi calmul femeii, se simţea deja mai bine.

— O vreme, a fost antrenor de fotbal pentru elevii de liceu. Dar n-a mers. Nu avea chemare pentru asta, bănuiesc. Aşa că a plecat să lucreze în construcţii. Missy, pe de altă parte, a încercat să facă modelling, dar n-a reuşit. Acum lucrează la Flower Pot. Mă gândesc că nu s-au pregătit niciodată pentru eventualitatea că lucrurile nu vor străluci la nesfârşit, aşa că încercarea de a face faţă monotoniei i-a costat scump. Ty a început să plătească preţul ăsta cu Rebel Yell.

— Urlă?”

— Nu, scumpo. E o marcă de whisky – nici pe departe la fel de bun precum cel pe care mi l-ai servit mie. Predecesorul meu în funcţie mi-a povestit despre problema asta. Conducerea sub influenţa alcoolului, bătăile prin baruri, beţiile şi actele de huliganism… asta e…

— Conflictele domestice. Devine violent şi abuziv atunci când bea.

— Exact. În ultimul an, sau cam aşa, a fost mai rău decât oricând.

— Şi de ce n-a fost arestat?

— A fost. Şi până la urmă s-a ales cu un avertisment sau cu muncă în serviciul comunităţii. Missy nu vrea să depună plângere atunci când o altă este şi neagă că s-ar fi întâmplat aşa ceva vreodată. A căzut, a alunecat, a intrat cu capul

într-o uşă…

— Ea îi îngăduie să facă asta.

— Asta-i adevărat. Plus că oamenii închid ochii şi se fac că nu observă. Genul acela de strălucire pe care l-au avut ei ţine multă vreme într-un oraş micuţ ca ăsta. Însă eu am petrecut o vreme departe de casă şi poate de aceea văd totul – şi pe ei – într-o lumină diferită. De vreme ce încercările repetate de a-i convinge să meargă la terapie, la dezalcoolizare, la şedinţe de consiliere au eşuat, am ales o altă cale.

— Şi de-aici ţi se trage lovitura.

— Ai putea să spui şi asta. Când ajutorul meu m-a sunat să-mi spună că o luaseră de la capăt – ceea ce însemna că Ty a venit acasă beat, a lovit-o, iar ea a fugit –, l-am convins pe Ty să iasă afară pe verandă, sub privirile tuturor celor paisprezece vecini care căscau gura la spectacol. Muzica urla, acompaniind distrugerea fiecărui obiect casabil din casă pe care reuşea să pună mâna. Ăsta a fost un avantaj, pentru că nimeni în afară de Ty şi de ajutorul meu nu m-a putut auzi instigându-l pe nenorocitul ăsta beţiv la violenţă, punând la îndoială dimensiunea şi virilitatea penisului său. Dacă nici asta n-ar fi mers, eram pregătit să-i sugerez chiar că nevasta lui imbecilă şi extrem de răbdătoare ar putea găsi mai pe placul ei dimensiunea şi virilitatea penisului meu. Brooks oftă prelung, clătinând din cap. Mă bucur că nu s-a ajuns atât de departe. Mi-a tras una în figură de faţă cu toţi martorii aceia, iar acum meditează la

posibilitatea de a sta la răcoare pentru o infracţiune sau două.

— A fost o strategie foarte bună. Bărbaţii sunt foarte sensibili când vine vorba despre organele lor genitale.

Brooks se înecă puţin cu whisky-ul, apoi îşi trecu mâna peste faţă, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Dumnezeu ştie că suntem. Apoi redeveni serios şi luă o înghiţitură mică. Dumnezeu ştie că suntem aşa.

— Metoda ta n-a fost una convenţională, dar rezultatul a fost cel dorit. Cu toate astea, îţi pare rău şi eşti puţin trist. De ce?

— Ty mi-a fost prieten cândva. Nu am fost noi foarte apropiaţi, nici pe departe, dar a fost prietenul meu. Îmi plăcea de ei şi cred că îmi plăcea să-i văd cum radiau. Îmi pare rău să constat că au decăzut într-atât. Îmi pare rău că eu sunt o parte din motivul pentru care decad.

— Aici greşeşti. Depinde de ei să caute ajutor pentru salvarea căsniciei, dar, atâta vreme cât niciunul dintre ei n-a fost în stare să facă asta, nu-şi vor rezolva niciodată problemele. Ceea ce ai făcut tu îi lasă lui două posibilităţi: închisoarea sau ajutorul specializat. E foarte probabil ca, după ce se trezeşte din beţie şi se vede pus în faţa celor două opţiuni şi a consecinţelor acestora, să aleagă ajutorul. Şi, pentru că ea pare dependentă de el, va alege şi ea aceeaşi variantă. Aş spune, prin urmare, că acţiunile tale se înscriu perfect în

spiritul îndatoririlor pe care ţi le impune postul. Ca, de altfel, şi în parametrii prieteniei.

Brooks puse deoparte paharul cu whisky, fără să fi terminat de băut.

— Îmi spuneam mai devreme că, la dispoziţia pe care o aveam şi cu toate durerile şi problemele mele, ar fi trebuit să mă duc direct acasă. Acum îmi pare extraordinar de bine că n-am făcut-o. Se întinse şi îi prinse mâinile. Lasă-mă să te duc în pat, Abigail.

Ea nu-şi dezlipi ochii de la el.

— Bine.

CAPITOLUL 13

„Bine”.

Rămase uimit de un răspuns atât de suav, de dezarmant – ea îl rostise atât de simplu.

Bine.

Se ridică şi o trase şi pe ea în picioare.

— Poate mi-arăţi şi mie drumul?

— Către dormitor, vrei să spui.

— Da. Cu ce urmează să facem acolo… mă descurc.

Un zâmbet licări în ochii ei şi în colţurile gurii.

— Aş fi dezamăgită dacă n-ar fi aşa.

Continuă să o ţină de mână în timp ce se îndreptară spre sufragerie şi apoi în sus, pe scări.

— Ţinând cont de ceea ce urmează – şi sper că nu-mi pui la îndoială dimensiunile şi virilitatea

–, cum o să facă Bert faţă procesului?

— Este bine antrenat, deci, teoretic, n-o să intervină.

Brooks aruncă o privire înapoi, către câine.

— „Teoretic” e un cuvânt destul de vag. Şi prin „n-o să intervină” înţelegi că n-o să-mi sfâşie beregata?

— N-ar trebui să o facă.

Odată ajunşi la uşa dormitorului, Brooks o întoarse cu faţa către el, miji ochii şi o studie cu atenţie.

— Încerc să-mi dau seama dacă mă iei peste picior.

— Umorul poate atenua stângăcia. Asta dacă există. Nu-mi dau seama. Dar, dacă Bert ar avea impresia că mă răneşti sau că încerci acest lucru, prima lui reacţie ar fi să mă protejeze. Să te oprească. Te-a văzut atingându-mă, iar eu i-am spus că-mi eşti prieten, să se liniştească. El vede că te-am adus aici, sus, fără să fiu constrânsă, şi vede că te ating.

Ea puse o mână pe pieptul lui Brooks, apoi aruncă o privire spre câine şi îi dădu o comandă.

— Ce limbă a fost asta? întrebă Brooks atunci când câinele se duse la un culcuş generos, căruia îi dădu roată de trei ori, după care se aşează cu un oftat adânc.

— Farsi.

— Pe bune? Tu şi Bert vorbiţi farsi?

— Nu foarte bine, dar mă ocup în continuare de asta. I-am spus să se odihnească. Nu vreau să-l

dau afară din cameră. N-ar înţelege.

— În regulă. Ăla din culcuşul lui e un urs de pluş?

— Câinii sunt animale care trăiesc în haită.

— A-ha… Şi haita lui Bert este un ursuleţ de pluş?

— Pe el îl linişteşte. Aş vrea să pregătesc patul.

— Te ajut.

— Nu. Am eu…

— … obiceiurile tale. Bine.

Brooks se plimbă puţin prin cameră, studiind staţia de supraveghere, foarte asemănătoare cu cea de la parter.

— Te surprinde… Abigail împături cuvertura simplă, punând-o pe bancheta tapiţată de la capătul patului. Lucrez în domeniu. Cred cu tărie în ideea de protecţie şi, în plus, mă simt obligată să testez produsele şi sistemele.

— Presupun că este adevărat. Dar asta nu e tot. Brooks se întoarse şi o privi apreciativ atunci când scoase un prezervativ din sertarul noptierei şi îl puse pe măsuţa de lângă pat. Dar nu e nevoie să vorbim despre asta acum, conchise el. Este în regulă dacă îmi pun arma aici, pe birou?

— Da. Să mă dezbrac?

— Nu. Am eu obiceiurile *mele*.

După ce îşi scoase arma şi o puse jos, se duse la ea, îi trecu o mână prin păr, peste obraz, peste umăr.

— Îmi place să descopăr singur ce se află

dedesubt.

O sărută, tatonând, tachinând, în timp ce degetele lui continuată să alunece uşor, pe obraz, pe laterala corpului, pe spate. Uşor şi delicat, pentru că o simţea ezitând, stăpânindu-se.

— Ai mâini pricepute.

— Încă nu le-am pus la treabă acolo unde te interesează pe tine.

— Dar o vei face. Şi mi-ar plăcea să văd cum te descurci, spuse ea, începând să-i descheie nasturii de la cămaşă. Nu porţi uniformă, ca ajutoarele tale, mai zise ea.

— M-am dezobişnuit. Nu prea mi-a mai venit să încep s-o port din nou.

— Îmi place că n-o faci îţi exprimi autoritatea într-o altă manieră. Abigail îi desfăcu uşor cămaşa, punându-şi palmele pe pieptul lui. Eşti într-o formă foarte bună, comentă ea.

— Mulţumesc.

Ridică privirea spre el.

— Şi eu sunt la fel.

— Am observat.

— Sunt foarte puternică pentru conformaţia mea şi am o rezistenţă remarcabilă.

— Eşti extrem de sexy, în cele mai ciudate moduri.

Brooks îi scoase bluza şi o aruncă deoparte.

— Eu…

— Şşşş…

Îi acoperi buzele cu buzele lui şi o săltă pe pat.

Câinele nu scotea niciun sunet, însă Brooks simţi privirea lui fixă, vigilentă, sfredelindu-l în ceafă atunci când se aplecă deasupra lui Abigail.

Pielea ei era catifelată, caldă şi fină, iar muşchii braţelor şi ai umerilor erau încordaţi. Şi, deşi gura ei răspundea cu lăcomie săruturilor lui, privirea ei rămânea la fel de vigilentă ca a câinelui.

— Închide ochii, murmură el, muşcând-o uşor pentru a putea s-o sărute mai adânc.

— Îmi place să privesc, replică ea.

— Închide ochii o clipă şi mulţumeşte-te să simţi.

Brooks aşteptă până când ea se conformă rugăminţii lui, apoi închise el însuşi ochii. După care se afundă puţin mai adânc.

Ea simţea. Terminaţii nervoase, puncte sensibile, ţesuturi – toate deveniseră mai voluptuoase de când închisese ochii. Era un fel de troc pentru control.

Era în siguranţă, se liniştea ea. Era capabilă să o facă. Şi avea nevoie de asta.

— Nu te gândi, spuse Brooks, trecând uşor cu dinţii peste maxilarul ei. Doar simte!

Nu era sigură că ştia cum să nu gândească. Însă păstră liniştea, de vreme ce el părea s-o prefere, şi încercă să-şi lase mintea să se relaxeze.

Altfel. Totul era altfel aici, cu el. Şi-ar fi dorit să analizeze motivele, însă era plăcut să experimenteze şi atât.

„Doar de data asta”, îşi spuse ea.

Se relaxă sub el, doar puţin. Suficient. El îşi trecu buzele de-a lungul uşoarei proeminenţe a sânului ei, de deasupra liniei simple a sutienului, îşi strecură limba pe sub material şi auzi când i se întretăie respiraţia. Aşa că insistă în locul acela, excitând-o, în timp ce mâinile lui continuau să rătăcească pe trupul ei.

Ea întredeschisese una din ferestre, aşa că briza nopţii adia uşor, aducând cu ea miresmele pădurii şi sunetul monoton al pârâului.

Razele lunii licăreau discret.

El îi deschise dintr-o mişcare nasturele de la pantaloni, împingându-i în jos câţiva centimetri, moment în care simţi protuberanţa unei cicatrici micuţe pe osul bazinului.

Începu încet, fără să se pripească – avea nevoie de timp s-o descopere, să-i descopere unghiurile, curbele, adânciturile, parfumul simplu, curat, al pielii, felul în care muşchii abdomenului ei se înfiorau atunci când buzele lui treceau pe acolo.

Răspunsul ei era la fel de simplu – felul în care se dăruia, atingerea ei, ridicarea fluidă a picioarelor şi a şoldurilor, în timp ce el continua să o dezbrace.

Şi apoi…

Ea ţâşni sub el, arcuindu-se; o mişcare bruscă a picioarelor lungi şi ferme, o răsucire a trupului compact şi ajunse deasupra lui. Gura ei puse stăpânire pe a lui, destrămând visul languros al atingerilor lui şi transformând crâmpeiele în

cenuşă. Respiraţia ei deveni aspră atunci când zgârie cu dinţii umărul lui, apoi alunecă în jos, mlădioasă şi letală ca o şerpoaică, pentru a-i ciupi pieptul cu dinţii, în timp ce mâinile ei trăgeau de cureaua pantalonilor.

El se ridică puţin de spate, pentru a-i trage gura înapoi către a lui, pentru a se hrăni din căldura ce radia din ea. Era frenetic acum, frenetic şi lacom.

Ea se arcui de spate, mlădioasă ca o coardă de arc, şi îi lipi obrazul de pieptul ei.

— Am nevoie… Brooks auzi geamătul femeii atunci când se aşeză călare pe el şi începu să se legene până când el îşi înfipse degetele în şoldurile ei, ca să nu explodeze de dorinţă. Am nevoie…

Era o frenezie de forţă şi de mişcare. Prins în furtuna dorinţei ei, se lăsă în voia atingerilor ei nestăpânite, mistuiţi amândoi de pasiune.

„Prea mult şi totuşi nu îndeajuns”, se gândi ea frenetic, simţind cum dorinţa o sfâşie. Trebuia să ia, trebuia să aibă înainte ca această teribilă plăcere să o sfârtece în bucăţi. Trupul lui, atât de puternic, atât de viguros, îi stârnea atâtea dorinţe, iar gura şi mâinile – atâtea senzaţii… Era în puterea lui să-i aducă momentul acela de destindere şi de eliberare.

Cu disperare, ea apucă prezervativul şi îi rupse ambalajul.

— Lasă-mă pe mine, şopti ea, constatând cu uimire că mâinile ei nu erau prea sigure.

Se ridică deasupra lui. În lumina slabă a dormitorului, el îi putea vedea intensitatea privirii, strălucirea pielii. Apoi, îl primi înăuntrul ei. Pentru o clipă, totul se opri în jur. Imagine, sunet, mişcare. Ochii aceia sălbatici rămaseră fixaţi într-ai lui în timp ce trupurile lor se uniră.

„Liniştea dinaintea furtunii”, mai apucă el să-şi spună în sinea lui, înainte ca ea să-l atragă într-un vârtej de nestăpânit.

Îl călărea cu o viteză frenetică, concentrată, de parcă întreaga ei viaţă ar fi depins de asta. El gonea împreună cu ea, cu fiecare zvâcnire din ritmul acela nebun, cu inima bubuindu-i într-o cadenţă exaltată.

Când ea termină, pe jumătate suspinând, pe jumătate ţipând, ochii aceia încântători se închiseră, trupul acela impresionant se încovoie, iar braţele ei se ridicară pentru a se încolăci în jurul capului, într-o imagine a plăcerii absolute, vinovate.

Ochii aceia se deschiseră din nou, brusc, atunci când el o puse jos şi o rostogoli sub el. Gura ei cedă sub asaltul gurii lui, moale şi inflamată, şi astfel fu înăbuşit strigătul de surpriză ce era să-i scape atunci când bărbatul o pătrunse.

De data asta, preluă el frâiele, aducând-o din nou pe culmile plăcerii şi satisfăcându-şi fără milă pofta în timp ce ea se cutremura şi se agăţa de el. Simţi cum orgasmul explodează în ea şi simţi unghiile ei înfigându-se în carnea lui. Abia atunci se lăsă secătuit de propriul lui orgasm.

Avu nevoie de o clipă sau două să îşi dea seama că se prăbuşise peste ea, cu respiraţia întretăiată precum a unui maratonist după ce şi-a adunat ultimele eforturi pentru a plonja dincolo de linia de sosire.

Se rostogoli lângă ea şi rămase întins pe spate, sperând că, dacă avea să facă un atac de cord, ea ştia să-l resusciteze.

Cu ultimele puteri, reuşi să mai scoată o exclamaţie admirativă sinceră.

Privind peste umăr, văzu că Bert rămăsese în culcuşul lui, însă se ridicase şi îi privea fix.

— Nu ştiu dacă dulăul tău este curios sau pur şi simplu invidios, dar poate ar fi bine să-l asiguri că eşti în regulă.

Abigail îi dădu lui Bert comanda să se aşeze. Deşi se conformă, continuă să-şi ţină privirea aţintită spre pat.

— Te simţi bine? întrebă Brooks, când constata că ea nu mai spune nimic.

— Da. Au trecut câteva luni bune de când n-am mai făcut sex. Îmi dau seama că te am cam grăbit…

— Din punctul meu de vedere, aş zice că ne-am sincronizat perfect. Pentru Dumnezeu! Ai un corp fantastic, Abigail. Mai bine de-atât nici că se poate!

— Şi mie îmi place foarte mult trupul tău. Este foarte bine proporţional, cu un tonus muscular excelent.

Cuvintele ei îl amuzară teribil, şi se întoarse

spre ea să o sărute. Zâmbetul lui larg păli însă atunci când privi în ochii aceia. Un bărbat care crescuse alături de o mamă şi de două surori ştia foarte bine când o femeie era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Partida de sex a fost extraordinară. Îţi mulţumesc mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Abigail!

— Mi-e sete, spuse ea repede. Vrei nişte apă?

Brooks îi puse mâna pe braţ atunci când ea dădu să coboare din pat.

— Abigail…

— Lasă-mă o clipă. Am nevoie de puţină apă.

Ieşi din cameră, fără să pună nimic pe ea. Asta îl surprinse, de vreme ce o etichetase drept timidă din punctul ăsta de vedere. Pe de altă parte însă, femeia asta se dovedea o enigmă greu de descifrat.

— Tu cunoşti toate secretele, i se adresă el lui Bert. Păcat însă că nu poţi să vorbeşti…

Deşi avea provizii de apă şi la etaj, Abigail coborî în bucătărie. Chiar simţea nevoia să fie singură pentru o clipă.

Înţelegea că partida de sex şi momentele de după includeau nişte clipe de maximă vulnerabilitate, pentru trup şi pentru minte. Până acum, se mândrise cu puterea ei de a participa pe deplin la acţiune şi, totodată, de aşi recăpăta controlul şi abilităţile în cel mai scurt timp. De fapt, imediat.

De ce era acum atât de tulburată şi… Nu era prea sigură de ceea ce simţea în aceste momente. Putea fi din cauză că pe Brooks îl cunoscuse într-o manieră mai intimă în comparaţie cu cei pe care şi-i alesese în trecut ca parteneri de sex. Singurul lucru de care era absolut sigură era că experienţa aceasta era cu totul diferită de tot ce experimentase până acum.

Oare ce anume o făcea să plângă? Dacă ar fi fost singură, s-ar fi ghemuit în aşternuturi şi ar fi plâns până ar fi alungat acest sentiment inexplicabil.

Nu se purta raţional şi nici inteligent. Partida fusese una extrem de reuşită. Şi lui îi făcuse plăcere. Lui Abigail îi plăcea compania lui, şi poate tocmai ăsta era un motiv de îngrijorare. Însă era *al naibii* de sătulă să-şi tot facă atâtea griji.

— Atâta ştiu şi eu să fac, îşi spuse ea, după care scoase două sticle de apă rece din frigider.

Se frământă cu gândul ăsta până ajunse din nou sus, acolo unde Brooks stătea aşezat în patul ei, privind-o.

— Nu ştiu cum să mă comport acum, izbucni ea. Uite! mai spuse, întinzându-i sticla de apă.

— Încerci să ajungi la un standard anume?

— Unul firesc.

— Unul firesc… Brooks dădu din cap aprobator, desfăcu dopul sticlei şi luă câteva înghiţituri zdravene. Bun, aici te pot ajuta. Treci înapoi în pat.

— Mi-ar plăcea să facem sex din nou, dar…

— Vrei să-ţi arăt ce-nseamnă firesc?

— Da.

— Atunci treci înapoi în pat.

— Bine.

Se întinse alături de el, încercând să nu devină ţeapănă atunci când Brooks o trase către el. Însă, în loc să înceapă o nouă partidă de sex, bărbatul o înveli şi o aşeză în aşa fel încât capul ei să se odihnească pe umărul lui, iar trupul ei să se ghemuiască alături de al lui.

— Asta e destul de firesc, după standardele mele. Sau ar fi, dacă te-ai relaxa.

— E plăcut…

Citea cărţi şi se uita la filme. Ştia că se practică şi această metodă. Dar ea n-o testase niciodată până atunci. Pentru că nu-şi dorise niciodată.

— E confortabil. Iar trupul tău e cald…

— După toată căldura pe care am emanat-o împreună, nici nu cred că o să mă răcesc până nu voi fi mort de-o săptămână!

— E o glumă bună. Şi un compliment, totodată. Deci: Ha, ha, ha! Mulţumesc, spuse ea, ridicând capul să-l privească şi zâmbindu-i.

— Ei, iată că poţi să fii din nou nostimă! îi luă mâna şi i-o puse în dreptul inimii lui. Iar eu nici nu mă simt în stare să râd deocamdată. M-ai secătuit, Abigail. Iar ăsta e un alt compliment, adăugă el, văzând că ea nu răspunde.

— Trebuie să mă gândesc şi eu la un compliment pentru tine.

— Mă rog, dacă trebuie să te gândeşti…

— Nu asta voiam să spun… Ridică din nou privirea, surprinsă de felul în care fuseseră interpretate vorbele ei, şi zări licărul din ochii lui. Mă necăjeşti…

— Vezi tu, pe scala firescului meu, cam asta e partea în care ne spunem unul altuia cât de grozavi am fost. Mai ales tu îmi spui mie…

— … pentru că orgoliul unui bărbat este deseori corelat cu performanţele lui sexuale.

— E şi asta o modalitate de a privi lucrurile. Nu degeaba au apărut clişee precum „l-am văzut pe Dumnezeu” sau „am simţit că s-a mişcat Pământul din loc”.

— Pământul e într-o continuă mişcare, aşa că ăsta nu e un compliment potrivit. Unul mai bun ar fi acela că s-a oprit Pământul în loc, cu toate că asta ar fi imposibil. Iar dacă s-ar întâmpla totuşi, ar fi un dezastru.

— Eu tot o să-l iau drept compliment.

Mâna lui urca şi cobora încet pe spatele ei, cam în felul în care ea îl mângâia uneori pe Bert. Nici nu era de mirare că animalului îi plăcea aşa mult. Bătăile inimii ei intrară în ritmul normal, iar trupul ei se destinse în totalitate.

Firescul, constată gândi ea, era într-adevăr minunat, aşa cum şi-l imaginase întotdeauna.

— Spune-mi un lucru, începu el. Un singur lucru despre tine. Nu trebuie neapărat să fie ceva important, adăugă el, simţind încordarea ei bruscă. Nu trebuie neapărat să fie un secret.

Orice. Cum ar fi, de exemplu, culoarea ta preferată.

— Nu am una anume, pentru că sunt prea multe. Asta dacă nu te referi cumva la culorile primare.

— Bun… Treaba cu culorile e prea complicată… Când erai mică, ce-ţi doreai să devii? Uite, îţi spun eu primul. Eu voiam să devin Wolverine.

— Voiai să devii un polifag”? Foarte ciudat…

— Nu un polifag. Ci chiar Wolverine – din *X-Men*.

— Aaa… Ştiu despre cine e vorba. Supereroul mutant din romanele şi filmele fantastice.

— Exact!

— Dar cum ai fi putut fi el, când el deja exista şi, în plus, existenţa lui este una fictivă?

— Aveam zece ani, Abigail.

— A…

— La tine cum a fost?

— Eu se presupunea că o să devin doctoriţă.

— Se presupunea? Brooks aşteptă o clipă. Nu voiai să devii doctoriţă…

— Nu.

— În cazul ăsta, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce îţi doreai *tu* să devii?

— Se presupunea că o să devin doctoriţă, iar eu consideram că asta trebuia să devin, prin urmare, atunci când aveam zece ani, nu mă gândeam să fiu altceva. Nu e un răspuns potrivit. Al tău a fost mai bun.

— Ăsta nu e un concurs. În orice caz, tu poţi fi Storm. E o tipă bună rău.

— Adică personajul interpretat de Halle Berry în film. E foarte frumoasă.

Ea controlează schimbările vremii. Dar Wolverine nu face sex cu ea. El simte ceva faţă de Jane, doctoriţa, iar aceasta, la rândul ei, oscilează între sentimentele pentru Cyclops şi Wolverine.

— Văd că eşti familiarizată cu dinamica relaţiilor din *X-Men*.

— Am văzut filmul.

— De câte ori?

— O singură dată, acum câţiva ani. Mi s-a părut interesant faptul că Wolverine nu-şi aminteşte trecutul său, iar instinctele protectoare pe care le simte pentru fata aia, Rogue, împotriva voinţei lui, adaugă dimensiune întregii poveşti. Este un personaj numai bun pentru a fi imitat de un băieţel. Scenariştii au creat un teren foarte dificil pentru Rogue, deoarece mutaţia suferită de ea nu-i permite să intre fără riscuri în contact direct cu o altă persoană. Scena de la început, dintre ea şi prietenul ei, e foarte tristă.

— Pentru cineva care a văzut filmul doar o dată, îţi aminteşti foarte multe detalii.

— Am o memorie eidetică. Uneori mi se întâmplă să citesc sau să mă uit la un film a doua sau chiar a treia oară, dar asta nu pentru că nu mi-aş aminti subiectul.

Brooks îşi schimbă poziţia, ca s-o privească mai bine.

— Vezi? Tocmai mi-ai spus ceva despre tine. Deci ai totul stocat aici, sus. O bătu uşor, la tâmplă. Cum se face că nu ai capul mult mai mare?

Ea începu să râdă, după care se opri, nesigură.

— Asta a fost o glumă?

— Da… El îi dădu părul la o parte de pe obraz şi o atinse cu buzele acolo. Ai făcut vreodată clătite? o întrebă.

— Da.

— Perfect! Asta înseamnă că îţi aminteşti cum se fac.

— Ţi-e foame? Vrei clătite?

— Mâine-dimineaţă.

Îşi trecu mâinile peste trupul ei, ciupindu-i uşor sfârcurile.

— Vrei să rămâi aici, să dormi aici, în noaptea asta?

— Cum altfel aş putea primi clătitele alea pe care mi le faci?

— Eu nu dorm cu nimeni. N-am dormit niciodată cu un bărbat.

Mâinile lui ezitară pentru o fracţiune de secundă, după care continuară să alunece pe pielea ei.

— În cazul ăsta, înseamnă că nu ştii dacă sforăi sau nu.

— Eu nu sforăi!

— O să-ţi spun eu.

Erau atât de multe motive pentru care nu

putea – nu trebuia – să permită acest lucru.

Dar el începuse să o sărute din nou, să o atingă din nou, să îi tulbure din nou simţurile.

Avea să-l refuze. După.

Se trezi chiar înainte de ivirea zorilor, dar rămase întinsă în pat, nemişcată. Îl auzea respirând – încet, regulat. Era un sunet diferit, mai slab decât cel al lui Bert. Bert sforăia. Un picuţ.

Adormise – mai precis picase în mrejele somnului – după ce făcuseră sex a doua oară. Nu-i spusese să plece, deşi avusese această intenţie. Nu verificase nicio clipă casa şi monitoarele înainte de culcare. Nu-şi pusese arma pe noptieră, la îndemână.

Pur şi simplu, regăsise acea poziţie confortabilă, firească, şi, nu se ştie cum, o furase somnul în timp ce el îi vorbea.

Nu doar că era o dovadă de lipsă de maniere, conchise ea, dar era de-a dreptul înspăimântător. Cum putuse oare să lase atât de tare garda jos în prezenţa lui? în prezenţa oricui, de altfel?

Şi-acum ce să facă? Avea o rutină a ei, una care nu includea un musafir rămas peste noapte.

Trebuia să-l scoată afară pe Bert, să-i dea să mănânce, să verifice monitoarele, e-mailul de serviciu şi mesajele telefonice.

Şi-acum ce să facă?

„Probabil, clătite”, se gândi.

Când se strecură jos din pat, respiraţia câinelui îşi schimbă ritmul. Îi văzu ochii

deschizându-se în semiîntuneric, iar coada începu să se mişte cu bufnituri surde, conform ritualului de dimineaţă.

Îi şopti comanda de ieşire în germană, în timp ce îşi trase capotul pe ea, iar Bert se întinse. Împreună, ieşiră din cameră în linişte şi coborâră la parter.

Când uşa se închise, Brooks deschise ochii şi zâmbi. Ar fi trebuit să-şi imagineze că Abigail e genul care se trezeşte devreme. Pe el nu l-ar fi deranjat să mai doarmă vreo oră, însă, având în vedere situaţia de ansamblu, putea să se dea jos din pat.

Şi poate reuşea s-o convingă să revină în pat după ce-şi scotea câinele la plimbarea de dimineaţă. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre baie. Din obişnuinţă, în clipa în care îşi goli vezica, se gândi la cafea. Apoi, îşi trecu limba peste dinţi.

Nu i se părea tocmai în regulă să-şi bage nasul prin lucrurile ei, ca să vadă dacă avea o periuţă de rezervă, însă consideră că nu era nicio problemă dacă încearcă să găsească un strop de pastă de dinţi.

Deschise sertarul dulăpiorului de toaletă şi văzu acolo tubul de Crest şi pistolul Sig.

Cine dracu’ îşi ţinea arma semiautomată lângă aţa dentară şi tubul de pastă de dinţi? Plus că arma era complet încărcată, remarcă el atunci când făcu verificările de rigoare.

Abigail îi dezvăluise ceva despre ea noaptea trecută, îşi aminti el. Acum, nu trebuia decât s-o

convingă să-i spună mai multe.

Îşi frecă dinţii cu pastă întinsă cu degetul, după care se întoarse în dormitor, după pantaloni. Când coborî, simţi miros de cafea proaspătă şi auzi zgomotul nedesluşit al ştirilor de dimineaţă.

Ea stătea în picioare, în dreptul hiatului de bucătărie, amestecând conţinutul unui bol albastru-închis, în care el spera să fie aluat pentru clătite.

— ’neaţa.

— Bună dimineaţa. Am făcut cafea.

— I-am simţit mirosul prin somn. Să ştii că nu sforăi.

— Doar ţi-am spus că eu…

Se întrerupse atunci când buzele lui le atinseră pe ale ei.

— Am vrut să mă asigur, spuse el, luând una din cănile pe care le pregătise ea. Am împrumutat un strop de pastă de dinţi, o anunţă el, după care turnă cafea în cele două căni, aşteptând ca ea să-i întâlnească privirea. Vrei să-mi spui şi mie de ce ţii un Sig în sertarul cu pasta de dinţi?

— Nu. Am permis.

— Ştiu, am verificat. Ai chiar mai multe. Ai nişte zahăr? A, da, am găsit. Vârî linguriţa pe care ea o aşezase lângă cană în bolul cu zahăr şi adăugă în cafeaua lui două porţii generoase. Să ştii că aş putea să continui cu verificările… Una, alta… Mă pricep la săpături. Dar n-o voi face. Nu mai verific nimic fără să te anunţ mai întâi.

— N-o să mai verifici atâta timp cât fac sex cu

tine.

Privirea lui Brooks aruncă două scântei verzi cu nuanţe de aur topit atunci când el lăsă cana jos.

— Nu ne insulta pe amândoi. N-o să te verific pentru că nu vreau să mă ascund de tine, pentru că suntem… ceea ce suntem în momentul ăsta. Mi-ar plăcea să mă culc cu tine din nou, dar asta nu e o condiţie. Vreau să te văd în continuare, pentru că ne simţim bine unul în compania altuia, în pat şi în afara lui. Am dreptate?

— Da.

— Nu-mi place să mint. Nu spun că n-am făcut-o şi n-am s-o mai fac în meseria mea. Însă, dincolo de viaţa mea profesională, nu mint. N-am să te mint, Abigail. Iar să fac verificări fără ca tu să ştii mi se pare tot un fel de minciună.

— De ce te-aş crede?

— E la latitudinea ta. Eu nu pot decât să-ţi spun. Asta e o cafea al naibii de bună – şi nu pentru că n-am fost nevoit să mi-o fac singur. Clătite?

— Da.

— Acum pari şi mai frumoasă decât erai cu zece secunde mai devreme. O să găsesc cumva o altă armă dacă vreau să scot farfuriile ca să pun masa?

— Da.

— Eşti cea mai interesantă femeie din câte cunosc.

Brooks deschise servanta de unde o văzuse pe Abigail scoţând farfuriile pentru pizza.

— Am crezut că o să te opreşti.

— Să mă opresc din ce anume?

— Odată ce am făcut sex, mă gândeam că n-o să mai vrei să fii aici şi no să-ţi mai pui atâtea întrebări.

Bărbatul deschise sertarul cu tacâmuri şi observă Glockul.

— Probabil că ai uitat, dar Pământul s-a oprit în loc… Brooks puse tacâmurile pe masă, în timp ce Abigail turna aluat în tigaie. Nu e doar sex, Abigail, spuse el. Ar fi mai simplu dacă ar fi aşa. Însă e… ceva aparte. Deocamdată nu ştiu despre ce naiba e vorba, însă e ceva aparte. Aşa că vom continua să explorăm, să vedem ce se întâmplă…

— Nu ştiu cum *să fac* asta. Ţi-am mai spus.

El ridică din nou cana cu cafea şi se duse la ea s-o sărute pe obraz.

— Mie mi se pare că te descurci foarte bine. Unde este siropul?

U Sensul substantivului comun englezesc *wolverine* (n.tr.)

ABIGAIL

Ce este caracterul, altceva decât determinarea creată de un incident?

Ce este incidentul, altceva decât ilustrarea caracterului?

HENRY JAMES

CAPITOLUL 14

Trezirea alături de Brooks, pregătirea micului

dejun, simplul fapt că trebuise să facă faţă unei schimbări majore în rutina ei zilnică o scoaseră pe Abigail complet din ritm. El zăbovise îndelung la micul dejun. Părea să aibă întotdeauna un subiect de discuţie, iar efortul de a ţine pasul cu el îi tulburase gândurile. Până la plecarea lui, era cu mai bine de o oră în urmă cu programul zilei, asta fără să mai pună la socoteală şi timpul irosit în noaptea precedentă.

Acum, în loc să ajungă la piaţă imediat după deschidere, trebuia să-şi termine cercetările şi documentarea cu privire la operaţiunea Volkovilor de spălare a banilor, pe firul Chicago-Atlantic City. Dacă nu trimitea informaţiile legăturii ei din FBI în următoarele două zile, federalii aveau să rateze marea afacere a lunii.

Toate lucrurile astea cereau timp, îşi dădu ea seama când se apucă de lucru. Timp pentru a strânge informaţii, pentru a le decripta, pentru a le corela şi, mai apoi, pentru a le trimite. Informaţiile ei trebuiau să fie curate şi extrem de precise.

Şi poate de data asta găsea ceva care să-l incrimineze pe Ilia. Poate de data asta avea să plătească. Sau măcar, la fel ca înainte, avea să-i cauzeze probleme, frustrări, să-l facă să piardă bani şi oameni de încredere.

În fanteziile ei, Abigail reuşea să-i aducă pe Volkovi la sapă de lemn, să-i demaşte, să-i jupoaie de bani. Korotki, Ilia – toţi – îşi petreceau tot restul vieţii în închisoare. Keegan şi Cosgrove

erau, la rândul lor, demascaţi, aruncaţi în dizgraţie şi condamnaţi.

Iar atunci când chiar le dădea frâu liber fanteziilor ei, cu toţii aflau, într-un fel sau altul, că ea îi făcuse să plătească.

Şi totuşi, nu era suficient. Nimic nu avea să schimbe vreodată faptul că Julie murise la opsprezece ani, iar John şi Terry fuseseră asasinaţi în vreme ce încercau să o apere pe ea.

Era mai bine să fie realistă şi să facă tot ce-i stătea în putinţă, ori de câte ori era posibil, pentru a le distruge puţin câte puţin profiturile, afacerile, echilibrul.

Lucră până la amiază, când, în sfârşit, se declară mulţumită. Era mai bine să facă o pauză de o oră sau două, decise ea, după care să revină, cu forţe proaspete, pentru o nouă verificare a datelor înainte de a le trimite mai departe.

Pentru moment, avea să se ocupe de cumpărături, chiar dacă nu era deloc ora potrivită pentru asta. Apoi, avea să se întoarcă acasă şi să-l scoată pe Bert la nişte exerciţii şi o lecţie de dresaj.

După aceea, urma să-şi verifice datele şi să-şi programeze seria de mesaje către adresa de e-mail a persoanei ei de contact. Apoi, avea să se supună ea însăşi unui antrenament extenuant, pentru că ştia că-şi va dori genul acela de refulare fizică după ce-şi va fi, dus misiunea la bun sfârşit.

Şi, pentru că tot îi rămânea seara liberă, avea să lucreze vreo câteva ore la virusul pe care

începuse să-l dezvolte în urmă cu optsprezece luni.

Îşi schimbă arma, legându-şi la brâu Glockul – o armă mai compactă – şi acoperindu-l cu un hanorac. În curând, temperaturile aveau să crească prea mult pentru a mai permite purtarea unei jachete şi va trebui să folosească un toc de armă la gleznă.

În timp ce verifica şi reseta sistemul de alarmă şi îi dădu lui Bert drumul afară pentru a sta de pază, se gândi să-şi cumpere o armă nouă. Pe seară putea să se delecteze cu un studiu de piaţă în acest scop.

Ideea o relaxă, şi admise că era plăcut să conducă spre oraş în lumina soarelui de amiază, să privească felul în care razele se jucau prin frunzişul delicat, care se desfăcea timid.

Zări în treacăt covorul delicat de colţişor, galbenul îndrăzneţ al crinului sălbatic captând stropii de soare ce cădeau de-a lungul malului pârâului, chiar înainte ca apa să se rostogolească rapid la vale, peste pietre. Printre frunzele acelea verzi şi plăpânde, prunele sălbatice adăugau culoare şi dramatism.

Totul părea atât de proaspăt, de nou şi plin de speranţă. Primăvara renâştea, oferind un nou început întregului ciclu. Era prima primăvară pe care o petrecea în întregime în acest loc nou, locul pe care şi-l dorise atât de mult drept casă.

Doisprezece ani. Oare nu era suficient? Oare putea fi acesta locul în care să rămână? în care să-

şi planteze grădina şi s-o îngrijească, s-o privească crescând şi să-i culeagă roadele? în care să-şi facă treaba, să-şi plătească datoriile – şi, pur şi simplu, să trăiască?

Cum ar putea s-o găsească aici, printre dealurile astea, în liniştea asta deplină? Cum ar putea ei vreodată să facă legătura între Abigail Lowery şi adolescenta aceea care fusese atât de naivă, atât de neglijentă şi care devenise o ţintă atât de uşoară?

Atâta vreme cât rămânea pregătită, vigilentă, cât nu ieşea în evidenţă cu nimic – şi reuşea să fie de-a dreptul invizibilă putea să aibă propriul cămin şi propria viaţă.

Să rămână în siguranţă. Atâta vreme cât reuşea să rămână în siguranţă, putea să continue să-i distrugă pe Volkovi fărâmă cu fărâmă şi să-şi plătească datoria.

Îi plăcea foarte mult oraşul ăsta, îşi aminti ea în timp ce viră spre Shop Street. Adora străzile cochete şi magazinele aglomerate, culoarea pe care le-o dădeau ghivecele şi butoiaşele cu narcise bătute de soare şi lalelele multicolore. Turiştii adăugau mai multă viaţă peisajului – străini aflaţi în trecere pe-acolo. Unii dintre ei cel mai probabil reveneau pentru o altă vacanţă sau într-o scurtă vizită. Însă reveneau pentru linişte, pentru peisaj, pentru drumeţii, pentru tradiţiile şi meşteşugurile locale. Nu pentru cluburi de noapte sau distracţii urbane, genul de divertisment care îi atrăgea pe bărbaţii ca Ilia.

Continua să creadă cu tărie că nu avea să-l vadă niciodată – pe el sau pe altcineva din anturajul lui – plimbându-se pe străzile de aici, pescuind în râurile acestea, făcând drumeţii pe dealuri.

Şi nu avea nicio îndoială că, în caz că cineva din poliţia judiciară, de la FBI sau chiar de la Poliţia din Chicago ajungea în vizită prin aceste locuri, ea nu avea să fie recunoscută. Era departe de locurile acelea, era cu doisprezece ani mai matură, iar părul ei avea o altă culoare şi o altă coafură.

Dacă ar fi căutat cu atenţie, ar fi putut s-o găsească. Însă nu aveau niciun motiv s-o caute pe Elizabeth Fitch aici, în frumosul oraş turistic de la poalele munţilor Ozark.

Dacă totuşi venea şi ziua aceea, ştia cum să fugă, cum să-şi schimbe înfăţişarea, cum să-şi piardă urma într-un alt loc.

Dar asta nu avea să se întâmple astăzi, îşi promise ea, în timp ce parca lângă piaţă. Şi fiecare zi în care nu se întâmpla nimic era o binecuvântare.

Coborî din maşină şi apăsă pe butonul de blocare a uşilor. Chiar în clipa în care auzi ţăcănitul încuietorii, îl văzu pe Brooks traversând strada şi venind către ea.

Nu ştiu cum să-şi stăpânească pulsul crescut dintr-odată şi uşoara zbatere a unui… ceva în stomacul ei. Chiar şi atunci când mergea, el dădea senzaţia că avea tot timpul din lume la dispoziţie,

constată ea, dar, cu toate acestea, reuşea să parcurgă distanţele rapid. Ajunsese lângă ea înainte ca ea să decidă ce să spună sau să facă.

— Asta ori e o sincronizare foarte bună, ori e un noroc chior.

Bărbatul îi luă mâna – întotdeauna găsea un pretext să o atingă – şi o învălui pe Abigail cu zâmbetul lui.

— Mă duc la piaţă.

— Mda, mi-am imaginat. Mai întâi, fă câţiva paşi cu mine. Eşti exact ceea ce-mi trebuie.

— Pentru ce?

— În general, să spunem. Am avut o dimineaţă grea şi încă n-am reuşit să-mi revin pe deplin.

— Am nevoie de provizii.

— Ai ceva programat pentru mai târziu?

— Programat? Oamenii din jur se uitau la ei. Abigail simţea privirile lor în ceafă. Nu, răspunse ea.

— Perfect. Hai să mergem către parc. Îmi iau o jumătate de oră liberă. Nu obişnuieşti să ieşi la cumpărături atât de târziu.

— Prefer dimineţile.

Dar trebuia să varieze mai mult programul, constată ea. Rutina nu trebuia să iasă în evidenţă.

— Ai făcut ceva interesant în dimineaţa asta?

Începuseră să se plimbe, iar el continua să o ţină de mână. Cum ar fi trebuit să reacţioneze ea în situaţia asta?

— Iartă-mă, ce-ai spus?

— În dimineaţa asta… Ai făcut ceva interesant?

Se gândi la spălarea de bani, la mafia rusească, la FBI…

— Nu neapărat.

— Acum e rândul tău să întrebi dacă am făcut ceva interesant.

— A, am înţeles. Ai făcut?

— Am petrecut o bună parte a dimineţii suportând ţipetele şi predicile unora. Cum era de aşteptat, Missy a venit la secţie pretinzând că se împiedicase şi a vrut să-l eliberez pe Ty. N-a fost deloc mulţumită când a aflat care sunt acuzaţiile împotriva lui şi consecinţele acestora. Acum, că şi-a revenit din beţie, Ty gestionează mai bine situaţia decât ea.

Când Brooks ridică mâna să-i facă un semn cuiva de peste stradă, Abigail îşi stăpâni cu greu un fior.

Asta *nu* însemna să fie invizibilă.

— După ce a terminat de ţipat la mine, îşi continuă Brooks povestea, a plâns o grămadă. Când i-am lăsat să discute unul cu celălalt, au plâns amândoi o grămadă. După aceea, a găsit un avocat pe care l-a târât la secţie – unul care a fost un nimeni toată viaţa lui. Aici au început predicile. El e de părere că-mi depăşesc autoritatea fiindcă-i propun varianta reabilitării şi consilierii în locul unui proces şi, eventual, a detenţiei.

— Adevărul e că nu e de competenţa ta să negociezi o pedeapsă.

— Amândoi aveţi dreptate, aşa că l-am informat pe insignifiantul ăla că n-am nimic împotrivă. Ty poate să rămână acolo unde e până ne prezentăm în faţa instanţei, până stabilim o audiere pentru eliberarea pe cauţiune şi aşa mai departe. Şi i-am mai spus că ar putea să petreacă următorii câţiva ani după gratii. Ce mai faceţi, doamnă Harris? îi strigă el unei femei minione care turna apă într-un ghiveci cu flori mixte, în faţă la Read More Books.

— Binişor, Brooks. Tu?

— Nu mă plâng. Ce spuneam? o întrebă el pe Abigail.

Continuând să păşească pe trotuar, de mână cu Brooks, Abigail simţi privirile femeii studiind-o.

— L-ai spus avocatului insignifiant că Ty riscă să-şi petreacă următorii câţiva ani după gratii. Acum chiar trebuie să…

— Exact. Şi, în momentul ăla, Missy şi Ty au început să urle unul la altul. Eu, unul, nu-i înţeleg pe oamenii care rămân împreună deşi au atâta ură şi dispreţ faţă de celălalt încât să-şi arunce atâtea insulte… însă Ty s-a ambalat suficient de tare cât să se întoarcă împotriva mea, jurând că va termina ce a început aseară şi că o să-mi rupă oasele.

— Toată scena asta pare incredibilă şi deranjantă.

— De acord cu tine. Promisiunea lui Ty n-a fost pe placul avocatului, care a văzut cum se-alege praful de pledoaria lui vizând diminuarea capacităţii sau mai ştiu eu ce dracu’ punea la cale.

Şi a fost încă şi mai nemulţumit când Ty a scos mâna printre gratii şi l-a apucat de gât. Bună, Caliope. Arată grozav trandafirii ăia.

O femeie care purta o fustă lungă şi colorată, o pălărie imensă de paie şi mănuşi de grădinărit înflorate îi făcu un semn cu mâna de la ea din curte.

— Ştiam că asta ai să spui.

Brooks râse.

— Fiica Almei. E medium.

Abigail dădu să-i explice că era greu de crezut că doamna aceea cu minunatele ei tufe de trandafiri avea abilităţi paranormale, însă Brooks îşi reluase deja firul poveştii.

— Recunosc că reflexele mele or fi fost puţin cam încete atunci când i-am despărţit, din cauza tuturor ţipetelor şi a predicilor.

Abigail se simţea puţin cam ameţită, însă reuşea să-l urmărească.

— L-ai lăsat pe prizonierul tău să se repeadă la gâtul avocatului lui, ba chiar ai simţit satisfacţie, pentru că, altminteri, ţi-ar fi plăcut să-l sugrumi cu mâna ta.

Brooks îi balansă braţul şi îi zâmbi larg.

— Cu toate că nu mă pune într-o lumină prea bună, cam ăsta e adevărul. Insignifiantul şi-a dat demisia pe loc, iar sentimentele lui Ty – exprimate din toţi rărunchii în momentul în care sus-numitul şi-a anunţat retragerea – erau, de fapt, sugestii ale unei autosatisfaceri căreia nu cred că insignifiantul i-ar putea face faţă. Missy a fugit

după avocat, ţipând şi suspinând. Ei, şi ca rezultat al întregii melodrame şi nenorociri, îmi acord o jumătate de oră liberă, alături de o femeie frumoasă.

— Presupun că există oameni care au impresia că regulile sau legile n-ar trebui să se aplice în situaţia lor pentru că sunt prea săraci sau prea bogaţi, pentru că sunt necăjiţi, bolnavi sau fiindcă se căiesc. Sau mai ştiu eu ce altă justificare se potriveşte cel mai bine cu firea lor şi cu situaţia.

— Nu pot să te contrazic.

— Însă instanţa acceptă adesea astfel de atitudini şi ajunge să facă înţelegeri cu cei care au încălcat regulile şi legea doar din aceste motive.

— Nici aici nu pot să te contrazic, însă legea şi sistemul trebuie să mai şi respire.

— Nu înţeleg.

— Legea are nevoie de spaţiu să se desfăşoare, de flexibilitate, pentru a lua în calcul factorul uman, circumstanţele. La auzul unui claxon, Brooks întoarse privirea spre stradă şi îi făcu semn cu mâna unui bărbat cu o barbă mare şi neagră, care conducea o furgonetă ruginită. Uite, de pildă, omul care fură o bucată de pâine – continuă el imperturbabil – pentru că este flămând şi disperat n-ar trebui tratat la fel ca unul care fură o pâine în ideea de a o vinde pentru profit.

— Tot ce se poate. Însă, dacă legea ar fi mai consecventă, cei care fură în ideea de a scoate un profit ar avea mai puţine ocazii de a repeta fapta.

Brooks îi zâmbi din nou, într-un fel care o făcu să se întrebe dacă remarca ei fusese una fascinantă sau naivă.

— Te-ai gândit vreodată să devii poliţistă?

— Nu neapărat. Acum chiar ar trebui să mă întorc şi…

— Brooks! Ia vino cu fata aia încoa!

Cu o tresărire, Abigail se întoarse şi privi cu uimire la casa cu dragoni, sirene şi zâne. Şi o văzu pe mama lui Brooks coborând de pe o schelă. Purta o salopetă stropită cu vopsea şi nişte bascheţi tot aşa. Un batic de un roşu aprins îi acoperea părul.

În clipa în care femeia puse piciorul pe sol, căţeluşul care începuse să latre şi să ţopăie la auzul vocii ei făcu un salt atât de înalt, încât se dădu peste cap în aer, înainte de a cădea de-a dura.

Femeia râse şi îl ridică în braţe, scoţându-i lesa.

— Haide! strigă ea din nou. Vino să i-o prezinţi pe Abigail frăţiorului tău mai mic.

— … Şi fiului ei preferat în momentul acesta, îi spuse Brooks lui Abigail. Hai să-i salutăm.

— Ar trebui să mă întorc la piaţă.

— Crezi că n-am suportat destule ţipete şi predici pentru o singură zi? întrebă Brooks, aruncându-i lui Abigail o privire jalnică, îndurerată. Te implor, fie-ţi milă!

Nu putea fi invizibilă dacă oamenii o remarcau; şi era chiar mai rău dacă devenea

evident că îşi dorea să nu fie văzută. Cu toate că ar fi vrut ca Brooks să-i dea drumul la mână – părea o apropiere prea intimă –, parcurse scurta distanţă până la curtea a ceea ce ea considera a fi o casă magică.

— Chiar speram că vei trece pe aici într-o vizită, îi spuse Sunny lui Abigail.

— De fapt, eu…

— Am convins-o să meargă la o mică plimbare înainte de a-şi face piaţa.

— N-are niciun rost să iroseşti o zi ca asta în casă. Ţi-l prezint pe Platon.

— E foarte frumuşel.

— Şi un ştrengar în toată regula. Îl ador pe ştrengarul ăsta! spuse Sunny, frecându-şi nasul de blana căţeluşului şi apoi de obrazul lui Brooks. Unde mai pui că este şi deştept!

— Eu sau câinele?

Sunny râse şi îl bătu uşor pe Brooks pe obraz.

— Amândoi! Ăsta se aşază când i se spune, însă deocamdată nu stă locului. Uite: Platon, acum şezi!

Sunny puse căţeluşul jos şi îl apăsă cu o mână pe şezut, în timp ce cu mâna liberă căută în buzunar, de unde scoase o delicatesă pentru căţei.

— Şezi! Aşa, bravo! Eşti un geniu! îl lăudă Sunny pe micul animăluţ, lăsându-l să înfulece delicatesa atunci când funduleţul lui atinse iarba.

Două secunde mai târziu, se ridică şi începu să se agite şi să dea din coadă, după care zgârie cu lăbuţele gambele lui Abigail.

— Mai avem de lucru la capitolul maniere…

— Deocamdată nu-i decât un copilaş… Neputând să mai reziste, Abigail se aplecă spre el, zâmbind atunci când Platon încercă să se urce pe genunchii ei şi râzând de-a dreptul când acesta făcu un salt şi începu să o lingă. Are ochi foarte jucăuşi, constată ea. Îi închise gura cu blândeţe, atunci când animăluţul încercă să apuce cu dinţii şi să molfăie. Acum nu facem aşa. Da, eşti foarte drăguţ şi jucăuş.

Ca şi cum ar fi fost impresionat de complimentul ei, căţeluşul se lăsă în jos şi se rostogoli cu burtica la vedere.

— Şi n-are gusturi proaste! remarcă Sunny, atunci când Abigail îl mângâie pe Platon pe burtică. Niciunul din băieţii mei n-are gusturi proaste. Şi tu ai o privire veselă astăzi, Abigail.

— Îmi plac câinii. Abigail privi spre casă, pentru a schimba subiectul.

Casa ta e foarte colorată şi interesantă. Cred că îţi aduce o oarecare satisfacţie faptul că-ţi împărtăşeşti arta cu toţi cei care trec prin zonă.

— E un hobby care mă ţine pe lângă casă şi departe de belele. În cea mai mare parte a timpului.

— E minunat. Mi-a plăcut să văd ce ai făcut şi ce continui să faci de când m-am mutat eu aici. Îmi place că nu are logică.

Când Sunny începu să râdă, Abigail simţi că o trec toate transpiraţiile.

— Nu m-am exprimat corect. Voiam să spun

că…

— Ştiu exact ce vrei să spui, şi ai dreptate. Şi mie îmi place chestia asta. Hai, intraţi. Am făcut nişte ceai de piersici de dimineaţă şi am şi nişte fursecuri de-alea cu ghimbir şi glazură de lămâie care îţi plac, Brooks.

— Nu mi-ar prinde rău un fursec, admise Brooks şi se aplecă pentru a trece uşor cu mâna peste părul lui Abigail.

— Mulţumesc foarte mult, dar eu trebuie să merg la piaţă, apoi să mă duc şi eu acasă, la câinele meu. Abigail se ridică iute cu tot cu căţeluş şi îi înmână lui Sunny trupşorul acela agitat. Mi-a făcut plăcere să te revăd şi şi 1 cunosc pe Platon.

Plecă de acolo cât de repede reuşi, încercând să stabilească linia de demarcaţie între mersul unei persoane ocupate şi mersul unei persoane puse pe fugă.

O vrăjiseră, o ademeniseră. Bărbatul acela, mama lui, chiar şi micuţul câine. Iar ea se lăsase purtată de val. Conversaţie, invitaţii, plăcintă, sex.

Oamenii o văzuseră plimbându-se cu Brooks. Ţinându-l de mână. Discutând cu mama lui. Iar oamenii aveau să vorbească despre toate astea. Despre ea.

Faptul că nu făcea parte dintr-o reţea socială nu însemna automat că nu-şi dădea seama cum funcţionează o astfel de reţea.

Nu putea fi femeia aceea banală, cu greu perceptibilă, care se pierdea printre locuitorii din

Bickford, dacă – prin intermediul lui Brooks – devenea atât de vizibilă.

De ce nu se comporta el după tiparul bărbatului obişnuit? făcuseră sex. El cucerise teritoriul dorit. Acum era momentul să treacă la următoarea provocare.

Când cineva o prinse de braţ, reacţionă fără să se gândească. Instinctul o făcu să se întoarcă pe călcâie, anticipând, printr-un pumn tras cu toată forţa acumulată din mişcarea taliei şi a şoldului, continuarea loviturii deja amorsate.

Brooks îi pară la mustaţă lovitura, după ce trebui să-şi adune rapid puterile şi să-i respingă pumnul.

— Ho! Reuşi, cu greu, să o blocheze. Excelente reflexe, Xena!

— Iartă-mă! O simplă plimbare până la piaţă se transformase într-un adevărat coşmar. M-ai speriat, adăugă Abigail.

— Puţin spus. Din fericire, reflexele mele sunt destul de bune. Altminteri, aş fi avut încă o vânătaie pe faţă.

— Îmi pare foarte rău. Vocea ei devenise gravă acum. Tu ai venit din spate şi m-ai apucat de braţ.

— Am înţeles… Ca o consolare, el o mângâie pe păr. Iubito, până la urmă tot va trebui să-mi spui cine te-a rănit atât de tare.

— Nu-mi vorbi aşa! Toate astea merg într-o direcţie greşită. Ai făcut sex.

— Presupun că te referi la noi doi. Da, aşa

este. Ce-ar fi să mă luminezi şi pe mine în privinţa direcţiei corecte?

— Tu ar fi trebuit să dispari. Agitată, Abigail îşi trecu o mână prin păr şi aruncă o privire în jur. Nu pot să discut despre asta aici, acum. Şi nici nu înţeleg ce mai e de discutat. N-ar trebui să mai fi interesat de mine.

— Pentru o persoană atât de inteligentă, uneori eşti tare înceată la minte. Am făcut sex cu tine tocmai pentru că sunt interesat. Şi, de vreme ce ne-am culcat împreună, acum sunt şi mai interesat.

— De ce? Nu, nu răspunde. Tu ai întotdeauna un răspuns la îndemână. Mă derutezi. Şi nu-mi place să mă simt aşa.

— Aşa cum?

— Nu ştiu. Trebuie să merg la piaţă, apoi să mă întorc acasă, trebuie să-mi termin treaba şi…

— Mai întâi trebuie să respiri. Brooks puse mâinile pe umerii ei. Trage aer în piept, Abigail.

— Trebuie să respir.

Abigail închise ochii, luptându-se cu atacul de panică. Doamne, Dumnezeule, oare de ce nu rămăsese ea acasă?

— Bun, acum mai trage o dată aer în piept. Încetişor, aşa… Acum, uite ce urmează să facem…

— Nu-mi spune tu mie ce urmează să *facem*. Nu există niciun noi. N-are cum.

— După toate aparenţele, are cum. Hai să spunem atunci ce *propun* eu să facem. Ce-ar fi să mergem la mine la birou? Acolo poţi să iei un loc,

să bei puţină apă…

Ea clătină din cap hotărâtă.

— Trebuie să merg la piaţă.

— Bun, atunci mergi la piaţă. Mai târziu, pe la şase, poate şase şi jumătate, o să trec pe la tine. Aduc nişte carne să o facem pe grătar. Luăm cina împreună şi vedem cum lămurim toată povestea asta.

— Nu e nevoie să luăm nicio cină şi nu avem ce lămuri. Eu trebuie doar să…

Foarte calm, cu toată blândeţea, Brooks îi acoperi buzele cu ale lui. Când el se trase deoparte, ea respiră înfiorată.

— Am sentimentul că asta este ceea ce tu nu vrei să simţi. Dar ştiu că simţi, şi eu simt. Aşa că va trebui să lămurim lucrurile.

— N-ai de gând să dispari…

— Hai să vedem cum se aranjează lucrurile. Dacă se va ajunge până acolo, o să dispar din viaţa ta. Nu vreau să te rănesc, Abigail, şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să nu te fac să suferi. Însă, atunci când doi oameni simt ceva, trebuie să respecte suficient de tare acel ceva încât să încerce să înţeleagă cum stau lucrurile.

— Tu nu înţelegi.

— Nu, iubito, nu înţeleg. Dar vreau să înţeleg. Hai să mergem la piaţă.

— Nu vreau să mă conduci tu până acolo. Vreau să fiu singură.

— În regulă, atunci. Ne vedem diseară.

Încă o conversaţie, se încurajă ea,

îndepărtându-se în grabă. Încă o discuţie în timpul căreia avea să-şi păstreze calmul şi discernământul. Avea să-i explice pur şi simplu că nu e interesată şi nici înclinată spre o relaţie. Că munca ei o ţine mult prea ocupată pentru distracţii gen cine, musafiri şi vizite nocturne.

Ea avea să fie fermă. El avea să înţeleagă.

Aveau să pună capăt într-un mod amiabil acestei poveşti care n-ar fi trebuit să înceapă vreodată.

După care totul avea să reintre în normal.

De îndată ce va ajunge acasă, va repeta ce anume avea să-i spună şi cum.

Trebuia să fie pregătită.

Amână repetiţia, amintindu-şi că prioritatea ei era – acum şi întotdeauna – munca. Bine, poate că treaba cu împărţirea pe categorii se dovedea puţin mai complicată decât crezuse ea iniţial, însă Abigail verifică atentă toate informaţiile pe care le strânsese şi făcu rapid câteva mici ajustări. După care îşi compuse e-mailul.

Informaţii pe care le-aţi putea găsi utile. Vă mulţumesc pentru atenţia acordată, precum şi pentru luarea oricăror măsuri pe care le consideraţi potrivite.

Tvoi drug

Apelând la sistemul pe care îl concepuse pentru trimiterea mesajelor, Abigail îl transmise prin mai multe servere şi închise contul temporar. Ca de obicei, se gândi că i-ar fi făcut plăcere să comunice cu persoana ei de legătură din FBI, să

facă schimb de idei, însă trebuia să se mulţumească să culeagă informaţii din fişierele pe care le spărgea.

După ce închise calculatorul, puse la loc sigur copia cu informaţiile salvate.

— Ieşim la plimbare, îi spuse ea lui Bert. Cât ne plimbăm, o să repet ce trebuie să-i spun lui Brooks. De mâine, totul revine la normal. Trebuie să mai şi muncim să ne câştigăm existenţa, nu?

În timp ce îşi băgă cheile în buzunar, Bert se frecă de piciorul ei.

— Azi am făcut cunoştinţă cu un alt căţel. Este foarte drăguţ. Cred că ţi-ar plăcea de el.

Când păşi afară din casă, Bert se aşeză la picioarele ei.

— Ţi-ar plăcea să ai un prieten. La anul, o să cumpăr un căţeluş. O să mă ajuţi să-l dresez, şi o să fie un bun tovarăş pentru amândoi. E tot ce ne trebuie, nu? împreună cu Bert, făcu un ocol în jurul tinerei ei grădini de legume, ca s-o studieze mai bine. Are nevoie de îngrijire şi ar cam fi momentul să ne gândim să mai plantăm nişte flori. Ar fi trebuit s-o fac mai demult. Am fost cam distrasă în ultima vreme, dar o să reintrăm în ritm. Trebuie să lucrez mai mult la virus. Într-o bună zi, Bert, când va veni momentul şi după ce îl voi fi perfecţionat, o să-i contaminăm pe Volkovi precum ciuma. Oftă. Dar deocamdată nu mă pot gândi la asta. Trebuie să mă gândesc la situaţia de acum.

Când intrară în pădure, Abigail îşi desfăcu fermoarul de la hanorac şi atinse scurt cu mâna

patul pistolului.

Florile de prun sălbatic stăteau să plesnească – petale parfumate prin vălul verde, delicat –, iar salcia pe care o plantase cineva aici cu ani în urmă îşi înmuia degetele dantelate în apa învolburată a pârâului. Violetele de pădure aşterne au un covor de un mov intens.

În liniştea aceea, înconjurată de miresme şi culori, Abigail se calmă şi îşi continuă liniştită plimbarea alături de Bert.

Fremătând, Bert îi aruncă o privire scurtă şi, la un semn al ei, o luă la fugă, fericit, spre malul pârâului, pentru a se bălăci în apă. Ca întotdeauna, Abigail începu să râdă la vederea câinelui aceluia imens care se juca precum un copilaş în piscina gonflabilă.

Îl lăsă să se bucure de acele momente, răstimp în care ea cercetă atent pădurea. Păsările ciripeau – o suită acompaniată de răpăitul puternic al unei ciocănitori aflate în căutarea mesei de prânz. Printre frunzele tinere, soarele răspândea o lumină difuză.

Avea să se lumineze pe măsură ce înaintau, Abigail ştia asta, iar priveliştea avea să se deschidă către dealuri. Adora să privească peisajul de sus, studiind suişurile şi coborâşurile terenului. Iar aici, în penumbra aceea plăcută, în sunetul acela de ciripituri, bolborosit de ape şi bălăceala câinelui – aici, se gândi ea, se simţea mai acasă decât în propria casă.

Trebuia să cumpere o băncuţă. Da, mai târziu

avea să intre pe internet şi să găsească una potrivită, dintr-un material organic. Ceva care să arate ca şi cum ar fi crescut acolo. Bine, băncile nu creşteau, firește, dar poate reuşea să creeze acea iluzie. Aşa putea să stea aşezată în locul unde lumea se deschidea către dealuri, în timp ce câinele ei se juca în apele pârâiaşului. Poate într-o bună zi avea să se simtă suficient de în siguranţă pentru a-şi aduce şi o carte. Să stea pe băncuţă în pădurea ei dragă, cu dealurile întinzându-se în spatele ei, şi să citească în timp ce Bert se bălăcea.

Dar nu trebuia să se mai gândească la viitor, ci să se ocupe de momentul actual, de seara care o aştepta.

— Bun… îi făcu semn câinelui şi se ţinu deoparte atunci când acesta ieşi în goană din apă şi se scutură, stârnind în jurul lui o adevărată furtună de stropi. „Brooks”, începu ea, păşind alături de Bert, „cu toate că te găsesc atrăgător şi categoric mi-a plăcut să fac sex cu tine, nu mă aflu în postura de a fi în căutarea unei relaţii”… Nu, mai bine „nu sunt dispusă să mă angajez într-o relaţie”. Aşa e mai ferm. „Nu sunt dispusă să mă angajez într-o relaţie”. O să mă întrebe de ce. Este tipic pentru el, aşa că va trebui să am un răspuns pregătit. „Prioritatea mea este munca, iar asta necesită nu doar foarte mult timp, ci şi atenţia mea exclusivă”.

Abigail repetă textul, testând diverse inflexiuni.

— Ar trebui să fie suficient, însă el e foarte insistent. Ar trebui să-i spun că apreciez interesul lui. Nu vreau să-l enervez sau să-l supăr şi nici să-i rănesc orgoliul. „Apreciez interesul pe care mi-l arăţi. E măgulitor”. Măgulitor, aşa este bine. Da. Trase adânc aer în piept, uşurată că panica n-o cuprinsese din nou. Da, repetă ea. Aş putea spune: „Sunt flatată de interesul tău”. Şi chiar sunt. E mai simplu să par sinceră atunci când chiar sunt sinceră. „Sunt flatată de interesul tău, şi mi-au făcut plăcere conversaţiile noastre”. Oare să aduc din nou vorba despre sex? Of, Doamne, Dumnezeule! Cum fac oamenii toate lucrurile astea? Şi de ce le fac? Totul e atât de complicat şi de chinuitor.

Îşi ridică faţa către soare, inspirând căldura şi lumina acestuia atunci când ieşi dintre copaci. Şi, privind peste dealuri, se minună. Atâţia oameni acolo, jos, cu atât de multe legături, atâtea relaţii interpersonale. Părinte, copil, frate, soră, prieten, iubit, profesor, angajator, vecin…

Oare cum făceau toate astea? Cum reuşeau să intre în acel talmeş-balmeş al necesităţilor şi al dinamicilor? Cum reuşeau să le gestioneze pe toate? Toate acele aşteptări şi sentimente?

Era mai simplu să trăieşti în linişte şi-n singurătate, să ai propriul program, propriile obiective, să-ţi satisfaci propriile aşteptări şi nevoi, fără să fii constant obligat să le faci loc şi altora în ecuaţie.

La fel procedase şi mama ei – şi nu încăpea

îndoială că Susan Fitch avea succes pe toate planurile. Da, ce-i drept fiica ei se dovedise o dezamăgire; dar, pe de altă parte, aşa se întâmpla atunci când lăsai o altă persoană să intervină în ecuaţie.

— Eu nu sunt mama, murmură Abigail, punând o mână pe capul lui Bert. Nu vreau să fiu ca ea. Dar, chiar dacă mi-aş dori relaţii şi complicaţii, tot n-aş putea. Nu este posibil. Aşadar, hai să mai încercăm o dată: „Cu toate că te consider un bărbat atrăgător…”, începu ea.

Timp de aproape o oră încheiată, lucră la conţinut, tonalitate, structură a discursului, chiar şi la limbajul trupului, rafinându-le pe cât posibil în timp ce ea şi Bert se îndreptau spre casă.

Presupunând că discuţia şi cina aveau să se desfăşoare într-o manieră civilizată, Abigail deschise o sticlă de Shiraz. Şi bău o jumătate de pahar, ca să-şi potolească emoţiile. Pe la şase şi jumătate se văzu nevoită să-şi impună să nu se mai plimbe cu paşi mari de colo-colo şi nici să nu-şi mai toarne încă o jumătate de pahar.

Până la şapte fără un sfert, când maşina lui îşi făcu apariţia pe alee, emoţiile ei avuseseră timp să se instaleze din nou. Îşi repetă în minte discursul pregătit, folosindu-l pentru a se calma, atunci când se îndreptă spre uşă.

CAPITOLUL 15

Bărbatul chiar era plăcut la vedere, constată

ea. Probabil avea să treacă o vreme până să se destrame reacţia aceea chimică pe care o simţea în prezenţa lui.

— Iartă-mă că am întârziat. Cu o pungă în braţe, Brooks se îndreptă către verandă. Au apărut nişte chestii neprevăzute…

— Nu-i nimic.

— Hei, Bert. Cu nonşalanţă, Brooks mângâie creştetul câinelui în clipa când păşi în casă, după care îşi schimbă poziţia şi îşi lipi buzele de ale lui Abigail. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Duc eu punga în bucătărie.

— Lasă-mă pe mine. Punând punga jos, făcu un semn aprobator către vinul care se odihnea pe blatul de bucătărie. Drăguţ!

— Ziceai ceva despre grătar. Ăsta ar trebui să meargă bine la carnea roşie.

— Perfect, pentru că am aici două bucăţi zdravene de muşchi.

— Nu mi-ai spus ce garnitură ai vrea la friptură, aşa că n-am ştiut ce să pregătesc.

— Nimic. Mă ocup eu.

Scoase doi cartofi mari şi o pungă cu amestec pentru salată.

— Ce-i acolo? întrebă Abigail, bătând punga cu palma.

— Salată. O pungă de salată.

— O pungă de salată… în ciuda emoţiilor, buzele lui Abigail se curbară într-un zâmbet. Am o grămadă de legume proaspete pentru salată.

— … Pe care ar trebui să le tai şi aşa mai departe. Farmecul unei pungi de salată este că toată munca e deja făcută. Ce-ar fi, să iei loc? Fac eu cartofii.

Abigail considera că n-ar trebui să se aşeze. Nu repetase stând jos.

— Preferi să avem discuţia aceea înainte de cină?

— Numai una?

— Poftim?

O privi peste umăr, în timp ce duse cartofii în chiuvetă, ca să-i cureţe.

— Doar de o discuţie este vorba? Ce zici dacă vorbim înainte, în timpul şi după cină?

— Mă rog, da, desigur… Dar mă refeream la discuţia situaţiei în sine. Preferi să vorbim acum sau vrei să aştepţi până la cină?

— Despre ce situaţie e vorba?

— Tu şi eu… Această legătură socială. Relaţia interpersonal.

Brooks puse cartofii pe blat şi, cu un zâmbet atât de cald, încât îi provocă lui Abigail o durere lăuntrică, cuprinse cu mâinile faţa femeii.

— Relaţia interpersonal… Mai am puţin şi devin nebun după tine. O sărută – un sărut prelung, apăsat – până când durerea ei lăuntrică se disipă. Te deranjează dacă-mi torni şi mie puţin din vinul ăla?

— Eu… Da. Nu, vreau să spun că nu mă deranjează să-ţi torn vin. Trebuie să discutăm…

— Ştii, „să discutăm” sună de parcă urmează

să dezbatem chestiuni politice. Brooks privi încruntat cuptorul preţ de o clipă, după care îl dădu la o temperatură potrivită pentru a coace cartofii. Ce-ar fi „să vorbim” pur şi simplu?

— Bun. Trebuie să vorbim.

— Despre legătura noastră socială şi despre relaţia interpersonală.

În mod reflex, Abigail se îndreptă de spate.

— Râzi pe seama mea.

— Puţin. O să dureze ceva până se fac toate astea. Cred că putem să ne aşezăm. Eu aş putea face focul.

„O atmosferă prea intimă”, se gândi ea.

— Brooks.

— Deci poţi să-l pronunţi.

— Să-l pronunţ?

— Numele meu. E prima oară când îl foloseşti.

Nu putea fi adevărat. Sau era?

— Mă derutezi… Nici n-am început bine, şi tu chiar mă derutezi.

— Eşti îngrijorată cu privire la ceea ce se întâmplă între noi. Am dreptate?

Uşurată că putea, în sfârşit, să-şi înceapă pledoaria, Abigail trase adânc aer în piept.

— Cu toate că te consider un bărbat atrăgător şi mi-a plăcut să fac sex cu tine, nu sunt dispusă să mă implic într-o relaţie.

— Deja ai făcut-o.

— Eu… Poftim?

— Asta este o relaţie, Abigail. Prin urmare,

deja te-ai implicat într-o relaţie.

— N-am intenţionat să o fac. Nu sunt dispusă să continui să mă angajez într-o relaţie.

— Şi de ce, mă rog?

— Sunt flatată de interesul pe care mi-l arăţi şi mi-au făcut plăcere discuţiile noastre. Însă munca mea îmi ocupă foarte mult timp şi îmi cere concentrare totală. Prefer să nu mă las distrasă, şi cred că tu ai nevoie de o parteneră mai docilă şi mai sociabilă.

Brooks luă o înghiţitură de vin:

— Ai repetat toate astea? îndreptă un deget spre ea. Aşa ai făcut…

Fiecare centimetru din corpul ei se crispă din cauza umilinţei.

— Nu văd de ce te amuză atât de tare faptul că am vrut să fiu sigură că îmi exprim gândurile şi opiniile cât se poate de limpede…

Tonul îngheţat al vocii ei nu reuşi să-i facă zâmbetul să pălească.

— Presupun că ar trebui să vezi lucrurile din jumătatea mea de cameră…

— Ăsta e un alt fel de a spune „din punctul meu de vedere”, care reprezintă o bună parte din filo Sofia ta de viaţă.

— Mda, contribuie foarte mult la modul în care judec eu lucrurile… Abigail, îmi imaginez că ai avut ceva de muncă la micul tău discurs, pentru că, în mare, este pur şi simplu o aberaţie.

— Dacă nu eşti capabil să porţi o discuţie raţională, ar trebui să pleci.

Cu paharul de vin în mână şi cu trupul înclinat pe spate, către blatul de bucătărie, Brooks rămase pe atât de relaxat, pe cât era ea de încordată.

— Tu n-ai plănuit o discuţie. Aveai de gând să-mi ţii un discurs exersat, după care se presupune că eu ar fi trebuit să mă fac nevăzut. Dacă vrei să scapi de mine, Abigail, atunci cred că va trebui să-mi spui ce te supără, de ce anume îţi este teamă şi tot ce simţi.

— Am spus că nu mă interesează…

— Însă nu eşti sinceră. Nu vreau să fiu cu o femeie care nu-şi doreşte să fie cu mine. Deci, dacă aşa stau lucrurile, spune-mi, dovedeşte suficientă curtoazie şi respect ca să-mi explici motivul, iar în timpul ăsta eu o să pregătesc fripturile. O să luăm o cină decentă, după care eu am să plec. Mai corect decât atât nu cred că se poate.

— Ţi-am spus doar. Munca mea…

— Abigail.

În cuvântul acela era un univers întreg de răbdare, iar asta aprinse un foc în adâncul fiinţei ei.

— De ce nu merge nimic aşa cum ar trebui cu tine? De ce nu poţi avea şi tu o reacţie logică? Nu pot purta o discuţie cu cineva care refuză să fie raţional.

— Cu riscul de a te scoate din sărite, din punctul meu de vedere, aş spune că nimeni n-ar putea fi mai raţional decât sunt eu acum.

— Atunci încetează!

— Să încetez să mai fiu raţional?

Abigail gesticulă a exasperare.

— Nici nu mai sunt în stare să gândesc!

— Răspunde-mi la o întrebare: Simţi ceva pentru mine?

— Nu vreau s-o fac.

— O să iau asta drept un răspuns afirmativ. De ce nu vrei?

— Nu ştiu ce să fac cu sentimentele astea. Cu tine. Cu toate astea. Vreau să fie linişte din nou. Vreau să revin la rutina mea. Mie mi se pare o dorinţă rezonabilă. Vocea ei căpătase din nou accente stridente, de panică, şi nu prea reuşea s-o ţină în frâu. Când eşti tu aici, nu e deloc linişte, tot programul e dat peste cap, totul e imprevizibil. Nici măcar la piaţă nu mai pot merge fără să mă trezesc dintr-odată că mă plimb cu tine, stau de vorbă cu mama ta, să mă joc cu un căţeluş, iar maică-ta îmi oferă ceai de piersici! Nu vreau decât să fiu singură! Cu singurătatea mă descurc.

— Hai să luăm puţin aer.

— Nu-mi trebuie aer!

— Scumpa mea, tremuri şi abia mai poţi respira. Hai să facem o mică pauză, să luăm puţin aer şi să ne calmăm.

— Nu-mi purta mie de grijă! îmi port singură de grijă de când aveam şaptesprezece ani. N-am nevoie de nimeni.

Brooks descuie uşa din spate.

— Haide, Bert. Apoi, luând-o pe Abigail de

mână, o trase afară. Dacă aşa stau lucrurile, atunci a cam venit vremea să ai aproape pe cineva dispus să-ţi poarte de grijă din când în când, cineva căruia să-i pese. Acum respiră, fir-ar al dracului!

— Nu înjura!

— Respiră şi n-o să mai fiu nevoit s-o fac.

Se trase de lângă el şi se sprijini de stâlpul verandei. Respirând, simţi că lacrimile îi inundă ochii, aşa că îşi lipi faţa de lemnul stâlpului.

— Vrei să mă vezi în genunchi, atunci aşa o să facem. Trecându-şi palmele peste faţă, Brooks căută să-şi recapete calmul. Abigail, dacă din cauza mea eşti atât de nefericită, ai cuvântul meu că am să te las în pace. Dar îmi doresc enorm să-mi dai voie să te ajut.

— Nu mă poţi ajuta.

— De unde ştii?

Se întoarse către el, privindu-l în ochi.

— De ce-ţi pasă?

— Aş spune că n-ai avut parte de suficientă interacţiune socială sau de suficiente relaţii interpersonale dacă nu înţelegi de ce le pasă celorlalţi de tine.

— Iar faci mişto de mine.

— De data asta, nu. N-o atinse, dar vocea lui venea ca o mângâiere peste nişte nervi întinşi la maximum. Am sentimente pentru tine. Încă n-am reuşit să le pun în ordine, însă îmi place ceea ce simt.

Ea clătină din cap cu convingere.

— Nu e decât o reacţie chimică.

— Ai mai spus asta. Am făcut chimie la liceu. Am fost o catastrofă. Eu te fac să fii atât de nefericită?

Ar fi vrut să spună că da, pentru că astfel spera să-l facă să plece şi să stea departe de ea. Însă nu putu să-l mintă atunci când el se uită în ochii ei.

— Nu. Sunt fericită atunci când te văd. Dar nu vreau să fiu fericită datorită ţie.

— Prin urmare, eşti tristă pentru că te simţi fericită.

— Ştiu că nu sună deloc logic, dar aşa este. Îmi pare rău pentru cum m-am purtat.

— Nu-ţi cere scuze.

Brooks băgă mâna în buzunar, de unde scoase o bandană albastră, împăturită.

— Uite, ia.

Dispreţuindu-se, Abigail îşi suflă nasul.

— Mulţumesc.

— Acum o să-ţi pun o întrebare. Dacă nu eşti pregătită să îmi răspunzi, spune-mi. Dar nu mă minţi. E cumva vorba de vreun soţ, fost soţ, iubit – sau cineva din zona asta – care te-a rănit?

— Nu, nu. Nu este vorba despre asta, nicidecum. Nimeni nu mi-a făcut rău.

— Se citeşte pe tine că ai fost rănită. Vrei să spui că nu te-a rănit nimeni fizic?

— Da. Ceva mai calmă acum, Abigail se şterse la ochi cu bucata de material moale, decolorat, după care îşi fixă privirea asupra serei. Pot să-mi

port singură de grijă. Nu am soţi, nici iubiţi şi nici alte relaţii.

— Acum ai una – la relaţie mă refer. Apropiindu-se de ea, îi prinse bărbia cu o mână şi îi şterse lacrimile de pe obraz cu cealaltă. Va trebui să-ţi pui creierul ăla la treabă, să vezi cum o scoţi la capăt.

— Eu nu sunt ca alţi oameni, Brooks.

— Nu, eşti unică. Şi de ce n-ai fi?

— Nu înţelegi.

— Atunci ajută-mă să înţeleg.

Oare cât de multe putea să îi spună? Dacă înţelegea, doar atât cât era nevoie, poate avea să se termine totul.

— Vreau paharul cu vin.

— Ţi-l aduc eu.

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, Brooks intrase înapoi în casă. Abigail profită de clipa de răgaz pentru a-şi pune ordine în gânduri. Nu avea niciun rost să-şi dorească mai mult timp de pregătire.

— Nu am nevoie ca tu să faci lucrurile în locul meu, începu ea atunci când Brooks ieşi cu paharele cu vin. Pentru mine, e important să mă descurc singură.

— Chestia cu vinul? Vorbeşti serios? îşi luă paharul cu vin şi merse să se aşeze pe treptele verandei. Şi manierele sunt importante. Simple dovezi de curtoazie. Mama e o femeie foarte pricepută, independentă, dar chiar şi ei i-aş fi adus paharul cu vin. Din ceea ce am văzut şi cunosc, şi

tu eşti cât se poate de descurcăreaţă. Asta nu înseamnă însă că nu pot să fiu politicos cu tine.

— E o prostie. Puţin confuză, Abigail privi în jos, la bandana din mâinile ei, pe care o întoarse pe toate feţele. Nu-mi place să mă port ca o proastă. Şi, oricum, nu asta voiam să spun.

— Ce-ar fi să stai jos aici şi să-mi spui ceea ce vrei să spui?

Abigail ezită, după care îi făcu semn lui Bert că putea merge în curte şi se aşeză.

— Mă pricep la multe lucruri, dar nu cred că ştiu cum să menţin o relaţie.

— Pentru că…?

— Atunci când mama a decis că vrea un copil, a căutat donatori de spermă.

— N-a avut nicio relaţie cu nimeni.

— Nu. În orice caz, nu cu cineva cu care să-şi fi, dorit să procreeze.

Să procreeze, observă Brooks. Cuvântul ăsta spunea multe.

— Ajunsese la un moment din viaţă în care îşi dorea un copil. Nu m-am exprimat corect, hotărî Abigail. Îşi dorea un urmaş. Şi avea nişte cerinţe foarte specifice, extrem de detaliate în privinţa donatorului. Mama e o femeie foarte inteligentă şi, fireşte, îşi dorea să producă un… urmaş inteligent. Pretindea un intelect ascuţit, o stare de sănătate bună – inclusiv în istoricul medical al familiei. De asemenea, avea şi exigenţe de natură fizică, în ceea ce priveşte aspectul, conformaţia, robusteţea.

— Am prins ideea.

— Odată ales donatorul, mama a planificat data concepţiei prin inseminare artificială, în aşa fel încât să corespundă calendarului ei personal şi profesional. Bineînţeles, şi-a asigurat cea mai bună îngrijire prenatală posibilă, iar eu m-am născut în urma unei operaţii de cezariană programate. S-a dovedit că eram foarte sănătoasă, având o greutate şi o lungime optime. Cum era de aşteptat, mama făcuse aranjamentele necesare cu o asistentă medicală care să mă aibă în evidenţă, aşa că am beneficiat de o îngrijire excelentă, fiind testată şi examinată periodic, astfel încât să mă dezvolt sănătos.

Cântecul atât de zglobiu al păsărilor păru deodată nelalocul lui, la fel ca brusca trecere colorată a unui colibri, care se roti în zborul său către un ghiveci cu garofiţe stacojii.

— Ştii toate astea pentru că le-ai aflat întâmplător sau pentru că ţi le-a povestit ea?

— Mi-a povestit ea. Am ştiut dintotdeauna. Informaţia a fost o parte a educaţiei mele. Educaţia şi sănătatea mea fizică au fost priorităţile. Mama mea este extraordinar de frumoasă şi a fost oarecum dezamăgită de faptul că, deşi trăsăturile mele sunt destul de plăcute şi am o înfăţişare agreabilă, nu am atins nivelul de atractivitate fizică pe care şi l-ar fi dorit ea. Însă am compensat prin intelect, abilităţi motorii şi capacitate de memorare. Per ansamblu, mama a fost foarte mulţumită.

— Of, scumpa mea…

Femeia se aplecă în faţă atunci când Brooks îşi trecu braţul pe după umerii ei.

— Nu mă compătimi!

— Mă tem că va trebui să te împaci cu ideea.

— Îţi spun toate astea ca să înţelegi structura mea genetică. Mama, deşi mulţumită de mine în general, nu m-a iubit niciodată şi nici nu şi-a dorit acest lucru. Nu s-a împăcat niciodată cu ideea că aş putea avea propriile mele ţeluri, năzuinţe sau planuri de viitor. Ale ei, în ceea ce mă privea, erau tot aşa: specifice şi extrem de detaliate. Multă vreme am crezut că nu mă iubea pentru că aveam unele lipsuri, dar am ajuns să înţeleg în cele din urmă că, pur şi simplu, nu-i stătea în fire să iubească pe cineva. Nu are nici capacitatea, nici înclinaţia spre a iubi şi nu se pricepe câtuşi de puţin să dea dovadă de afecţiune. Ţinând cont de datele genetice şi de mediul în care am crescut, şi mie îmi lipseşte această capacitate. Poate îmi lipseşte priceperea de a cultiva o relaţie, dar înţeleg faptul că emoţiile şi afecţiunea sunt factorii prioritari pentru dezvoltarea şi menţinerea unei relaţii.

„Ce tâmpenii”, reflectă Brooks în sinea lui. Alese însă să îşi formuleze răspunsul cu mai multă atenţie:

— Stai puţin, să înţeleg şi eu: dacă mama ta e distantă, egoistă şi pare să nu fie înzestrată cu mai multă sensibilitate decât un purice, asta înseamnă că tu eşti predispusă genetic să fii la fel ca ea?

— E o remarcă foarte acidă.

— Pot fi şi mai acid decât atât.

— Nu-i nevoie. Dacă pui cap la cap datele genetice şi factorii de mediu – care sunt numite adesea caracteristici înnăscute şi dobândite…

— Ştiu cum sunt numite, la dracu'!

— Acum te-ai enervat.

— Şi asta e puţin spus, dar n-are nicio legătură cu tine. Hai să te întreb altceva: dacă genetic eşti atât de incapabilă de dragoste şi de afecţiune, cum se face că iubeşti atât de mult câinele ăla, iar el te iubeşte, la rândul lui? Şi nu încerca să-mi spui că e vorba doar despre dresaj…

— Avem nevoie unul de celălalt…

— Nevoia e doar un aspect. Dacă Bert ar fi rănit sau s-ar îmbolnăvi şi nu ţi-ar mai fi de folos pentru pază, te-ai descotorosi de el?

— Normal că nu!

— Pentru că ar fi un gest lipsit de inimă, egoist şi de-a dreptul meschin, iar tu nu eşti deloc aşa. Şi pentru că-l iubeşti.

— Este un câine, nu un om. Sunt persoane care au sentimente foarte puternice faţă de animale, deşi nu se ataşează la fel de tare de oameni.

— Tu simţi ceva pentru mine.

Neavând o replică utilă la îndemână, Abigail privi ţintă în fundul paharului de vin.

— Şi cum rămâne cu tatăl tău?

— Donatorul.

— Mă rog, cum rămâne cu donatorul? Dacă

ea nu ţi-a spus clar despre cine e vorba, sunt sigur că ai aflat tu cumva. Eşti prea deşteaptă ca să-ţi scape un amănunt atât de important…

— Mama n-a vrut să-mi spună numele lui sau anumite detalii. Când aveam doisprezece ani, am… accesat aceste informaţii.

— A păstrat o evidenţă.

— Concluzia mea a fost – este – că ea a considerat important să rămână la curent cu starea lui de sănătate, cu aspectele care ar putea ridica probleme. Deci da, a păstrat o evidenţă. Iar eu am spart parola.

— La doisprezece ani.

— Întotdeauna am avut o pasiune pentru computere. E fizician. Foarte cunoscut şi respectat. Când a făcut donaţia, avea puţin peste douăzeci de ani, fiind cu câţiva ani mai tânăr decât mama la acea vreme.

— El ştie de tine?

— Nu. Aşa prevede protocolul.

— Dar ai fi putut să iei legătura cu el.

— Ce rost are? De ce să-i tulbur viaţa, familia? între noi nu e decât o legătură biologică, atâta tot.

— Deci are o familie.

— Da, s-a căsătorit la treizeci şi unu de ani. La vremea când am accesat eu informaţiile, avea un copil şi îl aştepta pe al doilea. Acum are trei copii. Eu nu sunt unul dintre ei. Sunt doar rezultatul unei donaţii.

— Mai e căsătorit?

— Da.

— Prin urmare, el poate să dezvolte şi să menţină o relaţie. Ai şi genele lui.

Abigail urmări pentru o vreme zborul păsării colibri – umbra aceea azurie, fără contur –, până când aceasta ieşi din raza ei vizuală.

— De ce ţi-ai dori să fii cu cineva ale cărui abilităţi şi înclinaţii în ceea ce priveşte relaţiile interpersonale sunt complet nedezvoltate?

— Poate că-mi surâde ideea de a le urmări cum evoluează şi de a fi eu însumi parte a acestui proces. Apoi, mai e şi faptul că îmi placi. Pune toate astea cap la cap.

— Mai sunt şi alte motive pentru care n-ar trebui să las chestia asta să continue. Nu-ţi pot spune care sunt acestea.

— Deocamdată. Ştiu că fugi de ceva – ceva care te sperie suficient de tare încât să ai nevoie de câinele ăsta, de toate măsurile astea de siguranţă, de toate armele. Orice ar fi acel „ceva”, cu siguranţă este motivul care te face să te închizi aşa – la propriu şi la figurat. Când vei căpăta suficientă încredere în mine, când vei înţelege că a avea nevoie de ajutor nu e acelaşi lucru cu a fi slabă şi neajutorată, îmi vei spune despre ce e vorba. Deocamdată însă, ar trebui să mă ocup de grătarul ăla.

Abigail se ridică în acelaşi timp cu el.

— Cât anume din interesul pe care îl ai faţă de mine se leagă de ceea ce este dincolo de încuietorile despre care zici?

Avea nevoie de sinceritate – poate mai mult decât de orice altceva, aşa că el alese să fie cât se poate de sincer.

— De aici a început totul. Încă mai am nişte semne de întrebare – în parte, pentru că un poliţist are întotdeauna nelămuriri. Dar cum stau lucrurile acum? Abigail, din clipa în care ai deschis încuietorile alea, fie şi numai puţin, m-ai prins în mreje. M-ai prins, pur şi simplu, repetă el, luându-i mâna şi apăsându-i palma în dreptul inimii.

Abigail îşi privi mâna şi simţi pulsaţia aceea puternică şi constantă. Şi se lăsă ademenită, lipindu-şi obrazul în dreptul inimii lui. Când braţele lui o cuprinseră, Abigail închise ochii, cu pleoapele strânse, iar emoţiile o copleşiră rapid – rapide şi puternice. Să fie ţinută astfel, în braţe, într-o seară răcoroasă de primăvară, de cineva căruia chiar îi păsa de ea…

Era ca un miracol, chiar şi pentru cineva care nu credea în miracole.

— Şi tot nu ştiu cum să procedez cu toate astea, cu tine… Cu nimic din ce mi se întâmplă.

— Hai să vedem cum decurg lucrurile.

— Pot să încerc… Rămâi cu mine în seara asta?

Bărbatul îşi apăsă buzele pe creştetul capului ei.

— Credeam că nu mai întrebi!

Femeia făcu un pas înapoi şi se linişti atunci când privi în ochii lui.

— Mă duc să pregătesc un sos pentru salată.

Atunci văzu un zâmbet amuzat luminându-i chipul lui Brooks.

— Ar fi grozav!

Când Abigail intră în casă, Brooks se duse la grătar şi îndepărtă capacul acestuia. O, da, îl prinsese în mrejele ei, cu siguranţă, mai mult decât i-ar fi putut fi confortabil. Dar avea convingerea că se putea obişnui cu asta, tot aşa cum era convins că merita efortul de a deschide, încetul cu încetul, unul câte unul, acele zăvoare ale sufletului ei.

În Chicago, la doar două străzi distanţă de clubul unde Ilia o întâlnise cândva pe Elizabeth Fitch, într-o noapte de vară, acesta inspecta apartamentul insalubru ce găzduia una dintre cele mai profitabile operaţiuni de înşelătorie pe internet pe care le desfăşura organizaţia. Adesea supraveghea el însuşi această afacere, aşa că – deşi prezenţa lui acolo era oarecum incomodă – munca mergea ca pe roate.

Mai mulţi operatori lucrau la computere, generând o sumedenie de mesaje de tip spam, promovând oferte de muncă la domiciliu, oferte de la farmacii canadiene, întâlniri online sau descărcări de materiale gratuite. Unele presupuneau o taxă – de care se ocupau nişte operatori telefonici ce îi escrocau pe cei suficient de naivi sau de disperaţi încât să sune la numerele afişate. Altele pur şi simplu furau informaţii de pe cardurile de credit, lucru care se traducea prin

profit rapid sau furt de identitate.

La acest capitol, cheltuielile erau minime, iar profitul – consistent şi constant.

Ilia însuşi concepuse o variantă a metodei nigeriene, metodă ce se dovedise eficientă de-a lungul timpului, care continua să fie principala lor sursă de bani.

Iar asta îl făcea să se simtă deosebit de mândru.

Îi plăcea ce făcea şi considera asta un exerciţiu intelectual. Afacerile mergeau bine, profitul crescuse faţă de anul precedent. Nenumăratele avertismente postate pe internet şi trâmbiţate în emisiunile de ştiri nocturne nu reuşeau să înfrâneze lăcomia oamenilor pentru câştiguri uşoare.

Iar singurele arme necesare pentru a le goli portofelele naivilor erau un computer şi un telefon.

Ilia era de acord cu violenţa, o provoca el însuşi la nevoie, o comanda atunci când era justificată. Însă prefera infracţiunile fără vărsare de sânge.

Se considera om de afaceri; curând avea să-şi ia o soţie, să-şi întemeieze propria familie. Avea să-şi înveţe copiii să fie, la rândul lor, oameni de afaceri şi să lase vărsarea de sânge în seama altora. Oamenii precum Korotki aveau să fie întotdeauna utili, dar Ilia avea planuri măreţe pentru băieţii lui.

Îi plăcea să audă telefoanele sunând şi pe

„operatori” citind scenariul pregătit în prealabil, improvizând la nevoie.

— Da, puteţi câştiga bani muncind acasă! Puteţi să vă sporiţi veniturile, să vă stabiliţi propriul program. În schimbul unui comision minim, noi vă oferim tot ce vă este necesar.

Bineînţeles că nu ofereau nimic util, însă comisionul avea să fie deja depus. Suma pretinsă în mod uzual se situa undeva sub pragul de patruzeci de dolari americani. Un preţ mic pentru o lecţie învăţată, zău aşa!

Schimbă câteva cuvinte cu supervizorul, îşi calculă profitul din ziua respectivă, după care se îndreptă spre uşă cu paşi mari. Îi făcu plăcere să audă oftatul acela de uşurare unanimă atunci când ieşi din încăpere.

Se născuse pentru a deţine puterea, iar atitudinea lui autoritară îi venea la fel de natural precum costumele Versace preferate.

Ieşi din clădirea de apartamente, îndreptându-se spre maşina care îl aştepta.

Se strecură pe bancheta din spate, fără să-i adreseze vreun cuvânt şoferului. În timp ce SUV-ul se îndepărtă de bordura trotuarului, îi trimise un mesaj amantei lui. Trebuia să fie pregătită să-l primească peste două ore. Apoi, îi trimise un mesaj logodnicei. Avea să întârzie, dar spera să termine cu şedinţa şi celelalte treburi până la miezul nopţii.

Maşina trase din nou în dreptul trotuarului – de această dată în faţa restaurantului, închis în

seara asta pentru o petrecere privată.

Tatăl lui insistase să aibă o întrevedere personală în fiecare lună; asta în ciuda faptului că, după părerea lui Ilia, s-ar fi putut rezolva mai multe lucruri, şi chiar mai eficient, prin Skype sau videoconferinţe.

Cu toate acestea, Ilia înţelegea importanţa legăturilor personale – asta pe lângă avantaje precum mâncare bună, vodcă bună şi compania altor bărbaţi.

Înăuntru, îi întinse pardesiul de caşmir brunetei frumoase, cu ochi negri ca tăciunele. Când îi permitea timpul, i-ar fi plăcut să i-o tragă în vreme ce purta ochelarii ăia cu rame negre.

Tatăl lui se aşezase deja împreună cu alţi câţiva la masa mare din sala principală. Când îşi zări fiul, Serghei zâmbi cu toată faţa.

— Hai, ia loc, ia loc. Ai întârziat.

— Am avut nişte treburi. Ilia se aplecă şi sărută obrajii tatălui său, apoi pe ai unchiului. Am calculat profiturile operaţiunii de pe Fifty-first Street.

Voiam să ţi le comunic în seara asta. O să-ţi placă!

— Foarte bine!

Serghei turnă el însuşi vodcă în paharul lui Ilia, înainte de a-şi ridica propriul pahar. La şaptezeci de ani, era încă un bărbat puternic, care se bucurase la maximum de micile plăceri şi recompense ale vieţii.

— Pentru familie! toastă el. Pentru prieteni şi

afaceri prospere!

În timpul mesei, discutară despre afaceri. Întotdeauna mâncau mâncare tradiţională rusească la aceste întruniri. Ascultând rapoartele oamenilor de încredere, Ilia înghiţea cu poftă din borş. Din respect, nu punea întrebări decât atunci când primea încuviinţarea tăcută a tatălui său. Când ajunseră la mielul tânăr înăbuşit, Ilia prezentă situaţia afacerilor pe care le superviza personal.

Se discutară apoi problemele apărute – arestarea unuia dintre oamenii organizaţiei pe baza unor acuzaţii vizând traficul de droguri, o prostituată care avusese nevoie de măsuri disciplinare, interogarea şi executarea unui presupus informator.

— Misa o să vorbească despre acţiunile oamenilor noştri infiltraţi în rândurile poliţiei, anunţă Serghei.

Ilia îşi împinse farfuria deoparte. Dacă mânca prea mult, nu se mai putea bucura apoi pe deplin de favorurile amantei sale. Îl privi pe vărul lui în timp ce sorbea din vin.

— Pickto spune că încă n-a reuşit să afle pe ce cale primeşte FBI-ul informaţii cu privire la unele dintre afacerile noastre.

— Atunci de ce-l mai plătim? întrebă Serghei.

— Da, unchiule, exact asta l-am întrebat şi eu. Au fost cazuri când ne-a informat în timp util pentru ca noi să putem lua măsuri şi a ne proteja interesele, însă nu poate identifica persoana de

legătură sau metoda de informare. El crede că persoana de contact face parte dintr-un cerc redus la trei persoane, însă aceste secret este foarte bine păstrat. Ne cere să-i acordăm mai mult timp şi să-i suplimentăm resursele.

— Adică mai vrea bani…

— Pentru mită, spune el.

Misa, acum tată a patru copii, continuă să mănânce cu poftă. Ilia ştia că vărul lui n-avea o amantă de satisfăcut.

— Eu nu-i pun la îndoială loialitatea, dar încep să cred că el şi ceilalţi doi pe care îi avem infiltraţi acolo nu ocupă o poziţie suficient de bună în lanţul trofic pentru a satisface nevoile noastre.

— O să vedem care-i treaba cu cei trei suspecţi. Ilia, tu şi Misa vă ocupaţi de problemă. Oricine este acest agent FBI sau oricare ar fi informatorul, îi venim de hac. Asta ne costă bani, oameni, timp. Şi nu dă bine la reputaţie.

Fu rândul lui Serghei să-şi dea deoparte farfuria.

— Aşa ajungem la o afacere mai veche. Să n-o uităm pe Elizabeth Fitch.

— Nu a fost stabilit niciun contact cu mama ei, începu Ilia. Şi nici cu poliţia – cel puţin nu din câte ştim noi. Dacă mai trăieşte, trăieşte cu teamă. Nu reprezintă o ameninţare.

— Atâta vreme cât trăieşte, este o ameninţare. Şi, mă repet, o insultă. Keegan ăsta – îl plătim şi ne este util. Dar nu-i dă de urmă. Nici ceilalţi nu-i dau de urmă. E doar o femeie. Serghei

bătu cu pumnul în masă. Cum putem ţine fruntea sus dacă ne lăsăm înfrânţi de o femeie?

— N-o să încetăm căutările, îl asigură Ilia.

— Nu, n-o să le încetăm niciodată. E o chestiune de onoare. Iakov?

— Da, unchiule?

Trecerea anilor nu îl afectase aproape deloc pe Korotki – aşa se întâmplă, de regulă, în cazul unei persoane pasionate de munca sa.

— Ia legătura cu Keegan. Aminteşte-i de ce e important acest lucru. Şi vorbeşte şi cu Pickto. Banii reprezintă o motivaţie – de acord. La fel şi teama. Fă-i să se teamă.

— Da, unchiule.

— Perfect. Aşa îmi place. Acum – Serghei pocni scurt din palme – urmează desertul!

CAPITOLUL 16

Părea simplu, aproape firesc. Abigail se întrebă dacă nu cumva trecuse dincolo de o graniţă, iar acum trăia în normalul după care tânjise întotdeauna. Nu ştia cum ar fi putut fi posibil să perpetueze această stare de fapt, aşa că fiecare clipă din normalul acela simplu şi natural era la fel de preţioasă ca diamantele.

El era alături de ea aproape în fiecare seară. Uneori gătea, alteori aducea mâncare gata preparată. Puteau sta afară sau puteau face o plimbare până la locul ei preferat, de unde se vedeau dealurile în toată splendoarea lor. O ajuta

în grădină, o învăţase să joace gin rummy într-o seară ploioasă, prefăcându-se nemulţumit că ea îl bătea la fiecare partidă.

O făcea să râdă.

Când simţea atingerile lui în întuneric, toate grijile, toate îndoielile care creşteau în interiorul ei pur şi simplu se destrămau. De fiecare dată când se trezea alături de el, tresărirea aceea de fericită surprindere îi rămânea în suflet ore bune.

De la el află diverse picanterii despre localnici, construind mental portrete din poveştile lui amuzante sau din comentariile făcute pe negândite. Vânzătorul care o servea adesea la piaţă era campionul incontestabil al concursului de mâncat plăcinte, ţinut în fiecare an, de 4 Iulie, în parc. Directorul băncii era iluzionist amator şi presta la petrecerile de copii. Prietenul cel mai vechi şi cel mai apropiat al lui Brooks aştepta cel de-al doilea copil.

Era posibil ca Brooks să fie chemat în unele seri, iar de două ori fusese nevoit să preia nişte apeluri în miez de noapte. Ori de câte ori era singură, casa părea altfel. Nu ca în timpul zilei, când munca, rutina curgeau firesc; dimpotrivă, părea că lipseşte ceva esenţial.

În astfel de momente, încerca să ignore senzaţia aceea sâcâitoare că, odată ce toate acestea se vor fi sfârşit, nimic nu avea să pară armonios şi complet. Aşa că prefera să trăiască din plin clipa, ora, ziua, noaptea. Şi tot aşa pe următoarele.

Încerca să se relaxeze şi să vadă cum decurgeau lucrurile.

Acum, studiau împreună stratul cu flori pe care tocmai îl terminaseră. Pe cele mai multe le crescuse în sera ei, iar faptul că le vedea acum aranjate frumos, la locul cuvenit, aşa cum le văzuse cu ochii minţii, îi umplea sufletul de bucurie.

În plus, faptul că beneficiase de ajutor nu diminua cu nimic această bucurie, descoperi ea.

Îi plăcea să se simtă puţin murdară, puţin transpirată, un pic obosită şi să ştie că lasagna cu spanac pe care o preparase mai devreme aştepta doar să fie băgată la cuptor.

— Arată foarte bine.

— Arată grozav, o corectă el.

— Arată grozav. Dar o să arate şi mai bine după alte câteva săptămâni. A fost plăcut să am ajutor.

El îi aruncă un zâmbet larg.

— Serios?

— Serios. Vrei o bere?

— Sunt de serviciu, aşa că mai bine nu. Dar mi-ar prinde bine o cola.

— În regulă.

„Atât de simplu”, se gândi ea, intrând în casă. Îi plăcea să îi aducă ceva de băut, să îi pregătească masa. Să găteşti şi pentru altcineva, nu doar pentru tine, era o activitate care aducea foarte mari satisfacţii, descoperise ea. Tot aşa, îi plăcea atunci când el propunea să vină cu o pizza

sau cu mâncare chinezească ori să arunce nişte burgeri pe grătar.

Crezuse că totul avea să fie foarte sufocant – casă, viaţa ei, rutina ei – cu el acolo, dar cumva, nu-şi dădea seama cum, totul devenise mai spaţios. Se temuse că munca ei – activitatea ei profesională şi planurile personale – urmau să aibă de suferit dacă cineva îi invada timpul şi spaţiul, însă în ultimele săptămâni se dovedise extrem de productivă. Foarte multe dintre micile îndatoriri sau treburi de-ale casei îi luau acum mai puţin timp, fiindcă el insista să o ajute sau chiar le rezolva el însuşi.

Nu locuiau împreună, îşi aminti ea, în timp ce turna cola peste cuburile de gheaţă. Nu putea lăsa lucrurile să meargă într-atât de departe. Însă el avea un set de cosmetice în baie şi câteva haine în şifonier.

Lui Abigail îi plăcea să le privească atunci când Brooks nu era prin preajmă. Pur şi simplu îi plăcea să se uite la cămaşa lui, la aparatul de ras, la o pereche de şosete…

Toate serveau drept dovadă palpabilă că el făcea parte din viaţa ei.

Sau din viaţa pe care încerca să şi-o clădească.

Aruncă o privire pe fereastră când auzi lătratul câinelui şi râsetul lui Brooks.

Bert alerga după mingea galbenă de tenis, ca şi cum toată lumea lui depindea de prinderea acelei mingi. Joaca lor era nu doar distracţie pură,

ci şi un bun antrenament. Cu toate astea, pentru Abigail era ciudat să îşi vadă câinele relaţionând atât de uşor cu bărbatul.

„Ami”, se gândi ea.

Da, deveniseră prieteni.

Îşi luă paharul cu apă rece ca gheaţa şi cola lui şi ieşi.

— Mulţumesc. Câinele ăsta ar alerga după o minge până în Texas, dacă aş putea s-o arunc atât de departe!

— Îi place să alerge şi, în plus, mişcarea îi face bine. Îi place când îi arunci tu mingea, pentru că tu o arunci mai departe decât pot eu.

— Mă cam pune la treabă. În ritmul ăsta, n-o să mai am nevoie de antrenamentele de sâmbătă.

Telefonul sună şi Abigail se simţi uşurată. El n-avea s-o întrebe iar, n-avea să o preseze. Dar ştia că lui i-ar fi plăcut ca ea să meargă sâmbătă în parc, acolo unde el juca softball.

Nu era pregătită – şi nici nu ştia dacă avea să fie vreodată – să le facă faţă tuturor oamenilor care aveau să fie prezenţi, care aveau să vorbească cu sau despre ea.

Ridică mingea udă, deformată, şi o aruncă, astfel încât Bert să-şi continue joaca.

Îl auzi pe Brooks spunând că ajunge imediat, pentru ca apoi să-l audă înjurând, în momentul când îşi puse telefonul înapoi la brâu.

— E vreo problemă?

— Un puşti răsfăţat, de bani gata, s-a afumat bine şi dup-aia a vandalizat o cameră de hotel şi l-

a lovit zdravăn pe managerul hotelului…

— A… Prietenul tău, Russ Conroy?

— Mda… Iar puştiul de bani gata e Justin Blake. A încercat să se ia la trântă cu oamenii de la pază, care acum îl ţin imobilizat până ajung eu acolo, îmi pare rău…

— Asta e meseria ta.

— Iar chestia asta o să dureze ceva, dat fiind că e vorba despre un idiot pus pe scandal. Apoi, mai e şi taică-său ăla enervant şi influent, care-i dă nas la toate cele; ca să nu mai vorbim despre avocatul extrem de răbdător pe care comportamentul puştiului îl ţine numai în pantofi Gucci şi cu Chivas-ul Regal la nas. S-ar putea să nu mă întorc în seara asta.

— Nu-i nimic.

— Păi, da, ţie ţi-e uşor să spui asta, doar nu tu ratezi lasagna!

— O să-ţi păstrez şi ţie o porţie. Nu se strică.

— Mulţumesc. Te sun, oricum ar fi. Trebuie să mă spăl puţin înainte să plec. Brooks îi luă mâinile şi se aplecă spre ea să o sărute. O să-mi fie dor de tine.

Lui Abigail îi plăcea să creadă că avea să-i simtă lipsa – măcar puţin. Faptul că cineva îi ducea dorul era o altă premieră în viaţa ei.

Când Brooks intră în casă, câinele veni după el cu paşi mărunţi şi repezi. Apoi rămase acolo, în picioare, gâfâind uşor, cu mingea în dinţi şi cu ochii fixaţi pe uşă.

— O să se întoarcă, dacă poate, spuse Abigail.

Dar trebuie să ne descurcăm şi fără el. Este important să ne descurcăm şi singuri.

Când îi aruncă din nou mingea, Abigail se gândi să-şi pregătească o salată pentru cină. I se părea prea stingher să mănânce lasagna de una singură.

Hanul Ozark era situat pe un deal lin, chiar la intrarea în oraş. Clădirea cu patru niveluri, în stil victorian, fusese construită prin anii ’20 de un contrabandist renumit, ca o casă la ţară. Norocul lui se sfârşise brusc, cu foarte puţin timp înainte de încheierea Prohibiţiei, atunci când un rival îl luase la ţintă cu o puşcă Henry, în timp ce bărbatul ieşise să ia aer pe verandă, la un trabuc şi un pahar de whisky de contrabandă.

Văduva lui nu se mai întorsese niciodată la acea casă, astfel că, după câţiva ani, aceasta se degradase vizibil. Fiul cel mare, pasionat de pariuri la cursele de cai, o vânduse de îndată ce încăpuse pe mâinile lui.

Bunicul lui Russ o reconstruise şi o redecorase în mare parte pe cont propriu, după care o redeschisese ca hotel, în primăvara anului 1948. Chiar dacă nu cunoscuse un succes fulminant în vremurile lui Cecil Conroy, hanul rămăsese totuşi pe poziţii. În anii ’70 – 80, când comunitatea artiştilor începuse să prindă contur pe aceste meleaguri, el devenise subiectul mai multor tablouri pictate pe pânză, unul dintre acestea având şansa extraordinară de a fi remarcat la New York de un colecţionar înstărit.

Inspirat de acest tablou, colecţionarul, împreună cu unii dintre prietenii şi asociaţii săi, începuseră să folosească hotelul ca bază destinată escapadelor şi întâlnirilor de taină, în scopuri de afaceri sau, pur şi simplu, de agrement.

Drept rezultat, pe la cumpăna dintre secole, hotelul beneficiase deja de o renovare şi îi fuseseră adăugate un centru spa şi o piscină interioară.

Etajul al treilea al hanului avea inclus avantajul suplimentar al unui serviciu de majordomi cu program non-stop, tot aici aflându-se şi cel mai apreciat apartament al clădirii.

Cu Russ alături, Brooks se afla acum în apartamentul respectiv, între pereţii de un auriu pal şi printre antichităţile lustruite, în tonuri închise, şi obiectele de artizanat specifice zonei.

Cioburi de sticlă luceau pe podeaua lustruită, din lemn de castan. Erau fragmente din prismele sparte ale candelabrului din salon – somptuos până nu demult. Vaza grea, din sticlă suflată, care fusese, cu siguranţă, aruncată în televizorul cu ecran plat şi diagonală de 60 de inchi, zăcea făcută zob pe covoraşul ţesut manual, pe care se zăreau pete lăsate de conţinutul uneia dintre cele trei sticle de vin roşu, acum goale. Rămăşiţele unei veioze Tiffany sclipeau pe mormanul de farfurii, resturi de mâncare, savoniere umplute până la refuz cu mucuri de ţigară şi DVD-uri porno împrăştiate.

Pe mătasea albastru cu auriu a canapelei,

câteva arsuri de ţigară arătau ca nişte ochi oribili.

— Şi încă n-ai văzut dormitorul, comentă Russ, pe sub buza spartă şi umflată. Nenorociţii!

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Russ.

— Cada cu jacuzzi din baia principală este pătată cu vinul ăsta şi cu urină. Unul dintre ei a rupt pipa de scurgere. Nu mă întreba cum arată vasul de toaletă…

— O să avem nevoie de nişte fotografii – înainte şi după. Poţi estima pagubele, financiar vorbind, ca să-mi fac şi eu o idee?

— Peste şaptezeci şi cinci de mii, probabil bate spre sută. Dumnezeule! Habar n-am, Brooks. Poate fi şi mai mult, odată ce vom descoperi toate pagubele, în afară de ce-am constatat la prima vedere. Şi la primul miros.

— Câţi au fost în camera asta?

— Trei. Dar au mai trecut pe-aici şi nişte fete. Au făcut rezervarea pe numele tatălui lui Justin şi au folosit cârdul lui la cazare. Justin şi o puştoaică. Asta era seara trecută. Azi-noapte, la un moment dat – o să verificăm pe camerele de securitate din hol – au venit şi ceilalţi doi băieţi – adică anturajul lui obişnuit, Chad Cartwright şi Doyle Parsins, împreună cu alte două fete. Justin le-a spus celor de la recepţie să-i lase să urce. Nu există lege care să interzică primirea de vizite în camere. Au rămas peste noapte. Recepţia şi personalul de la pază au primit câteva reclamaţii de la alţi oaspeţi, din cauza zgomotului. Din ce ştiu eu, fetele au plecat în după-amiaza asta, iar cei trei şi-au

petrecut ziua aici, fumând iarbă, făcând comenzi la room-service şi urmărind filme porno. Pe la şase, am început să primim din nou reclamaţii – ţipete, trosnete, râsete, bubuituri. Afurisita aia de uşă era baricadată, n-au vrut să-i deschidă responsabilului de etaj… Am urcat eu până aici. Dumnezeule! Se simţea mirosul de iarbă până şi în nenorocitul ăsta de hol!

Brooks nu făcu decât să dea din cap aprobator, lăsându-l pe Russ să-şi verse oful. Mâinile prietenului său continuau să tremure – de furie şi de durere, din câte înţelegea Brooks.

— I-am spus cretinului ăluia că, dacă nu descuie uşa, o să chem poliţia şi pe taică-său. Acum, nu că mă îndoiesc de teama şi respectul pe care le inspiri, Brooks, dar cred totuşi că ameninţarea că-l chem pe taică-său – şi pe părinţii celorlalţi – i-a făcut să-mi dea drumul înăuntru. Apoi, bulangiul ăla îmi râde în nas! îmi râde în nas şi îmi spune să mă car! Camera a fost plătită, zice el. Am remarcat ce prăpăd făcuseră pe aici – mă rog, o parte din el. I-am văzut pe ceilalţi doi tolăniţi pe jos. Eram prea nervos ca să-mi vărs furia atunci, pe loc. Înţelegi ce vreau să spun

— Înţeleg.

— I-am spus responsabilului de etaj care mă însoţise să cheme paza. În momentul ăla, imbecilul m-a lovit. Prudent, Russ îşi atinse cu vârful degetului buza lovită. Carolee… O ştii pe Carolee.

— Da.

— A pus mâna pe staţie, l-a chemat pe Ben şi

i-a spus să vină cu vreo doi băieţi mai zdraveni, aşa… Ea este tot timpul pe fază. Eu îl lipisem deja de uşă pe nenorocit, iar ăilalţi doi erau atât de trotilaţi, că făceau pe ei de râs. Atunci idiotul a început să se lovească ostentativ de uşă, zâmbindu-i pervers lui Carolee şi spunându-i acesteia să intre în cameră cât bagă el nişte viaţă în ea.

— Oh, Doamne!

Făcând eforturi vizibile să se calmeze, Russ îşi apăsă ochii cu degetele.

— Nu se lăsa deloc, Brooks! Ben şi ceilalţi au sosit într-un suflet. Atunci, a început să dea cu picioarele, a încercat să lovească cu pumnii, s-a pus pe urlat. Carolee a sunat la poliţie, iar Boyd a venit imediat. A trimis după Ash, ca să aibă întăriri, şi pe urmă ne-am gândit cu toţii că ar fi cazul să te anunţăm şi pe tine.

— V-aţi gândit bine. Probabil a furat cartea de credit de la taică-său, dar cu siguranţă părinţii o să-i ia apărarea, o să spună că ei i-au dat voie s-o folosească. N-o să putem dovedi că nu-i aşa, însă pagubele de aici, actele de violenţă…

Brooks îşi dădu seama că şi el însuşi trebuia să se calmeze puţin.

— O să-l rog pe Boyd să o aducă pe Alma aici: ea face fotografii foarte bune. O să ia câteva cadre cu toate astea, să avem dovezile necesare, iar Boyd o să facă o percheziţie oficială, în prezenţa ei şi a ta sau a lui Carolee, pentru substanţe ilegale. Chiar dacă au fumat sau au tras pe nas tot ce

aveau, sigur au mai rămas nişte urme. Plus că-la naiba! – se văd clar ţigările cu marijuana amestecate cu ţigări normale în savonierele alea. Tăticul n-o să-l mai poată scoate pe imbecilul de fii-său din rahatul ăsta în care e băgat până în gât! Asta, bineînţeles, dacă depui plângere.

— Poţi să fii sigur de asta!

— Perfect! Acum mă duc să-i chem. Dacă laşi toate astea în grija lui Carolee, poţi merge cu mine la secţie. Poţi să dai o declaraţie oficială şi să depui plângere. Pune-ţi agenţii de asigurări la treabă şi fă-mi un inventar amănunţit şi o estimare a pagubelor.

Russ dădu din cap aprobator. Apoi, culoarea aprinsă din obraji începu să se stingă într-un alb bolnăvicios, care nu era cu nimic mai grozav.

— I-am chemat deja.

— Foarte bine. Vrei să te las câteva clipe singur, să te linişteşti?

— Nu. Russ îşi acoperi faţa cu mâinile şi îşi frecă obrajii. Dumnezeule, mi-e rău! Va trebui să le spun alor mei. Mi se face rău când mă gândesc la ce-au făcut ăştia aici, dar n-am nevoie să mă liniştesc.

— Atunci hai s-o luăm din loc.

Brooks se gândi că ar fi putut scrie el însuşi piesa asta, în trei acte. Justin Blake îşi face de cap într-una dintre ieşirile lui violente; sunt chemate autorităţile, care îl iau în custodie pe dobitocul ăsta arogant. Dar nu apuci să rosteşti cuvintele magice „ai dreptul să nu spui nimic”, că Lincoln

Blake îşi şi face triumfal apariţia, cu avocatul după el.

Până când Brooks reuşise să ajungă la hotel, să treacă în revistă pagubele cele mai grave, să discute cu Russ şi, mai apoi, să ajungă la secţie, Lincoln Blake se înfiinţase deja acolo, împreună cu avocatul său.

Blake se ridică.

Făcea impresie prin statura lui impozantă, cu pieptul lat, îmbrăcat într-un costum bine croit, şi cu gâtul gros ca de taur, strâns într-o cravată cu dungi. Ochii albaştri, reci, priveau iscoditori de deasupra unui nas ascuţit.

Îşi purta părul cenuşiu ca ardezia tuns scurt, militareşte, asta în ciuda faptului că, potrivit zvonurilor, Blake evitase cu succes recrutarea în armată pe vremea când încă se mai făceau recrutări.

— Russell, înţeleg că fiul meu şi prietenii lui s-ar face vinovaţi de ceva pagube la hotelul tău. Vreau să te asigur că, dacă se dovedeşte că aşa stau lucrurile, o să ne ocupăm noi de tot. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Domnule Blake, o să-mi cer scuze pentru impoliteţe, deşi n-o să sune chiar sincer în clipa asta, însă nu vreau să discut cu dumneavoastră. Brooks, o să merg să stau în biroul tău, dacă e în regulă.

— Te rog.

— Uite ce este, Russell, începu Blake, însă Russ îşi văzu de drum. Chipul lui Blake deveni

rigid. Un hotelier ar trebui să înţeleagă că un anumit procent din cheltuielile generale trebuie să fie alocat pentru stricăciuni şi uzură.

— Domnule Blake, nici asta nu mă face să vreau să discut cu dumneavoastră.

Dat fiind că Brooks îl întrecea ca înălţime, Blake nu putea să-l privească de sus. Dar sentimentele lui erau mai mult decât evidente.

— Tu eşti un funcţionar plătit din banii acestui oraş, însă cu atitudinea asta nu vei rezista niciun an în postul pe care îl ocupi.

— O să-mi asum acest risc. Presupun că îmi veţi spune că Justin avea permisiunea dumneavoastră pentru a vă utiliza cardul de credit pentru apartamentul de la hotel, pentru room-service şi diverse cheltuieli.

— Bineînţeles.

— Aşadar, partea asta vă priveşte pe dumneavoastră. Restul este treaba mea.

— Vreau ca fiul meu să fie eliberat imediat. Fireşte, vom plăti pentru toate pagubele suferite.

— În cazul acesta, poate ar trebui să ştiţi că pagubele despre care vorbiţi se apropie – dacă nu chiar depăşesc – o sumă cu şase cifre. Chiar aşa! Brooks încuviinţă din cap cu convingere atunci când ochii lui Blake se rotunjiră, iar chipul i se îmbujoră. Băieţii au făcut un prăpăd de zile mari prin camerele alea! adăugă Brooks.

— Dacă Russell Conroy sau tatăl lui – pe care l-am respectat întotdeauna

— Îşi închipuie măcar o clipă că pot umfla

nota de plată în toată afacerea asta, astfel încât să exploateze…

— Doi dintre subalternii mei se află acum la hotel, constatând pagubele. Agentul de asigurări urmează să ajungă acolo pentru a face acelaşi lucru. Eu tocmai vin de acolo şi am văzut cu ochii mei amploarea distrugerilor. Colegii mei vor face, de asemenea, o percheziţie vizând prezenţa substanţelor ilegale

— Asta pentru că locul duhnea a marijuana. Nu ştiu de unde au făcut rost fiul dumneavoastră şi prietenii de vin roşu, brandy, bere şi alte spirtoase de tot felul, pentru că sticlele erau împrăştiate prin tot afurisitul ăla de apartament, dar un lucru ştiu sigur: niciunul dintre ei n-are vârsta legală care să-i permită să consume alcool. În afară de asta, fiul dumneavoastră l-a agresat pe Russ. Aşa că, de data asta, nu mai faceţi pe grozavul cu mine! tună Brooks. L-a agresat pe Russ de faţă cu martori. De asemenea, l-a atacat pe agentul de pază, şi tot de faţă cu alte persoane!

— Vreau să discut cu fiul meu. Acum!

— Nu. Eu voi discuta cu el, iar avocatul său poate fi de faţă şi poate vorbi cu el. Dar, chiar dacă nu a împlinit vârsta legală pentru a consuma alcool, conform legii, el este totuşi adult. Poate că situaţia nu prea are logică, dar aşa-i legea! Dumneavoastră puteţi discuta cu el după ce termin eu. Şi, pentru că veni vorba, domnule Blake, să ştiţi că pe cei din familia Conroy nu-i puteţi cumpăra cum i-aţi cumpărat pe alţii. Ei nu

se lasă cumpăraţi. De data asta, Justin o să plătească pentru ceea ce a făcut.

— Te cam între ei cu gluma, Gleason. Mai insistă tu mult cu chestia asta, şi o să rămâi fără slujbă!

— Cum am mai spus, îmi asum riscul. Presupun că Justin a cerut deja un avocat, dar o să verific oricum. Până când nu mă asigur că a ales să beneficieze de acest drept, nimeni nu discută cu el.

Brooks se duse la Jeff Noelle, unul dintre ajutoarele sale angajate cu jumătate de normă, care făcea tot posibilul să treacă neobservat.

— A solicitat ajutorul unui avocat, Jeff? Ştii cumva?

— Da, domnule. Striga în gura mare după un avocat, atunci când Ash şi Boyd i-au adus pe toţi la secţie. Şi ţipa la ceilalţi doi arestaţi să-şi ţină gura.

— În regulă, atunci. Brooks se întoarse. Ai un client, Harry.

— Aş dori să discut cu clientul meu între patru ochi, chiar acum.

— Desigur! Jeff, condu-l pe domnul Darnell la clientul dumnealui.

— Da, domnule ofiţer.

Ignorându-l cu desăvârşire pe Blake, Brooks se duse în biroul lui şi închise uşa.

— Justin şi-a convocat avocatul, cum era de aşteptat. Îi las pe ei să discute mai întâi, apoi mă duc şi eu să vorbesc cu el. Vrei nişte cafea?

— Nu. Am luat nişte apă. Nu cred că stomacul

meu suportă altceva în momentul ăsta.

— O să-ţi iau o declaraţie oficială. O să facem asta respectând toţi paşii.

Russ. Te previn că Blake va încerca să vă preseze – atât pe tine, cât şi pe familia ta – să acceptaţi o răscumpărare, să-l lăsaţi pe puşti să scape.

Obrajii lui Russ se colorară brusc într-o nuanţă apropiată de roşul aprins al părului.

— Nici toţi banii din lume nu sunt suficienţi pentru asta! Mama mea a cumpărat candelabrul acela tocmai din Waterford, Irlanda, şi a aranjat să fie transportat până aici, special pentru salonul ăla. Era mândria ei. Fie şi numai pentru asta, Brooks!

— Ştiu. O să înregistrez declaraţia ta.

— În regulă. Russ închise ochii pentru o clipă şi dădu din cap aprobator. Bun.

Când terminară, Brooks studie îndelung chipul prietenului său. Culoarea mâniei se mai estompase, astfel că acum pistruii ieşeau clar în evidenţă pe paloarea bolnăvicioasă a tenului său.

— Eu l-aş pune pe Jeff să te conducă până acasă, dar s-ar putea să vrei să te întorci la hotel.

— Trebuie s-o fac.

— Ştiu. O să te ducă el acolo. Eu mai rămân pe-aici o vreme. Dacă vrei, trec pe la tine pe acasă când termin.

— Ţi-aş rămâne îndatorat, Brooks. Dacă nu, măcar dă-mi un telefon, să-mi spui şi mie cum crezi că stau lucrurile.

— Aşa o să fac, şi am să vin după ce-mi zici unde te găsesc. Nu vreau să cureţe nimeni mizeria de-acolo, în regulă?

— Şi până când estimezi… Lasă, nu contează. Russ ridică mâna a lehamite. Bine.

— I-am spus lui Boyd să lipească pe uşă bandă adezivă cu însemnele poliţiei. Ştiu că n-o să-ţi placă, dar, cu cât va fi mai dură abordarea, cu atât vor creşte şansele de a ieşi cu capul sus din chestia asta, în cazul în care Blake decide să depună plângere în instanţă.

— Tu ştii cel mai bine cum trebuie procedat.

— Încă o chestie. Brooks deschise un sertar şi scoase de acolo o cameră digitală. Spune „La dracu’ i”.

Russ râse puţin şi apoi oftă. După care se încruntă la cameră.

— La dracii!

Când ieşi din biroul lui, Brooks remarcă faptul că Blake nu mai era în anticameră. Probabil se dusese să se ţină de capul primarului sau să încingă releele de telefonie cu apeluri la reprezentantul statului – nenorocitul de guvernator.

— Mare păcat! începu Alma, înmânându-i lui Brooks un plic. Am făcut o grămadă de fotografii, aşa cum mi-ai spus. Mai-mai că mi se rupe inima şi mie.

— Ei bine, asta o să-ţi placă. Boyd flutură în aer trei punguţe cu probe. Avem aici marijuana, cocaină şi nişte oxicodon – asta ca să încheiem în

forţă.

— Perfect. Le-ai înregistrat?

— Am făcut totul ca la carte. Am luat cu noi camera video, aşa cum ai spus, iar Ash a înregistrat tot în timp ce eu am făcut percheziţia. Mai clar de-atât nici că se poate.

— Bravo, felicitări tuturor! Harry e încă acolo?

— De ieşit, n-a ieşit.

— Mă duc şi eu, să începem cu capul răutăţilor. Boyd, tu ia-l pe Chad Cartwright, iar tu, Ash, mergi şi discută cu Doyle Parsins. Amintiţi-le din nou care le sunt drepturile, bine? Şi înregistraţi absolut tot. Dacă vreunul dintre ei rosteşte cuvântul „avocat”, v-aţi oprit.

— Încă n-au cerut avocat şi nici n-au dorit să dea vreun telefon, raportă Ash. Ultima oară când am verificat, amândoi erau leşinaţi acolo, în spate.

— Ia dâle trezirea.

Brooks merse în spate, la mica sală de conferinţe. Bătu la uşă, apoi deschise.

— E vremea ca noi doi să avem o discuţie, Justin.

Justin continuă să stea tolănit pe scaun, cu un braţ aruncat neglijent peste spătar. Nu făcu decât să-şi ţuguieze buzele.

— Şefule, aş vrea să discut ceva cu tine.

Harry se ridică şi îi şopti lui Justin ceva ce îl făcu pe băiat să salte din umeri a nepăsare.

Harry ieşi din încăpere şi închise uşa. Era cu un cap mai scund decât Brooks şi cam cu vreo

cincisprezece ani mai în vârstă. Cândva, Harry antrenase echipa ligii de juniori din care făcea parte Brooks, pentru participarea la un campionat.

— Brooks, înţeleg că aceşti trei tineri au făcut ceva pagube în apartamentul de la hotel şi mai înţeleg că acuzaţiile includ şi consumul de alcool de către minori. Ideea este că vor remedia pagubele, dacă într-adevăr există, iar clientul meu este îndreptăţit să solicite serviciile unui evaluator independent în această problemă. Cât despre acuzaţiile privind consumul de alcool, ştim amândoi că ele n-au să ducă nicăieri. Poate vor fi mustraţi sau, cel mult, vor primi consiliere. Iar în ceea ce priveşte acuzaţia de agresiune, Justin mi-a spus că Russ era supărat – din motive uşor de înţeles – şi că s-ar fi îmbrâncit reciproc. Acum…

Brooks scoase din dosar fotografia digitală în care se vedea buza spartă şi umflată a lui Russ.

— Asta ţi se pare ţie o simplă îmbrânceală?

Harry privi îndelung la fotografie, apoi oftă şi îşi trecu degetele prin claia şatenă de păr scurt şi des.

— Tu chiar nu te saturi niciodată de rolul ăsta?

Harry flutură mâna a lehamite şi clătină din cap.

— Trebuie să-mi fac meseria, Brooks.

— Ştii, sunt zile în care îmi spun că meseria mea e de tot rahatul. Dar a ta e şi mai şi!

Brooks deschise uşa. Scoase un reportofon şi îl puse pe masă.

Observă că noaptea ştersese ceva din strălucirea de aur şi bronz a lui Iustin, prinţul urbei. „Foarte bine”, se gândi Brooks, privind drept în ochii aceia obraznici, injectaţi.

— Ţi s-au citit drepturile, Justin?

— Mda… Am dreptul să spun să te duci naibii!

— Justin! îl avertiză Harry.

— Atunci şi eu o să mă folosesc de acelaşi drept. Poate doriţi să aruncaţi o privire aici, domnule avocat.

Brooks împrăştie fotografiile pe masă înainte de a se aşeza.

În timp ce Harry le studia cu atenţie, Brooks îl măsura pe băiat.

Încă de la naştere, Justin Blake, unicul copil al cuplului Lincoln şi Genny Blake, avusese parte de bani, prestigiu şi un aspect fizic plăcut. Trăsături bine conturate, o gură îmbufnată, ochi albaştri arzători şi un păr des, răsfăţat de razele soarelui – toate astea erau, cel mai probabil, o mărturie a faptului că tânărul nu dusese lipsă de atenţia fetelor de-a lungul anilor de liceu.

Ar fi putut face ceva cu viaţa lui poate avea să facă în viitor dar, până la momentul ăsta, banii, prestigiul şi farmecul personal se traduseseră prin aroganţă, o fire meschină şi o lipsă crasă de respect faţă de orice fel de autoritate.

— Justin Blake, eşti acuzat de distrugere de bunuri, vandalism, consum de alcool înainte de împlinirea vârsei legale şi trei acte de agresiune.

— Mare chestie!

— A, o să fie, crede-mă! La fel şi acuzaţiile de posesie de droguri. Am recuperat marijuana, cocaina şi oxicodonul pe care tu şi tovarăţii tăi idioţi le-aţi avut în apartamentul de la hotel.

Singura reacţie a lui Justin fu un zâmbet afectat.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Avem deja amprentele tale la dosar. Eu pot să pun pariu că le vom găsi pe punga aia de marijuana, pe punga de cocaină, poate chiar şi pe pilule. Eşti în perioada de eliberare condiţionată, iar una dintre condiţiile acelei eliberări era să nu consumi droguri, alcool şi să nu intri în belele. Tu ai reuşit să bifezi trei dintr-o lovitură.

— Tatăl meu mă va scoate de aici într-o oră. Iar dacă Harry vrea să-şi încaseze comisionul ăla gras, o să rezolve restul până mâine-dimineaţă.

— Nu şi nu. Nu de data asta. Russell Conroy tocmai a depus plângere în mod oficial. Subalternii mei au intervievat martorii. După cum vezi, avem fotografii care stau mărturie în ceea ce priveşte ravagiile pe care le-ai făcut. Avem drogurile, alcoolul şi cât de curând le vom ridica pe fetele cu care v-aţi distrat noaptea trecută. Şi mă gândesc că cireaşa de pe tort ar fi ca vreuna dintre ele să aibă sub optsprezece ani, pentru că, în cazul ăsta, aş mai adăuga la capetele de acuzare violul şi coruperea de minori. Dar, chiar şi fără cireaşa de pe tort, de data asta nu mai scapi cu eliberare condiţionată, consiliere şi umflată a

lui Russ.

— Asta ţi se pare ţie o simplă îmbrânceală?

Harry privi îndelung la fotografie, apoi oftă şi îşi trecu degetele prin claia şatenă de păr scurt şi des.

— Tu chiar nu te saturi niciodată de rolul ăsta?

Harry flutură mâna a lehamite şi clătină din cap.

— Trebuie să-mi fac meseria, Brooks.

— Ştii, sunt zile în care îmi spun că meseria mea e de tot rahatul. Dar a ta e şi mai şi!

Brooks deschise uşa. Scoase un reportofon şi îl puse pe masă.

Observă că noaptea şterse ceva din strălucirea de aur şi bronz a lui Justin, prinţul urbei. „Foarte bine”, se gândi Brooks, privind drept în ochii aceia obraznici, injectaţi.

— Ţi s-au citit drepturile, Justin?

— Mda… Am dreptul să spun să te duci naibii!

— Justin! îl avertiză Harry.

— Atunci şi eu o să mă folosesc de acelaşi drept. Poate doriţi să aruncaţi o privire aici, domnule avocat.

Brooks împrăştie fotografiile pe masă înainte de a se aşeza.

În timp ce Harry le studia cu atenţie, Brooks îl măsura pe băiat.

Încă de la naştere, Justin Blake, unicul copil al cuplului Lincoln şi Genny Blake, avusese parte

de bani, prestigiu şi un aspect fizic plăcut. Trăsături bine conturate, o gură îmbufnată, ochi albaştri arzători şi un păr des, răsfăţat de razele soarelui – toate astea erau, cel mai probabil, o mărturie a faptului că tânărul nu dusese lipsă de atenţia fetelor de-a lungul anilor de liceu.

Ar fi putut face ceva cu viaţa lui poate avea să facă în viitor –, dar, până la momentul ăsta, banii, prestigiul şi farmecul personal se traduseseră prin aroganţă, o fire meschină şi o lipsă crasă de respect faţă de orice fel de autoritate.

— Justin Blake, eşti acuzat de distrugere de bunuri, vandalism, consum de alcool înainte de împlinirea vârsei legale şi trei acte de agresiune.

— Mare chestie!

— A, o să fie, crede-mă! La fel şi acuzaţiile de posesie de droguri. Am recuperat marijuana, cocaina şi oxicodonul pe care tu şi tovarăţii tăi idioţi le-aţi avut în apartamentul de la hotel.

Singura reacţie a lui Justin fu un zâmbet afectat.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

— Avem deja amprentele tale la dosar. Eu pot să pun pariu că le vom găsi pe punga aia de marijuana, pe punga de cocaină, poate chiar şi pe pilule. Eşti în perioada de eliberare condiţionată, iar una dintre condiţiile acelei eliberări era să nu consumi droguri, alcool şi să nu intri în belele. Tu ai reuşit să bifezi trei dintr-o lovitură.

— Tatăl meu mă va scoate de aici într-o oră. Iar dacă Harry vrea să-şi încaseze comisionul ăla

gras, o să rezolve restul până mâine-dimineaţă.

— Nu şi nu. Nu de data asta. Russell Conroy tocmai a depus plângere în mod oficial. Subalternii mei au intervievat martorii. După cum vezi, avem fotografii care stau mărturie în ceea ce priveşte ravagiile pe care le-ai făcut. Avem drogurile, alcoolul şi cât de curând le vom ridica pe fetele cu care v-aţi distrat noaptea trecută. Şi mă gândesc că cireaşa de pe tort ar fi ca vreuna dintre ele să aibă sub optsprezece ani, pentru că, în cazul ăsta, aş mai adăuga la capetele de acuzare violul şi coruperea de minori. Dar, chiar şi fără cireaşa de pe tort, de data asta nu mai scapi cu eliberare condiţionată, consiliere şi muncă în folosul comunităţii! O să stai o vreme la răcoare.

Justin ridică degetul mijlociu.

— O oră.

— Nu uita că ţi-ai încălcat angajamentul în ceea ce priveşte eliberarea condiţionată. În plus, uite cât este ceasul! E trecut de opt. Prea târziu pentru o audiere în seara asta. O să ne fii oaspete şi o să beneficiezi de excelentele noastre condiţii de cazare până mâine-dimineaţă la zece, oră la care ne vom prezenta în faţa judecătorului şi vom expune faptele.

— Abureală!

— Domnule ofiţer Gleason, începu Harry, părinţii clientului meu sunt membri respectabili ai comunităţii. Sunt de părere că-l putem lăsa fără probleme pe Justin sub supravegherea lor pentru o noapte.

Brooks ridică privirea, dură precum granitul.

— Asta n-o să se întâmple. Justin rămâne aici. Probabil nu-l voi putea împiedica pe judecător să-l elibereze pe cauţiune mâine, dar, până atunci, al meu e!

— Tu eşti un nimic! Nu eşti decât un poliţist de închiriat, ridicat în slăvi, care se dă peste cap ca să impresioneze lumea! Taică-meu te poate cumpăra şi vinde de zeci de ori, pe doi bani jumate. N-ai ce să-mi faci tu mie!

— Ar fi păcat să-ţi judeci propria valoare după cât de gras e contul lui taică-tău! Asta în caz că eu aş da doi bani pe copilul chinuit din tine. Uite ce pot să-ţi fac eu ţie: Pot să te arestez şi să formulez o acuzaţie împotriva ta – ceea ce s-a rezolvat deja. Pot să te ţin la răcoare până când un judecător va decide împotriva acestei măsuri. Pot – şi, crede-mă, chiar o voi face – să depun mărturie la procesul tău, asta în cazul în care decizi să te prezinţi în faţa instanţei, unde voi descrie în amănunt fiecare aspect al comportamentului tău distructiv, violent şi inutil.

— Aş dori să mai discut câteva clipe cu clientul meu între patru ochi.

— Dar aţi discutat deja mai bine de jumătate de oră…

— Brooks, vreau să discut câteva clipe cu clientul meu.

— Bine, atunci. Când aţi terminat, el intră direct în celulă.

Brooks păşi afară din încăpere. Nu trecură

zece secunde, şi începură ţipetele. Ştia că era meschin şi lipsit de profesionalism, dar zău dacă nu se simţea tare bine auzindu-l pe Justin făcând o criză mai ceva ca un puşti răsfăţat, de doi ani!

CAPITOLUL 17

În liniştea profundă a casei, cu câinele sforăind la picioarele ei, Abigail scana fişierele FBI pe care le accesase ilegal. Îi făcu plăcere să afle că agentul special Ely se garrison urmaşe pista indicată de ea şi, plecând de la aceasta, descoperise şi alte lucruri interesante. Cele 5, 6 milioane care fuseseră confiscate în urma unei operaţiuni FBI echivalau cu o lovitură de graţie pentru tabăra inamicului, şi încă una destul de dureroasă, după părerea lui Abigail. La fel şi cele şase arestări care urmaseră.

Era destul de dificil să-i scoţi pe Volkovi din circuit, însă asta avea să-i enerveze şi să-i determine să facă săpături şi mai adânci în cadrul organizaţiei, în încercarea de a descoperi sursa scurgerilor de informaţii.

Satisfăcută, Abigail închise fişierele şi îşi spuse în sinea ei că era cazul să meargă la culcare. Se făcuse aproape miezul nopţii, şi încheiase două noi contracte de la începutul săptămânii. Trebuia să fie odihnită pentru a se apuca de lucru în dimineaţa următoare.

Însă nu era obosită. Dimpotrivă, n-avea deloc stare – trebuia să recunoască acest lucru. Iar ceea

ce făcea, de fapt, sub pretextul muncii şi al documentării, era să aştepte telefonul să sune.

Oare de câte ori fusese de-a dreptul consternată atunci când, citind o carte sau uitându-se la un film, întâlnea o femeie care aştepta ca pe ghimpi telefonul unui bărbat?

Pe atunci i se părea că femeile care făceau acest lucru nu doar că duceau lipsă de respect de sine, dar, pe lângă asta, erau pur şi simplu ridicole.

Acum nu-i mai rămânea decât să fie consternată de ea însăşi

Nu-i plăcea deloc senzaţia pe care o trăia, combinaţia asta de încordare şi nelinişte. Vagă, ce-i drept, dar *prezentă*.

Ea nici măcar nu-şi dorise această relaţie; şi cu siguranţă nu-şi dorise să ajungă în ipostaza asta stânjenitoare şi neplăcută în care se afla acum.

Nu avea nevoie de telefoane, de companie la cină sau de conversaţii… De nimic din toate astea. Toate aceste lucruri interveniseră în rutina ei, îi dăduseră programul peste cap, şi, cel mai important, ele nu puteau duce decât la complicaţii pentru care nu-şi putea asuma riscul.

Şi totuşi, era plăcut să aibă toate acele lucruri, trebuia să recunoască; era plăcut să uite de toate, chiar şi numai pentru câteva minute, şi *să fie* pur şi simplu Abigail.

Acea Abigail de care se simţea el atras şi alături de care îi plăcea să-şi petreacă timpul.

Dar asta nu însemna oare să cadă în aceeaşi capcană în care sărise singură cu ani în urmă? Convingându-se pe ea însăşi că putea fi cine nu era de fapt, că putea avea ceea ce nu putea să aibă în realitate?

Era bine, mult mai bine – de fapt, cel mai bine – dacă el nu mai suna deloc. Ea ar fi putut începe imediat să se readapteze, să revină la viaţa pe care o avusese înainte ca el să i-o schimbe.

Îşi pregăti nişte ceai de plante. Avea să-l ia cu ea sus şi avea să citească până adormea. Asta era o decizie înţeleaptă. Asta era ea de fapt.

Când se ridică, dulăul se trezi imediat. O urmă în bucătărie şi, atunci când o văzu umplând ibricul cu apă, se aşeză s-o aştepte.

„Un câine devotat”, se gândi ea în timp ce punea ibricul pe aragaz. „O casă confortabilă, cu un sistem de securitate bine pus la punct, şi o activitate ce-mi oferă satisfacţii”. Astea erau singurele lucruri de care avea nevoie pentru a fi mulţumită, iar mulţumirea era tot ce îşi dorea.

Cu toate acestea, atunci când sistemul de alarmă începu să emită semnale, Abigail nu mai avu tresărirea aceea obişnuită de tensiune şi aşteptare. În schimb, se simţi cuprinsă de un val brusc de speranţă. Agasată de propriile simţăminte, se întoarse către monitorul calculatorului, pentru a-l privi pe Brooks conducând spre casa ei.

Comportamentul lui era prea familiar, decise ea, în condiţiile în care venea la uşa ei după

miezul nopţii. Acum, îşi dori să fi stins luminile şi să fi plecat la culcare. Dacă ar fi făcut-o, măcar el nu avea niciun motiv să-şi închipuie că îl aşteptase.

O să-i spună că tocmai se ducea la culcare şi că era prea obosită pentru a avea companie. Simplu şi înţelept. Se îndreptă spre uşă.

O deschise în timp ce el cobora din maşină, iar în sclipirea luminilor de siguranţă, văzu pe chipul lui, în gesturile lui, urme de extenuare, de furie, de tristeţe.

— Iartă-mă. Rămase o clipă la baza scărilor verandei, scăldate în lumina aceea orbitoare. Trebuia să te fi sunat mai devreme. Ar fi trebuit să mă duc acasă.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu. Lucrurile s-au complicat. Brooks îşi trecu o mână prin păr, adăugând: Şi, înainte să-mi dau seama cât de târziu este, am ajuns aici. Nu te-ai culcat încă.

— Nu. Determinarea lui Abigail se pierdu aproape de tot în timp ce îi studia chipul lui Brooks. Tocmai făceam nişte ceai. Vrei şi tu?

— Sună bine. Bărbatul urcă scările. Îmi pare rău că nu te-am anunţat că o să întârzii atât de mult.

— Ai avut treabă, este de înţeles. Şi eu am lucrat în timpul ăsta.

Fără să mai rostească vreun cuvânt, el o înconjură cu braţele şi îşi lipi obrazul de părul ei. Nu de plăcere, înţelese ea. Abigail avu însă nevoie

de câteva clipe pentru a descifra semnificaţia acelei îmbrăţişări. Brooks căuta alinare. Venise la ea căutând un umăr pe care să plângă. Nimeni nu mai făcuse asta până atunci.

Începu să-l bată uşor pe spate – gata, gata dar se opri. Închise ochii şi încercă să-şi imagineze ce şi-ar dori ea într-un astfel de moment. Apoi începu să-l maseze uşor pe spate, în cercuri mici, uşoare, până ce-l auzi suspinând.

— Fierbe apa, îi spuse ea, atunci când auzi şuieratul ibricului.

— Da…

Însă mai trecu o clipă până când slăbi strânsoarea şi se dădu înapoi.

— Mai bine intri. Trebuie să încui uşa.

— O încui eu.

— Nu, eu…

Nu s-ar fi simţit pe deplin în siguranţă dacă n-o încuia ea însăşi.

— Bine. Mă ocup eu de ibric.

Când termină, îl găsi turnând apă fierbinte în ceainicul pătrăţos în care ea pusese deja frunzele de ceai.

— Roiniţă, nu? Şi mama face ceaiul ăsta în unele seri.

— Este relaxant.

— Mi-ar prinde bine puţină relaxare.

Abigail scoase o a doua ceaşcă şi farfurioara aferentă.

— Prietenul tău e bine?

— Nu chiar.

— A… Ruşinându-se instantaneu de supărarea ei de mai devreme, ea se întoarse către Brooks. A fost rănit?

— Fizic, nu cine ştie ce – un pumn în figură. Dar a mai avut parte de aşa ceva. Şi probabil nu este nici ultima oară.

În linişte, ea aranjă pe masă ceştile, ceainicul, zaharniţa şi linguriţele.

— Mai bine stai jos. Pari foarte obosit. Va trebui să împărţim strecurătoarea cu ceai. N-am decât una.

— Nu mă deranjează.

Nesigură, Abigail rămase în picioare atunci când el se aşeză.

— Vrei să mănânci? Am lasagna. Poate fi încălzită.

— Nu. Nu, mulţumesc.

— Eşti atât de trist… îi scăpă ei.

— Da, probabil e şi un pic de tristeţe. Dar am şi fost călcat pe nervi rău de tot… Trebuie să mă scutur cumva de ambele sentimente înainte să dau piept cu ziua de mâine.

— Vrei să-mi povesteşti sau schimbăm subiectul?

El zâmbi uşor.

— Mai bine stai jos, Abigail, şi bea-ţi ceaiul.

— Nu ştiu dacă mă pricep la asta, spuse ea.

— La băutul ceaiului?

— La consolare. Sau la destinderea atmosferei. De vreme ce eşti furios şi trist, mă gândesc că este nevoie de amândouă.

El puse scurt o mână peste mâna ei, după care turnă ceaiul.

— Hai să aflăm. Familia lui Russ deţine hotelul acela de trei generaţii. Pentru ei, nu e doar o afacere, nu e doar un mod de a-şi câştiga existenţa.

— Este o parte esenţială a istoriei familiei lor şi reprezintă locul lor în comunitate.

— Da… Acolo e vorba despre mândrie şi dragoste. Justin Blake… Ai auzit despre familia Blake?

— Da. O familie foarte înstărită şi influentă de prin părţile locului.

— Justin este un cretin răsfăţat şi pus pe creat probleme, cu o grămadă de amenzi la activ pentru conducere sub influenţa alcoolului şi cu o atitudine infectă. Ar avea un cazier lung cât o zi de post dacă taică-său nu şi-ar folosi banii, influenţa, metoda presiunii politice – sau orice altceva funcţionează – pentru a-l scoate basma curată. Puştiul n-are pic de respect pentru lege sau pentru orice altceva.

— Ar fi şi greu să i se dezvolte acest respect, în condiţiile în care i se permite să se poarte urât fără să fie pedepsit. Îmi pare rău, spuse ea repede. Rolul meu este să ascult.

— Nu e vorba despre niciun rol aici. În fine, să revenim la cea mai recentă ispravă. El împreună cu gaşca lui de tâmpiţi au rezervat cel mai bun apartament de la hotelul lui Russ şi l-au vandalizat. L-au distrus, pur şi simplu.

— De ce?

— De plăcere, din plictiseală, pentru că puteau… Alege ce variantă vrei. Brooks ridică din umeri, apoi îşi trecu palmele peste faţă. Russ s-a dus acolo în cursul serii, să discute cu ei fiindcă alţi oaspeţi ai hotelului s-au plâns de zgomot. Rezultatul e că Justin l-a pocnit, a depăşit măsura cu agenţii de pază şi a fost arestat. Iar de data asta nu-mi mai scapă printre degete! Pagubele par să sară de o sută de mii.

— E o sumă foarte mare.

— Mda, este. Iar Russ şi părinţii lui nu vor ceda atunci când Lincoln Blake va începe să facă presiuni asupra lor. În seara asta am avut un show cu el şi cu puştiul.

— Nici tu n-ai de gând să cedezi.

— Nu, n-am de gând. Justin şi prietenii lui îşi vor petrece noaptea în închisoare. Mâine vor ieşi pe cauţiune, o să aibă Blake grijă de asta. Însă Justin are două variante: fie acceptă să pledeze vinovat şi intră la închisoare, fie contestă acuzaţiile în faţa instanţei şi intră la închisoare. Însă de data asta nu mai scapă! Şi, indiferent cum stau lucrurile, familia lui va plăti pagubele produse, până la ultimul cent. Dumnezeule, tremur de nervi! Se ridică şi se îndreptă furios spre fereastră. Ar fi trebuit să mă duc acasă.

— Şi acasă n-ai mai fi nervos?

— Ba da, nervos aş fi oriunde. Adică idiotul ăla îmbuibat şi plin de sine, cu trabucurile lui cu tot, îşi închipuie că mă ameninţă cu pierderea

slujbei, iar eu mă sperii imediat şi bat în retragere?

— Cine, tatăl băiatului?

— Chiar el!

— Poate să aranjeze să fii concediat?

— Dacă poate, n-au decât să-şi ia postul şi să şi-l bage undeva. Nu-mi trebuie, dacă nu pot să-mi fac meseria. Dacă un idiot extrem de privilegiat poate face orice doreşte, iar eu trebuie să întorc frumuşel capul.

— În bani stă puterea, spuse Abigail încetişor. Dar nu e singura putere.

— Presupun că asta rămâne de văzut. M-am dus să discut cu părinţii lui Russ, apoi cu Russ şi cu Seline – soţia lui după ce am stat de vorbă cu avocatul. A plâns. Doamna Conroy, adică. Femeia asta drăguţă şi nostimă, care întotdeauna avea un borcan de fursecuri cu unt de arahide la îndemână, pur şi simplu a clacat şi a izbucnit în lacrimi. Trebuia să fi găsit eu o modalitate de a-l arunca pe ticălosul acela mic în închisoare, înainte de a se ajunge atât de departe!

— N-are niciun sens să te învinovăţeşti pentru ce a făcut persoana aceea ori pentru ce a fost capabil să facă tatăl său, cu atât mai mult cu cât tiparul ăsta a fost stabilit cu mult înainte ca tu să devii şeful poliţiei locale. Soluţia raţională este să-l arestezi – ceea ce ai făcut deja – şi să strângi probe care să-l ajute pe procuror să obţină un verdict de vinovăţie la proces. Iar asta n-a fost o dovadă de compătimire, adăugă ea.

Brooks se aşează din nou şi îşi luă ceaiul.

— A mers destul de bine. Ştiu care e logica lucrurilor, Abigail.

— Dar prietenul tău şi familia lui au fost jigniţi. Este o problemă emoţională şi, în acelaşi timp, financiară, fizică şi penală. Oamenii trebuie să răspundă pentru faptele lor. Trebuie să existe consecinţe. Trebuie să se facă dreptate.

Pentru o clipă, mâna ei se strânse într-un pumn acolo, pe masă, înainte ca ea să-şi impună să o relaxeze.

— E greu să nu fii trist şi mânios, ba chiar deznădăjduit, atunci când se întâmplă tot felul de nedreptăţi, pentru că teama, influenţa şi banii cântăresc adesea mai greu decât dreptatea.

El se aplecă în faţă şi îşi puse mâna peste a ei.

— Pe tine cine te-a rănit?

Ea clătină din cap, fără să spună nimic.

— Bine, deci nu e încă momentul.

— Ce faci mâine?

— Am o întâlnire la şapte jumate cu procurorul, ca să parcurgem din nou toate detaliile. O să avem o punere sub acuzare, o audiere în vederea eliberării pe cauţiune… Mă aştept ca Justin şi ceilalţi să fie eliberaţi până la momentul procesului. Nu-mi imaginez că va pleda vinovat imediat. Poate când se va apropia procesul, dacă avocaţii n-o dau în bară. Familia Conroy e suficient de supărată pentru a deschide şi un proces civil. Eu, unul, n-o să-i descurajez. A

venit vremea ca presiunile să se facă şi din partea cealaltă.

— Aşadar, ştii ce ai de făcut şi cum s-o faci. Sunt nişte persoane violente?

— Copilului ăstuia îi cam place să iste scandaluri.

— Vreau să spun, vor încerca să-i facă rău prietenului tău sau familiei lui? Folosind violenţa pentru intimidare?

— Nu pot spune sigur, dar n-aş merge până acolo. Banii sunt arma cu care ripostează Blake.

Abigail reflectă puţin.

— Nu cred că pot pune să te concedieze.

— Nu?

— Obiectiv vorbind, familia ta este un stâlp al acestei comunităţi. E apreciată şi respectată. Tu eşti, de asemenea, apreciat şi respectat, şi pe bună dreptate. Presupun că şi prietenul tău, şi familia lui, ca o familie care are o afacere întinsă pe mai multe generaţii şi o proprietate importantă în cadrul comunităţii, sunt, de asemenea, apreciaţi. Proprietatea lor a fost avariată ca urmare a unui comportament egoist şi nesăbuit, prin urmare comunitatea îi va compătimi şi se va revolta alături de ei. Şi astea sunt tot un fel de arme. Extrapolând de la ceea ce spuneai tu în seara asta, aş spune că familia Blake este oarecum temută, dar nu foarte simpatizată. Probabil există mulţi oameni în cadrul comunităţii care vor fi încântaţi dacă băiatul va fi pedepsit pentru faptele lui.

— Extrapolând… Acum, ia spune-mi tu mie, cum de reuşeşti să mă faci să mă simt mult mai bine, deşi foloseşti astfel de cuvinte?

— Am reuşit?

De data asta, bărbatul puse o mână peste mâna ei şi o ţinu acolo.

— Aveai dreptate când ai spus că sunt trist. Eram. Şi trist, şi scos din sărite, şi frustrat, iar pe lângă toate astea ar trebui să adăugăm şi faptul că îmi şi plângeam puţin de milă. Acum, am rămas cu regretul şi cu furia, dar şi cu un chef nebun de a tăbăci fundul cuiva – legal vorbind, desigur.

— Şi asta e bine?

— E foarte bine! O strânse uşor de mână. Acum ar trebui să plec.

— Mi-aş dori să rămâi.

El îi întoarse mâna cu palma în sus, astfel încât degetele lor se înlănţuiră.

— Slavă Domnului!

— Ar trebui să mergem la culcare.

— Gând la gând.

— E târziu, spuse ea, ridicându-se să strângă masa. Eşti obosit. Şi puţin trist în continuare, cred eu. Sexul ajută la eliberarea de endorfine, aşa că pentru o vreme o să te simţi…

Vocea lui Abigail se stinse în momentul în care se întoarse către el şi îi zări zâmbetul larg întipărit pe chip.

— Sunt pe jumătate îndrăgostit de tine, îi spuse el, şi mă îndrept cu paşi mari către trei sferturi.

Ceva în interiorul ei erupse ca o lumină solară, pentru ca imediat după aceea Abigail să simtă cum panica pune stăpânire pe ea.

— Nu face asta.

— Nu cred că e vorba despre ceva ce faci sau nu faci. E, mai degrabă, ceva care se întâmplă sau nu.

— Este un amestec de atracţie fizică şi sexuală, la care se adaugă elementul de noutate şi tensiunea care intervine între interesele reciproce şi conflictele de interes. Oamenii confundă adesea reacţia hormonală şi anumite compatibilităţi cu ceea ce ei consideră a fi dragoste.

El se ridică, în continuare zâmbitor, însă ceva din licărirea ochilor lui o făcu să se dea, circumspectă, cu un pas înapoi, atunci când el se îndreptă spre ea.

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi îşi coborî capul, ca să-i atingă buzele cu buzele lui.

— Şşş… spuse el, sărutând-o din nou. Nu cred că vrei să-mi spui mie ce simt şi ce nu, asta dacă nu cumva vrei să redevin brusc nervos. Şi nu ne dorim asta, nu?

— Nu, dar…

— Şşş, repetă el, cu buzele şoptind lipite de ale ei. Frumoasa Abigail, plină de suspiciuni şi de inteligenţă. Şi de emoţie.

— Nu am emoţii.

— Emoţie, repetă el, atingând uşor, cu degetele mari ale manilor, lateralele sânilor ei, în timp ce gura lui continua să se joace cu a ei.

Frecând, mângâind, muşcând. Ca atunci când nu eşti foarte sigură de ce urmează, când n-ai înţeles care sunt toate etapele sau când e o uşoară deviere de la traseul ştiut. Îmi place emoţia, mai adăugă el.

— De ce?

— Şi îmi mai place şi curiozitatea acestui „de ce”. Îi ridică bluza şi i-o dădu jos, studiind felul în care uimirea şi o uşoară emoţie licăreau în ochii ei. Îmi place să ştiu că încă nu ai descifrat totul – pe mine, situaţia asta, tot ce se întâmplă. Mâinile lui alunecară în sus, pe lateralele trupului ei, peste sâni, în jos. Acţiune şi reacţiune, aşa-i? îmi plac „reacţiunile” tale.

Simţea o oarecare emoţie, se văzu Abigail nevoită să recunoască în sinea ei. O emoţie ce părea să alunece pe pielea ei, pe sub piele, cuibărindu-i-se în stomac şi strângându-i-se în jurul inimii, pentru a-i intensifica bătăile, înăuntrul ei, totul păru fragil, apoi năvalnic, liber şi apoi întortocheat. Cum de putea ţine pasul?

— Ar trebui să mergem sus.

Simţi buzele lui arcuindu-se pe gâtul ei şi degetele lui rătăcindu-i pe spate.

— De ce? murmură el, deschizându-i dintr-o mişcare închizătoarea sutienului. Îmi place bucătăria ta, adăugă, mutându-se de pe un picior pe altul şi ridicându-se pe vârfuri. E cald. Şi asta asigură efectul dorit. Ador senzaţia trupului tău sub palmele mele, Abigail.

Şi ea se lăsă prinsă în vârtejul acelui sărut,

fără să se mai gândească la nimic – un salt în gol, pe nerăsuflate, care o lăsă ameţită şi lipsită de vlagă. Seducţie. Deşi nu se lăsase niciodată sedusă – era inutil –, mintea ei recunoscu senzaţia. Iar trupul ei capitulă în faţa acelei senzaţii.

Tânjind să simtă atingerea pielii lui, a muşchilor şi a oaselor lui, Abigail îşi băgă mâinile pe sub cămaşa lui Brooks, descoperind căldura, robusteţea şi netezimea trupului său. Respiraţia i se întretăie atunci când el o ridică brusc, pentru a o aşeza pe blatul de bucătărie. Înainte ca mintea ei să proceseze şocul, el îi cuprinse sânul cu gura.

Atât de fierbinte, de umed, de puternic… Abigail scăpă un ţipăt de plăcere neaşteptată. Mai târziu, avea să înţeleagă că orgasmul care îi străbătuse trupul era în aceeaşi măsură rezultatul şocului şi al senzaţiilor care puseseră stăpânire pe ea. Pe moment însă, el o luă complet pe neaşteptate, făcând-o să se cutremure, lipsită de apărare.

— Brooks…

Ar fi vrut să-i spună să aştepte, să aştepte până ce reuşea să-şi recapete suflul, însă gura lui pusese din nou stăpânire pe a ei, iar asaltul fu atât de rapid, de profund, încât ea nu mai reuşi decât să se cutremure şi să cedeze.

Ea nu mai fusese niciodată posedată până atunci, constată el. Nu aşa, nu într-atât încât să se abandoneze complet, încât nicio părticică din ea să nu se mai poată detaşa pentru a încerca să preia controlul.

Şi, Dumnezeule! Cât îşi dorea să o posede, să distrugă capacitatea aceea înnăscută şi fascinantă de a ţine totul sub control.

Îi desfăcu fermoarul cu o mişcare bruscă şi, ridicând-o pe jumătate, smulse blugii de pe ea. Fără a-i lăsa timp să-şi revină, îi acoperi din nou gura cu gura lui, înăbuşind protestul ei instinctiv. O mângâie, tachinând-o tandru. Era deja încinsă, deja udă, deja pe punctul de a exploda. Voia ca ea să profite de acea senzaţie, să o menţină, până când avea s-o copleşească şi să o înfrângă.

Şi voia s-o privească atunci când se întâmpla asta.

Aerul acela, atât de dens şi de parfumat, o făcea să se îmbete cu fiecare răsuflare. Plăcerea pe care i-o provoca el era atât de completă, de absolută, încât părea prinsă în această capcană, împotmolită şi afundată cu totul. El îi prinse sfârcul între dinţi, aducând-o până aproape de limita durerii, în timp ce dezmierdările lui o înfierbântară şi mai tare.

Când ea se gândea că nu mai putea rezista, nu se mai putea abţine, eliberarea veni ca o binecuvântare. Se auzi gemând – sunetul acela gutural, prelung, în momentul în care capul ei căzu greu pe umărul lui.

Voia să se încolăcească în jurul lui, să se cuibărească în braţele lui, însă el o înclină uşor spre spate şi îi aşeză picioarele tremurânde în jurul taliei lui. După care pătrunse în ea.

Un nou şoc, o nouă plăcere. Ferm, rapid, cu

furie. Un torent crescând, învolburându-se şi transformându-se în vârtejul sălbatic al unui val de maree. O trase după el prin valul acela de plăcere intensă, o înecă în el, până când valul însuşi o aruncă violent la suprafaţă. Nu se mai simţi în stare decât să plutească acolo, ca o epavă, până când el i se alătură.

Acum, treptat, începu să-i simtă inima bătând cu putere alături de a ei şi să-i audă respiraţia sacadată. Simţi sub ea suprafaţa netedă a hiatului de bucătărie şi lumina puternică a becurilor bătând în pleoapele ei închise.

Avea nevoie de o clipă sau două, doar o clipă sau două, pentru a-şi regăsi echilibrul, după care putea să…

El reuşi s-o surprindă din nou atunci când o cuprinse în braţe şi o dădu jos de pe blat.

— Nu e nevoie să…

— Şşş, o întrerupse el din nou, ducând-o sus, în pat.

Dimineaţă, ea coborî prima la bucătărie. Rămase în prag, privind uimită. Lăsase luminile aprinse – neglijentă risipă de energie. Dar nu păru să se necăjească prea tare din pricina asta. Hainele rămăseseră împrăştiate pe podea – ale lui şi ale ei.

Studie hiatul de bucătărie cu un soi de uimire confuză. Nu înţelesese niciodată atracţia unora pentru sexul în locuri ciudate sau neobişnuite. Ce rost avea, atunci când un pat sau o canapea erau mult mai confortabile şi mai îmbietoare? Asta deşi,

ocazional, îi plăcea să facă sex la duş.

Evident, orizontul ei fusese prea limitat; dar se întrebă cât avea să dureze până să-şi poată relua cu detaşare treburile de rutină în bucătărie.

Deocamdată, puse de cafea, apoi strânse toate hainele şi le împachetă cu grijă. Până când Brooks cobori la bucătărie – gol puşcă ea făcuse deja ordine şi începuse să pregătească micul dejun.

— S-ar părea că mi-am lăsat hainele pe-aici. Evident amuzat, Brooks luă blugii împachetaţi de ea şi îi trase pe el. Nu era nevoie să te trezeşti aşa devreme şi să pregăteşti micul dejun.

— Îmi place să mă trezesc devreme şi nu mă deranjează să pregătesc micul dejun. Te aşteaptă o zi grea. Te vei simţi mai bine dacă mănânci ceva. Nu e decât o omletă cu pâine prăjită.

Când se întoarse, el îşi trăsese deja cămaşa pe el şi o privea – o privea, pur şi simplu – cu ochii aceia inteligenţi, schimbători.

— Aş vrea să nu mă mai priveşti aşa.

— Aşa cum?

— Eu… Se întoarse ca să toarne cafeaua. Nu ştiu.

El veni în spatele ei, o cuprinse cu braţele pe după talie şi o sărută apăsat pe ceafă.

— Înconjurăm baza a treia şi ne îndreptăm spre centru, murmură el.

— Ăştia sunt termeni din baseball. Noi nu jucăm baseball. Habar n-am ce înseamnă asta.

El o întoarse către el şi o sărută delicat pe

gură.

— Ba da, ştii. Nu e niciun motiv de panică. Îi masă umerii, ca să-i alunge încordarea. O s-o luăm încetişor. Ce fel de omletă?

— Cu trei feluri de brânză, cu spanac şi ardei iute.

— Sună grozav! Mă ocup eu de pâinea prăjită.

Brooks se descurca de minune în bucătăria ei, ca şi cum acolo îi era locul. Panica o cuprinse din nou.

— Eu nu... Oare ce spuneau oamenii în situaţii precum aceasta? Eu nu sunt făcută pentru aşa ceva.

— Pentru ce?

— Pentru nimic din toate astea.

— Eu sunt. Puse pâine în toaster şi se aplecă peste blatul de bucătărie. Nu eram sigur de asta, până te-am întâlnit pe tine. Dar sunt făcut pentru toate lucrurile astea. Din punctul meu de vedere, aşa eşti şi tu. Aşadar, vom vedea.

— Eu nu sunt cea care crezi tu că sunt...

El o studie, dând uşor din cap aprobator.

— Poate nu în ceea ce priveşte detaliile. Poate. Dar eu mă uit la tine, Abigail, te ascult, şi, acolo unde într-adevăr contează, tu eşti cea care cred eu că eşti.

— Ăsta nu e... Fu cât pe ce să-i spună că acela nu era numele ei adevărat. Cum putea să se implice atât de tare, să fie atât de neglijentă? Asta nu e ceva ce poţi şti, spuse ea.

— Ştiu că nu asta ai vrut să spui. Mă pricep

să citesc oamenii. Defect profesional. Ştiu că eşti speriată de ceva sau de cineva. Ai avut parte de o lovitură grea într-un anumit moment al vieţii şi ai făcut tot ce-ai putut să-ţi creezi un zid de protecţie. Nu te pot învinovăţi pentru asta.

Lumina zilei se revărsa pe fereastra din spatele lui, proiectându-i un nimb în jurul părului. Păr închis la culoare, încă răvăşit după noaptea trecută, de mâinile ei.

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

— Ascunzi o grămadă de secrete în spatele ochilor acelora şi porţi pe umeri o povară extrem de grea! O să continui să cred că într-o bună zi o să vrei să împarţi cu mine acele secrete şi acea povară, şi, după aceea, vom vedea cum ne vom descurca.

Ea clătină din cap şi se întoarse să pună omleta pe farfurii.

— N-ar trebui să discutăm despre toate astea, cu atât mai puţin acum. Tu o să întârzii la întâlnirea ta, iar eu am de lucru la două contracte noi.

— Felicitări! Ce-ai zice dacă aş cumpăra ceva pentru cină diseară?

— Am lasagna de aseară.

— Şi mai bine!

Ea puse farfuriile jos atunci când feliile de pâine ţâşniră din toaster, apoi se aşeză, devenind brusc uşor iritată.

— Nu te-am invitat.

— Am trecut de faza asta.

— Eu nu ştiu cum să trec de faza asta.

El aduse pâinea prăjită la masă şi puse o felie pe farfuria ei, în timp ce se aşeză din nou.

— Arată grozav.

— Ca de obicei, schimbi subiectul discuţiei sau preferi să fii de acord cu mine în loc să mă contrazici. Asta pentru că eşti sigur că până la urmă reuşeşti să aduci lucrurile pe făgaşul pe care-l doreşti!

— Şi tu te pricepi la citit oamenii! Brooks luă o înghiţitură de omletă. Are un gust nemaipomenit! Ai putea să câştigi bine din chestia asta!

— Of, eşti incorigibil!

— Ştiu, dar compensez prin faptul că arăt atât de bine.

Abigail n-ar fi vrut să zâmbească, dar nu se putu abţine.

— Nu arăţi chiar atât de bine!

El râse şi continuă să mănânce.

După ce plecă Brooks, Abigail îşi cântări opţiunile.

Nu-i putea spune povestea ei, desigur, dar, ipotetic vorbind, care ar fi fost rezultatul dacă ar fi făcut-o?

Era căutată pentru ancheta privind uciderea a doi agenţi ai poliţiei judiciare a Statelor Unite ale Americii. În calitate de reprezentant al legii, el ar fi avut obligaţia s-o dea pe mâna autorităţilor. Era puţin probabil că ar mai fi apucat să depună mărturie. Volkovii ar fi găsit, cu siguranţă, o cale

de a pune mâna pe ea şi de a o elimina – cel mai probabil, prin intermediul uneia dintre persoanele infiltrate de ei printre reprezentanţii legii.

Dar, tot ipotetic vorbind, dacă Brooks o credea şi dacă era încredinţat că viaţa ei ar fi fost pierdută în cazul în care el îşi făcea datoria, el n-ar mai fi fost atât de dornic să respecte acea datorie.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi dacă ar găsi puterea de a-i vorbi despre John şi despre Terry, despre Julie şi despre tot ce se întâmplase după nopţile acelea oribile. Pur şi simplu, nu reuşea să-şi imagineze acest lucru, nu putea face speculaţii despre felul în care s-ar simţit dacă ar reuşi să-i vorbească – lui sau oricui altcuiva să împartă această povară cu cineva.

El era blând din fire şi devotat dreptăţii, ideii de a face ceea ce trebuie, din motivele potrivite. În multe feluri – esenţial, vital vorbind –, Brooks îi amintea de John.

Dacă i-ar fi spus, dacă ar fi crezut-o – la fel ca John Brooks ar fi avut, probabil, impulsul de a o proteja, de a o ajuta. Şi oare asta nu i-ar pune lui viaţa în pericol?

Încă un motiv, aşadar, să rămână ea însăşi propriul ei sfătuitor, să meargă înainte aşa cum o făcea de doisprezece ani încoace.

Însă totul se schimbase deja, îşi aminti ea. Nimic nu mai era cum fusese odată. El adusese această schimbare; iar ea o îngăduise.

Aşadar, dacă i-ar spune, dat fiind că balanţa

se înclinase deja într-o parte, ea ar trebui să fie pregătită să plece, să fugă din nou, să-şi schimbe din nou numele – indiferent dacă el o credea sau nu.

Prin urmare, judecând lucrurile logic, raţional, nu putea să-i spună. Relaţia lor avea să scadă treptat în intensitate, până când balanţa avea să revină la poziţia iniţială. Până când viaţa ei avea să redevină ca-n trecut.

Concluziile la care ajunsese ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai încrezătoare, mai calmă şi mai sigură pe ea. În loc de asta, ele o întristară şi o neliniştiră.

CAPITOLUL 18

Întâlnirea de dimineaţă se desfăşurase cam aşa cum îşi imaginase Brooks, iar băieţii buni mai câştigaseră câteva puncte.

Se aşteptase ca Justin şi amicii lui idioţi să solicite eliberarea pe cauţiune şi se gândise că judecătorul avea să stabilească o sumă suficient de mare ca să-i usture puţin la buzunar. Dar, în realitate, fixase o sumă suficient de mare ca să-i usture zdravăn!

Harry obiectase, desigur – doar trebuia să-şi facă treaba pentru care era plătit –, însă judecătorul rămăsese ferm pe poziţii. Poate că familia Conroy nu avea buzunarele atât de adânci precum familia Blake, dar era la fel de respectată şi, categoric, mult mai simpatizată.

Aşa că, de data asta, Justin îşi găsise naşul, în opinia lui Brooks.

Din locul în care se afla în sala de judecată, îl privi pe Blake fierbând de furie, pe Justin rânjind dispreţuitor, iar pe ceilalţi doi acuzaţi ţinând capetele şi privirile plecate, în timp ce părinţii lor aveau chipurile împietrite.

Se văzu nevoit să-şi reţină un zâmbet larg atunci când judecătorul acceptă solicitarea procurorului ca toţi cei trei acuzaţi să-şi predea paşapoartele.

— E insultător! Blake sări brusc în picioare atunci când auzi decizia judecătorului, iar de data asta Brooks execută în mintea sa un dans al victoriei. Nu voi tolera insinuarea că fiul meu va fugi din faţa acestor acuzaţii absurde. Aşteptăm să vină ziua când ne vom prezenta *noi* în instanţă!

— Va veni şi ziua aceea! Judecătorul Reingold, partenerul de golf al lui Blake din fiecare duminică, bătu cu ciocănelul în masă. În sala asta, Lincoln, am să te rog să fii cuviincios. Ia loc şi păstrează liniştea, altfel voi pune să fii dat afară.

— Să n-ai impresia că poţi să stai cocoţat acolo şi să mă ameninţi pe mine! Şi datorită mie ai ajuns să porţi hainele alea!

Din spatele ochelarilor cu rame subţiri, ochii lui Reingold sclipiră.

— Şi, atâta vreme cât sunt îmbrăcat cu ele, tu o să dai dovadă de respect! Stai jos, păstrează liniştea, altminteri ai cuvântul meu că te acuz de

sfidarea curţii!

Blake îl împinse pe Harry deoparte atunci când avocatul vru să intervină.

— Îţi arăt eu ţie sfidare!

— Tocmai ai făcut-o! Reingold lovi din nou cu ciocănelul în masă. Asta te va costa cinci sute de dolari. Aprod, scoate-l, te rog, pe domnul Blake din sala de judecată, până nu ajunge la o mie.

Cu chipul roşu de furie şi cu dinţii încleştaţi, Blake se întoarse pe călcâie şi păşi mândru afară din sală, de bunăvoie. Făcu o scurtă pauză, apoi îl fixă pe Brooks cu o privire nimicitoare.

Brooks rămase să asiste la toate disputele legale, la instrucţiuni, avertismente, programări. Aşteptă ca Justin şi prietenii lui să fie conduşi înapoi în celulele lor, unde aveau să mai rămână o vreme, până când cauţiunea lor putea fi afişată.

Mai mult decât satisfăcut, Brooks trebui să-şi controleze mersul sprinţar atunci când se duse să stea de vorbă cu Russ şi cu familia acestuia. În mintea lui nu exista nici urmă de îndoială că prezenţa întregii familii Conroy la tribunal – cu buza spartă a lui Russ şi eforturile serioase ale doamnei Conroy de a-şi stăpâni lacrimile – influenţase decizia lui Reingold.

— Bătăuşul ăla îngâmfat de Blake n-a reuşit decât să agraveze situaţia – atât pentru el, cât şi pentru prietenii lui dubioşi. Seline, ai cărei ochi negri scânteiau în contrast cu atitudinea ei obişnuită, complet degajată, ţinea un braţ protector în jurul umerilor soacrei ei. A fost

grozav! adăugă ea. Nu-mi doream decât să mai zică iar ceva, ca să plătească şi mai scump după aceea.

— N-aş fi crezut că Stan îi va ţine piept lui Lincoln. Mick Conroy făcu un semn aprobator din cap către biroul judecătorului. Deja mă simt mai bine. O s-o duc pe mama ta acasă, îi spuse el lui Russ.

— Vrei să vin şi eu?

Hilly, cu privirea încă umbrită şi cu părul acela strălucitor – pe care i-l transmisese genetic şi fiului său – prins neglijent într-o coadă de cal, clătină din cap. Îl sărută pe Russ pe obraz.

— Noi o să fim bine. Brooks. Femeia îl sărută şi pe Brooks pe obraz, când ajunse în dreptul lui, adăugând: îţi suntem recunoscători.

— Nu e nevoie.

— Încă e supărată, murmură Seline, după ce socrii ei plecară. Nu-şi poate găsi încă furia. Eu vreau ca ea să-şi descopere acea furie. O să se simtă mai bine apoi.

— Eşti tu destul de furioasă pentru noi toţi.

Seline zâmbi uşor.

— Numai Dumnezeu ştie! Trebuie să ajung la şcoală. Copiii trebuie s-o fi traumatizat deja pe suplinitoarea de dimineaţă.

Îl îmbrăţişă cu putere pe Brooks, apoi se întoarse către Russ şi îl strânse în braţe îndelung.

— Nu te necăji prea tare, drăguţule, îi spuse ea.

— Dă-mi voie să-ţi ofer o cafea, îi propuse

Brooks lui Russ atunci când rămaseră singuri.

— Ar trebui să ajung la hotel.

— Ia o pauză de câteva minute. Relaxează-te!

— Mi-ar prinde bine… în regulă. Ne vedem acolo.

În clipa în care Brooks intră în micul restaurant, Kim înşfăcă un ibric cu cafea şi îi veni în întâmpinare. Îi indică un separeu, întoarse cana de pe masă cu gura în sus şi turnă.

— Deci? spuse ea.

— Doar cafea, mulţumesc.

Ea îl înghionti uşor în umăr.

— Cum aş putea eu să-mi menţin statutul de Regină a Noutăţilor dacă nu-mi dai porţia care mi se cuvine? Vrei să fiu detronată?

— Nu, Doamne fereşte! Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva. Au obţinut eliberarea pe cauţiune.

Colţurile gurii ei căzură ameninţător.

— Ar fi trebuit să ştiu că Stan Reingold o să se eschiveze de la îndatoririle sale ca să-i facă pe plac lui Lincoln Blake!

— Ei, n-aş spune asta, Kim. Eu mă aşteptam ca ei să obţină eliberarea pe cauţiune. Nu mă aşteptam însă ca judecătorul să fixeze o sumă *atât* de mare, şi îţi garantez că nici Blake nu se aştepta la o asemenea lovitură.

— E, atunci tot e ceva…

— Şi le confiscă paşapoartele până după proces.

— Ca să vezi! Cu buzele ţuguiate, Kim dădu

din cap mulţumită. Îmi retrag cuvintele. Probabil asta l-a fript rău de tot pe Blake la fundul lui gras!

— Ooo, aş spune că a resimţit dogoarea din plin… Şi-a dat drumul la gură, iar judecătorul i-a mai ars şi o amendă de cinci sute de dolari pentru sfidarea curţii.

De data asta, chelneriţa îl plesni pe neaşteptate peste umăr.

— Faci mişto de mine!

— Jur pe Dumnezeu!

— Atunci îmi mai retrag încă o dată cuvintele! Data viitoare când mai trece Stan Reingold pe aici, am de gând să-i ofer plăcintă din partea casei! Ai auzit, Lindy? îi strigă ea bărbatului de la grătar. Stan Reingold l-a amendat pe Lincoln Blake cu cinci sute de dolari pentru sfidarea curţii!

Lindy îşi făcu apariţia, cu spatula în pumnul pus în şold.

— Era şi timpul ca atitudinea aia sfidătoare să-l coste scump, pentru că ticălosul dă pe dinafară! Fac eu cinste cu cafeaua, Brooks. Apoi, făcând un semn cu bărbia spre uşă. Şi cu a lui.

Kim îl văzu pe Russ când intră în restaurant şi întoarse a doua cană cu gura în sus.

— Ia loc aici, dragule. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Azi nu te costă nimic cafeaua şi orice altceva vei dori. Transmite-le părinţilor tăi că tuturor celor care valorează ceva în comunitatea asta le pare cumplit de rău pentru ceea ce s-a întâmplat şi îi susţin în totalitate.

— O să le spun. Mulţumesc, Kim. Asta înseamnă mult pentru noi.

— Pari extenuat. Ce-ai zice de o bucată zdravănă din plăcinta aia cu mere care îţi place atât de tare, ca să te bine dispui un pic?

— Acum nu pot… Poate data viitoare.

— Atunci vă las să vorbiţi. Dar dacă aveţi nevoie de ceva, daţi de ştire.

Brooks se prefăcu dintr-odată bosumflat.

— Mie nu mi-a oferit nicio fărâmă din plăcinta aia afurisită.

Russ reuşi să zâmbească slab.

— Mai întâi trebuie să aibă motive să te compătimească. Ştiai despre paşapoarte?

— Ştiam, în sensul că voiam să solicităm acest lucru, dar nu mi-am imaginat că Reingold o să fie de partea noastră. M-a surprins, dar poate m-am înşelat eu în ceea ce-l priveşte.

— A închis ochii de multe ori până azi la tâmpeniile puştiului lui Blake.

— Da, aşa e, dar cred că-l cam apasă chestia asta. O fi el partenerul de golf al lui Blake, dar nu poate să treacă cu vederea un asemenea comportament – şi cred că n-o va face. Mi se pare că domnul judecător era nervos de-a binelea de dimineaţă. Şi cred că Blake n-o să-i permită lui Harry să-l convingă pe băiat să-şi recunoască vina. Îşi doreşte procesul ăla, pentru că el e absolut convins că el şi ai lui sunt nişte persoane prea importante pentru a se înclina în faţa rigorilor legii. Băiatul ăla a cam încurcat-o, Russ, şi s-ar

putea să fie mult mai nasol decât mă aşteptam eu iniţial. Nu că mi-ar părea rău…

— Nici eu nu pot spune că-i plâng de milă.

Brooks se aplecă spre el.

— Voiam să discut cu tine câteva minute, pentru că sunt al naibii de sigur că Blake o să facă tot ce-i stă în putinţă să te mituiască sau să te preseze să renunţi la acuzaţiile de agresiune. Dacă scapă de chestia asta, o să-şi închipuie că toate celelalte se rezolvă cu bani. Dă doi dolari, să spunem aşa, încearcă să bage în ecuaţie ceva serviciu în slujba comunităţii şi eventual un centru de reabilitare şi obţine o sentinţă cu suspendare pentru băiat.

Gura învineţită a lui Russ deveni imobilă.

— Asta n-o să se întâmple, Brooks. L-ai văzut pe tata în dimineaţa asta? Arată cu zece ani mai bătrân. Puţin îmi pasă de pumnul pe care l-am încasat eu, şi, dacă asta ar fi fost singura problemă, cu siguranţă m-aş fi oprit aici. Dar n-am de gând să trec peste toate astea şi să-l las pe ticălosul ăla mic să scape basma curată!

— Foarte bine! Dacă Blake începe să te hărţuiască, dă-mi de ştire. O să aduc apoi vorba despre nişte acuzaţii de hărţuire şi ceva ordine de restricţie.

Russ se lăsă pe spate pe bancheta lui şi de data asta zâmbi mult mai natural.

— Tu pe care dintre ei vrei să-l pui la punct, de fapt?

— După cum văd eu situaţia, încerc să prind

doi dintr-o lovitură. Amândoi au nevoie de o zgâlţâială zdravănă! Nu ştiu dacă Justin e mitocan din naştere, dar cu siguranţă taică-său l-a ajutat să devină unul şi mai mare! Brooks amestecă în cafea, dar îşi dădu seama că nu avea chef de ea. N-am văzut-o pe maică-sa la tribunal, în schimb, mai spuse el.

— Se zvoneşte că doamna Blake e stânjenită şi sătulă de toată povestea asta. Nu mai vrea să audă de nimic. Iar Blake i-a poruncit să-şi ţină gura. În casa aia, el este stăpânul.

— Tot ce se poate, dar în oraşul ăsta nu e el stăpân.

— Tu eşti, domnule ofiţer?

— Eu îmi fac datoria, spuse Brooks, aruncând o privire pe fereastră. Iar familia Blake o să înveţe ce înseamnă asta. Dar cu tine cum rămâne, domnule primar?

— Probabil va fi mai dificil să câştig alegerile dacă Blake îl va susţine pe oponentul meu, oricare ar fi el, dar rămân pe poziţii.

— Pentru vremuri noi! toastă Brooks, ridicându-şi cana. Vremuri bune!

— Ei, dar constat că în dimineaţa asta eşti destul de exuberant, fiule. Să fie doar deciziile lui Reingold la mijloc?

— Alea n-au fost rele deloc, dar mi-am găsit o femeie frumoasă, fascinantă, de care sunt pe punctul de a mă îndrăgosti. Rău de tot!

— Da’ ştiu că te mişti repede!

— Moştenire genetică! Mama şi tata n-au

făcut decât să se uite unul la altul şi s-a rezolvat! M-a prins în mreje, Russ. Chiar aici!

Îşi bătu uşor cu pumnul în inimă.

— Eşti sigur că nu mult mai jos?

— Şi acolo. Dar, Dumnezeule, Russ, este tot ce-mi doream. Nu trebuie decât să mă gândesc la ea, şi am şi ajuns acolo. Mă uit la ea şi… Jur că aş putea s-o privesc ore în şir. Zile, chiar!

Brooks râse încurcat, puţin surprins.

— Gata. Am plecat.

— Dacă n-o aduci la noi la cină, Seline o să aibă grijă să-mi facă viaţa un calvar!

— O să încerc. Bănuiesc că şi femeile din familia mea o să ridice aceleaşi pretenţii, cât de curând. Abigail e genul de om care are nevoie de o perioadă de acomodare. Este ceva acolo, adăugă el. Ceva din trecut. Nu e pregătită încă să mă lase să pătrund în trecutul ei. Lucrez şi la asta.

— Deci nu s-a prins încă de faptul că tu vei continua să sapi, s-o baţi la cap şi să întorci lucrurile pe toate feţele până când vei afla ce vrei să afli sau vei obţine ceea ce doreşti să obţii?

— I-am luat ochii cu afabilitatea şi şarmul meu.

— Şi cam cât crezi că va dura asta?

— Mai am ceva rezerve. Are nevoie de ajutor. Numai că nu ştie sau nu e pregătită să-l accepte. Deocamdată.

Abigail petrecu dimineaţa lucrând fericită la calculatorul ei, refăcând designul şi personalizând sistemul de securitate pentru o firmă de avocatură

din Rochester. Era cu atât mai încântată de rezultate, cu cât obţinuse această colaborare în urma unei recomandări, şi aproape o pierduse atunci când asociatul principal al firmei bătuse în retragere, aflând că ea refuza să-l cunoască personal.

Era încredinţată că el şi ceilalţi parteneri aveau să fie mai mult decât mulţumiţi de sistem şi de sugestiile ei. Dar dacă nu erau? Acesta era preţul pe care îl plătea pentru faptul că făcea afaceri în condiţiile impuse de ea.

Pentru a-şi odihni puţin mintea, trecu la grădinărit.

Voia să-şi amenajeze o grădină pentru fluturi de-a lungul colţului sudic al casei şi, pentru a-şi îndeplini acest obiectiv, citise şi se documentase serios. Cu Bert alături, strânse uneltele şi încărcă roaba. Îi făcea plăcere să vadă că micii grădini de legume pe care o plantase îi mergea atât de bine şi să miroasă ierburile aromate scăldate în lumina soarelui când trecea pe lângă ele. Pârâiaşul cel îngust bolborosea în albia lui, iar păsările îi ţineau isonul. Printre copacii deşi dansa o briză jucăuşă, iar sângerul sălbatic scotea capul din pământ asemenea unor fantome florale.

Era fericită, îşi dădu ea seama, în timp ce îşi marca parcela aleasă cu araci şi cu sfoară. Cu adevărat fericită. Motivele erau primăvara, munca ei, căminul ei. Şi Brooks.

Oare fusese vreodată cu adevărat fericită până atunci? Cu siguranţă, existaseră momente –

cel puţin în copilăria ei, în scurta perioadă de timp petrecută la Harvard, chiar şi după ce totul se schimbase atât de radical –, când fusese fericită.

Dar nu-şi amintea să se fi simţit vreodată aşa. Plină de o emoţie interioară. Brooks avusese dreptate în privinţa acelei emoţii, dar nu era tocmai sigură dacă îi plăcea faptul că Brooks avea dreptate. Însă, dincolo de acea emoţie, era o bună dispoziţie cu care nu prea ştia ce să facă.

Când porni micul plug, începu să fredoneze odată cu scrâşnetul lui constant, cu bolboroseala pârâului, cu cântecul păsărilor. Nu, chiar nu ştia cum să reacţioneze la această stare, dar, dacă ar fi putut, ar fi păstrat aceste momente, aceste trăiri aproape de sufletul ei, pentru totdeauna.

Avea o activitate care îi oferea satisfacţii, avea grădinăritul care îi plăcea mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată. Avea un bărbat pe care îl respecta şi a cărui companie îi făcea plăcere – mai mult decât îşi imaginase vreodată –, care venea la cină să discute, să râdă, să *fie* alături de ea.

Toate acestea n-ar fi avut cum să dureze, dar ce rost ar avea să-şi imagineze viitorul, să-şi provoace singură nefericirea? „Ţine bine de ceea ce ai”, îşi zise ea, în timp ce adăuga compost la pământul ei de flori. Pentru moment.

Împinse roaba înapoi spre seră, zăbovind în mirosul pământului fertil şi reavăn, al florilor înmugurite, al verdeţurilor cu o aromă puternică, înţepătoare, în timp ce alegea plantele pe care le crescuse pentru acest proiect.

O muncă fizică susţinută, relaxantă, în soarele cald al amiezii. Şi asta o făcea fericită. Cine ar fi putut şti că avea atâtea resurse interioare pentru a fi fericită?

Făcu patru ture, cu Glockul la brâu şi cu câinele mergând la pas la picioarele ei, înainte de-a începe să-şi pună în practică planul pe care şi-l proiectase în nopţile friguroase de iarnă.

Lobelii şi ruji galbene, heliotrop! parfumaţi, amestecaţi cu lantane diafane, verbină curgătoare, farmecul asterului de New England, eleganţa crinilor orientali pentru nectar. Avea floarea-soarelui, nalbele de grădină şi aliorii pe post de plante-gazdă, care să tenteze adulţii să-şi depună ouăle şi tinerele omizi să se hrănească.

Aranjă, rearanjă, grupă, regrupă, modificând treptat aranjamentul iniţial, oarecum matematic, până când îşi dădu seama că, de fapt, cel mai puţin exact şi rigid îi era mai plăcut privirii.

Pentru orice eventualitate, îşi scoase telefonul şi făcu o serie de fotografii din diverse unghiuri, înainte de a pune mâna pe lopăţică şi a săpa prima groapă.

O oră mai târziu, se dădu un pas înapoi şi îşi verifică progresul, înainte de a intra în casă după nişte gheaţă pe care s-o adauge ceaiului uitat în soare.

— O să fie frumos, îi spuse ea lui Bert. Şi apoi o să putem sta pe verandă să privim fluturii. Cred că florile o să atragă şi păsările colibri. O să fie grozav să văd toate astea crescând şi înflorind, să

admir fluturii şi păsările. Prindem rădăcini, Bert. Cu cât cresc mai adânc, cu atât mi le doresc mai tare.

Abigail închise ochii şi ridică faţa spre soare.

Ah, adora sunetul acela al naturii, felul în care mirosea aerul. Adora echilibrul dintre momentele de activitate şi cele de relaxare pe care îl găsise aici, clipele de linişte şi cele de activitate intensă. Îi plăcea să-şi simtă câinele sprijinindu-se de piciorul ei şi gustul răcoros al ceaiului care îi aluneca pe gât.

Îl iubea pe Brooks.

Ochii ei se deschiseră brusc.

Nu, nu, pur şi simplu se lăsase prinsă în vârtejul acestor clipe de fericire, în această euforie de a avea totul exact aşa cum îşi dorea. Şi îşi îngăduise să amestece toate astea cu vorbele pe care i le spusese el în acea dimineaţă, cu felul în care el o privise.

Acţiune şi reacţie. Atât şi nimic mai mult.

Dar dacă era totuşi mai mult decât atât?

Sistemul de alarmă începu să sune, făcând-o să-şi încordeze coloana şi umerii atunci când duse mâna pe tocul Glockului.

Nu aştepta niciun colet.

Se duse repede să verifice monitorul pe care îl instalase pe verandă. Recunoscu maşina încă dinainte să vadă şoferul. Mama lui Brooks – of, Dumnezeule! – şi încă două femei.

Vorbeau, râdeau, în timp ce Sunny conducea spre casa ei.

Înainte ca Abigail să apuce să decidă ce era de făcut, maşina luă ultima curbă. Zărind-o pe Abigail, Sunny ciupi claxonul, care scoase un sunet vesel.

— Hei! îi strigă Sunny de la geamul maşinii, înainte ca toate trei să coboare şi să se strângă lângă maşină.

Femeia din faţă trebuia să fie sora lui Brooks, îşi dădu seama Abigail. Culoarea tenului, structura osoasă, forma ochilor şi a gurii erau prea asemănătoare, era imposibil ca explicaţia să nu fie una de ordin genetic.

— Ia priviţi aici! O grădină pentru fluturi!

— Da. Am lucrat la ea în după-amiaza asta.

— Ei bine, o să arate grozav când o să fie gata! o asigură Sunny. Ia mirosiţi heliotropii! îl am şi pe Platon în maşină. Crezi că Bert ar vrea să-l cunoască?

— Păi… presupun că da.

— Mama este atât de ocupată să-şi facă griji cu prezentările câinilor, încât nici că-i mai pasă de oameni! Eu sunt Mya, sora lui Brooks, iar ea este sora noastră mijlocie, Sybill.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândouă, reuşi să îngaime Abigail, în timp ce fetele îi apucară şi îi strânseră mâna.

— Astăzi vreau să ne facem de cap, anunţă Mya radiind – o femeie înaltă, cu o tunsoare pixie, cu şuviţe închise la culoare. Fără muncă, soţi, copii. Am luat un prânz de fiţe cu fetele, iar acum ne-am propus să facem ceva shopping.

— Ne-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vii cu noi, spuse Sybill.

— Să vin cu voi?

Încurcată, descumpănită, cu un ochi la câinele ei, Abigail încercă să nu se piardă cu firea.

— La shopping, repetă Mya. După aceea, mergem la o mărgăritică cu gheaţă.

Căţeluşul ţopăia, se rostogolea, muşca în joacă şi, în general, făcea tot felul de giumbuşlucuri în jurul lui Bert, care se aşezase, fremătând într-o aşteptare încordată, cu ochii pironiţi asupra lui Abigail.

— Ami. Jouer.

Instantaneu, el îşi lăsă capul în jos, flutură din coada ridicată şi îl împinse în joacă pe Platon, făcându-l să se rostogolească greoi.

— O, cât sunt de drăgălaşi! exclamă Sunny.

— N-o să-i facă niciun râu micuţului.

— Iubito, văd şi eu asta. Băiatul ăla mare e blând ca un mieluşel, şi Dumnezeu ştie că lui Platon îi prinde tare bine un pic de hârjoneală. Toată după-amiaza a fost fie în maşină, fie legat în lesă. Le-ai cunoscut pe fetele mele?

— Da.

— Încercăm s-o convingem să-şi lase deoparte lopăţica şi să vină cu noi la shopping şi mărgăritică.

Zicând acestea, Sybill îi adresă lui Abigail un zâmbet cald şi degajat, care scoase la iveală nişte gropiţe timide.

— Mulţumesc pentru invitaţie, zise Abigail, sesizându-şi răceala din glas, în comparaţie cu

naturaleţea din vocea celorlalte femei. Însă chiar trebuie să termin de plantat. Am început mai târziu decât planificasem.

— Ei bine, arată foarte frumos. Sybill făcu câţiva paşi, să arunce o privire mai de-aproape. Eu n-am moştenit talentul la grădinărit al mamei sau al tatălui meu, aşa că sunt invidioasă.

— A fost foarte drăguţ din partea voastră să veniţi să mă invitaţi.

— A fost, admise Mya, dar, în primul rând, eu şi Syb doream să te vedem mai de-aproape şi s-o studiem pe cea care l-a făcut pe Brooks să se îndrăgostească până peste urechi.

— Ah…

— Nu eşti genul de femeie despre care mi-aş fi, imaginat că o să-l prindă atât de tare în mreje.

— Ah… fu singura replică pe care reuşi s-o îngaime Abigail şi de această dată.

— Dacă Mya are ceva în minte, începu Sunny, înconjurând-o cu braţul pe fiica ei, pur şi simplu nu se poate abţine să nu spună.

— Pot să fiu şi diplomată şi plină de tact, dar asta nu e starea mea naturală. În orice caz, am spus-o ca pe un compliment, e de bine.

— Mulţumesc?

Mya râse.

— Cu plăcere! Vezi tu, până nu demult, Brooks cam avea tendinţa să se lase sedus de aspectul fizic, dincolo de care nu era cine ştie ce substanţă. Dar iată-te pe tine! Frumoasă şi naturală, puternică şi suficient de descurcăreaţă

încât să trăieşti aici de una singură, destul de dibace încât să-ţi plantezi singură o grădină frumos concepută – iar eu, una, chiar am moştenit talentul la grădinărit – şi, din ce am auzit, ai afacerea ta proprie. În plus, de vreme ce văd pistolul ăla mare la şoldul tău, presupun că ştii să îţi porţi singură de grijă.

— Da, ştiu.

— Ai tras vreodată în cineva?

— Mya! N-o lua în seamă! interveni Sybill. E cea mai mare dintre noi două şi are o gură pe măsură. Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi?

— Chiar trebuie să termin grădina. Dar vă mulţumesc frumos.

— O să organizăm un picnic duminică după-amiază, anunţă Sunny. Brooks o să te aducă şi pe tine.

— O, mulţumesc, dar…

— Nimic sofisticat. Doar un grătar în spatele casei. Şi am nişte irişi galbeni pe care trebuie să-i mai răresc. O să-ţi dau şi ţie câţiva. O să le placă locul ăla însorit, acolo, lângă pârâu. Acum o să-l iau pe căţeluşul ăsta. Ne vedem duminică.

— Deja te vezi cu Brooks de ceva timp, comentă Mya.

— Da, să zicem.

— Ai observat că are obiceiul de a insista, puţin câte puţin, cu cea mai mare bunăvoinţă, până faci cum vrea el?

— Da.

Mya îi făcu cu ochiul şi zâmbi larg.

— E o moştenire genetică. Ne vedem duminică!

— Nu-ţi face griji. Sybill o surprinse pe Abigail luând-o de mână atunci când sora ei se îndepărtă s-o ajute pe mama lor cu căţeluşul. O să fie bine. Câinele tău e cuminte când are copii prin preajmă?

— N-ar face rău nimănui.

„Decât dacă i-aş cere eu”, se gândi ea.

— Adu-l şi pe el. O să-ţi fie mai uşor dacă ai şi câinele cu tine. Suntem nişte persoane destul de agreabile şi avem tendinţa să plăcem pe oricine reuşeşte să-l facă fericit pe Brooks. O să fii în regulă, mai spuse ea, strângând-o pe Abigail de mână înainte de a-i da drumul şi a se întoarce la maşină.

Multe râsete şi sporovăieli, multe semne cu mâna şi sunete de claxon, încă uşor confuză după toată agitaţia, Abigail rămase pe loc, cu câinele bucurându-se frenetic la piciorul ei, şi ridică mâna din politeţe pentru a răspunde la semnele femeilor O’Hara-Gleason.

Era ca şi cum tocmai fusese călcată de un tăvălug din flori, constată Abigail. Nu durea cu adevărat, era foarte plăcut şi frumos mirositor. Dar în urma lui rămâneai tot aplatizat.

Normal că nu avea să se ducă. I-ar fi fost imposibil, din foarte multe puncte de vedere. Probabil avea să scrie un bileţel cu câteva scuze politicoase, adresat mamei lui Brooks.

Îşi puse din nou mănuşile de grădinărit. Voia

să termine stratul; în plus, folosise terminarea lui drept pretext, aşadar trebuia şi avea să-l termine.

Nu mai fusese niciodată invitată la shopping şi la mărgărită. În timp ce săpa, se întrebă cum ar fi fost. Ştia că oamenii făceau shopping şi atunci când n-aveau nevoie de nimic. Nu înţelegea această pornire, dar ştia că pentru alţii nu era o enigmă.

Se gândi la ziua aceea, odată, demult, când se întâlnise cu Julie la mail. Ce distracţie! Cât de palpitant şi de eliberator fusese să probeze haine şi pantofi împreună cu o prietenă!

Fireşte, nu erau prietene. Nu cu adevărat. Interacţiunea lor fusese una bazată pe şansă, circumstanţă şi nevoie reciprocă.

Iar interacţiunea lor dusese la dezastru şi la tragedie.

Ştia, logic, că nu rebeliunea aceea inofensivă de a cumpăra haine şi pantofi cauzase întreaga tragedie. Nici măcar fapta ei complet idioată şi nesăbuită de a falsifica acte de identitate, acceptând să meargă la club, nu era cauza evenimentelor care urmaseră.

Volkovii şi Iakov Korotki purtau întreaga responsabilitate.

Şi totuşi, cum ar fi putut să nu lege aceste evenimente între ele, să nu simtă povara şi vinovăţia, chiar şi după atâta vreme? Cearta cu mama ei fusese scânteia care declanşase acea reacţie în lanţ, încheiată cu explozia de la casa în care era ţinută pentru propria siguranţă. Chiar

dacă nu era responsabilă pe deplin, ea fusese una dintre verigile acelui lanţ.

Şi totuşi, în timp ce planta, se întrebă cum era să mergi în aceeaşi maşină cu nişte femei care râdeau, să cumperi lucruri inutile, să bei mărgărită şi să stai la o bârfă.

Şi toate întrebările astea umbriră întrucâtva plăcerea sunetelor şi a parfumurilor singurătăţii ei.

Plantă tot, mai adăugă ceva şi munci până la lăsarea serii, cărând cu roaba saci de muici la stratul de flori. Murdară, transpirată, mulţumită de rezultat, ea instală aspersoarele tocmai când sistemul de alarmă începu să emită din nou sunete de avertizare.

De data asta, îl văzu pe Brooks conducând spre casă.

Pierduse noţiunea timpului. Avusese intenţia să intre în casă şi să pună lasagna în cuptor, la încălzit, înainte de sosirea lui. Şi mai ales sperase să apuce să facă măcar un pic de ordine.

— Ei, ia te uită! Brooks coborî din maşină, cu un buchet de irişi mov în mână. Astea par puţin cam palide acum.

— Sunt minunate! E a doua oară când îmi aduci flori. Eşti singurul care a făcut-o vreodată.

În gândul lui, Brooks făcu promisiunea tăcută, adresată amândurora, de a veni des cu flori. Îi înmână irişii lui Abigail şi scoase o jucărie din piele netăbăcită pentru Bert.

— Nu te-am uitat, băiete. Probabil ai muncit

jumătate de zi să amenajezi stratul ăla, îi spuse el lui Abigail.

— Nu chiar aşa mult, dar mi-a luat ceva timp. Vreau fluturi.

— Şi o să-i ai. Mai frumos decât atât nici că se poate, Abigail. Lucru valabil şi în cazul tău.

— Sunt murdară, îl avertiză ea, dându-se înapoi când el se aplecă să o sărute.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin. Să ştii că ţi-aş fi dat şi eu o mână de ajutor la plantat. Mă pricep.

— M-am apucat de treabă, şi m-am lăsat dusă de val.

— Ce-ar fi să aduc nişte vin? Putem sta aici, afară, să-ţi admirăm rezultatul muncii.

— Trebuie să fac un duş şi să pun lasagna la încălzit.

— Hai du-te, fă duş. Pun eu mâncarea la încălzit şi scot vinul. După toate aparenţele, ai muncit mai mult decât mine azi. Dă-mi voie. Brooks luă florile înapoi. O să ţi le pun în apă. Ce e? întrebă el, văzând-o că îl priveşte insistent, fără să spună nimic.

— Nimic. Eu… ăăă… Nu durează mult.

Nu ştiuse prea bine cum să reacţioneze, înţelese Brooks, atunci când el îi oferise ajutorul – un ajutor simplu, minim. Dar acceptase, constată el şi intră în casă, mergând să umple vaza. Fără discuţii în contradictoriu sau justificări. Era un pas înainte.

Puse florile pe bufet, aşteptându-se ca ea să

nu fie mulţumită de aranjament şi să-l modifice, cel mai probabil atunci când el nu avea să fie prin preajmă. Porni cuptorul, îl dădu la o temperatură mică şi introduse caserola.

Scoase vinul şi două pahare pe veranda din faţă, şi, după ce umplu paharele, şi-l luă pe al său şi merse să se sprijine de stâlp, ca să studieze florile.

Ştia suficiente lucruri despre grădinărit ca să îşi dea seama că munca aceea îi luase ore bune. Şi mai ştia destule despre grădinăritul artistic încât să fie sigur că ea se pricepe la culori, texturi şi potriviri.

În afară de asta, mai ştia destule despre oameni încât să fie sigur că amenajarea acelei grădini era o altă formă de marcare a proprietăţii, de acomodare. Locul ei, aranjat aşa cum şi-l dorea.

Un semn bun.

Când Abigail păşi pe verandă, se întoarse spre ea. Părul umed îi încadra faţa cu onduleuri uşoare, iar ea mirosea ca primăvara însăşi.

— E prima primăvară de când m-am întors aici, spuse el, ridicând paharul pentru a i-l oferi. Privesc locul ăsta revenind la viaţă. Dealurile înverzind, florile de câmp înflorind şi râurile urmându-şi cursul. Lumina, umbrele, razele soarelui pe câmpurile proaspăt cultivate. Toate se înnoiesc, intră într-un alt sezon. Şi ştiu că nu mi-aş dori să fiu nicăieri în altă parte. Sunt din nou acasă, pentru totdeauna.

— Şi eu simt la fel. Este prima oară când simt asta. Îmi place.

— E foarte bine, atunci. Mă uit la tine, Abigail, cu mirosul tău de primăvară, cu florile tale care înfloresc sau stau să înflorească, cu privirea aceea atât de serioasă, cu ochii ăia ai naibii de frumoşi, şi simt acelaşi lucru. Nu mai există alt loc. Nu mai există nimeni altcineva.

— Nu ştiu cum să reacţionez la felul în care mă faci să mă simt. Şi mi-e teamă de ce se va întâmpla cu viaţa mea dacă toate acestea se schimbă şi eu n-o să mă mai simt niciodată la fel.

— Cum te fac eu să te simţi?

— Fericită. Atât de fericită. Şi îngrozită. Şi confuză.

— O să mai lucrăm la fericirea asta până când vei deveni relaxată şi încrezătoare.

Ea puse jos paharul cu vin, se apropie şi se lipi de el.

— E posibil să nu fiu niciodată aşa.

— Ai ieşit afară fără armă.

— O ai tu pe-a ta.

El zâmbi, cu nasul în părul ei.

— Tot este ceva. Cred că e încredere – şi un bun punct de pornire.

Ea nu ştia, nu putea analiza tot amalgamul acela de sentimente.

— Putem să ne aşezăm pe trepte şi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în dimineaţa asta.

— Putem face asta. Îi împinse încet capul pe spate şi o sărută uşor. Pentru că am un

presentiment bun în această privinţă.

CAPITOLUL 19

O puse la curent cu noutăţile în timp ce umbrele serii se lungiră, iar noua ei grădină sorbea cu nesaţ duşul blând al aspersoarelor.

Întotdeauna considerase dreptul un domeniu fascinant – toate meandrele procesului, lipsa de logică şi, în opinia ei, confuzia indusă adesea regulilor, codurilor şi procedurilor de către factorul uman. Pentru ea, justiţia era un domeniu cât se poate de exact, însă legile care căutau s-o impună erau obscure şi alunecoase.

— Nu înţeleg de ce ar trebui să fie eliberaţi doar pentru că au bani!

— Se merge pe prezumţia de nevinovăţie până la proba contrară.

— Dar ei *sunt* vinovaţi, insistă ea, iar acest lucru a fost deja dovedit. Ei au închiriat camera şi au cauzat acele pagube. Justin Blake l-a agresat pe prietenul tău de faţă cu martori.

— Au dreptul să ceară audierea în instanţă.

Ea clătină din cap.

— Dar acum sunt liberi să folosească bani sau tehnici de intimidare pentru a-i reduce la tăcere pe martori sau pe alte persoane implicate, să fugă sau să născocească pretexte pentru a tărăgăna procesul. Prietenii tăi au suferit o pagubă, iar oamenii care au cauzat-o sunt liberi să-şi vadă de vieţile şi de afacerile lor. Sistemul legislativ este

cât se poate de viciat!

— Tot ce se poate, dar, fără el, totul e un haos!

Din experienţa ei de până atunci, haosul venea la pachet.

— Consecinţele, pedepsele, justiţia – toate astea ar trebui să fie imediate şi constante, fără portiţe de scăpare precum banii, avocaţii abili şi deciziile lipsite de logică.

— Presupun că majoritatea interlopilor ar gândi aşa dacă li s-ar oferi ştreangul.

Ea îl privi încruntată.

— Tu arestezi oamenii care încalcă legea. Când îi arestezi, ştii că au încălcat legea. Ar trebui să te simţi frustrat, chiar furios, ştiind că unul dintre ei găseşte o portiţă de scăpare din cauza unei lacune a legislaţiei sau dacă, din cauza unei erori umane, nu este pedepsit pentru infracţiunea comisă.

— Prefer să văd unul vinovat care scapă decât un nevinovat pedepsit pe nedrept. Uneori, există motive pentru care este încălcată legea. Nu vorbesc despre cazul idioţilor noştri, ci în general.

Evident relaxat, Brooks îşi întinse picioarele şi îl mângâie uşor pe Bert cu talpa.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna în alb şi negru, corect şi greşit. Dacă nu iei în calcul toate nuanţele şi circumstanţele, nu poţi spune că ai făcut dreptate.

— Tu crezi asta! Muşchii stomacului ei se contorsionară, vibrară. Crezi că pot exista motive

care să justifice încălcarea legii.

— Bineînţeles că există. Autoapărare, apărarea altor persoane. Sau hai să ne gândim la ceva banal, precum depăşirea vitezei legale. Soţia ta a intrat în travaliu? N-o să te chem în justiţie pentru că ai depăşit viteza legală în drum spre spital!

— Ai lua în calcul circumstanţele.

— Desigur. Pe vremea când făceam patrulă, am fost solicitaţi pentru un caz de agresiune. Un tip a intrat într-un bar şi l-a bătut pe unchiu-său până a făcut pe el. O să-i spunem Unchiul Harry. Acum, trebuie să-l ridicăm pe individ sub acuzaţia de asalt, dar se dovedeşte că Unchiul Harry s-a dat la fiica de doisprezece ani a tipului nostru. Da, ar fi trebuit să cheme poliţia şi Protecţia Copilului, dar a greşit oare că i-a spart faţa Unchiului Harry? Nu cred! Trebuie să priveşti imaginea în ansamblul ei, să cântăreşti bine circumstanţele. Cam asta e treaba instanţei.

— Un punct de vedere, murmură ea.

— Mda. Un punct de vedere. Îşi trecu uşor un deget de-a lungul braţului ei. Tu ai încălcat legea, Abigail?

Era o uşă, ştia asta, prin care el o invita să intre. Dar dacă apoi o încuia în urma ei?

— N-am luat în viaţa mea o amendă pentru depăşirea vitezei, dar am depăşit limita de viteză de pe indicatoarele de circulaţie. Mă duc să verific lasagna.

Când Brooks intră în casă câteva minute mai

târziu, ea stătea în dreptul bufetului, feliind roşiile.

— Am cules câteva roşii şi nişte busuioc din seră mai devreme.

— Ai avut ceva treabă.

— Îmi place să-mi ocup mereu timpul. Am terminat un contract ceva mai devreme decât prevăzusem, aşa că mi-am oferit recompensa grădinăritului. Şi am avut şi musafiri.

— Serios?

— Mama şi surorile tale.

Brooks fu cât pe ce să verse vinul.

— Poftim?!

— Au trecut pe-aici. Luaseră ceea ce mama ta a numit un prânz de fiţe cu fetele şi se duceau să facă shopping şi să bea mărgărită cu gheaţă. M-au invitat să le ţin companie.

— Aha.

— Mya a explicat că, în esenţă, veniseră să mă studieze pe mine. Mi-a plăcut sinceritatea ei, deşi la momentul respectiv a fost oarecum deconcertantă.

Brooks scoase un sunet care semăna a râset.

— Mda, cam are talentul ăsta.

— Îl aveau şi pe Platon. Lui Bert i-a plăcut să se joace cu el.

— Sunt convins!

— Râd mult.

— Bert şi Platon?

— Nu. Replica lui o făcu să râdă. Mama şi surorile tale. Par foarte vesele. Par nu doar rude,

ci şi prietene.

— Aş spune că aşa şi sunt. Aşa suntem cu toţii.

— Cealaltă soră a ta, Sybill, are o fire foarte bună şi blândă. Pari să ai trăsături comune cu ambele surori. În plus, semănaţi foarte tare şi fizic, mai ales tu cu Mya.

— Mya ţi-a spus cumva poveşti jenante despre mine?

— Nu, deşi aş fi fost interesată să le-aud. Aş zice, că era mai degrabă curioasă în ceea ce mă priveşte pe mine. A spus că atunci când vine vorba despre femei, despre relaţii… Abigail făcu o pauză de o clipă, răstimp în care continuă să aşeze în straturi feliile de mozzarella şi de roşii. Că în trecut aveai tendinţa să te laşi sedus de aspectul fizic, dincolo de care nu era cine ştie ce substanţă.

Brooks o studia în timp ce ea vorbea, desăvârşind, totodată, aranjamentul din farfurie.

— Pun pariu că asta e o redare *ad îitteram*.

— Parafrazarea poate da o altă nuanţă mesajului, chiar un alt înţeles…

— Aici nu te pot contrazice.

— E adevărat?

El cântări puţin afirmaţia şi ridică din umeri.

— Presupun că da, dacă stau să mă gândesc.

— Mi se pare un lucru măgulitor.

De asemenea, confirma elementul de noutate pe care-l adusese ea în discuţie în dimineaţa aceea. Acum, noutatea se estompase.

— Ceea ce mă surprinde pe mine este că te-

au încolţit toate trei şi, cu toate astea, au acceptat un refuz.

— Eram, evident şi fără nicio exagerare, extrem de ocupată cu grădina. Abigail ridică paharul cu vin şi bău din el. Mama ta m-a invitat totuşi duminica asta la un grătar în spatele casei.

El râse şi ridică paharul triumfător.

— Vezi? Tot nu s-au lăsat!

Abigail nu se gândise la acest aspect, însă acum îşi dădu seama că Brooks avea dreptate.

— Mama ta a părut să ignore pretextul pe care i l-am oferit drept refuz

— De altfel, unul rezonabil. Mă gândeam că ar fi mai potrivit să-i scriu un mesaj politicos de refuz.

— De ce? Face o salată de cartofi excepţională.

— Duminică mi-am propus să mă ocup de grădinărit şi de nişte treburi ale casei.

— Găina”.

— Sunt convinsă că mama ta găteşte găina foarte bine, dar…

— Nu, despre tine era vorba. Eşti o fricoasă.

Brooks îşi însoţi cuvintele cu un cloncănit care o făcu să se încrunte şi mai tare şi să se enerveze.

— Nu e nevoie să fii obraznic!

— Uneori, sinceritatea aduce a obrăznicie. Ascultă, să ştii că nu ai de ce să te stresezi pentru câteva ore petrecute în curtea din spate şi pentru o salată de cartofi. O să te distrezi!

— Nu, n-o să mă distrez, pentru că asta ar însemna să-mi neglijez programul. În plus, nu ştiu cum să mă port la un grătar în spatele casei. Nu ştiu cum să discut cu toate acele persoane pe care nu le cunosc sau pe care le ştiu mult prea puţin ori cum să fac faţă curiozităţii care, presupun, mă va viza direct, dat fiind că noi doi facem sex!

— Sunt o mulţime de necunoscute, din câte observ, conchise Brooks, dar te pot ajuta eu cu toate. Mai întâi, o să-ţi dau o mână de ajutor la grădinărit şi la treburile casei. La conversaţii te descurci foarte bine şi singură, dar voi rămâne alături de tine până când te vei simţi suficient de confortabil. Şi da, vor fi probabil curioşi în ceea ce te priveşte, dar sunt înclinaţi să te placă, pentru că eu te plac şi mama te place, la rândul ei. În afară de asta, o să-ţi fac o promisiune.

În acest moment, Brooks făcu o pauză, aşteptând până când ea îi aruncă o privire mirată.

— Ce promisiune?

— Stai o oră, şi, dacă nu te simţi bine, o să găsesc eu un pretext să plecăm. O să spun că am primit un apel de care trebuie să mă ocup urgent, şi mergem.

— Îţi vei minţi familia?

— Mda. Oricum, ei vor şti că mint şi vor înţelege.

Iată, constată ea, una dintre complicaţiile inerente când venea vorba despre îndatoririle sociale şi relaţiile interpersonale.

— Eu cred că mai bine evităm toate astea şi

trimit pur şi simplu un mesaj politicos de refuz.

— În cazul ăsta, o să vină să te ia de-acasă!

Asta o făcu să se oprească din nou din feliat.

— Nu e adevărat!

— Crede-mă, iubito, e purul adevăr. O să înţeleagă că eşti fie prea timidă, fie prea încăpăţânată. Dacă trage concluzia că eşti timidă, o să vină să te ducă de mânuţă până acolo. Dacă, în schimb, alege varianta cu încăpăţânarea, o să te împingă de la spate fiecare kilometru de aici până acolo.

— Nu sunt nici timidă, nici încăpăţânată!

— Ba eşti şi una, şi alta. Şi puţin fricoasă, pe deasupra.

În mod deliberat, Abigail trânti lama cuţitului pe tocător cu mai multă forţă decât era necesar:

— Chiar nu văd cum poate fi înţelept din partea ta să mă insulţi, atunci când eu îţi pregătesc masa.

— Eu nu consider că a fi timid sau încăpăţânat este o insultă. Şi toată lumea e puţin fricoasă câteodată, în funcţie de circumstanţe.

— Circumstanţele tale care sunt?

— Încerci să schimbi subiectul, dar treacă de la mine! Vizitele semestriale la dentist, păianjenii mari şi sesiunile de karaoke.

— Karaoke! Asta-i nostim.

— Nu şi când îl fac eu. În orice caz, ai încredere în mine. O oră. O oră n-are cum să-ţi facă rău.

— Mă mai gândesc.

— OK, mă mulţumesc şi cu atât. Ştiu că mă tot repet de aseară încoace, dar chestia aia miroase tare bine!

— Să sperăm că seara asta va fi mai liniştită decât cea trecută.

Aşa a fost, până puţin după ora două noaptea.

Când alarma ei începu să sune, Abigail se rostogoli din pat, întinse mâna după arma aflată pe noptieră şi o apucă înainte ca tălpile ei să atingă podeaua.

— Stai uşor. Vocea lui Brooks rămăsese complet calmă. Nu te pripi, Abigail. Relaxează-te şi tu, îi spuse el câinelui, care se lipise la picioarele femeii, gata de atac, mârâind uşor a avertizare.

— Vine cineva.

— Am înţeles asta. Nu, nu aprinde lumina. Dacă cineva e pus pe rele, e mai bine să nu ştie că noi am fost puşi în gardă.

— Nu-i recunosc maşina, spuse ea, întorcându-se către monitor.

— Ba eu o recunosc. La dracu'! Reacţia lui era mai mult una de oboseală decât de iritare. Este a lui Doyle Parsins, deci trebuie să fie Justin Blake şi prietenii lui, Chad Cartwright şi Doyle. Stai să-mi iau pantalonii. Mă ocup eu de asta.

— Sunt doar două persoane în maşină.

Brooks îşi trase repede pantalonii, îşi luă cămaşa şi şi-o puse pe el în timp ce se duse înapoi la monitor să vadă despre ce era vorba.

— Fie Chad şi-a băgat minţile în cap şi a

rămas acasă, fie l-au dat jos din maşină să facă un ocol prin spate. Dar, de vreme ce nu-i văd atât de deştepţi, aş spune că Chad a sărit peste petrecerea asta.

Brooks puse o mână fermă pe umărul ei.

— Asta nu are legătură cu tine, Abigail. Relaxează-te!

— N-am cum să mă relaxez când cineva intră pe furiş pe proprietatea mea la două noaptea! Nu e normal să te aştepţi ca eu să fiu relaxată!

— Ai dreptate. O prinse de braţe, dar fără să strângă, şi o frecţionă uşor. Voiam doar să spun că ei caută să se răzbune pe mine. Cu tine n-au nimic de împărţit. Cel mai probabil, se vor furişa până aici – uite, au tras maşina la o distanţă apreciabilă de casă. Pun la cale să-mi taie cauciucurile, poate chiar să scrie cu spray-ul câteva cuvinte obscene pe maşină. Închipuindu-şi, probabil, că o să am o surpriză de proporţii mâine-dimineaţă. Dumnezeule, or fi drogaţi de nu mai ştiu pe ce lume se află, amândoi!

— Dacă sunt sub influenţa drogurilor, probabil nici nu gândesc raţional.

— Drogat sau lucid, Justin nu e raţional oricum!

Iar faptul că îşi făcuse apariţia aici, astfel, însemna pentru Brooks că întrecea măsura, întocmai cum făcuse şi Tybal.

Urmărindu-i, Brooks îşi încheie cămaşa cu gesturi lente.

— Du-te şi sună la 911. Ash e de gardă în

noaptea asta. Spune-i despre ce e vorba. Eu ies să mă ocup de ei.

Îşi trase cizmele, în eventualitatea că avea să fie nevoit să fugă după ei, şi îşi puse arma în toc.

— Tu şi Bert rămâneţi înăuntru.

— N-am nevoie şi nici nu vreau să fiu protejată împotriva unei perechi de delincvenţi!

— Abigail, eu sunt cel care poartă insigna aici! Tonul lui nu lăsa loc la niciun fel de dezbatere pe tema asta. În plus, eu sunt cel pentru care au venit aici, cu mine au ei o problemă. N-are niciun rost să-i instigi împotriva ta. Sună la secţie şi aşteaptă să rezolv problema.

Coborî la parter, fără să se grăbească, protejat de umbra din spatele luminilor de securitate de afară. Şocul avea să fie mai puternic, să rămână mai bine întipărit, dacă îi surprindea asupra faptului sau pregătindu-se să acţioneze, decât dacă îi prindea doar furişându-se pe lângă casă, încercând să-şi înăbuşe hlizelile zgomotoase provocate de beţie şi/sau de droguri.

Abigail avea să înţeleagă cum stă treaba cu justiţia după ce avea să-i vadă pe cei doi petrecându-şi perioada de până la proces în spatele gratiilor.

Îi privi pe fereastră şi, aşa cum anticipase, îi văzu aplecându-se lângă maşina sa. Justin deschise o geantă şi îi aruncă lui Doyle un tub de spray.

Îi lăsă să înceapă. Maşina avea să necesite un nou strat de vopsea, dar, pe de altă parte, probele

aveau să fie incontestabile.

Apoi, se duse la uşa din faţă, deschise încuietorile şi ieşi.

— V-aţi rătăcit, băieţi?

Doyle scăpă tubul cu spray din mână şi căzu în fund.

— Regret să întrerup mica voastră excursie, dar mi se pare că voi doi, în nerozia voastră, aţi încălcat o proprietate privată. La asta vom adăuga şi actul de vandalism, şi, dacă luăm în calcul faptul că tocmai aţi vandalizat un bun al poliţiei, e o acuzaţie cât se poate de nasoală în cârca voastră! în afară de asta, pun pariu că o să găsesc ceva substanţe ilegale sau alcool asupra voastră, dar şi în analizele de sânge. Să vă fac un rezumat, băieţi? Aţi pus-o în stil mare!

Brooks clătină din cap văzându-l pe Doyle cum face eforturi să se ridice.

— N-ai decât s-o iei la sănătoasa, Doyle! O să mai adaug şi fuga, şi opunerea la arestare la capetele de acuzare! Ştiu unde locuieşti, idiotule! Aşa că rămâi acolo unde eşti, fără să te mişti! Justin, ar fi bine să mă laşi să-ţi văd mâinile.

— Vrei să-mi vezi mâinile?

Justin băgă cuţitul pe care îl ţinea în mână în cauciucul din spate al maşinii, după care sări în picioare.

— Data viitoare o să scot aerul din *tine*, tâmpitule!

— Stai să înţeleg. Tu ai un cuţit la tine. Eu am o armă. Vezi asta? Brooks scoase pistolul din toc

aproape cu nonşalanţă. Şi zici că eu sunt tâmpitul? Justin, zău dacă nu eşti absolut idiot! Acum, aruncă cuţitul ăla şi uită-te puţin la prietenul tău, care e o idee mai isteţ ca tine. Îl vezi cum stă cu faţa în jos şi cu mâinile prinse la ceafă? Fă şi tu la fel!

În bătaia luminilor de securitate, Brooks observă că pupilele lui Justin erau cât un vârf de ac.

— N-o să tragi în mine! N-ai tupeul să o faci!

— Ba eu cred că are. Cu Glockul preferat în mână, Abigail îşi făcu apariţia de undeva din laterala casei. Dar dacă nu te împuşcă el, am s-o fac eu, adăugă ea.

— A, mai nou te ascunzi după fustele unei femei, Gleason?

Brooks se dădu puţin într-o parte. Nu numai pentru a o acoperi pe Abigail, în eventualitatea în care Justin era suficient de stupid încât să se repeadă la ei cu cuţitul, ci mai ales pentru că nu era absolut deloc sigur că ea n-avea să-l împuşte pe cretin.

— Ţi se pare că mă ascund?

— Eu aş cam vrea să-l împuşc, spuse Abigail pe un ton lejer, ca de conversaţie. Încalcă o proprietate privată şi este înarmat, prin urmare, cred că aş avea tot dreptul. L-aş putea împuşca în picior. Şi ţintesc foarte bine, după cum ştii.

— Abigail. Amuzat şi totodată îngrijorat, Brooks făcu un pas înainte: Lasă cuţitul ăla jos, Justin, înainte să ajungem la chestii mai nasoale.

— Nu mă bagi tu pe mine la închisoare!

— În câte feluri mai poţi greşi în noaptea asta? întrebă Brooks.

Justin făcu un salt înainte.

— Nu trage în el, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Brooks. Îi blocă cu braţul stâng mâna în care ţinea cuţitul, ridică rapid cotul drept şi îl izbi pe Justin direct în nas. Auzi o trosnitură care îi dădu satisfacţie, cu o secundă înainte ca sângele să ţâşnească. Scăpă cuţitul, iar Brooks îl prinse pe Justin de guler şi îi dădu un brânci în faţă, făcându-l să cadă în genunchi.

Pierzându-şi răbdarea, îl împinse pe Justin la pământ, cu faţa în jos, şi îl apăsă cu cizma pe ceafă.

— Abigail, fă-mi o favoare, te rog, şi urcă să-mi aduci cătuşele.

— Le am aici.

Brooks ridică sprâncenele a mirare atunci când femeia scoase cătuşele din buzunarul de la spate.

— La toate te gândeşti! Aruncă-le încoace! Le prinse şi îngenunche să-i imobilizeze braţele lui Justin la spate. Doyle, i se adresă el celuilalt băiat, tu stai liniştit acolo, altminteri doamna Lowery te-ar putea împuşca în picior.

— Da, domnule. Nu ştiam ce are de gând să facă, jur! Nu voiam decât să ne facem puţin de cap cu maşina. Jur pe Dumnezeu!

— Taci din gură, Doyle! Eşti prea prost ca să mai spui ceva. Brooks ridică ochii atunci când auzi

sunetul sirenei. Dumnezeule, ce face de vine aici cu tot tămbălăul ăsta?

— Am văzut cuţitul în timp ce raportam situaţia. Ajutorul tău a fost foarte îngrijorat.

— Am înţeles. La dracu'! Justin, tocmai te-ai repezit la un poliţist, înarmat cu un cuţit. Asta înseamnă atac cu armă letală împotriva unui reprezentant al legii. Procurorul ar putea chiar să schimbe această acuzaţie în tentativă de omor, dacă mai amintim şi de micul tău discurs murdar. Eşti terminat, băiete, şi, crede-mă, nu era nevoie să se ajungă până aici. Eşti arestat pentru încălcarea unei proprietăţi private, vandalism, deteriorarea unui bun al poliţiei şi atac cu armă letală împotriva unui poliţist. Ai dreptul să nu spui nimic.

— Mi-ai spart nasul! O să te omor pentru asta!

— Fă-ţi singur o favoare şi ia de bun dreptul ăla de a-ţi ţine gura!

Brooks încheie cu enumerarea drepturilor când zări farurile maşinii lui

Ash, care venea cu viteză pe şosea.

— Doyle? Unde e Chad Cartwright?

— N-a vrut să vină. A spus că şi-aşa a intrat în destule belele şi că, dacă mai dă şi de altele, taică-său o să-i tăbăcească fundul!

— Ei, uite o fărâmă de judecată sănătoasă!

Se ridică fix în momentul în care Ash coborî din maşină şi trânti portiera.

— Şefule! Eşti bine? Dumnezeule! Sângerezi!

— Ce? Unde? Fir-ar! Brooks cobori privirea şi se strâmbă dezgustat. Ăsta-i sângele care i-a curs din nas lui Justin. La dracu'! Chiar îmi plăcea cămaşa asta.

— Ar trebui s-o înmoi în apă rece în care ai dizolvat nişte sare.

Şi Brooks, şi ajutorul lui întoarseră privirile spre locul în care stătea Abigail, cu câinele extrem de alert la picioarele sale.

— Doamnă, i se adresă Ash drept salut.

Sirenele începură să urle din nou.

— Ash, ce dracu' mai e acum?

— Păi, trebuie să fie Boyd. Când doamna Lowery a spus că a văzut un cuţit şi că în raza ei vizuală sunt doar doi indivizi, iar noi ştim foarte bine că gaşca asta circulă de regulă în trei, m-am gândit să-l chem şi pe Boyd, ca întărire. Eşti sigur că nu te-a tăiat?

— Da, sunt sigur. Dar a fost suficient de prost încât să încerce, drept pentru care tocmai s-a ales cu o acuzaţie de asalt asupra unui ofiţer de poliţie. Păi cred că tu şi Boyd îi puteţi lua pe ăştia doi la secţie. O să vin şi eu în scurt timp.

— În regulă, şefu'! Ne scuzaţi pentru deranj, doamnă Lowery.

— Dar nu dumneavoastră l-aţi provocat, domnule Hyderman.

Brooks făcu câţiva paşi către ea.

— Ce-ar fi să-l iei pe Bert şi să intri în casă? Vin şi eu în câteva minute.

— Bine.

Îi făcu semn câinelui şi se duse înapoi în casă, pe unde venise.

În bucătărie, îl recompensă pe Bert cu unul dintre biscuiţii lui preferaţi, apoi puse de cafea. Reflectă câteva clipe, după care deschise o cutie şi scoase câţiva biscuiţi pe o farfurie.

Într-un fel, părea ceva absolut firesc. Se aşeză la masă şi îi privi pe Brooks şi pe ceilalţi pe monitor. Băiatul pe care el îl numise Doyle plânsese puţin, însă Abigail constată că nu simţea niciun pic de compasiune pentru el. Justin rămăsese bosumflat, zbârlindu-se ca un câine fioros, în opinia ei, şi aruncând săgeţi batjocoritoare din ochii care – era convinsă – aveau să devină umflaţi şi vineţi în scurt timp, din cauza nasului spart.

După ce delincvenţii au fost urcaţi şi închişi pe bancheta din spate a maşinii lui Ash, Brooks mai discută câteva clipe cu oamenii lui, apoi spuse ceva care îi făcu să râdă.

Pentru a risipi tensiunea, deduse ea. Da, asta ar face un bun lider. Vru să se ridice de pe scaun, ca să meargă să descuie uşa din faţă, însă tocmai atunci îl zări pe Brooks îndreptându-se spre intrarea din spate. Se duse şi-i turnă cafea în cană, adăugând zahăr după gustul lui.

Păşind înăuntru, el zări farfuria.

— Biscuiţi?

— Mă gândeam că s-ar putea să vrei să mănânci ceva.

— Poate. Trebuie să mă duc la secţie să

rezolv cu ăştia.

— Da, nicio problemă.

Brooks luă ridică ceaşca de cafea şi un biscuit.

— Nici nu mai e cazul să te întreb dacă te simţi bine. Calmă ca o stâncă! Te-ai descurcat de minune, de la început până la sfârşit!

— Este un puşti prost şi violent, dar n-am fost niciodată cu adevărat în pericol, niciunul dintre noi. Pe tine ar fi putut să te taie, ceea ce ar fi fost neplăcut. Avea dreptate?

— Cine şi în legătură cu ce?

— Justin Blake, când a spus că nu ai trage în el.

Muşcând din biscuit, Brooks se lăsă pe spate în felul acela al lui, complet degajat.

— În cea mai mare parte, da. Dacă ar fi fost nevoie, mda, poate aş fi făcut-o, dar n-a fost. Cu atât mai bine pentru toată lumea. Tu ai fi tras în el?

— Da, spuse ea, fără nicio ezitare. M-am întrebat dacă aş fi făcut-o, dacă aş fi fost în stare, dat fiind că e atât de tânăr şi de bleg, dar da! Dacă te ar fi tăiat, cu siguranţă aş fi făcut-o. Însă tu ai nişte reflexe excelente; el a vrut să se mişte rapid, dar mişcarea lui a fost prea înceată – presupun că din cauza drogurilor sau a alcoolului. Nu ţi-a fost teamă.

— Tu mi-ai cam dat emoţii, la început. Parcă îţi spusesem să rămâi în casă.

— Iar eu ţi-am spus că nu am nevoie şi nici nu

vreau să fiu protejată. E proprietatea mea, şi eram înarmată.

— Ca întotdeauna.

Brooks luă încă o muşcătură din biscuit.

— În afară de asta, deşi pe monitor nu apărea nimic, am vrut să mă asigur că nu există şi un al treilea individ, care să te atace prin învăluire.

— Apreciez.

— Ar trebui să-ţi pui cămaşa aceea la înmuiat, înainte să se impregneze pata în material.

— Am una de rezervă la secţie. Abigail, o să am nevoie de o declaraţie de la tine. Poţi veni tu la secţie sau pot trimite pe unul dintre oamenii mei aici, să se ocupe de asta.

— Ah. Da, fireşte. În condiţiile date, nu ţi-aş putea da ţie declaraţia.

— Nu.

— Cred că prefer să vin eu la secţie. Aş putea veni acum.

— E ok şi de dimineaţă.

— Dacă vin acum, rezolv mai repede. Prefer să termin cât mai repede cu asta. Mă schimb şi iau imediat maşina într-acolo.

— Pot să te aştept.

— Nu, e în regulă. Ar trebui să pleci, să te duci la treburile tale.

— Mda. Felul în care ai gestionat toată situaţia mă face să cred că ai mai avut parte de belele şi înainte. Nu pot decât să sper că într-o bună zi vei avea suficientă încredere în mine pentru a-mi spune despre ce e vorba.

Dorind să profite de această mână întinsă, ea îl strânse cu degetele de încheieturile mâinilor preţ de o clipă.

— Dacă aş putea povesti cuiva despre asta, acela ai fi tu.

— În regulă, atunci. Brooks puse cana cu cafea jos, îi prinse faţa în mâini şi o sărută. Mulţumesc pentru susţinere. Şi pentru biscuit.

— Cu plăcere!

Abigail intră în secţia de poliţie la jumătate de oră după Brooks. Poliţistul mai în vârstă – Boyd Fitzwater, îşi aminti ea – se ridică imediat de la birou şi veni să o întâmpine.

— Doamnă Lowery, apreciem că aţi venit atât de repede. Şeful este în biroul lui, discută cu procurorul. O să vă iau eu declaraţia.

— Da.

— Doriţi cafea sau ceva rece?

— Nu, mulţumesc.

— Putem să ne aşezăm chiar aici. N-ar trebui să ne deranjeze nimeni. Ash e în spate, cu paramedicul pe care l-am chemat să se ocupe de nasul băiatului lui Blake. Bărbatul zâmbi când rosti aceste cuvinte. A încurcat-o în stil mare! mai adăugă el.

— Sunt sigură că un nas spart e de preferat unui glonţ. Cred că domnul ofiţer Gleason ar fi fost perfect îndreptăţit să îl împuşte, din moment ce Justin s-a repezit la el cu un cuţit.

— Aici n-am de gând să vă contrazic. Dar aş dori să o luăm cu începutul, dacă se poate. O să

înregistrez declaraţia, pentru ca toate lucrurile să fie clare. De asemenea, o să iau şi notiţe. E în regulă?

— Desigur.

— Perfect, atunci. Boyd porni un reportofon, după care citi data, ora şi numele tuturor celor implicaţi. Doamnă Lowery, ce-ar fi să-mi povestiţi ce s-a întâmplat în seara asta?

— La ora două şi şapte minute dimineaţa, alarma mea de perimetru a semnalat o încălcare a proprietăţii.

Vorbea clar, cu precizie.

— Conform spuselor ofiţerului Gleason, Justin Blake este însoţit pretutindeni de alţi doi băieţi. Am vrut să mă asigur că într-adevăr nu exista un al treilea care să dea târcoale casei. Sistemele mele de alarmă n-au înregistrat nimic în acest sens, dar m-am gândit că e mai bine să mă asigur. După ce am vorbit la telefon cu agentul Hyderman, mi-am luat câinele şi am ieşit din casă prin spate. Câinele meu n-a dat semne că ar fi simţit vreun intrus în zona aceea, aşa că am ocolit casa până în faţă, unde l-am văzut pe ofiţerul Gleason cu cei doi musafiri nepoftiţi. Unul dintre ei, identificat ca Doyle Parsins, era deja culcat la pământ, în timp ce Justin Blake continua să stea ghemuit lângă roata din stânga spate a maşinii de poliţie.

— Aţi auzit pe cineva zicând ceva?

— O, da, destul de clar. A fost o noapte liniştită. Ofiţerul Gleason i-a spus lui Justin: „Ar fi

bine să mă laşi să-ţi văd mâinile”. Ar trebui să adaug că, în acel moment, arma ofiţerului Gleason era la locul ei, în toc. Justin a răspuns: „Vrei să-mi vezi mâinile?”, după care a înfipt cuţitul pe care îl ţinea în mâna dreaptă în cauciucul din stânga spate al maşinii.

Abigail îşi continuă relatarea, oferindu-i lui Boyd o declaraţie extrem de amănunţită – cuvânt cu cuvânt, mişcare cu mişcare. Boyd o întrerupse o dată sau de două ori, pentru a cere lămuriri.

— Povestirea dumneavoastră e foarte detaliată.

— Am o memorie eidetică… Puteţi s-o numiţi fotografică, adăugă ea, cu toate că întotdeauna o irita faptul că era nevoită să explice diferenţa dintre cele două.

— Declaraţia dumneavoastră este foarte utilă, doamnă Lowery.

— Sper. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe Brooks.

Deşi întinsese mâna să oprească reportofonul, Boyd se opri şi se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Doamnă…?

— Justin Blake. L-ar fi înjunghiat pe ofiţerul Gleason şi l-ar fi omorât, dacă ar fi putut să o facă. Intenţia lui a fost foarte clară, la fel cum erau şi furia lui şi, cred, teama. El asta ştie să facă, înţelegeţi? Să rănească sau să elimine tot ce apare în calea sa, tot ce intervine în planurile lui. Există oameni care consideră că propriile lor nevoi şi

dorinţe sunt mai presus de oricine şi de orice.

„Doar am asistat la câteva crime”, îi trecu ei prin minte. Băiatul acela nu îi amintea de distantul şi mecanicul Korotki. Îi lipseau eficienţa şi indiferenţa acestuia. Însă o făcuse să se gândească la Ilia, la furia teribilă de pe chipul acestuia în momentul în care îl înjurase şi îl lovise cu piciorul pe vărul lui mort.

— Probabil nu a ucis pe nimeni şi nici nu a provocat vreo vătămare fizică gravă până în seara asta. Cred că, dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost atât de stângaci în încercarea de acum. Dar, dacă nu s-a întâmplat acum, în seara asta, probabil se va întâmpla cu altcineva, într-o altă seară, cineva care nu va dispune de resursele, reflexele şi stăpânirea de sine ale ofiţerului Gleason. Probabil atunci se va lăsa cu mai mult decât cu un nas spart.

— Am înţeles, doamnă.

— Îmi pare rău. A fost bulversant. Mai mult decât am conştientizat la momentul respectiv. Dar părerea mea nu este relevantă. Dacă nu mai aveţi nevoie de altceva, aş dori să mă duc acasă.

— Pot ruga pe cineva să vă conducă.

— Nu, mă simt suficient de bine pentru a conduce până acasă. Mulţumesc, aţi fost foarte amabil.

Făcu câţiva paşi spre uşă, dar se opri atunci când Brooks o strigă pe nume. Veni la ea şi-i puse o mână pe braţ.

— Mă întorc imediat, îi spuse el lui Boyd,

după care o conduse pe Abigail afară. Te simţi bine?

— Da, doar ţi-am spus.

— Dar tocmai i-ai zis lui Boyd că a fost mai bulversant decât ai fi crezut.

— A fost, dar asta nu înseamnă că nu mă simt bine. Sunt obosită. Cred că mă voi duce acasă să mai dorm un pic.

— În regulă. Te sun sau trec pe la tine mai târziu, să văd cum te simţi.

— Nu poţi să-ţi faci griji pentru mine. Nu am nevoie de asta. Abigail nu voia asta, tot aşa cum nu voia ca Justin Blake să-i amintească de Ilia Volkov. Ţi-ai înmuiat cămaşa, cu apă rece şi sare?

— Am distrus-o. I-aş vedea sângele pe ea chiar dacă ar fi sau nu acolo. Oricum, acum nu-mi mai place atât de tare cămaşa aceea.

Lui Abigail îi veni în minte un cardigan drăguţ, pătat cu sânge.

— Te înţeleg… Şi tu eşti obosit. Îşi învinse reţinerile şi îl atinse pe obraz. Sper că vei putea dormi puţin.

— Nu mi-ar prinde rău. Ai grijă la condus, Abigail. O sărută pe frunte, apoi pe buze, înainte de a merge să-i deschidă portiera de la maşină. Ai avut dreptate cu ce ai spus acolo. Era doar o chestiune de timp până când o să scoată un cuţit sau o armă ori o să pună mâna pe bâtă şi o să rănească serios pe cineva…

— Ştiu…

— Acum, nu trebuie să-ţi mai faci griji în ceea

ce-l priveşte.

— În cazul ăsta, n-am să-mi mai fac. Lăsându-se ghidată de emoţii, îşi puse braţele în jurul lui şi îl strânse tare. Îmi pare tare bine că ai reflexe bune.

După care se strecură în maşină şi demară.

În engleză, în original, „*Chicken*”, care poate fi înţeles, de asemenea, şi ca „Fricoaso” (n.tr.)

— Eu mă simt confortabil. Vă mulţumesc pentru scuzele prezentate, domnule Blake, cu toate că nu prea le văd rostul, atâta vreme cât fiul dumneavoastră a fost cel care a pătruns nepoftit pe proprietatea mea în miez de noapte şi care a încercat să-l înjunghie pe ofiţerul Gleason. Cred că poliţia se ocupă de clarificarea acestei probleme, iar noi doi nu avem nimic de discutat în acest moment.

— Vedeţi, tocmai acesta este motivul pentru care am venit aici. Nu-mi face plăcere să încerc să port o conversaţie din cadrul uşii.

— Iar mie nu-mi face plăcere să invit străini la mine în casă. Acum, aş dori să plecaţi. Puteţi discuta toate aceste lucruri cu cei de la poliţie.

— N-am terminat încă. Blake ridică un deget. Înţeleg că vă aflaţi în relaţii de *prietenie* cu Brooks Gleason, iar asta…

— Da, suntem prieteni. Dacă nu eram prieteni, el nu s-ar fi aflat aici la ora două noaptea, atunci când fiul dumneavoastră şi prietenul fiului dumneavoastră au intrat ilegal pe proprietatea mea, cu intenţia de a vandaliza maşina de serviciu

a domnului Gleason. Cu toate acestea, relaţia mea cu ofiţerul Gleason nu schimbă cu nimic faptele.

— Tot un fapt este şi acela că nu locuiţi aici de multă vreme. Prin urmare, nu sunteţi la curent cu poziţia mea în cadrul acestei comunităţi sau cu trecutul meu.

Abigail se întrebă, sincer, de ce considera el relevante aceste lucruri; însă nu se obosi să întrebe.

— Sunt la curent, dar poziţia şi istoricul dumneavoastră în cadrul comunităţii nu schimbă cu nimic realitatea celor petrecute aici noaptea trecută. A fost foarte neplăcut să fiu trezită în acest fel şi să devin martoră la agresarea ofiţerului Gleason de către fiul dumneavoastră, cu cuţitul.

— Adevărat, spuse Blake lovind cu arătătorul în palma deschisă. S-a întâmplat însă în toiul nopţii, deci întuneric. Nu am nicio îndoială că Brooks Gleason l-a instigat pe băiatul meu, l-a ameninţat. Justin nu făcea decât să se apere.

— N-a fost aşa, îl contrazise Abigail cu calm. Luminile mele de securitate erau aprinse. Am o vedere excelentă şi mă aflam la mai puţin de trei metri distanţă în timpul tentativei de agresiune. Ofiţerul Gleason i-a cerut în mod explicit fiului dumneavoastră să îi arate mâinile, şi, când acesta a făcut-o, a fost mai întâi pentru a tăia cauciucul maşinii, apoi pentru a-l ameninţa pe Brooks cu cuţitul.

— Fiul meu…

— Încă n-am terminat cu corectarea inexactităţilor dumneavoastră, sublinie ea, reducându-l momentan pe Blake la *o* tăcere uluită. Abia apoi, după ce fiul dumneavoastră l-a ameninţat verbal şi prin gesturi, Brooks a scos arma. Cu toate acestea, fiul dumneavoastră a refuzat să arunce cuţitul, în loc de asta, chiar şi după ce am apărut eu, cu propria mea armă, fiul dumneavoastră s-a repezit să-l atace pe Brooks cu cuţitul. După părerea mea, Brooks ar fi fost pe deplin îndreptăţit să-l împuşte pe fiul dumneavoastră în acel moment; în schimb, el a ales să-l dezarmeze printr-o luptă corp la corp, punându-şi în mare pericol propria lui siguranţă.

— Prin părţile astea, nimeni nu vă cunoaşte. Sunteţi o femeie ciudată, solitară, fără niciun fel de istorie în cadrul comunităţii. Dacă şi când veţi spune această poveste ridicolă în instanţă, avocaţii mei vă vor face praf depoziţia şi vă vor umili.

— Eu nu cred asta, dar sunt sigură că avocaţii dumneavoastră îşi vor face treaba. Dacă asta e tot, aş dori să plecaţi.

— Aşteptaţi puţin, fir-ar să fie!

Blake se apropie cu un pas, făcându-l pe Bert să tresară şi să mârâie.

— Îmi necăjiţi câinele, îl avertiză Abigail cu răceală. Iar dacă asistentul dumneavoastră încearcă să scoată arma pe care o ţine la brâu, îi voi da drumul câinelui. Vă asigur că va reacţiona înainte ca el să apuce să scoată arma. Şi eu sunt înarmată, după cum puteţi vedea. Şi ţintesc foarte

bine. Nu-mi plac străinii care vin la mine acasă şi încearcă să mă intimideze şi să mă ameninţe. Şi nu-mi plac bărbaţii care cresc copii furioşi şi violenţi. „Ca Serghei Volkov”, se gândi ea. Pe scurt, nu-mi inspiraţi încredere, domnule Blake, şi am să vă rog pentru ultima oară să plecaţi.

— Am venit până aici să lămurim situaţia, să-mi cer scuze şi să vă ofer o compensaţie pentru neplăcerile create.

— Compensaţie?

— Zece mii de dolari. O scuză generoasă pentru o întâmplare nefericită, pentru o neînţelegere, de fapt.

— Ar fi, cu siguranţă, admise Abigail.

— Banii sunt ai dumneavoastră, în numerar, în schimbul admiterii faptului că a fost vorba, într-adevăr, despre o neînţelegere.

— Îmi propuneţi să accept de la dumneavoastră zece mii de dolari, bani gheaţă, ca să denaturez faptele petrecute aici noaptea trecută?

— Nu fiţi recalcitrantă! Propunerea mea este să acceptaţi banii din servieta asistentului meu drept scuză, dumneavoastră neavând altceva de făcut decât să admiteţi că ceea ce s-a petrecut aici a fost o neînţelegere. De asemenea, vă voi da cuvântul că fiul meu nu va mai pune vreodată piciorul pe proprietatea dumneavoastră.

— Mai întâi de toate, cuvântul dumneavoastră nu prea poate dicta comportamentul fiului dumneavoastră. În al doilea rând, fiul

dumneavoastră, şi nu dumneavoastră, este cel care îmi datorează scuze pentru cele întâmplate azi-noapte. În ultimul rând, propunerea dumneavoastră reprezintă o încercare de mituire – bani în schimbul prezentării faptelor într-o lumină falsă. Din câte ştiu, încercarea de corupere a unui martor într-o anchetă penală reprezintă o infracţiune. Soluţia cea mai simplă şi, cu siguranţă, cea mai convenabilă pentru dumneavoastră, dat fiind că nu atrage consecinţe, este ca eu să spun: nu, mulţumesc. Şi la revedere.

Acestea fiind zise, Abigail se dădu înapoi, închise uşa şi trase încuietorile.

El chiar începu să bată în uşă cu pumnul. Abigail îşi dădu seama că asta nu i se părea surprinzător. Fiul lui moştenise acelaşi temperament instabil şi aceeaşi iluzie că i se cuvenea totul. Odihnindu-şi uşor mâna pe patul pistolului, femeia se duse înapoi la monitorul din bucătărie, de unde îl privi pe asistent încercând să-şi calmeze patronul.

Abigail nu voia să cheme poliţia. Mai multe probleme, mai multe întreruperi, mai mult comportament agresiv.

O tulburase puţin, nu era nicio ruşine să recunoască acest lucru. Însă ea le ţinuse piept ameninţărilor şi încercărilor de intimidare. Fără panică, fără dorinţa de a fugi.

Nu credea în destin, în lucruri care *aşa au fost să fie*, dar, presupunând că ar fi făcut-o – teoretic vorbind –, însemna că îi fusese scris să

treacă prin aceste două experienţe, care să-i amintească mai întâi de Ilia, iar acum de tatăl lui, ca să-şi dovedească ei înseşi că putea şi avea să facă faţă.

Nu avea să mai fugă din nou. Dacă era să creadă în soartă.

— Îi dăm două minute, începând din clipa asta, ca să se calmeze şi să plece. Dacă nu, ieşim din nou.

Numai că, de data asta, hotărî ea, avea să iasă cu arma în mână, nu în toc.

Pentru că vorbise foarte serios, îşi potrivi cronometrul la ceas şi continuă să-şi supravegheze musafirul pe monitor.

Tensiunea lui trebuia să fii, atins cote de risc, pentru că faţa lui se congestionase, iar ochii aproape îi ieşiseră din orbite. Vedea ridicarea şi coborârea rapidă a pieptului său solid, în timp ce ţipa la asistentul lui.

Spera că nu avea să fie nevoită să apeleze la asistenţa medicală şi la autorităţi.

Tot ce voia să facă era să-şi termine treaba şi să petreacă un pic de timp lucrând în grădină. În definitiv, problemele acestui bărbat nu erau problemele ei.

Când cronometrul ajunse la un minut şi patruzeci şi două de secunde, Blake porni vijelios către maşină. Abigail scoase un oftat de uşurare în momentul în care asistentul făcu o întoarcere din trei mişcări şi se îndepărtă.

„Toţi anii ăştia”, se gândi ea. Oare ironia

sorţii făcea ca ea să fie din nou martora unei infracţiuni şi din nou ţinta ameninţărilor şi a încercărilor de intimidare?

Nu, nu credea în destin; şi totuşi… cu siguranţă părea că destinul hotărâse să-i deturneze viaţa de la cursul ei obişnuit şi s-o facă să se întoarcă de unde plecase.

Era ceva la care trebuia să reflecteze.

Aruncă o privire la proiectele ei şi oftă din nou.

— Cred că vom ieşi la o plimbare, îl anunţă ea pe Bert. Sunt prea nervoasă ca să lucrez acum.

Furia ei se risipi complet, iar Abigail se calmă când îşi începu plimbarea printre copaci, studiind florile de câmp, când ajunse din nou la locul ei tainic, cu priveliştea aceea minunată către dealuri. Avea să înceapă cât de curând să caute banca potrivită.

Se simţi… fericită, înţelese ea, atunci când primi un mesaj de la Brooks.

Ce-ai zice dacă aş aduce nişte mâncare chinezească? Nu te apuca să găteşti. Probabil eşti obosită.

Abigail cântări puţin propunerea, apoi îi răspunse la mesaj:

Nu sunt obosită, dar îmi place mâncarea chinezească. Mulţumesc.

Câteva clipe mai târziu, primi un alt mesaj:

Cu plăcere.

O făcu să râdă şi-i mai ridică puţin moralul. De vreme ce era deja afară, îi oferi lui Bert o oră

încheiată de antrenament, după care se întoarse acasă, pregătită să lucreze, cu mintea limpede.

Pierdu noţiunea timpului, ceea ce i se întâmpla foarte rar, şi era gata să se enerveze atunci când alarma de perimetru începu să sune din nou. Dacă omul acela nesuferit se întorsese, n-avea să mai fie la fel de politicoasă, hotărî ea.

Dar starea ei de spirit se schimbă din nou atunci când văzu maşina lui Brooks. Se uită la ceas şi constată că trecuse de şase.

Astăzi nu avusese timp de grădinărit; puse privarea de această plăcere pe seama bărbatului aceluia dezagreabil şi a asistentului cu chip împietrit.

Dar închise calculatorul şi se duse la uşă fericită – din nou – la perspectiva unei cine alături de Brooks.

Însă zâmbetul ei de bun venit se transformă în îngrijorare în clipa când îi văzu chipul.

— N-ai dormit.

— Am avut multe pe cap…

— Pari foarte obosit. Stai, lasă-mă să iau eu o parte din astea. Ai adus prea multă mâncare pentru doi oameni…

— Ştii ce se spune despre mâncarea chinezească…

— Nu-i adevărat. Nu-ţi va fi din nou foame o oră mai târziu dacă mănânci atât cât trebuie. Văd că ai adus şi *pijin*, ca să meargă cu toate astea…

— Aşa am făcut?

— Bere chinezească, spuse ea, luând-o

înainte. Ţăranii chinezi fabricau bere încă de prin anul 7.000 î.Hr.

— Nu cred că Zhujiangul pe care l-am cumpărat eu e chiar atât de vechi!

— Asta-i o glumă… Berea – nu cea cumpărată de tine – era folosită în ritualuri. Abia prin secolul al şaptesprezecelea au fost introduse în China metodele moderne de fabricaţie.

— E bine de ştiut!

— Şi după voce eşti cam obosit. Stai jos, bea o bere. Eu am mai apucat să dorm două ore şi am mai ieşit şi la plimbare vreo oră. Mă simt odihnită. Mă ocup eu de mâncare.

— Eu nu le-am spus decât să-mi facă plinul. Nu ştiam dacă vrei ceva anume.

— Nu sunt mofturoasă deloc. Abigail deschise cutiile. Îmi pare rău că ai avut o zi grea. Poţi să-mi povesteşti, dacă vrei.

— Avocaţi, discuţii în contradictoriu, acuzaţii, ameninţări… Brooks deschise o bere şi se aşeză în dreptul bufetului. Hârţoage de completat, şedinţe… Nu este nevoie să pui toate alea în farfurie. Frumuseţea mâncării chinezeşti este că poţi mânca direct din cutie.

— Adică în grabă şi fără să îţi aducă vreo alinare. Iar ea credea că el fix de alinare avea nevoie. Pot să-ţi pregătesc o farfurie, da că-mi spui ce anume preferi.

— Mi-e indiferent. Nici eu nu sunt mofturos.

— După cină, ar trebui să ne plimbăm puţin, apoi poţi să faci o baie călduţă şi să încerci să

dormi. Pari foarte tensionat, cum nu îţi stă în fire.

— Presupun că mă agasează să am de-a face cu avocaţi care încearcă să-mi forţeze mâna şi să mă intimideze – pe mine şi pe oamenii mei…

— Da, e un om foarte agasant. Abigail luă cu lingura nişte orez, puse nişte porc dulce-acrişor peste el, adăugă un colţunaş, nişte tăieţei şi nişte creveţi. A trebuit să ies la plimbare să mă calmez după ce a plecat de-aici, în după-amiaza asta.

— A plecat? De aici? Blake a venit aici?

— În după-amiaza asta, cu asistentul lui. Chipurile, să-şi ceară scuze pentru încălcarea „necugetată” a unei proprietăţi private de către fii-său. Însă ăsta era doar un şiretlic, şi încă nu unul bine camuflat. A fost nemulţumit atunci când am refuzat să-l las să intre, ca să discutăm problema.

— Sunt convins! Nu-i place să fie refuzat. Foarte bine că nu ai deschis uşa!

— Ba am deschis uşa, dar am refuzat să-l invit înăuntru. Abigail decise să-şi bea berea direct din sticlă, aşa cum făcea Brooks. Ştiai că asistentul lui poartă armă?

— Mda… Vrei să spui că te-a ameninţat cu arma?

— A, nu. Nu, nu fi supărat. Îşi dorise să-l calmeze, dar reuşise exact opusul. Normal că n-a făcut-o. Numai că am remarcat linia costumului lui şi mai apoi limbajul trupului atunci când Bert a început să mârâie.

Brooks luă o înghiţitură zdravănă de bere.

— Mai bine spune-mi cum a decurs toată vizita.

— Eşti supărat… şopti ea. N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

— Ba da, ar fi trebuit.

— N-a fost nimic important, serios. El a spus că a venit să-şi ceară scuze, după care a fost vizibil deranjat atunci când am refuzat să-i invit înăuntru. A definit ceea ce se întâmplase drept o neînţelegere şi a subliniat că tu ai fost de vină. L-am contrazis în privinţa asta, dat fiind că am asistat la cele întâmplate. A insinuat că eu nu înţeleg ce poziţie ocupă el în această comunitate şi că relaţia mea cu tine face ca ipostaza mea de martor să fie cel puţin suspectă. Nu astea au fost cuvintele folosite, dar asta era ideea. Vrei să-ţi redau discuţia exactă?

— Nu. Deocamdată mă mulţumesc cu un rezumat.

— Un rezumat… în regulă. A fost nemulţumit şi s-a înfuriat atunci când i-am cerut să plece. Şi i-am avertizat pe amândoi că, în cazul în care asistentul lui scoate arma la Bert, dau drumul câinelui, care îl va deposeda de armă fără probleme. Şi i-am amintit că şi eu eram înarmată.

— Dumnezeule!

— Eram, normal! Mi s-a părut cel mai bine să subliniez ceea ce era deja evident. Domnul Blake a repetat că venise să-şi ceară scuze şi a adăugat că intenţia lui era să-mi ofere o compensaţie. O sumă de zece mii de dolari, pentru care trebuia să admit

că tot ce se petrecuse fusese o neînţelegere. Asta m-a scos din sărite.

— De câte ori i-ai cerut să plece?

— De trei ori. Nu m-am mai obosit să-i mai cer şi a patra oară, ci pur şi simplu i-am spus la revedere şi am închis uşa. După asta, a bătut cu pumnul în uşă timp de vreo două minute. E foarte nepoliticos. Apoi, asistentul lui l-a convins să se întoarcă la maşină.

Brooks se ridică şi începu să măsoare bucătăria cu paşi mari.

— De ce nu m-ai sunat?

— Nu era nevoie. A fost relativ simplu de rezolvat. Enervant, dar simplu.

Eu…

Se întrerupse, pentru că, atunci când Brooks se întoarse spre ea, furia controlată de pe chipul lui o făcu să-şi înghită cuvintele.

— Ascultă-mă, începu el. Doi bărbaţi pe care nu-i cunoşti vin la tine la uşă, iar unul dintre ei e înarmat. Refuză să plece atunci când le ceri acest lucru, în repetate rânduri. Care-i soluţia logică în acest caz?

— Să închid uşa. Ceea ce am şi făcut.

— Nu, Abigail. Soluţia logică este să închizi uşa, apoi să suni la poliţie.

— Nu sunt de acord. Îmi pare rău dacă asta te supără, dar chiar nu sunt de acord. Au plecat.

Decise să evite un nou val de furie, omiţând să-i spună că avusese intenţia să iasă din nou, cu arma scoasă, după scurgerea intervalului de două

minute.

Mai târziu, avea să se întrebe dacă omisiunea aceea echivala cu una dintre acele complicaţii pe care le presupuneau relaţiile interpersonale.

— Eram înarmată, Brooks, iar Bert era pregătit. Nu eram în niciun fel de pericol. De fapt, Blake devenise atât de agitat, încât mai aveam puţin şi te chemam şi pe tine, şi salvarea, dacă nu pleca atunci când a făcut-o.

— Vrei să depui o plângere?

— Nu. Eşti supărat pe mine. Nu vreau să fii supărat pe mine. La momentul respectiv, am făcut exact cum am crezut eu că e mai bine, în circumstanţele date. Dacă orgoliul tău e rănit pentru că n-am chemat ajutoare…

— Poate, puţin. Da, recunosc asta. Şi n-am să spun acum că nu mă simt uşurat să ştiu că sunt cu o femeie care ştie să-şi poarte singură de grijă. Dar îl cunosc pe Blake. A încercat să te intimideze.

— Da, aşa este. A încercat. Şi nu i-a ieşit.

— E suficient că a încercat. În plus, a mai încercat să te şi mituiască.

— I-am spus că tentativa lui de a mitui un martor într-o anchetă penală e ilegală.

— Sunt convins că i-ai spus-o. Brooks îşi trecu o mână prin păr şi se aşează din nou. Tu nu-l cunoşti. Nu ştii ce duşman ţi-ai făcut astăzi. Şi, crede-mă, ţi-ai făcut un duşman serios!

— Ba cred că ştiu, spuse ea încet. Cred că ştiu foarte bine. Însă faptul că mi l-am făcut duşman nu e vina mea. Sau a ta.

— Poate că nu. Dar asta e situaţia.

— Ai de gând să-l confrunţi cu chestia asta?

— Nici nu mă gândesc să n-o fac!

— Dar asta nu va atrage şi mai multe animozităţi?

— E posibil. Dar, dacă nu mă ocup de problema asta, el o s-o vadă ca pe un punct slab. Ar putea să se întoarcă aici, să mai încerce o dată, gândindu-se că n-ai adus vorba despre asta doar pentru că te gândeşti la o compensaţie mai grasă.

— Eu mi-am exprimat poziţia cât se poate de clar.

— Când ai să înţelegi cu ce fel de persoană ai de-a face, îţi vei da seama că asta nu contează câtuşi de puţin.

„Doisprezece ani de fugă”, se gândi ea. Da, normal că înţelegea.

— Ai dreptate, dar conta pentru mine, la un nivel foarte intim, să nu las loc de niciun fel de interpretare.

— În regulă, ce-a fost a fost. Acum îţi spun: dacă se întoarce, nu-i deschide uşa. Cheamă-mă.

— Adică orgoliul meu va trebui să îngenuncheze în faţa orgoliului tău?

— Nu. Poate. La dracu’! Nu ştiu nimic despre partea asta, şi nici nu mă interesează!

Ea zâmbi uşor.

— Asta va fi o altă discuţie.

Felul în care el trase aer în piept îi dădu de înţeles că Brooks încerca să se calmeze.

— Îţi spun toate astea pentru că, dacă se

întoarce, el va fi şi mai hotărât să te intimideze. Îţi spun toate astea fiindcă vreau ca el să înţeleagă că vom lua măsuri în cazul în care încearcă să te hărţuiască – pe tine sau pe altcineva. Am cerut acelaşi lucru şi din partea lui Russ, a soţiei lui, a părinţilor lui, şi le-am spus şi oamenilor mei să-şi avertizeze familiile.

Abigail dădu din cap aprobator, simţindu-se mai puţin iritată.

— Înţeleg.

— E plin de furie, Abigail. Acum vede că banii şi poziţia de care dispune nu pot face ca problema asta să dispară. Fiul lui e după gratii, şi e foarte probabil să mai rămână acolo o bună bucată de timp.

— Îşi iubeşte fiul.

— Nici asta nu ştiu să-ţi spun, şi sunt cât se poate de sincer. Dar ştiu că orgoliul lui atârnă greu în ecuaţia asta. Nimeni nu-i bagă lui băiatul după gratii. Nimeni nu întinează numele Blake. E hotărât să lupte împotriva acestei situaţii cu toate mijloacele de care dispune, iar, dacă asta presupune să te hărţuiască pe tine, fii sigură că o va face!

— Nu mi-e teamă de el! Pentru mine contează şi faptul că nu mi-e teamă de el.

— Văd asta. Nici nu-mi doresc să-ţi fie teamă, dar vreau să mă chemi dacă vine iar aici, dacă încearcă să te abordeze pe stradă, dacă el sau cineva de-al lui te contactează în vreun fel. Eşti martor şi te afli sub protecţia mea!

— Nu spune asta! Inima ei tresăltă. Nu vreau să fiu sub protecţia cuiva!

— Dar exact aşa stau lucrurile.

— Nu! Nu, nu. De data asta o cuprinse panica, rapid şi intens. O să iau legătura cu tine dacă mai vine aici, pentru că nu e etic din partea lui să încerce să mă facă să mint şi e ilegal să mă miluiască în acest scop. Dar nu vreau şi nu am nevoie de protecţie.

— Calmează-te!

— Îmi port singură de grijă! Nu pot fi cu tine dacă nu înţelegi şi nu eşti de acord să-mi port singură de grijă.

Făcuse câţiva paşi înapoi, iar câinele se postase în faţa ei.

— Abigail, poate eşti – şi eşti, din câte îmi dau eu seama – capabilă să faci faţă aproape oricărei situaţii cu care ai fi nevoită să te confrunţi. Însă pe mine datoria mă obligă să protejez pe oricine intră sub jurisdicţia mea. Asta te include şi pe tine. Şi nu sunt de acord ca tu să te foloseşti de sentimentele pe care le am pentru tine ca de o armă, pentru a face cum îţi convine.

— Nu fac asta.

— Ba exact asta faci, la naiba!

— Eu nu… Se întrerupse, încercând să se calmeze, să-şi recapete gândirea limpede. Nu asta am intenţionat. Îmi pare rău.

— Dă-le naibii de scuze! Nu te folosi de sentimentele mele ca de o armă!

— Eşti supărat pe mine. N-am avut intenţia să

mă folosesc de sentimentele tale. Chiar deloc. Sunt stângace în astfel de situaţii. Nu m-am mai aflat într-o situaţie ca asta. Nu ştiu ce să fac, ce să spun sau cum s-o spun. Pur şi simplu, nu vreau ca tu să simţi că ai avea vreo responsabilitate în ceea ce mă priveşte. Nu ştiu cum să-ţi explic cât de inconfortabil m-aş simţi dacă ai face-o.

— De ce nu încerci?

— Eşti nervos şi obosit, iar mâncarea ta s-a răcit. Pe Abigail o îngrozea faptul că-şi simţea lacrimile şiroind pe obraji. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea. N-am crezut niciodată că vei fi atât de supărat din cauza lui Blake. Nu fac ceea ce trebuie, dar nu ştiu ce presupune ceea ce trebuie. Nu vreau să plâng. Ştiu că lacrimile sunt o altă armă, dar nu e intenţia mea să le folosesc astfel.

— Ştiu.

— O să… pun mâncarea la încălzit.

— E bună aşa cum e. Brooks se ridică, luă o furculiţă din sertar, apoi se aşeză din nou. E bună, repetă el după ce luă o înghiţitură de test.

— Ar trebui să foloseşti beţişoarele.

— N-am reuşit să capăt deprinderea asta…

— Te-aş putea învăţa eu.

— O să te pun să mă înveţi cu altă ocazie. Acum stai jos şi mănâncă.

— Eu… încă mai eşti nervos. Insişti, pentru că am plâns. Aşadar, lacrimile sunt o armă.

— Da, sunt nervos şi insist în supărarea mea pentru că plângi şi e evident că te frământă ceva

despre care mie nu vrei să-mi povesteşti – sau simţi că nu poţi. Insist pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Lacrimile pe care aproape că reuşise să le ţină sub control îi inundară din nou ochii, rapid şi intens, ca şi panica de mai devreme. Zguduită de un hohot de plâns, Abigail se împletici până la uşă, smuci încuietorile şi părăsi casa în goană.

— Abigail!

— Lasă-mă! Lasă-mă! Nu ştiu ce să fac. Trebuie să mă gândesc, să-mi revin puţin. Ar fi mai bine să pleci până reuşesc să vorbesc raţional.

— Chiar crezi că te-aş lăsa singură în starea în care eşti acum? Eu îţi spun că te iubesc, iar tu te porţi de parcă ţi-aş fi frânt inima.

Abigail se întoarse, cu un pumn strâns în dreptul inimii, cu ochii scăldaţi în lacrimi şi în emoţie.

— Nimeni nu mi-a spus asta vreodată. În viaţa mea, nimeni nu mi-a mai spus cuvintele astea niciodată!

— Eu îţi promit chiar acum că le vei auzi de la mine în fiecare zi!

— Nu… Nu promite, te rog. Nu. Nici nu ştiu ce simt. De unde ştiu că nu cumva simplul fapt că le aud mă face să mă simt aşa? E un sentiment copleşitor să le aud, să mă uit la tine şi să văd că le spui din tot sufletul. Sau cel puţin aşa pare. Cum pot să ştiu?

— Nu poţi şti chiar totul! Uneori trebuie să ai încredere. Uneori trebuie să simţi.

— Îmi doresc asta! îşi ţinea mâna încleştată în dreptul inimii, de parcă simpla deschidere a degetelor i-ar fi permis inimii să-şi ia zborul. Mi-o doresc mai mult decât pot suporta.

— Atunci, accept-o. E chiar aici.

— Nu e bine. Nu este corect faţă de tine. Tu nu înţelegi. Nu ai cum.

— Abigail!

— Nici măcar nu e ăsta numele meu!

Femeia îşi duse repede mâna la gură, zguduită de plâns. El se apropie pur şi simplu de ea şi îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Ştiu.

Lui Abigail îi dispăru brusc toată culoarea din obraji. Se dădu înapoi, împleticindu-se, şi se prinse de balustrada verandei.

— Cum ai putea şti?

— Tu fugi ori te ascunzi de ceva sau de cineva. Poate şi una, şi alta. Eşti prea deşteaptă ca să fugi şi să te ascunzi sub numele tău real. Îmi place Abigail, dar am ştiut imediat că nu eşti tu asta. Oricum, nu numele e problema aici. Problema e să ai suficientă încredere în mine ca să-mi spui despre ce e vorba. Şi se pare că ajungem şi acolo.

— Mai ştie cineva?

— Asta te sperie al naibii de tare. Nu-mi place lucrul ăsta. Nu văd de ce ar şti altcineva sau de ce i-ar păsa. Ai mai lăsat pe altcineva să se apropie de tine aşa cum o fac eu?

— Nu. Niciodată.

— Acum uită-te la mine. Brooks vorbea în şoaptă, în vreme ce se apropia de ea. Ascultă-mă, continuă el.

— Te ascult.

— Vreau să-ţi spun că n-o să te las la greu. O să ajungi să crezi asta la un moment dat, şi vom vedea ce-i de făcut în continuare. Hai să încercăm din nou partea asta. Sunt îndrăgostit de tine. O sărută încet, cu blândeţe, până când ea se opri din tremurat. Vezi? N-a fost aşa greu. Eşti îndrăgostită de mine. Văd lucrul ăsta, îl simt. De ce nu încerci să-l şi exprimi în cuvinte?

— Nu ştiu cum. Aş vrea să ştiu.

— Încearcă să le rosteşti, vezi cum te simţi. Eu n-o să te oblig să ţi le asumi.

— Sunt… Sunt îndrăgostită de tine. O, Dumnezeule! Abigail închise ochii. Pare atât de real.

— Mai spune-o o dată şi sărută-mă.

— Sunt îndrăgostită de tine…

Nu avu răbdarea necesară să o ia domol, ci se aruncă în gol, cu toată forţa. Tânjind după acea cunoaştere, după acel har, după lumină. Iubire. Să fie iubită, să ofere dragoste.

Nu crezuse în dragoste. Nu crezuse în miracole.

Şi totuşi, dragostea era aici. Miracolul ei era aici.

— Acum nu mai ştiu ce să fac.

— Ne descurcăm bine.

Abigail inspiră şi apoi expiră. Chiar şi asta i

se părea diferit. Se simţea mai liberă. Mai plină.

— Vreau să încălzesc mâncarea. Vreau să te învăţ să foloseşti beţişoarele şi să iau cina cu tine. Putem face asta? Putem să *fim*, pur şi simplu, pentru o vreme?

— Sigur că putem. Dacă avea nevoie de un răgaz, el putea să i-l acorde, însă nu-ţi promit nimic în ceea ce priveşte beţişoarele, adăugă el.

— Tu ai făcut ca totul să se schimbe.

— În bine sau în rău?

Ea ezită câteva clipe.

— Nu ştiu. Dar tu ai produs schimbarea.

11 Departamentul de Stat pentru Autovehicule (n.tr.)

CAPITOLUL 21

Pregătirea mesei o ajută să se liniştească – simplitatea şi rutina. El n-o presă în niciun fel pentru a obţine mai mult. Asta – înţelegea ea acum – era priceperea şi arma lui. Ştia să aştepte. Şi ştia cum să schimbe tonul, să-i ofere spaţiul de care avea nevoie, să o ajute să se relaxeze, astfel încât gândurile ei să nu mai fie tensionate.

Stângăcia lui în folosirea beţişoarelor – deşi Abigail bănuia că măcar în parte era deliberată – o făcu să râdă.

De când îl cunoscuse răsese mai mult decât o făcuse în toată viaţa ei de până atunci.

Fie şi numai pentru atât, şi tot era posibil să merite riscul.

Ar fi putut să refuze, să ceară mai mult timp. El i l-ar fi dat, iar ea l-ar fi putut folosi pentru a căuta un alt loc, o altă identitate, pentru a-şi face planuri să fugă din nou.

Şi, dacă fugea din nou, nu avea să afle niciodată cum ar fi fost. Nu avea să simtă niciodată ce simţea acum, alături de el. Nu avea să-şi mai permită vreodată să încerce.

Putea – dorea – să-şi găsească mulţumirea sufletească, siguranţa. Le găsise şi înainte. Dar nu cunoscuse niciodată dragostea până acum.

Decizia ei era să aleagă calea raţională – să plece, să rămână în siguranţă. Sau să rişte tot – acea siguranţă, libertatea ei, chiar viaţa ei – pentru dragoste.

— Putem să ieşim puţin? îl întrebă.

— Sigur.

— Ştiu că eşti obosit, începu ea de cum păşiră afară din casă. Ar trebui să aşteptăm să discutăm despre… tot.

— Şi mâine e o zi.

— Nu ştiu dacă mâine voi mai avea curaj.

— Atunci spune-mi de ce ţi-e teamă.

— De atât de multe lucruri… însă acum, mai mult decât orice? De faptul că, dacă îţi spun totul despre mine, îţi vei schimba părerea în ceea ce mă priveşte – şi sentimentele.

Brooks se aplecă, luă un băţ şi îl aruncă. Bert se uită la Abigail, obţinu permisiunea ei şi porni glonţ după băţ.

— Dragostea nu se aprinde şi se stinge ca

becul, de la întrerupător.

— Nu ştiu. Nu am de unde să ştiu. N-am fost niciodată îndrăgostită. Mi-e teamă să pierd acest sentiment. Şi pe tine. Şi toate astea. Tu ai o datorie – dar, mai mult decât atât, trebuie să respecţi un cod. Am cunoscut un bărbat ca tine. Semeni cu el mai mult decât mi-am dat eu seama la început. A murit protejându-mă pe mine.

— Protejându-te de cine?

— E complicat.

— OK. Te iubea?

— Nu în felul la care bănuiesc că te referi. Nu era nimic romantic sau sexual. Era vorba despre datorie. Însă, dincolo de asta, el ţinea la mine. A fost prima persoană căreia i-a păsat de mine. Abigail îşi duse mâna la inimă. Nu pentru ceea ce reprezentam, pentru ceea ce realizasem ori pentru cea care trebuia să fiu. Ci pentru cea care eram.

— Mi-ai spus că nu ţi-ai cunoscut tatăl, deci nu e vorba despre tatăl tău. Era poliţist? Datorie. Ai fost în programul de protecţie a martorilor, Abigail?

Mâna ei începu să tremure. Oare Brooks văzuse asta sau doar o simţise? El însă îi luă mâna într-a lui, i-o încălzi şi îi domoli tremurul.

— Eram sub protecţie. Urma să primesc o nouă identitate, o nouă viaţă, dar… lucrurile au luat o turnură foarte urâtă.

— Acum cât timp se întâmplau toate astea?

— Aveam şaisprezece ani.

— Şaisprezece?

— Împlineam şaptesprezece în ziua când… Mâinile ei pătate de sângele lui John… Dar nu-ţi spun povestea aşa cum ar trebui s-o fac. Nu m-am gândit niciodată că am să spun cuiva.

— Ce-ar fi să-mi spui cum a început?

— Nu ştiu sigur. Poate atunci când mi-am dat seama că nu vreau să devin doctor, iar asta am ştiut, cu siguranţă, în primul semestru de şcoală preuniversitară.

— Adică după ce lucrurile au luat o turnură foarte proastă?

— Nu. Până atunci îmi terminasem deja studiile preuniversitare – necesare pentru a urma cursurile facultăţii de medicină. Dacă aş fi continuat, potrivit planurilor mamei mele, aş fi intrat la facultate în toamna imediat următoare.

— Parcă spuneai că aveai şaisprezece ani…

— Da. Sunt foarte deşteaptă. Am urmat cursuri rapide pe tot parcursul anilor de şcoală. În primul meu semestru la Harvard am locuit împreună cu o familie aleasă de mama. Erau nişte oameni foarte stricţi. Mama îi plătea pentru asta. Apoi a urmat un semestru în care am stat singură, la un cămin studenţesc, fiind însă foarte bine supravegheată. Cred că rebeliunea mea a început în ziua în care mi-am cumpărat prima mea pereche de blugi şi un hanorac cu glugă. A fost o experienţă senzaţională!

— Stai puţin, să reluăm: erai, la şaisprezece ani, la Harvard, la cursuri preuniversitare, şi atunci ţi-ai cumpărat prima pereche de blugi?

— Mama îmi cumpăra hainele sau supraveghea îndeaproape toate achiziţiile pentru garderoba mea. Pentru că încă i se mai părea ceva colosal, Abigail zâmbi. Era oribil. Tu nici măcar nu te-ai fi uitat la mine. Îmi doream atât de mult să fiu asemenea celorlalte fete! îmi doream să vorbesc la telefon şi să dau mesaje legate de băieţi. Voiam să arăt cum arătau fetele de vârsta mea. Şi, Dumnezeule, nu voiam să fiu doctoriţă. Aş fi vrut să aplic la FBI, să lucrez în cadrul departamentului lor de infracţiuni cibernetice.

— Trebuia să-mi imaginez!

— Am urmărit cursurile lor, am studiat online. Dacă ar fi ştiut ea… Nu ştiu ce-ar fi făcut.

Se opri la locul acela cu privelişte, unde-şi dorea o bancă, şi se întrebă dacă urma să mai aibă vreodată motiv să cumpere una. Acum era prea târziu să se mai oprească din povestea ei.

— Îmi promisese că în vara aceea aveam să fac o pauză de studiu. O excursie, o săptămână la New York, apoi la plajă. Îmi promisese acest lucru, iar asta m-a ajutat să trec mai uşor peste ultimul semestru. Însă ea făcuse deja aranjamente ca eu să particip la unul dintre programele de vară ale unuia dintre asociaţii ei. Asta presupunea studiu intens, muncă de laborator… Ar fi dat bine în dosarul meu, mi-aş fi luat diploma mai repede. Iar eu – pentru prima dată în viaţa mea – am sfidat-o.

— Era şi timpul!

— Poate, dar de-aici a pornit un întreg lanţ de evenimente nefericite. Ea îşi făcea bagajele. Îi

ţinea locul unui alt asociat şi urma să ţină discursul de deschidere în cadrul unei convenţii. Urma să lipsească de acasă pentru o săptămână. Şi ne-am certat. Nu, nu ăsta-i termenul. Iritată pe ea însăşi, Abigail clătină din cap.

În astfel de momente, acurateţea era vitală.

— Ea nu se certa cu mine. Nu exista decât calea aleasă de ea, şi nu avea nicio îndoială că până la urmă aveam să mă supun. Ea îmi impunea comportamentul, nevoile, atitudinea – era o etapă normală. Sunt sigură că nota totul într-o arhivă. Şi a plecat. Bucătăreasa primise liber două săptămâni, aşa că am rămas singură în casă. A plecat fără niciun cuvânt, în timp ce eu stăteam bosumflată în camera mea. Nu ştiu de ce am fost atât de şocată că a plecat în felul acela, însă eram, într-adevăr, sincer uluită. Apoi am fost furioasă şi, poate, puţin exaltată. I-am luat cheile de la maşină şi m-am dus la mail.

— La mail?

— Pare stupid, nu? Era prima dată când simţeam cu adevărat gustul libertăţii, iar eu m-am dus la mail! însă aveam fantezia asta de a colinda prin malluri cu un grup de prietene, de a face glume nevinovate pe seama băieţilor, ajutându-ne una pe alta să probăm haine. Şi atunci m-am întâlnit întâmplător cu Julie. O vreme, fuseserăm colege de şcoală. Era cam cu un an mai mare ca mine şi era atât de populară, de drăguţă… Cred că a stat de vorbă cu mine în ziua aia doar pentru că tocmai se despărţise de prietenul ei şi nu avea

altceva mai bun de făcut. De acolo a început totul.

Îi povesti apoi lui Brooks despre sesiunea de shopping, despre felul în care se simţise atunci. Despre faptul că-şi vopsise părul şi despre planul de a falsifica acte de identitate şi de a merge la club.

— Cam multă rebeliune adolescentină pentru o singură zi.

— Cred că fusese acumulată în timp.

— Sunt convins! La şaisprezece ani puteai să faci acte de identitate care să treacă drept autentice?

— Excelente! Eram pasionată de furtul de identitate şi de infracţiunile cibernetice. Credeam că voi face carieră ca anchetator.

— Nu m-ar surprinde…

— E măgulitor că-mi spui asta. Cândva conta atât de mult… în ziua aceea, la mail, i-am făcut o poză lui Julie, iar mie mi-am făcut mai târziu. M-am tuns şi mi-am vopsit părul în negru. Negru intens. Am cumpărat farduri, pe care le-am folosit aşa cum mi-a arătat Julie. În plus, le studiasem şi pe celelalte fete de la şcoală, aşa că ştiam cum să le aplic.

— Aşteaptă puţin. Încerc să mi te imaginez cu părul negru şi scurt. Brooks o studie, mijind ochii. Puţin gotic, puţin funky.

— Nu sunt sigură, dar cu siguranţă arătam foarte diferit de felul în care îşi dorea mama să arăt. Presupun că asta era şi ideea.

— Cu siguranţă asta era ideea. Iar cealaltă

idee este că aveai tot dreptul. Fiecare copil are dreptul.

— Poate. Ar fi trebuit să mă opresc la asta. Ar fi trebuit să fie suficient. Hainele, părul, fardurile. Programul la mă înscrisese ea începea luni, dar eu luasem hotărârea să nu mă duc. Mama ar fi fost furioasă, iar asta ar fi trebuit să fie de-ajuns. Dar eu nu m-am oprit aici!

— Erai deja luată de val, comentă el. Aşadar, ai fabricat nişte acte de identitate false şi ai intrat într-un club.

— Da. Julie a ales clubul. Eu nu ştiam nimic despre cluburi, însă l-am căutat pe internet pe cel dorit de ea, şi aşa am aflat că era deţinut de o familie despre care se zvonea – se ştia, chiar – că face parte din mafia rusească. Familia Volkov.

— Îmi sună vag cunoscut. În Little Rock nu prea aveam treabă cu ruşii. Mai degrabă, cu mafia irlandeză sau cu cea italiană.

— Serghei Volkov era – este – *pakhan*, şef în *bratva* Volkov. El şi fratele lui deţineau clubul acela. Am aflat mai târziu că el era condus în principal de fiul lui Serghei, Ilia. Vărul lui, Alexi, lucra acolo, chipurile. Mai întâi de toate însă – şi asta am aflat tot mai târziu Alexi consuma alcool acolo şi se ocupa de droguri şi de femei. Când l-am întâlnit însă, nu ştiam şi nu înţelegeam nimic din toate astea. Eu şi Julie am băut Cosmopolitan. Erau nişte cocktailuri foarte populare, datorită serialului *Totul despre sex*. Am băut şi am dansat, şi a fost cea mai emoţionantă noapte din viaţa

mea. Iar Alexi Gurevici a venit la masa noastră.

Abigail îi povesti lui Brooks absolut tot – cum i se păruse clubul, cum suna muzica, cum venise Ilia, cum se uitase la ea, cum vorbise cu ea. Cum fusese sărutată pentru prima oară în viaţa ei – şi încă de un gangster rus.

— Eram atât de tinere şi de naive, continuă ea. Nu voiam să merg la Alexi acasă, dar nu ştiam cum să fac să *nu* mă duc. Mă simţeam rău, iar atunci când Ilia a fost nevoit să mai rămână la club, promiţând să ni se alăture mai târziu, a fost şi mai nasol. De fapt, casa lui Alexi nu era prea departe de casa mamei. Mă gândeam chiar să mă duc acasă şi să mă întind în pat. Nu fusesem niciodată beată înainte. Senzaţia nu mai era deloc plăcută.

— Da, se întâmplă.

— Tu ai… vreodată, în adolescenţă?

— Eu şi Russ ne-am îmbătat de vreo câteva ori împreună şi ni s-a făcut rău, înainte să devenim majori. Şi de câteva ori după aceea.

— Pentru mine, aia a fost prima şi ultima oară. Şi n-am mai băut niciodată Cosmopolitan. Am o senzaţie vagă de rău doar dacă mă uit la ele. „Şi mi-e puţin teamă”, admise ea în sinea ei. Alexi avea o casă frumoasă, cu privelişte spre râu. Prea studiat mobilată, mi s-a părut mie. De o eleganţă prea conştientă. Alexi a mai pregătit nişte cocktailuri, a pus muzică, însă mie mi s-a făcut rău şi m-am dus la baia situată dincolo de bucătărie, să-mi revin, îmi era mai rău decât îmi fusese

vreodată în toată viaţa mea de până atunci. Nu-mi doream decât…

— Să te ghemuieşti pe jos şi să mori?

— Da! Da. Râse uşor. Presupun că e o senzaţie pe care o trăiesc mulţi oameni, măcar o dată în viaţă. Mă simţeam la fel de rău când am ieşit şi i-am văzut… pe Julie şi pe Alexi făcând sex pe canapea. Am fost fascinată şi oripilată în acelaşi timp, şi atât de jenată. Am ieşit pe terasă, prin bucătărie. În aerul acela proaspăt m-am simţit ceva mai bine. M-am aşezat pe un scaun şi am adormit. Apoi am fost trezită de nişte voci.

— Ţi-e frig.

Pentru că începuse să tremure, Brooks puse un braţ împrejurul umerilor ei.

— În noaptea aia mi-era frig – poate de vină era briza care venea dinspre apă, starea de râu sau… ce s-a întâmplat după aceea. Şi acum mi-e la fel de frig ca atunci. Aş vrea să o luăm înapoi, spre casă. S-ar putea să-mi fie mai uşor să-ţi povestesc în timp ce mergem.

— Bine.

— Mă gândeam să pun o bancă aici, ceva organic. Ceva care să pară că a crescut aici. Îmi place priveliştea asta şi e atât de linişte, nu auzi decât pârâul ăla care susură şi păsările. Vezi cât îi place lui Bert să se joace în apă? Mă simt de parcă tot locul ăsta ar fi al meu. Prostesc.

— Ba nu.

„Prostesc”, îşi repetă ea în sinea ei.

— În noaptea aceea, am privit prin geamul

uşilor glisante şi am văzut doi bărbaţi care veniseră la Alexi. Pe Julie n-am văzut-o. La început, vorbeau ruseşte, însă eu am studiat rusa. Îmi plac limbile străine, şi am o înclinaţie către ele. Am înţeles ce spuneau. Bărbatul acela… Numele lui era Korotki. Iakov Korotki l-a acuzat pe Alexi că ar lua bani de la familie. S-au contrazis pe tema asta, şi în primă fază Alexi era foarte arogant. Însă atitudinea asta a lui n-a durat mult. Ei l-au acuzat că devenise informator al poliţiei, după ce fusese arestat pentru droguri. Celălalt bărbat – era solid – l-a forţat pe Alexi să cadă în genunchi, iar Alexi s-a speriat. A încercat să ajungă la o învoială, să ameninţe, apoi să implore. Vrei să mă ţii de mână?

El îi luă mâna şi o strânse cu blândeţe.

— Opreşte-te oricând simţi nevoia.

— Trebuie să termin. Korotki l-a împuşcat o dată, apoi de două ori, la tâmplă. L-a împuşcat absolut firesc, aşa cum ţi-ai porni maşina sau ţi-ai pune cămaşa pe tine. Un lucru obişnuit. Apoi a ieşit Julie. Nu era îmbrăcată, îi fusese rău. Abia dacă putea vorbi, abia dacă vedea, iar Korotki a împuşcat-o, ca din reflex, ca şi cum ai omorî un ţânţar. Dumnezeule! Dumnezeule!

— Gata, haide, sprijină-te de mine.

Brooks îi dădu drumul la mână, dar numai pentru a o înconjura protector cu braţul şi a o strânge la pieptul lui, în timp ce mergeau.

— Şi totuşi, Korotki s-a înfuriat, fiindcă nu ştiuse că ea era acolo, fiindcă informaţiile pe care

le avea n-o includeau şi pe ea. Sau pe mine. Nu ştiau de mine, că eram ghemuită dincolo de uşa glisantă, împietrită. Pur şi simplu împietrită.

N-ar fi trebuit să iasă la plimbare, îşi dădu seama Abigail. Nu se simţea stăpână pe propriile picioare, iar stomacul ei începuse să freamăte. Ar fi vrut să se-aşeze, ar fi vrut să nu mai vadă, să audă şi să simtă – încă – totul atât de clar în mintea ei.

— Gata, e suficient pentru azi, murmură Brooks. Hai să mergem înapoi în casă.

— Apoi a venit Ilia. El era cel care mă sărutase – primul meu sărut. Era atât de frumos, şi mă sărutase şi mă făcuse să simt că trăiesc. Nu cred că mai simţisem vreodată că trăiesc cu adevărat. Poate doar atunci când mi-am cumpărat blugii şi hanoracul şi, mai apoi, când mi-am vopsit părul. Şi după aceea, când m-a sărutat Ilia Volkov.

— Asta nu e relevant.

— Ba da, este. A intrat în casă, şi era furios. Nu pentru că vărul lui fusese ucis, ci pentru că Korotki ar fi trebuit să-l omoare pe Alexi în seara următoare. Şi în acel moment am ştiut că bărbatul acela, primul bărbat care m-a sărutat vreodată, mă va ucide. Ştia că eram acolo, nu avea decât să mă găsească şi să mă omoare. L-a înjurat pe Alexi, l-a lovit cu piciorul – o dată şi încă o dată. El era deja mort, însă Ilia era atât de furios, încât l-a lovit cu piciorul. Azi-noapte l-am văzut pe acel Justin Blake. În el, am văzut ce am văzut în Ilia. Este mai terifiant decât orice armă.

În acel moment, Abigail simţi vag în aer mirosul grădinii ei – aromat şi dulce. Îi oferea aceeaşi alinare ca braţul lui Brooks în jurul umerilor ei.

— Aşa că am fugit. Îmi scosesem pantofii cei noi din picioare, dar nici măcar nu m-am gândit la asta. Am fugit fără să îmi pese încotro. Era o groază oarbă. Alergam, convinsă că mă vor prinde şi mă vor ucide pentru că o sfidasem pe mama şi făcusem ceea ce-mi doream, iar acum Julie era moartă. Nu avea decât şaisprezece ani.

— Gata, acum e totul bine…

— Nu e bine. Şi nu e tot, nici pe departe. Am căzut, iar poşeta mi-a zburat din mână. Nici nu conştientizasem faptul că încă o mai am. Telefonul era în poşetă. Am sunat la poliţie. Au venit – poliţia, adică – şi m-au găsit. Le-am povestit ce se întâmplase. Am vorbit cu doi detectivi. Au fost drăguţi cu mine – detectivii Griffith şi Riley. M-au ajutat.

— Bun. Acum dă-mi cheile tale.

— Cheile mele?

— O să intrăm în casă. Am nevoie de chei.

Abigail le scoase din buzunar şi i le întinse.

— M-au dus la o casă conspirativă. Au rămas acolo, cu mine, după care a venit John. Agentul John Barrow şi agentul Theresa Norton, ambii de la poliţia judiciară. Tu eşti la fel ca John. Răbdător, intuitiv şi afectuos.

— Acum o să ne aşezăm. O să fac focul şi îţi pregătesc un ceai.

— Nu mai e sezonul potrivit pentru a face focul.

— Eu vreau să fac focul. Bine?

— Sigur. Abigail se aşeză, docilă. Mă simt puţin ciudat, mărturisi ea.

— Tu stai acolo şi odihneşte-te puţin, până termin eu.

— I-au telefonat mamei. S-a întors. Ea nu voia ca eu să depun mărturie, să stau în casa conspirativă pe care o pregătiseră agenţii şi nici să intru în programul de protecţie a martorilor.

— Îşi făcea griji pentru tine, conchise Brooks, în timp ce aşeza lemnele în şemineu.

— Nu. Voia să încep cursurile de vară, să mă întorc la Harvard şi să fiu cel mai tânăr neurochirurg pe care îl avusese vreodată spitalul Silva Memorial din Chicago. Aventura mea îi strica planurile, după ce investise foarte mult timp şi foarte multe eforturi. Când am refuzat să merg cu ea, a plecat pur şi simplu, aşa cum o făcuse şi în ziua aceea când a început totul. De-atunci, n-am mai vorbit niciodată cu ea.

Brooks se lăsă pe călcâie.

— Nu merită niciun cuvânt, nici măcar un cuvânt din partea ta!

Aprinse un chibrit, îl puse pe hârtia pe care o mototolise, apoi privi flacăra înteţindu-se şi aprinzând vreascurile. Aşa se simţea şi el: gata să se aprindă şi să se mistuie. Dar ăsta era ultimul lucru de care avea ea nevoie.

— Mă duc să fac ceaiul. Odihneşte-te câteva

minute.

— Vreau să-ţi spun totul.

— Îmi spui, dar acum fă o pauză.

— O să chemi poliţia judiciară? FBI-ul?

— Abigail! Brooks îi prinse faţa în mâini. Mă duc să-ţi fac un ceai. Ai încredere în mine.

Lui Brooks îi venea să lovească în ceva, să spargă ceva în bucăţi, să dea cu pumnul în ceva tare, care să i-l facă să sângereze. Femeia asta fusese abuzată – în mod cert, abuzul acesta nu era cu nimic mai prejos decât dacă ar fi fost găsită cu vânătăi şi cu oase rupte – de o mamă care putea părăsi cu indiferenţă un copil traumatizat, terifiat.

Puse ibricul pe foc. Abigail trebuia să se încălzească, să se calmeze şi să se simtă din nou în siguranţă. El voise să afle povestea ei, dar acum dorea se lase în urmă, să se îndepărteze de ea, de amândoi.

Şi totuşi, aşteptând să se încălzească apa din ibric, Brooks îşi scoase agenda şi notă acolo toate numele pe care le auzise de la ea. După aceea, băgă din nou agenda în buzunar şi pregăti ceaiul.

Abigail stătea foarte dreaptă pe canapea; foarte palidă şi foarte dreaptă, cu umbre în priviri.

— Mulţumesc.

El se aşeză lângă ea.

— Trebuie neapărat să-ţi spun câteva lucruri, înainte să continui.

Fără a ridica privirea din cana cu ceai, ea îşi adună toate puterile.

— Bine.

— Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta.

Buzele ei începură să tremure, înainte să apuce să şi le controleze.

— Am şi eu o oarecare vină. Eram tânără, da, însă nimeni nu m-a obligat să falsific acele acte sau să merg la club.

— Astea sunt aberaţii! Niciunul dintre lucrurile astea nu te fac responsabilă de ceea ce s-a întâmplat apoi. Mama ta e un monstru!

Ea ridică brusc capul, iar ochii aceia trişti deveniră imenşi.

— Mă… Asta… Ea…

— Mai rău, chiar! E un nenorocit de robot, care a încercat să te transforme şi pe tine tot în robot! Ţi-a băgat în cap de la bun început că te-a creat după tiparul dorit de ea. Ca să fii deşteaptă, frumoasă şi sănătoasă şi să-i fii recunoscătoare pentru toate astea. Alte aberaţii!

— Alcătuirea mea genetică…

— Taci! N-am terminat. Te-a obligat să te îmbraci cum îi plăcea ei, te-a forţat să studiezi ceea ce dorea ea şi pun pariu pe ce vrei tu că te-a obligat să te împrieteneşti cu oameni aleşi de ea, să citeşti ce-ţi alegea ea şi să mănânci ce decreta ea, fir-ar al dracului! Greşesc?

Abigail nu reuşi decât să clatine din cap.

— Poate că nu a ridicat niciodată mâna la tine, poate că te-a îmbrăcat, te-a hrănit, ţi-a asigurat un acoperiş confortabil deasupra capului, dar, draga mea, ai fost abuzată în primii

şaisprezece ani de viaţă! Mulţi copii şi-ar fi luat lumea-n cap sau chiar mai rău! Tu te-ai tuns şi te-ai dus pe furiş într-un club. Dacă simţi nevoia să dai vina pe altcineva în afară de cel care a apăsat pe trăgaci şi pe şeful lui pentru tot ce s-a întâmplat, atunci dă vina pe ea!

— Dar…

— Ai făcut vreodată terapie?

— Nu sunt nebună!

— Nu, nu eşti. Întrebam doar.

— Făceam terapie de când mă ştiam înainte să plec de acasă. A angajat unul dintre cei mai buni terapeuţi pentru copii din Chicago.

— Nici în privinţa asta n-ai avut de ales, presupun.

— Nu, admise Abigail cu un oftat. Nu, planurile ei nu lăsau nimic la latitudinea mea.

El îi luă faţa între palme şi îşi lipi buzele de ale ei.

— Eşti un miracol, Abigail. Să te tragi dintr-o fiinţă cu atâta sânge rece, atât de lipsită de inimă, şi, cu toate astea, să fii cea care eşti! Ţine minte asta. Poţi să-mi spui restul poveştii când vei fi pregătită.

— Mă săruţi din nou?

— Nu e nevoie să-mi ceri de două ori.

Încă o dată, el îi prinse faţa în mâini şi se aplecă spre ea, lipindu-şi afectuos buzele de buzele ei. Ea îşi strânse degetele în jurul încheieturilor mâinilor lui, pentru a-l reţine, pentru a prelungi puţin momentul acela.

Nu era sigură că el avea să mai dorească să o sărute după ce-i va fi povestit totul.

Îi povesti despre John, despre Terry, despre casa în care stătuse, despre rutină, despre amânările procesului. Trăgea un pic de timp, într-adevăr. Îi povesti apoi despre Bill Cosgrove, care o învăţase să joace poker, şi despre Lynda, care îi aranja părul.

— Aceea a fost, într-un fel greu de imaginat, cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Mă uitam la televizor, ascultam muzică, studiam, găteam, învăţam, aveam în jurul meu oameni cu care să pot discuta. John şi Terry. Ştiu că asta făcea parte din munca lor, dar erau ca o familie pentru mine. Apoi, a sosit ziua mea de naştere. Nu mi-a trecut prin cap că ei ştiau sau că îşi vor bate capul cu asta. Dar ei îmi pregătiseră cadouri şi un tort. John mi-a făcut cadou nişte cercei. Îmi găurisem urechile în ziua aceea, la mail, cu Julie, iar el mi-a oferit prima mea pereche de cercei adevăraţi. Iar Terry mi-a dat un cardigan. Era atât de drăguţ... Am urcat la mine în cameră, să probez puloverul şi cerceii. Eram atât de fericită!

Se opri o clipă, încercând să găsească un mod de a-i explica lui Brooks ceea ce nu-şi putuse explica nici sieşi pe deplin, niciodată până atunci.

— Nu a fost ca în ziua aceea, la mail. Fericirea aceea nu era alimentată de dorinţa de răzvrătire, de senzaţia de nou şi de minciuni. Era un sentiment atât de profund, de puternic. Ştiam că voi purta cardiganul acela şi cerceii în ziua în

care aveam să depun mărturie în instanţă. Că, dacă n-o puteam aduce pe Julie înapoi, măcar urma să am un rol în a-i face dreptate. Iar după ce toate astea se vor fi terminat, urma să devin cine-mi doream eu să devin. Indiferent de numele pe care aveau să mi-l dea, aveam să fiu liberă să fiu eu însămi.

Şi apoi… Nu ştiu absolut tot ce s-a întâmplat acolo. Pot doar să speculez. Am pus lucrurile cap la cap în multe feluri. Varianta cea mai logică este că Bill Cosgrove şi agentul care i-a ţinut locul Lyndei în seara aceea – numele lui este Keegan – au intrat în casă prin bucătărie, ca de obicei. Presupun că Terry era singură acolo, iar John se afla în sufragerie. Probabil ea a simţit sau a bănuit ceva. Nu ştiu ce anume sau de ce. Au ucis-o sau, la momentul respectiv, doar au imobilizat-o. Însă ea a reuşit să-l strige pe John, să-l pună în gardă. Dar el nu putea ajunge la mine, nu putea ajunge la scări fără să se expună. Am auzit împuşcătura. Totul s-a petrecut atât de repede. Am ieşit în fugă din dormitor şi l-am văzut pe John. Până să ajungă la mine, a fost împuşcat, de mai multe ori. Sângera – din picior, din abdomen. M-a împins înapoi în dormitor, iar acolo s-a prăbuşit. N-am putut opri sângerarea…

Abigail îşi privi mâinile.

— N-am putut s-o opresc. Ştiam ce să fac, dar n-am reuşit. Nu mai avea mult timp. Nu mai era mult timp. Mi-a spus să fug. Să iau ce puteam lua şi să ies pe fereastră. Nu puteam avea încredere

în poliţie. Dacă îi atrăseseră de partea lor pe Cosgrove şi pe celălalt, probabil că atrăseseră mai mulţi. Volkovii. Nu voiam să-l părăsesc în starea în care era. Dar am ieşit pe fereastră, cu banii pe care îi aveam, cu lap topul meu, nişte haine şi cu arma lui de la picior. Aveam de gând să încerc să chem ajutoare. „Dacă ar veni ajutoare, poate că el n-ar muri”, mă gândeam. Nu ştiam dacă Terry mai era în viaţă, însă abia ajunsesem la o stradă distanţă, când casa a explodat în urma mea. Cred că plănuiseră să o arunce în aer cu mine înăuntru. I-ar fi lăsat pe John şi pe Terry să iasă din tură, ar fi înscenat ceva şi ar fi dat foc la casă.

— Unde te-ai dus?

— M-am dus acasă. Mama trebuia să fie la serviciu, iar bucătăreasa trebuia să-şi fi terminat treaba pe ziua respectivă. Încă mai aveam cheia. M-am dus acasă, ca să mă pot ascunde înainte de a veni mama. Şi am aflat că îmi pusese toate lucrurile în cutii. Unele nu mai erau acolo deja. Nu ştiu de ce, dar asta m-a întristat foarte tare, în ciuda tuturor celor întâmplate.

— Eu ştiu.

— În fine. Am deschis seiful mamei şi am luat bani de acolo. Zece mii de dolari. Nu era bine ceea ce făceam, dar am furat de la mama mea şi am plecat. Nu m-am mai întors niciodată. Am plecat pe jos, încercând să gândesc. Fusese furtună, dar acum doar ploua. Ploua şi era întuneric. Ştiam că John şi Terry muriseră, iar ultimul sfat pe care mi-l dăduse el fusese să fug. În faţa unei cafenele, am

văzut o maşină tip papuc, cu numere de Indiana. M-am urcat în spate, sub prelată. La un moment dat, pe drum, am adormit. Când m-am trezit, eram în Terre Haute. Am găsit un motel, am plătit cu bani gheaţă. Apoi m-am dus la o drogherie şi am cumpărat vopsea de păr – o nuanţă de roşu aprins. Pe părul meu a ieşit portocaliu, dar, oricum, arătam altfel. Am adormit iar, pentru mai multă vreme. Apoi, am dat drumul la televizor. Şi am văzut pe CNN ştirea despre John şi Terry şi despre casă. Despre mine. Credeau că eram şi eu în casă. Căutau rămăşiţele noastre. Era cât pe ce să sun la poliţie. Aveam la mine cartea de vizită a detectivului Griffith, dar îmi era teamă. Am decis să aştept, să cumpăr un mobil – unul de unică folosinţă, eventual. Am aşteptat încă o zi. Mâneam în cameră, nu prea ieşeam de acolo; mă uitam la ştiri sau încercam să aflu mai multe de pe internet.

Abigail făcu o pauză şi trase adânc aer în piept.

— Apoi, am aflat mai multe. Nu credeau că mă aflam în casă. Ştiau că nu eram acolo când a sărit casa în aer. Au fost speculaţii cum că fusesem răpită sau că am cedat nervos, i-am împuşcat pe John şi Terry şi am aruncat casa în aer. Cosgrove şi Keegan se aveau unul pe altul pentru a-şi susţine varianta lor, cum că ajunseseră acolo cu doar câteva secunde prea târziu. Iar Cosgrove era rănit.

— L-a nimerit John? Cum a rămas cu

raportul?

— A fost întocmit foarte minuţios. Au spus că s-au stins luminile şi că, în condiţiile date, nu puteau şti sigur cine trăsese în ei, dar Keegan l-a scos pe Cosgrove afară. Casa a sărit în aer exact când a sunat el la secţie să raporteze tot. Aşa că am fugit. Am luat un autobuz către Indianapolis. Mi-am cumpărat alimente, m-am cazat la alt motel, mi-am făcut acte noi, iar cu ajutorul lor şi cu o parte din bani am cumpărat o maşină la mâna a doua de la un comerciant de fier vechi care m-a dus la Nashville. Acolo, am servit la mese timp de trei luni. După aceea, mi-am vopsit din nou părul, mi-am schimbat identitatea şi am plecat mai departe.

Abigail trase din nou aer în piept.

— La ştiri nu se mai anunţa nimic, şi încă nu aveam posibilitatea de a sparge fişierele poliţiei şi ale FBI-ului. M-am înscris la MIT cu ajutorul unor acte false şi am luat cursuri de informatică şi orice alte cursuri am considerat că ar putea fi utile. Am luat legătura cu un student de acolo. El ştia multe despre spargerea reţelelor. Mai multe decât ştiam eu. Am învăţat de la el. M-am culcat cu el, apoi l-am părăsit. Cred că el ţinea puţin la mine, dar eu l-am părăsit, lăsându-i doar un mesaj telegrafic, odată ce am învăţat tot ce puteam de la el. Mă mutam dintr-un loc în altul la fiecare câteva luni – cel mult un an. Îmi schimbam identitatea, îmi modificam aspectul fizic… Detaliile nu sunt foarte importante. Făcu din nou o pauză, după care

adăugă: Sunt căutată pentru investigaţii într-o anchetă privind uciderea a doi agenţi ai poliţiei judiciare.

El nu spuse nimic, ci doar se ridică şi se duse la fereastră.

În acel moment, lumea se prăbuşi pentru Abigail. Acum, Brooks avea să pună capăt relaţiei lor. Totul avea să se sfârşească.

— De-a lungul anilor ai mai aflat ceva despre Cosgrove şi Keegan?

— Da. Keegan a fost promovat de mai multe ori.

— Bun! Deci ştii unde se află şi ce fac. Aşa o să economisim timp şi eforturi.

— Nu înţeleg.

El se întoarse din nou către ea.

— Doar nu crezi că o să-i lăsăm pe nemernicii ăia să scape basma curată după ce au ucis doi poliţişti de nădejde şi după ce te-au implicat pe tine? După ce te-au făcut să te muţi dintr-un loc în altul, ca un fugar, din ziua în care ai împlinit şaptesprezece ani? Şi după ce au făcut toate astea pentru ca un alt criminal şi crimele, furturile, prietenii şi asociaţii de nimic ai acestuia să scape nepedepsiţi deşi au ucis o fată nevinovată?

Abigail îl privi cu ochi mari.

— Mă crezi?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Normal că te cred. Te-aş fi crezut şi dacă nu eram îndrăgostit de tine – este evident că spui adevărul!

— Încă mă mai iubeşti.

— Ascultă-mă. Se duse din nou la ea, cu paşi apăsaţi, şi o forţă să se ridice. Aştept – nu, *pretind* – mai mult respect din partea ta. Nu sunt nu ştiu ce cretin fără coloană vertebrală care dă bir cu fugiţii imediat ce constată că nu e totul numai lapte şi miere. Te iubeam acum oră. Te iubesc şi acum. O să continui să te iubesc, aşa că obişnuieşte-te cu ideea şi nu mai aştepta să te dezamăgesc la fiecare pas. E jignitor şi mă scoate din sărite!

— Îmi pare rău.

— Foarte bine! Ar fi şi cazul. Brooks o strânse brusc în braţe ca s-o sărute, după care îi dădu drumul. Unde ai învăţat să tragi cu pistolul? mai vru el să afle.

— John m-a învăţat iniţial. Apoi am locuit în Arizona o vreme şi am luat lecţii de la un bătrân. Era adept al teoriei conspiraţiei şi al mişcării survivaliste. Era un om interesant, dar nu foarte stabil. Însă mă simpatiza şi ştia foarte multe lucruri. Am urmat tot felul de cursuri pe la diverse universităţi, sub nume false. Trebuia să învăţ.

— Ce e în camera încuiată de sus?

— O să-ţi arăt. Îl conduse la etaj şi desfăcu lacătul triplu. E o cameră de refugiu, spuse ea, deschizând uşa.

Şi un arsenal dat dracului, observă el. Pistoale, puşti, cuţite. Rafturi întregi cu mâncare ambalată, apă îmbuteliată, o configuraţie de calculator la fel de elaborată precum staţia ei de jos, o toaletă chimică, haine, peruci, vopsea de

pâr, baterii – lucruri pe care Brooks le remarcă făcând câţiva paşi. Lanterne, mâncare pentru câini, cărţi, o bizară ancoră de prindere, unelte.

— Tu singură ai aranjat locul ăsta?

— Da. Trebuia să învăţ, după cum am spus. Am aici mai multe acte de identitate şi paşapoarte, pe diverse nume, încuiate într-o cutie. Bani, cărţi de credit, folii de laminare şi hârtia de care am nevoie pentru a face alte acte, la nevoie. E ilegal.

— O, da. O să te arestez mai târziu. Bun, asta înseamnă că ştii să te protejezi şi gândeşti în avans. De cât timp faci toate astea?

— De doisprezece ani.

— Suficient de mult. E vremea să încetezi cu fuga.

— Aş vrea să fie aşa. Astăzi mă gândeam…

— La ce?

— Nu, n-are nicio logică.

— Dumnezeule, Abigail! în ciuda tonului serios al discuţiei, lui Brooks îi veni să râdă. Fii ilogică!

— A fost ca un cerc. Să-l văd pe Ilia în Justin Blake, să văd în Lincoln Blake felul în care mi l-am imaginat eu pe Serghei Volkov. Să văd în tine atât de multe din trăsăturile pe care le-am admirat la John. Şi să aflu că îi pot ţine piept familiei Blake, că pot face ceea ce trebuie fără să intru în panică şi să fug. Mi s-a părut că pot să mă opresc din fuga asta; însă nu ştiu dacă pot.

— Poţi. Mai vreau o bere. Vreau să mă gândesc. O să vedem cum stau lucrurile şi o să le

rezolvăm.

— Brooks…

— Bere, gândit, văzut, rezolvat. Nu mai eşti singură, Abigail. Va trebui să te obişnuieşti şi cu asta. Care este numele tău adevărat, până la urmă?

Ea respiră adânc.

— Elizabeth. Vocea ei păru aspră când rosti acest cuvânt. Elizabeth Fitch, adăugă ea.

El înclină uşor capul.

— Nu-mi pari o Elizabeth.

— Pentru o scurtă bucată de vreme, am fost Liz.

— Mda, asta văd. Eu o prefer pe Abigail, dar acum o văd pe Liz. Aşadar… Brooks făcu un pas în faţă şi îi luă mâna în mâna lui. Îmi pare bine să te cunosc, Liz.

CAPITOLUL 22

O epuizase, constată Brooks în vreme ce îşi bea berea şi se gândea. Relatarea întregii aventuri şi, bănuia el, retrăirea ei. Se ghemuise într-un colţ al canapelei, toropită de oboseală. Aşadar decise să păstreze liniştea, lăsând-o să moţăie pentru o vreme, în timp ce focul continua să ardă mocnit, iar briza lovea în ferestre.

„Se apropie furtuna”, se gândi el.

Doisprezece ani pe fugă. Împlinise şaptesprezece ani şi nu avea – sau credea că nu avea – pe nimeni şi nimic pe care să se bazeze, cu

excepţia ei înseşi.

Se imaginã pe el însuşi la vârsta de şaptesprezece ani, gândindu-se care era cea mai mare grijă a lui la vremea respectivă. Îşi dorea să aibă o lovitură mai puternică la baseball, o prindere mai rapidă, îşi aminti el, care să-l ajute să-şi îndeplinească visul de a fi la înălţimea rolului lui de proaspăt jucător la a treia bază în liga de seniori.

Şi tânjea, o dorea cu pasiune pe Sylbie.

Şi cam la asta se limita tot, conchise el.

Ceva eforturi cu activităţile de la şcoală, certuri cu mult râvnita Sylbie, nervi din cauza regulilor şi a constrângerilor părinţilor. Dar cel puţin avusese părinţi, o familie, o casă, prieteni – o structură socială.

Nu-şi putea imagina cât de greu fusese pentru ea – să aibă şaptesprezece ani şi să se teamă constant pentru viaţa ei. Să fie martora unei crime comise cu sânge rece, să-l vadă pe omul care îi oferise un sentiment de siguranţă şi chiar iluzia unei familii sângerând de moarte şi, mai apoi, făcând eforturi disperate de a respecta ultima cerinţă a acestuia dinainte de a muri.

John Barrow îi spusese să fugă şi, fără îndoială, îi salvase viaţa cu acest ordin. Iar ea nu se oprise niciodată din această fugă.

Brooks îşi schimbă poziţia, studiind-o pe Abigail în timp ce dormea. Era timpul să înceteze cu fuga. Era timpul să aibă încredere în cineva care să-i ofere ajutor, să îndrepte lucrurile.

Serghei şi Ilia Volkov, Iakov Korotki, Alexi Gurevici.

Trebuia să afle mai multe despre aceste personaje-cheie sau să se folosească de cercetările făcute de Abigail. Se gândi că tot ce se ştia sau s-ar fi putut şti despre ei se afla în fişierele femeii. Şi în mintea ei.

Agenţii Cosgrove şi Keegan – acelaşi lucru.

În opinia lui Brooks, un poliţist corupt se alegea cu o celulă pe care o împărţea cu cei pe care îi corupsese. Dar un poliţist corupt care ucisese un alt poliţist pentru câştiguri materiale sau alte avantaje? în iad era un cerc special, rezervat pentru astfel de oameni. Voia să aibă el însuşi un rol în a-i aşeza pe Cosgrove şi pe Keegan chiar în centrul acelui cerc.

Şi chiar avea nişte idei, da, avea câteva idei în această privinţă. Voia să le mai analizeze puţin, să afle tot ce putea afla, să lase lucrurile să se cearnă. După doisprezece ani, câteva zile sau chiar săptămâni de studiu şi de pregătire nu aveau cum să mai facă rău. Şi ştia că şi ea avea nevoie de acest timp pentru a se obişnui cu noua situaţie. Trebuia s-o convingă să-l lase să acţioneze, odată ce stabilea exact paşii de urmat.

Pentru moment, se gândi că era cel mai bine s-o ducă în pat. Somnul se putea dovedi un sfetnic bun pentru amândoi.

Se ridică de pe scaun şi se duse s-o ridice. Şi atunci, ea îl lovi puternic cu genunchiul în testicule.

Putea să jure că le simţise până în gât, pentru ca mai apoi să se oprească acolo, în momentul în care cotul ei îl izbi brusc în laringe. Îşi simţi propriii ochi rostogolindu-se în orbite şi se prăbuşi la pământ ca un bolovan. Fără aer.

— O, Doamne! O, Doamne! Brooks, iartă-mă.

Pentru că singurul sunet pe care reuşea să-l mai scoată era un bârâit, Brooks renunţă după prima încercare. Decise să rămână acolo, întins pe jos, pentru câteva clipe. Poate pentru totdeauna.

— Probabil adormisem. M-ai speriat. Abigail încercă să-l întoarcă cu faţa în sus şi îi îndepărtă părul de pe ochi. Câinele îl linse cu compasiune. Poţi să respiri? îl întrebă Abigail. Respiri? Respiri!

Brooks tuşi, iar asta îl făcu să simtă şi mai tare infernul dezlănţuit în vintre.

— La dracu'! reuşi el să îngaime, după care tuşi încă o dată.

— Mă duc să-ţi aduc apă şi gheaţă. Respiră încetişor.

Probabil îi spusese câinelui să rămână cu el, pentru că Bert se întinse alături, iar acum se priveau ochi în ochi.

— Ce dracu'?

Când rosti printre dinţi aceste cuvinte, Bert îl linse din nou pe faţă.

Reuşi să-şi înghită saliva, după care se rostogoli prudent, sprijinindu-se în mâini şi-n genunchi. Rămase aşa pentru câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva avea să şi vomite, ca să fie tacâmul complet. Reuşi să ajungă în poziţie

şezândă, pe podea, cu conţinutul stomacului intact, în clipa în care Abigail se întoarse în cameră alergând, cu pachetul de gheaţă şi cu un pahar cu apă.

— Nu-mi pune aia pe testicule! Este suficient de râu şi aşa! Brooks luă paharul cu apă şi, cu toate că simţi primele înghiţituri ca pe nişte bucăţi rupte dintr-o lamă de ras, senzaţia de iritare se calmă treptat. Ce dracu'? spuse el din nou.

— A fost un reflex. Îmi pare tare rău. Eşti atât de palid. Îmi pare rău. Am adormit, şi dintr-odată eram iar acolo, la Alexi acasă. Ilia m-a găsit şi... Cred că atunci când m-ai atins, am avut senzaţia că este Ilia, aşa că am reacţionat.

— Asta zic şi eu reacţie! Să-l ferească Dumnezeu să se apropie de tine! Acum s-ar putea să nici nu mai facem copii vreodată.

— O leziune minoră ca asta în zona genitală nu afectează fertilitatea, începu ea, după care îşi schimbă direcţia privirii. Deveni, la rândul ei, foarte palidă. Îmi pare tare rău, repetă ea.

— O să supravieţuiesc. Data viitoare când am să vreau să te duc la culcare, o să port echipament de protecţie. Acum, s-ar putea să trebuiască să mă duci tu pe mine în braţe.

— Te ajut.

Îl sărută blând pe obraz.

— Ţi-aş spune că nu acolo mă doare, dar mi-e teamă că, dacă mă săruţi acolo unde doare şi am o reacţie normală, asta s-ar putea să mă omoare! O dădu pe Abigail deoparte şi se ridică. Nu e chiar

atât de rău.

Îşi drese vocea şi se înfioră de durere.

— Te ajut să urci.

— Mă descurc. Nu vreau decât să… verific. Pentru liniştea mea sufletească.

— Bine. O să-l scot puţin pe Bert înainte să urc.

Când urcă în dormitor, el se dezbrăcase deja, rămânând în boxeri, însă era în picioare, lângă monitorul ei, studiind ceva.

— Totul e…? Ăă…

— Da. Ai o ţintă foarte bună!

— E o zonă extrem de vulnerabilă la un bărbat.

— Eu sunt dovada vie! La un moment dat, curând, o să te rog să-mi arăţi cum funcţionează sistemul ăsta. Cum treci de la o imagine la alta, cum focalizezi, cum panoramezi şi aşa mai departe.

— E foarte simplu. Vrei să-ţi arăt acum?

— Mâine e ok. Bănuiesc că ai strâns suficiente date despre Volkovi şi despre oamenii lor de încredere. O să vreau să arunc şi eu o privire.

— Da.

Lui Brooks nu-i scăpă însă tonul pe care spusese asta.

— Ce e?

— Nu ţi-am spus tot.

— Acum ar fi un moment bun să continui.

— Mai întâi aş vrea să fac un duş.

— Bine.

„Probabil vrea să-şi pună şi gândurile în ordine”, se gândi el.

Abigail luă o cămaşă de noapte din sertar.

— Durează doar un minut, îl asigură ea, după care intră în baie.

Auzind apa curgând, Brooks se întrebă câte lucruri mai rămăseseră nespuse în povestea asta. Hotărî că nu avea niciun rost să facă speculaţii. În loc de asta, îndepărtă cuvertura de pe un colţ de pat şi reduse intensitatea luminii.

După ce ieşi de la duş, Abigail scoase două sticle de apă din lada frigorifică. Îi oferi lui una, după care se aşeză pe marginea patului.

— Cred că, dacă aş fi în locul tău, aş întreba de ce n-am încercat niciodată să iau legătura cu autorităţile, să le spun tot ce s-a întâmplat.

— Nu ştiai în cine poţi avea încredere.

— Aşa este – cel puţin aşa a fost iniţial. Şi mi-era teamă. Multă vreme am avut coşmaruri şi atacuri de panică şi tot vedeam crâmpeie din trecut. Încă mai am şi acum, ocazional, atacuri de anxietate. De fapt, ai văzut şi tu. Dar, dincolo de asta – deşi mi-a luat ceva timp să înţeleg acest lucru –, am avut convingerea că trebuie să fac întocmai cum m-a sfătuit John. El a murit protejându-mă. Totul s-a întâmplat atât de repede, de violent, iar el a fost atât de insistent, de autoritar. Înţeleg acum că amândoi am trăit clipele alea la intensitate maximă. Iar în momentul acela, supravieţuirea mea atârna de posibilitatea de

evadare.

— Dacă n-ai fi fugit, acum erai moartă. Asta e clar!

— Da, n-am pus niciodată la îndoială acest lucru. În primele zile, săptămâni chiar, am trăit o panică permanentă. Să fug, să fiu cât mai departe, să mă ascund. Dacă mă găseau Volkovii, mă ucideau. Dacă mă găseau autorităţile şi dacă erau mână în mână cu Volkovii, mă ucideau. Dacă nu erau mână în mână cu Volkovii, puteau să mă aresteze sub acuzaţia de crimă. Aşa că am fugit şi m-am ascuns, aşa cum ţi-am spus.

— Nimeni n-ar putea să te condamne pentru asta.

— Poate că nu. Eram tânără şi traumatizată. Oricât de inteligent ai fi, la şaptesprezece ani eşti încă imatur, insuficient dezvoltat. Dar, după o vreme, am început să gândesc mai clar, să gândesc dincolo de prezentul imediat. Existau, fără îndoială, şi alte persoane asemenea lui John şi lui Terry. Persoane care m-ar fi înţeles, care m-ar fi ascultat, care ar fi făcut orice ca să mă protejeze. Cum puteam să fug în continuare, să mă ascund? Cum puteam să nu fac nimic, când eu eram singurul martor la asasinarea lui Julie, singura care ştia adevărul despre modul în care muriseră John şi Terry? Aşa că am spart bazele de date ale FBI-ului şi ale poliţiei judiciare.

— Tu? Tu poţi face asta?

— O fac în mod obişnuit, dar în primii doi ani am aflat cele mai multe lucruri. Unele de la băiatul

despre care ţi-am povestit, altele pe cont propriu. Voiam să aflu cât mai mult posibil despre Cosgrove şi Keegan, dar şi despre Lynda Peski. În ziua aceea, s-a învoit de la serviciu, invocând probleme de sănătate. O fi fost adevărat? Sau era şi ea o altă cârtiţă a Volkovilor? Istoricul ei medical spune că a fost tratată pentru toxiinfecţie alimentară, deci…

— Ai accesat istoricul ei medical?

— Am încălcat multe legi. Tu însuţi spuneai că uneori e necesar să încalci legea.

Brooks se frecă la frunte.

— Da, aşa am spus. Hai să lăsăm asta acum. Deci, câţi ani aveai? Nouăsprezece, douăzeci… Şi erai în stare să spargi conturile agenţiilor guvernamentale?

— Aş fi fost un foarte bun anchetator în cazuri de infracţionalitate cibernetică.

— Pierderea organelor de urmărire penală…

— Am crezut – şi încă mai cred – că Lynda Peski nu face parte din combinaţie. Sigură n-am cum să fiu, nici măcar acum, însă nimic nu indică faptul că ar fi altceva decât un agent al poliţiei judiciare, cu o reputaţie bună, în prezent retras din activitate, căsătorită, cu doi copii. Bănuiesc că Cosgrove i-a pus ceva în mâncare, ca să se simtă rău în ziua aceea. Însă nu pot dovedi asta şi n-am simţit că ar fi sigur s-o contactez. Am crezut şi încă mai cred că detectivii Griffith şi Riley sunt nişte poliţişti buni şi oneşti. Însă am ezitat să iau legătura cu ei, dat fiind că ei ţin de Poliţia din

Chicago, nu de cea federală, iar poliţia federală preia adesea cazurile poliţiei locale. În afară de asta, m-am temut să nu le pun vieţile în pericol. Mi s-a părut mai eficient şi mai sigur să fac cercetări şi studii pe cont propriu. În acelaşi timp, aveam nevoie de bani. Aveam cincisprezece mii de dolari când am fugit de-acasă, însă toată fuga asta, crearea de noi documente, transportul, hainele şi aşa mai departe presupun cheltuieli destul de mari. Pentru că principalele mele aptitudini ţineau de domeniul informatic, am început să lucrez în programare. Am dezvoltat nişte programe software şi le-am vândut. A fost profitabil.

— Serios?

— Da. Şi am creat şi un joc pe calculator – mai precis, o serie de trei jocuri. S-a dovedit a fi şi mai rentabil.

— Ce joc?

— Se numeşte *Războaiele străzii*. Cercetările pe care le-am făcut au indicat că majoritatea amatorilor de jocuri sunt băieţi cărora le plac jocurile de război. Eu…

— Am jucat jocul ăsta! Cu ochii mijiţi, Brooks ridică un deget spre ea. Eu şi Russ făceam întreceri de câte ori veneam acasă din Little Rock. E un joc violent şi sângeros. Şi foarte tare!

— Publicului meu ţintă îi plac jocurile cu violenţă şi cu sânge. Era, de asemenea, important să fie trei jocuri. Dacă primul câştigă popularitate, publicul-ţintă îşi va dori – şi, în consecinţă va plăti pentru – o continuare. Am reuşit să vând pachetul

de trei jocuri imediat, pentru o sumă substanţială. În situaţia mea, mi s-a părut mai puţin complicat decât să închei un contract pe bază de drepturi de autor.

— Eşti bogată?

— Da. Am foarte mulţi bani, pe care îi completez din afacerea mea actuală, cu echipamente de securitate.

Brooks îi zâmbi.

— Îmi surâde ideea de a avea o iubită bogată.

— N-am fost niciodată iubita cuiva.

— Ei bine, acum am pus eu mâna pe tine! Pentru că eşti bogată.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Ai spus că mă iubeşti încă dinainte să ştii că sunt bogată. Dacă am bani, nu mai e atât de complicat şi de stresant să mă mut în alt oraş, să-mi aranjez transport privat, dacă e nevoie, să-mi utilez şi să-mi securizez noul domiciliu. Nu voiam să fur aceşti bani.

— Dar ai fi putut?

— O, da, cu siguranţă! Am accesat conturile bancare ale lui Cosgrove şi ale lui Keegan. Am găsit acolo ceea ce eu cred că sunt plăţi făcute de Volkovi. Aş fi putut deturna fonduri de la ei. De ce nu, chiar şi de la Volkovi.

— Stai puţin! Brooks ridică o mână. Vrei să spui că ai spart reţeaua Volkovilor?

— Da. O să-ţi explic. Mi-am depus banii pe care i-am câştigat în mai multe conturi diferite, sub nume diferite. Aşa m-am simţit mai sigură,

mai puţin temătoare în privinţa banilor şi a informaţiilor pe care le-am strâns. Aveam nevoie de mai mult timp. Am început să studiez un anume agent FBI – o femeie. Am vrut s-o urmăresc, să-i consult dosarele, rapoartele, evaluările timp de cel puţin un an înainte de a lua legătura cu ea. Mă mutasem la New York. Mă simţeam în siguranţă acolo. Foarte mulţi oameni, toţi foarte ocupaţi. Prea ocupaţi ca să-mi dea mie atenţie. Iar până la momentul respectiv puteam să lucrez aproape exclusiv de acasă.

Se întoarse cu gândul la perioada aceea, cu o oarecare melancolie.

— Aveam o casă frumoasă în Soho. Acolo m-am gândit pentru prima dată să-mi iau un câine. Pentru siguranţă şi companie. Mi-am pus pe picioare afacerea cu echipamente de securitate, iar la momentul respectiv lucram în contact direct cu clienţii. Mergeam la ei, le evaluam sistemul, le estimam nevoile.

— Când se întâmpla asta?

— M-am stabilit la New York acum şase ani. Aveam douăzeci şi trei de ani, însă, potrivit actelor mele de identitate, aveam douăzeci şi şase. În astfel de situaţii, e mai bine să fii mai în vârstă. Am pornit de la un nivel destul de mic – proiectam şi instalam sisteme de securitate pentru uz casnic sau pentru firme mici, reţele informatice de afaceri. Asta îmi asigura timp suficient pentru cercetările mele. Şi, documentându-mă, am găsit-o pe agenta în care am simţit că aş putea avea

încredere. Voiam exact ceea ce voiam şi la şaisprezece ani. Prieteni, relaţii, chestii fireşti. Şi îmi doream să fac ceea ce trebuia – pentru Julie, pentru John şi pentru Terry.

Am stat acolo mai bine de un an – cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecusem într-un singur loc. Mă gândeam chiar să cumpăr o casă la ţară, pentru că am descoperit că, deşi îmi plăcea confortul de la oraş, preferam totuşi liniştea. Însă mă simţeam în siguranţă acolo, în Soho. Toţi oamenii aceia, ritmul intens al vieţii… în plus, obţinusem un contract important cu o firmă de avocatură. Mă ocupasem de echipamentele de securitate private pentru unul dintre asociaţi, iar acesta mă recomandase firmei lui. „Încă şase luni”, mi-am spus. Urma să rămân la New York, să duc noul contract la bun sfârşit, să-mi continui cercetările. Apoi, dacă ajungeam să am încredere absolută în agentul FBI respectiv, urma să o contactez şi să demarez procedurile.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Eram aproape gata, foarte puţin a lipsit. Terminasem contractul şi deja câştigasem un altul, pentru unul dintre clienţii firmei. Prima corporaţie cu care lucram. Era o muncă plăcută, antrenantă, stimulantă. Eram absolut convinsă că viaţa mea era în pragul unui nou început. Şi, într-o bună zi, ies din clădirea clientului – Houston Street, centrul oraşului. Mă gândeam să mă duc acasă, să mă schimb, după care să merg la cumpărături şi să-mi iau o sticlă de vin bun, să sărbătoresc. Mă

gândeam că termenul de şase luni în care îmi propusesem să o contactez pe agenta aceea era pe terminate. Mă gândeam să-mi cumpăr un câine, mă gândeam la locul în care mi-aş fi dorit să locuiesc, atunci când voi putea să simt că trăiesc din nou. Mă gândeam la orice altceva în afară de Volkovi. Iar el era chiar acolo.

— Cine?

— Ilia. Ilia Volkov şi un alt bărbat – vărul lui, am aflat eu mai târziu. Au coborât dintr-o maşină, tocmai când mă îndreptam spre bordură, să chem un taxi. Aproape m-am ciocnit de el. Toţi oamenii aceia, ditamai oraşul, iar eu mă ciocnesc tocmai de cel de care fugeam de opt ani de zile… M-a privit drept în ochi, iar în clipa aia am îngheţat. Ca atunci, pe terasă, în noaptea aceea. El a început să zâmbească, aşa cum face orice bărbat în faţa unei femei care se holbează la el, presupun. Apoi m-a recunoscut, iar zâmbetul i s-a şters de pe chip.

— Te-a recunoscut? Eşti sigură?

— Mi-a rostit numele: „Liz, aici erai”. Exact aşa. A întins mâna către mine, cât pe ce să mă prindă de braţ. Degetele lui mi-au atins mâneca, chiar înainte să mă smucesc şi să fug. A venit după mine. L-am auzit strigând în rusă; am auzit maşina demarând brusc şi îndepărtându-se de bordură. Mă gândeam că mă va împuşca în spate sau mă va prinde şi mă va băga cu forţa în maşină.

Abigail îşi duse o mână la inimă şi se masă uşor, pentru că inima începuse să-i bată cu putere, exact ca în ziua aceea, la New York.

— Am alergat în stradă. A fost o adevărată nebunie – n-a lipsit mult să dea o maşină peste mine. Nu mi-a păsat. Orice ar fi fost de preferat situaţiei în care mă aflam. În goana aceea, mi-am pierdut pantofii. Era din nou ca în noaptea aceea, când alergam cu picioarele goale. Dar acum eram mai abilă. Am intrat în panică iniţial, dar eram mai bine pregătită. Cunoşteam străzile. Le studiasem, şi am reuşit să mă îndepărtez de ei când m-am repezit în trafic, iar şoferul lui n-a reuşit să întoarcă la timp. Nu ştiu cât de departe am reuşit să ajung până să-mi dau seama că scăpasem. M-am urcat într-un autobuz care traversa oraşul, apoi am luat un taxi. I se păru dintr-odată prea cald, aşa că se duse la o fereastră, pentru a o deschide. Eram desculţă, însă nimeni nu părea să observe sau să se sinchisească de asta. Ăsta e avantajul unui oraş mare.

— Probabil eu sunt un biet băiat de la ţară, dat fiind că mie ăsta nu-mi pare un avantaj.

— În ziua aceea, a fost. Când am ajuns acasă, mi-am scos geanta pe care o aveam în permanenţă pregătită în eventualitatea că urma să fug iar. Aş fi fugit din nou, doar cu geanta aceea, însă m-am calmat şi mi-am pus în bagaje lucrurile pe care le-am considerat necesare. Nu ştiam sigur cât timp aveam la dispoziţie. Dacă el văzuse din ce clădire ieşisem, dacă reuşise să afle numele pe care îl foloseam, dacă îmi descoperise adresa. Aveam o maşină înregistrată pe un alt nume, pe care o ţineam într-un alt garaj. Merita cheltuiala, mă

gândisem eu. Şi s-a dovedit că avusesem dreptate. Am chemat un serviciu de transport privat, şi aşa am ajuns la garajul acela. Puteau să-mi dea de urmă, dar asta le-ar fi luat timp. Până atunci, aveam să fiu deja departe, să-mi cumpăr o maşină nouă şi să-mi schimb identitatea.

— Unde te-ai dus?

— Săptămâni întregi m-am plimbat dintr-un loc în altul. Stăteam prin moteluri, unde plăteam cu bani gheaţă. Am urmărit contul de e-mail al lui Ilia. Aşa am aflat că nu reuşiseră să-mi dea de urmă zile întregi. Nu era nevoie să fug din oraş atât de repede, se pare. După ce mi-am părăsit casa din Soho, n-au reuşit să mai dea de mine. Nimeni nu mă văzuse plecând sau nu dăduse atenţie plecării mele. Dar mi-am învăţat lecţia. Devenisem neglijentă. Îmi permisesem să-mi fac planuri pentru o viaţă nouă şi chiar să trăiesc o viaţă nouă, într-un fel. Ei nu vor înceta niciodată să mă caute, aşa că trebuia să mă mulţumesc cu stilul de viaţă pe care îl aveam. Şi să fac tot ce-mi stătea în putinţă pentru a le face dreptate lui John, lui Terry şi lui Julie.

Sunt conectată la reţeaua Volkovilor – e-mail, fişiere electronice, chiar şi SMS-uri. Când am ceva ce mi se pare suficient de relevant, transmit anonim datele respective agentei FBI pe care am studiat-o şi care a corespuns cerinţelor mele. Nu ştiu câtă vreme va mai fi sigur s-o folosesc pe ea ca persoană de contact Dacă oamenii de încredere ai Volkovilor iau legătura cu ea, s-ar putea s-o

elimine. Mă gândesc, logic, că, înainte de a o elimina, vor încerca s-o folosească pentru a descoperi sursa scurgerilor de informaţii, însă ar putea fi chiar mai rău. Ar putea s-o tortureze, iar ea nu le-ar putea spune nimic, pentru că nu ştie nimic. Eu aş fi la adăpost, dar ea nu. Nici tu nu vei fi, dacă decizi să te implici.

— Aşa cum văd eu lucrurile, tu ai fi, fost o bună poliţistă – la infracţiuni cibernetice sau în altă parte. Dar eu chiar sunt poliţist. Tu nu eşti decât iubita bogată a unui poliţist.

— Nu glumi pe tema asta. Dacă reuşesc să descopere o legătură de orice fel între noi doi, te vor ucide fără ezitare. Şi nu doar pe tine. Îţi vor ucide familia. Pe mama ta, pe tatăl tău, pe surorile tale, copiii lor… Pe toţi cei la care ţii.

— O să am grijă de familia mea, Abigail. Cred că deocamdată o să rămânem la Abigail. O mângâie pe păr cu blândeţe. După ce se vor fi terminat toate astea, o să trebuiască să mă obişnuiesc cu Liz.

— N-o să se sfârşească niciodată.

— Te înşeli. Vreau să-mi promiţi ceva. Pentru a-i întâlni privirea, Brooks întinse mâna, să-i prindă bărbia în căuşul palmei. Vreau cuvântul tău. N-o să fugi de mine. N-o să mă părăseşti, închipuindu-ţi că faci ce e cel mai bine pentru mine şi pentru a-i mei.

— Nu vreau să fac o promisiune pe care aş putea s-o încalc.

— Vreau cuvântul tău. O să am încredere în

cuvântul tău. Promite-mi asta, şi îţi voi promite şi eu că nu voi face nimic fără ca tu să ştii şi să-ţi dai consimţământul. Nu e o promisiune uşoară pentru mine, dar îţi dau cuvântul meu.

— Nu vei face nimic fără ca eu să fiu de acord?

— Asta e promisiunea mea. Acum o vreau pe a ta. Nu vei fugi.

— Şi dacă mă găsesc, aşa cum a făcut-o Ilia la New York?

— Dacă va trebui să fugi, fugi către mine.

— Tu eşti ca John. Pe John l-au ucis.

— Pentru că nu ştia la ce să se aştepte. Acum, dacă tu mă priveşti în ochi şi îmi spui că îţi faci cu adevărat griji că mafia rusească se va infiltra în Departamentul de Poliţie din Bickford, îl luăm pe Bert şi orice altceva ne mai trebuie şi plecăm de aici chiar în seara asta. Tu doar spune unde.

— Nu cred asta.

— Perfect! Atunci, promite-mi.

— Nu faci nimic fără să-mi spui. Iar eu n-am să fug nicăieri fără să-ţi spun.

— Să zicem că este bine şi aşa. Pentru seara asta îţi ajunge. Acum o să mergem la culcare. O să mă gândesc la toate astea. S-ar putea să mai am nişte întrebări, dar nu e nimic urgent. Şi, după ce mă voi fi gândit o vreme la toate astea, vom discuta despre ce vom face. Noi doi. Nu mai eşti singură acum. N-o să mai fi singură de-acum înainte.

Brooks o împinse către pat, trăgând-o

aproape de el după ce stinse lumina. Aşa, acum e bine. Poate că până la urmă tot mai am o întrebare pentru seara asta.

— Bine.

— Ai spart cumva şi sistemul nostru de la secţie?

Abigail oftă, dar întunericul o împiedică să vadă zâmbetul lui din momentul în care îi auzi oftatul.

— Am considerat că este important să cunosc detalii despre organele locale de urmărire penală. În plus, securitatea reţelei voastre nu e cine ştie ce.

— Poate ar trebui să discut cu cei de la administraţie să te angajeze pe tine pentru a te ocupa de asta.

— Sunt foarte costisitoare, să ştii. Dar, în condiţiile date, ţi-aş putea oferi un discount substanţial de la onorariul meu obişnuit. Oftă din nou. Ţi-aş securiza gratis computerul personal.

— Oh, Doamne! Brooks nu putu să nu râdă. Mi-ai intrat în contul personal de e-mail şi-n alte chestii?

— Îmi pare rău. Tu tot veneai pe-aici şi puneai tot felul de întrebări. Ai căutat informaţii despre mine. Mă rog, informaţii pe care le-am generat eu însămi, dar, chiar şi aşa, a fost deranjant.

— Presupun că ai dreptate.

— Ar trebui să fii mai atent… Să-l numeşti pe actualul primar „imbecil”, chiar şi numai în

corespondenţa privată, cu prietenul tău cel mai bun… Nu poţi şti cine are acces la contul personal de e-maii.

— Oricum e un imbecil, dar am să ţin cont de sfatul tău. Brooks întoarse capul şi o sărută pe creştet. Te iubesc.

Ea îşi lipi obrazul de gâtul lui:

— Cuvintele astea sună minunat în pat, pe întuneric, când e atâta linişte în jur.

— Pentru că sunt adevărate. Şi vor fi la fel de adevărate şi mâine dimineaţă.

Abigail închise ochii şi păstră cuvintele lui în minte atunci când acesta o îmbrăţişă. Şi speră că de dimineaţă avea să i le spună din nou.

ELIZABETH

Să se facă dreptate, chiar de-ar fi să se năruie cerul

LORDUL MANSFIELD

CAPITOLUL 23

Roland Babbett se cază la Hanul Ozark într-o după-amiază de primăvară fierbinte şi umedă, ca de august. În camera lui, cu o privelişte minunată asupra dealurilor din jur, îşi instală laptopul pe biroul vechi şi lucios. Aprecia dotările ce sporeau confortul – conexiunea Wi-fi gratuită, televizorul cu ecran plat, mobila aleasă cu grijă (considera el) şi duşul generos.

În cea mai mare parte a timpului, lucra în moteluri mizerabile, cu duşuri la care abia curgea

un firicel de apă şi cu aşchii minuscule de săpun, sau în maşina proprie, unde facilităţile se limitau la un borcan ermetic pe care îl putea goli periodic de urină.

Asta era viaţa unui detectiv particular.

Lui îi plăcea – chiar şi partea cu motelurile ieftine şi cu borcanele ermetice. Experienţa celor doi ani în care lucrase ca poliţist îl învăţase că nu se împăca tocmai bine cu regulile şi cu regulamentele. Dar fusese un poliţist destul de bun, iar asta îl ajutase să facă o tranziţie lină către un job la agenţia de investigaţii Stuben-Pryce. În cei aproape zece ani în care lucrase acolo, se dovedise o persoană de încredere, inventivă şi perseverentă. Calităţi apreciate în cadrul firmei.

De asemenea, îi plăceau primele şi spera să încaseze încă una după misiunea de acum.

Îşi desfăcu bagajele – pantaloni şi bermude, treninguri, bocanci.

Îşi alesese o garderobă care să se potrivească rolului său temporar de fotograf liber-profesionist. O acoperire care îi permitea să colinde prin oraş, pe la periferie, să facă fotografii, să discute cu localnicii.

Nu-i plăcea însă clientul. Roland îl considera pe Lincoln Blake un nemernic de cea mai joasă speţă, iar pe odrasla acestuia – o adevărată pacoste în spinarea societăţii.

Însă munca era muncă, iar Blake era o sursă substanţială de venit, fiind, de felul lui, un nemernic băgăcios, obraznic şi intrigant, de cea

mai joasă speţă. Dar dacă şeful îi spunea: „du-te”, Roland se conforma fără să crâcnească. Mai ales de când avea un copil la o şcoală privată, încă unul care urma să se înscrie din toamnă şi – surpriză! – un al treilea pe drum.

Îşi iubea familia, iar banii primiţi de la Stuben-Pryce, la care se mai adăugau şi primele, le asigurau o viaţă confortabilă, care includea o ipotecă substanţială pe noua lor casă cu patru dormitoare din West Little Rock.

Aşadar, nemernic sau nu, clientul era rege. Dacă Blake dorea să afle tot ce era de aflat despre Abigail Lowery – şi mai ales treburile murdare –, Roland avea să afle tot ce era de aflat. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul lui căldură.

Un oraş destul de mic. Lui Jen i-ar plăcea – magazinele, obiectele de artă specifice locului. Înainte de a părăsi oraşul, avea să cumpere ceva pentru ea şi pentru copii – inclusiv pentru surpriza aceea neştiută şi încă fără nume.

Mulţi turişti, remarcă el. Un tip cu o cameră foto se pierdea imediat în mulţime. Profită de asta şi făcu câteva fotografii hotelului, focalizând imaginea pe ferestrele apartamentului în cauză, ale căror draperii erau perfect trase.

Avea ochiul bine format pentru a face fotografii reuşite. Se gândea chiar că, atunci când avea să vină vremea să se retragă din activitatea de investigaţii, ar putea să facă din fotografiat un hobby care să-i aducă şi ceva bani. Mergea, încadra, fotografia. O fereastră interesantă, un

prim-plan cu nişte flori plantate într-un butoiaş de whisky tăiat pe jumătate. În ochii trecătorului neavizat, el părea o persoană ce rătăcea fără o destinaţie anume.

Însă în mintea sa avea adresele foarte clar stabilite. Ca să ajungă la Lowery acasă trebuia să ia maşina, însă, într-o scurtă plimbare pe jos, putea trece pe lângă apartamentul şefului poliţiei şi pe lângă casa în care trăiau părinţii lui. Doar să-şi facă o idee despre locurile respective şi despre oameni, îşi propuse Roland şi zăbovi puţin studiind ferestrele apartamentului lui Brooks Gleason, apartament situat deasupra unui local aglomerat.

Storurile ridicate, observă el. Nimic interesant de văzut aici. Dădu ocol imobilului şi făcu câteva fotografii cu ghivecele de flori, în timp ce studia intrarea din spate.

Încuietori decente, dar nimic ieşit din comun, în caz că simţea nevoia la un moment dat să tragă puţin cu ochiul înăuntru. Dar, dacă era posibil, avea să evite asta.

Cu harta oraşului în mână, hartă oferită cu amabilitate de hotel, Roland îşi continuă plimbarea în josul străzii.

La un moment dat, se opri, absolut fascinat de casa cu picturi murale, care îi luau ochii. Verifică adresa, confirmându-şi că era, într-adevăr, casa părinţilor şefului poliţiei. Din informaţiile pe care le strânsese deja, aflase că mama era artistă, iar tatăl – profesor la liceu.

Presupuse că femeia cu batic multicolor,

îmbrăcată într-o salopetă stropită cu vopsea şi cocoţată pe o schelă, era mama subiectului. Legat în lesă la baza schelelor, un căţeluş stătea ghemuit la umbră şi picotea.

Roland făcu nişte fotografii – atât pentru misiunea pe care o avea, dar şi din interes personal. Se apropie. Când ajunse în dreptul curţii, căţeluşul se trezi şi începu să se agite frenetic şi să facă gălăgie.

Femeia privi în jos, înclinând capul.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Îmi pare rău că vă întrerup. Treceam prin zonă şi… este pur şi simplu fabulos. Dumneavoastră aţi pictat toate astea?

— Eu. Turist?

— Petrec câteva zile în oraş. Sunt fotograf şi am venit pentru câteva săptămâni în Munţii Ozark. Vreau să organizez o expoziţie.

— Păi pe-aici n-o să duci lipsă de surse de inspiraţie. Bine, Platon, vin acum.

Coborî de pe schelă cu paşi sprinteni şi desfăcu lesa câinelui, care alergă imediat la Roland, pentru a-l adulmeca de aproape.

— Drăguţ câine! Roland se lăsă pe vine, ca să-l poată mângâia. Mi se pare că l-am trezit.

— E un câine de pază feroce, după cum vezi. Sunny O’Hara, adăugă femeia, întinzând o mână plină de stropi de vopsea.

— Roland Babbett. Vă deranjează dacă fac câteva poze cu casa? E extraordinară.

— Te rog! De unde eşti, Roland?

— Din Little Rock.

— Fiul meu a locuit acolo câţiva ani buni. Era poliţist de investigaţii. Brooks Gleason.

— N-aş putea spune că mi-e cunoscut numele. Dar încerc să mă ţin departe de necazuri.

Femeia zâmbi drept răspuns la zâmbetul lui.

— Asta-i bine, pentru că acum este şeful poliţiei, aici, în oraş.

— Pare un oraş drăguţ. Sper că nu are prea mult de furcă.

— Mă rog, întotdeauna se mai întâmplă una, alta. Unde stai?

— Deocamdată pot spune că mă răsfăţ, dat fiind că în a doua parte a excursiei o să petrec mult timp cu cortul. Acum stau la hanul Ozark.

— Nici că puteai nimeri mai bine! Este una dintre nestematele cele mai sclipitoare din cutia cu comori a Bickfordului. Zilele trecute au fost nişte probleme pe acolo, se mai întâmplă. Scandalagiul oraşului şi vreo doi din trepăduşii lui au întors pe dos apartamentul de lux al hotelului.

— Asta era? Eu stau pe etajul acela şi mi s-a spus că o să fie ceva zgomot. Că au loc nu ştiu ce reparaţii.

— O groază de reparaţii! Cred că ar fi mai indicat să te muţi la un alt etaj.

— A, nu mă deranjează. Dorm buştean, indiferent de condiţii. Nonşalant şi prietenos, Roland îşi lăsă camera foto să atârne de curea. Totuşi, îmi pare rău să aud de astfel de probleme. E un hotel cu adevărat minunat. Arhitectura,

mobilierul… Are aerul unui cămin familial – cu toate beneficiile incluse. Dar de ce l-au vandalizat?

— Unii au o plăcere ciudată de a strica lucrurile altora, bănuiesc.

— Păcat. S-ar părea că până şi orăşelele drăguţe îşi au scandalagiii lor. O să încerc să mă feresc din calea lui cât stau pe-aici.

— E la închisoare, şi s-ar putea să mai stea pe-acolo o vreme. O să vezi că majoritatea localnicilor sunt prietenoşi. Oraşul nostru se bazează pe turişti şi pe artişti – aşa, ca tine. Ai o cameră serioasă, văd.

— Puiul meu, zise şi o bătu uşor cu palma, afectuos. Îşi dorea să facă poze cam în aceeaşi măsură în care dorea să afle şi informaţiile pe care femeia le oferea atât de degajat. Mai folosesc şi filme foto din când în când, dar tehnologia digitală e favorita mea.

— Dacă o să ai ceva de vânzare, poţi merge la Shop Street Gallery. Cei de acolo cumpără foarte multe fotografii făcute prin părţile locului.

— Mulţumesc pentru pont. Nu mi-ar prinde rău câteva vânzări – îmi vor asigura hotdogul şi fasolea pentru următoarele săptămâni.

Mai discută cu ea preţ de câteva minute, după care o luă înapoi, spre centru. Dacă Sunny O'Hara putea fi considerată un punct de reper, îşi dădu seama Roland, clientul lui nu avea să fie mulţumit de raport.

Se duse să ia cina. Restaurantele de duzină şi chelneriţele de acolo erau, de obicei, nişte surse

bune de informaţii. Alese un separeu de unde putea ţine perfect sub observaţie venirile şi plecările şi îşi aşeză cu grijă camera pe masă.

Era tentat să-i facă o poză chelneriţei – chiar îi făcea plăcere să intre cu adevărat în pielea personajului pe care îl interpreta şi, în plus, fata avea un chip frumos, interesant.

— Cafea, vă rog.

— Doriţi şi nişte plăcintă la cafea? Plăcinta cu cireşe de astăzi este foarte reuşită.

— Plăcintă cu cireşe? Roland se gândi automat la burtoiul imens al bărbatului de vârstă mijlocie. Aşa, şi? N-avea decât să mai facă încă cincizeci de abdomene diseară. Nu cred că pot să refuz, decise el în cele din urmă.

— Încălzită? Cu îngheţată din păstăi de vanilie?

Bun, deci şaptezeci şi cinci de abdomene în plus.

— Da, doamnă. Personal, nu cunosc o persoană suficient de puternică încât să refuze o asemenea ofertă. Dacă e la fel de bună precum sună, o să mă prezint aici în fiecare zi până plec din oraş.

— Chiar este. Sunteţi în vizită? întrebă ea, cam pe acelaşi ton degajat ca Sunny.

Îi spuse şi ei aceeaşi poveste şi chiar îi arătă câteva dintre fotografiile pe care le făcuse, cu casa cu ziduri pictate.

— Nu poţi şti niciodată ce mai pictează data viitoare. Şi fotografiile sunt foarte reuşite.

— Mulţumesc.

— Merg să transmit comanda.

Cât aşteptă, îşi prepară cafeaua pe gustul lui şi îşi studie ghidul, ca un turist adevărat. Chelneriţa se întoarse cu o felie generoasă de plăcintă, cu îngheţată care se topea uşor pe crusta dantelată.

— Sună bine, arată bine. Roland rupse o bucată cu furculiţa. Iar la gust e şi mai şi Mulţumesc, Kim.

— Poftă bună.

Femeia aruncă o privire înspre uşă, iar Roland făcu la fel, în clipa în care Brooks intră în local.

— Salutare, domnule ofiţer!

Când Kim îi făcu semn lui Brooks către separeul situat chiar în faţa lui, Roland decise să-i dubleze bacşişul.

— Doar cafea.

— Asta pentru că n-ai auzit de plăcinta cu cireşe care se bucură de succes pe aici. Am aflat dintr-o sursă de încredere că nimeni n-o poate refuza.

Zicând acestea, îi făcu lui Roland cu ochiul, iar el o aprobă cu furcubţa plină.

— În momentul ăsta, ai strica orzul pe gâşte. Avocaţii…

— Ei bine, dragule, în cazul ăsta se impun două linguri de îngheţată de vanihe pe bucata ta de plăcintă!

— Data viitoare. Am venit aici doar pentru o

cafea bună şi ceva spaţiu să respir, ca să am timp să-mi revăd notiţele.

— Cum vrei. Avocaţii lui Blake? se interesă ea, în timp ce îi turna cafeaua în cană.

— Unu noi. Harry a fost concediat şi, între noi fie vorba, cred că acum joacă dansul bucuriei în jurul focului. Blake a angajat o firmă din nord.

— Yankei? Gura lui Kim se strâmbă a batjocură. N-ar trebui să mă surprindă.

— Costume Armani şi serviete Louis Vuitton – cel puţin dacă e să-i dai crezare asistentului pus de Big John Simpson să se ocupe de documentarea acestui caz. Au venit cu propuneri peste propuneri. În primul rând, doresc schimbarea locului de judecată. Judecătorul nu-i agreează, deci asta e ceva.

— Vor să-l ducă departe de locul ăsta, undeva unde oamenii să nu ştie ce nesuferit e băiatul ăsta al lui Blake.

— Nu pot spune că-i condamn. Însă, aici sau pe Pluto, faptele sunt fapte.

Necazul e că faptele nu sunt întotdeauna de ajuns în instanţă.

Făcând un pas înapoi, Kim îşi puse ostentativ mâinile în şold.

— Doar nu crezi că o să scape aşa de uşor? Nu după tot ce-a făcut.

— Nu vreau nici măcar să mă gândesc, pentru că, dacă iese fluierând din toată povestea asta, data viitoare pun pariu pe ce vrei tu că sunt mari şanse să omoare pe cineva!

— O, Doamne, Brooks!

— Iartă-mă. Brooks se frecă la ochii obosiţi: Trebuia să-mi iau dispoziţia asta de tot rahatul şi să mă duc la birou…

— Ba să faci bine să stai aici şi să-ţi bei cafeaua şi nu mai lăsa toate lucrurile astea să te afecteze atât de tare! Kim se aplecă şi îl sărută pe creştetul capului. Tu ţi-ai făcut treaba, şi toată lumea ştie asta. Nu poţi face mai mult de-atât.

— Eu simt că ar trebui să fac mai mult. În orice caz… doar cafeaua.

— Strigă dacă mai vrei şi altceva.

Clătinând din cap, femeia se îndepărtă, completând din mers cafeaua lui Roland.

Roland rămase la locul lui, reflectând. Nimic din ceea ce spusese poliţistul nu i se păruse exagerat. El însuşi îl dispreţuia pe nesuferitul ăla de băiat. Dar, aşa cum spusese înţeleaptă şi minunata Kim, nimeni nu-şi putea depăşi atribuţiile.

Treaba lui era să găsească ceva care ar fi putut înclina balanţa în favoarea clientului său.

Aproape se înecă cu plăcinta când pe uşă intră o adevărată apariţie.

Ştia că micuţele orăşele din sud zămisleau uneori asemenea frumuseţi, şi, în opinia lui personală, femeile sudiste aveau felul lor propriu de a conserva această frumuseţe, ca pe trandafirii de seră. Cine ştie, poate de vină erau vremea, aerul, şansa de a purta toate acele rochiţe de vară vaporoase precum cea cu care era îmbrăcată

apariţia de-acum. Sau poate era mersul agale ori cine ştie ce secret moştenit din mamă-n fiică.

Oricare ar fi fost explicaţia, funcţiona de minune.

Roland îşi iubea soţia şi nu călcase niciodată strâmb în cei doisprezece ani pe care îi petrecuse alături de ea – şi peste zece de când erau căsătoriţi, însă un bărbat mai avea dreptul la o mică fantezie din când în când, mai ales atunci când în câmpul lui vizual apărea probabil cea mai sexy femeie creată vreodată.

Cu mişcări senzuale din şolduri, ea se duse direct la masa lui Gleason şi se strecură pe banchetă, asemenea untului topit pe felia de pâine încinsă.

— Nu e cel mai bun moment, Sylbie.

În lumea lui Roland însă, oricând ar fi fost un moment potrivit pentru Sylbie.

— Am o singură întrebare. N-am să încerc să te conving să te întorci la mine sau ceva de genul ăsta… Mi-am învăţat lecţia în martie.

— Apreciez asta, însă acum şi aici chiar nu e momentul potrivit.

— Pari încordat, extenuat şi nu eşti în apele tale. Îmi pare rău să te văd aşa. Cândva am fost prieteni.

Pentru că el preferă să nu spună nimic, ea îşi mută privirea în altă parte şi oftă prelung, făcând ca sânii ei minunaţi să se ridice şi, apoi, să coboare.

— Cred că n-am fost prieteni, iar vina îmi

aparţine. M-am gândit mult la asta de când m-am umilit pentru folosul tău.

— Hai să nu atingem subiectul ăsta.

— Pentru tine e uşor să spui asta, doar nu tu ai rămas acolo în pielea goală!

Roland îşi simţi erecţia şi îi ceru scuze în gând soţiei lui.

— A fost o greşeală, iar eu îmi asum o parte din această greşeală, pentru că n-am tranşat această problemă cu tine, atunci când ar fi trebuit. Ţie îţi pare rău. Mie îmi pare rău. Hai să depăşim momentul!

— Nu pot să depăşesc momentul până când nu aflu.

— Ce să afli?

— De ce ea şi nu eu? Asta e tot. Vreau să ştiu de ce vrei să fii cu Abigail Lowery – pentru că toată lumea ştie că sunteţi împreună – şi nu vrei să fii cu mine.

Şi Roland ar fi vrut să afle, şi nu numai pentru clientul său. Văzuse şi fotografia lui Lowery. Era o femeie atrăgătoare, fără îndoială. Drăguţă, poate chiar frumoasă într-un fel discret. Dar în comparaţie cu năucitoarea Sylbie? Nu făcea nici măcar cât plăcinta cu cireşe!

— Nu ştiu cum să-ţi explic.

— Spune-mi pur şi simplu adevărul. E mai bună la pat ca mine?

— Dumnezeule!

— Nu se cădea să te întreb aşa ceva. Cu un gest nerăbdător, femeia îşi dădu pe spate părul

bogat, ce cădea într-o splendidă cascadă. Nu aveam de gând să te întreb asta, deşi nu pot să nu mă întreb în sinea mea. Dă-mi un motiv, ceva, să pot înţelege.

— Mă face fericit. Când sunt cu ea, simt că acolo e locul meu, că acolo mi-am dorit întotdeauna să fiu. Şi toate lucrurile care contează capătă o logică. Nu ştiu ce anume face ca o persoană să se îndrăgostească de alta, Sylbie. Pur şi simplu se întâmplă.

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Sunt îndrăgostit de ea.

Sylbie rămase cu privirea fixată asupra hiatului mesei preţ de câteva clipe.

— Pot să iau o înghiţitură din cafeaua ta?

— Sigur.

Ea sorbi din cafea, făcu o grimasă şi puse din nou cana jos.

— Întotdeauna o bei prea dulce.

— Obicei prost.

— Pe mine m-ai iubit vreodată?

— Pe tine te doream. Erau momente când tânjeam după tine cu o foame insaţiabilă. Prima dată când am fost împreună, eram prea tineri ca să ne dăm seama. A doua oară? Poate încercam amândoi să aflăm. Eu nu puteam să te fac fericită. Nici tu nu puteai să mă faci fericit. Şi nimic din ceea ce conta cu adevărat nu avea nicio logică.

— Sexul avea logică.

Brooks râse uşor.

— Mă rog, aici ai dreptate. Dar sexul, oricât

de bun ar fi, nu poate fi începutul, sfârşitul şi absolut totul între astea două.

— Am crezut că am înţeles asta după primul meu divorţ, dar bănuiesc că n-am înţeles. Iar după al doilea… Niciodată nu mi-am dorit să fiu genul de femeie cu două divorţuri în spate. Sylbie se întoarse şi privi în gol pe fereastra largă. Dar asta sunt.

— Poate ar trebui să te gândeşti că ai avut două căsnicii, nu două divorţuri. Eu cred că oamenii care testează experienţa căsătoriei mai mult decât o singură dată sunt optimişti.

— Optimişti! Cu un râs amar, Sylbie îi împinse cafeaua deoparte. Sună mai bine decât „rataţi”!

— Nu eşti o ratată, Sylbie.

— Ştii, am început să mă cam văd cu Grover.

— Tu… Ah… Brooks luă cana cu cafea şi dădu pe gât câteva înghiţituri. Mă rog.

— Ştiu. Nu e genul pe care îl caut de obicei. Nu este un bărbat frumos şi cam are burtă. Dar are o blândeţe aparte. Şi tu aveai, dar eu n-am ştiut s-o apreciez. Pe a lui o apreciez. Încă nu avem o relaţie intimă, dar mă simt bine în compania lui. Am o părere mai bună despre mine. Aş spune că suntem prieteni într-un fel în care noi doi n-am fost niciodată.

— Asta e bine.

— El mă face fericită, deşi nu mă aşteptam. Probabil nu-mi rămâne decât să aflu dacă pot să şi păstrez fericirea asta.

— Sper că vei putea.

— Şi eu sper. Sylbie se strecură afară de pe banchetă. Nu cred că sunt încă pregătită să-ţi urez să fii fericit alături de Abigail Lowery, dar nu mai am mult până când o voi putea face.

— E un început.

— Ne mai vedem.

Acestea fiind zise, femeia se îndreptă cu paşi degajaţi spre ieşire. Roland îşi dădu seama că mai are mult de reflectat la informaţiile aflate, dar, de vreme ce îşi terminase porţia de plăcintă, trebuia să facă asta în altă parte. Oricum, Gleason se ridicase să plece, punând banii de cafea pe masă.

Poate va lua maşina şi se va duce spre casa lui Lowery, să studieze terenul.

Într-o pauză de la lucru, Abigail răsfoi nişte reţete pe internet. Asta o ajuta să nu-şi mai facă griji. *Aproape* o ajuta să nu-şi mai facă griji. Ştia că, atunci când va veni, Brooks va dori să discute despre ce era de făcut în continuare. Iar ea îşi făcea griji în legătură cu felul în care vedea el desfăşurarea lucrurilor.

Aşa că lucră, spălă nişte rufe, iar lucră, smulse buruienile din grădină, mai lucră puţin şi apoi începu să răsfoiască reţete pe internet. Nu reuşea să-şi găsească locul, să se concentreze pe o singură sarcină până o ducea la bun sfârşit.

Asta n-o caracteriza.

Îşi dorea ca el să vină.

Îşi dorea să fie singură.

Ar fi vrut să ştie ce-şi dorea cu adevărat. Detesta această indecizie, neliniştea asta

chinuitoare. Nu era deloc productivă.

Când alarma începu să sune, se roti în scaun, convinsă că decizia de a-i spune lui Brooks sau oricui altcuiva povestea ei îi adusese pe Volkovi la ea la uşă.

Nu, nu era logic. De fapt, era de-a dreptul ridicol, admise ea, însă pulsul ei o luă razna în timp ce îl privea pe monitor pe bărbatul cu şapcă de baseball.

O cameră de calitate, observă ea. Cizme care aveau un grad de uzură avansat. Un rucsac.

Probabil vreun amator de drumeţii sau vreun turist care intrase din întâmplare pe proprietatea ei, în ciuda indicatoarelor.

Când bărbatul îşi scoase binoclul din rucsac şi îl îndreptă spre cabana ei, neliniştea lui Abigail crescu.

Cine era? Ce făcea aici?

Venea mai aproape. Din ce în ce mai aproape.

Bărbatul se opri din nou, cercetă împrejurimile cu binoclul. Întorcându-se încet, până când Abigail avu senzaţia că studia insistent una dintre camere. Apoi continuă, completând cercul.

Îşi scoase şapca şi îşi trecu mâna prin păr înainte de a scoate o sticlă cu apă şi a bea cu poftă. Băgând mâna în buzunar, scoase de acolo o busolă, făcu un pas şi se împiedică. Bâjbâi cu busola în mână, încercând să-şi ţină echilibrul, dar scăpă busola. Abigail îi văzu buzele mişcându-se atunci când se aplecă şi o luă de jos.

O scutură, ridică privirea către cer, apoi se aşează pe pământ, cu capul sprijinit de genunchi.

Rămase aşa câteva clipe bune, înainte de a se ridica. Îşi şterse faţa, apoi îşi continuă drumul către cabana ei.

După ce-şi verifică arma, Abigail ieşi cu câinele afară şi înconjură casa.

Îl auzea venind. Nu încerca să se furişeze, observă ea, şi bombănea ceva pentru sine, respirând repede şi greu. Ajunsă în dreptul serei, Abigail îl urmări până când bărbatul intră în câmpul ei vizual; îl auzi zicând foarte clar „Slavă Domnului!”, în timp ce se îndrepta glonţ spre uşa din spate a cabanei ei.

Ciocăni la uşă, îşi şterse sudoarea de pe faţă şi aşteptă. Ciocăni din nou, cu mai multă putere.

— Hei! E cineva aici? O, Doamne, de-ar fi cineva acasă…

Traversă veranda şi făcu mâna căuş în dreptul geamului ferestrei.

În acel moment, ea ieşi din ascunzătoare, cu câinele alături.

— Ce doriţi?

Bărbatul tresări puternic şi se întoarse.

— Doamne, Dumnezeule! M-aţi speriat de… Ochii lui deveniră uriaşi în momentul în care zări arma, iar mâinile i se ridicară automat în aer. Dumnezeule! Nu trageţi! M-am rătăcit. Am încurcat drumul. Caut drumul înapoi, către maşină.

— Ce căutaţi în pădure, pe proprietatea mea?

Este semnalizată foarte clar.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Făceam nişte fotografii. Sunt fotograf de meserie. Nu voiam decât să surprind câteva cadre, să arunc o privire, şi am fost complet absorbit, am ajuns mai departe decât îmi propusesem. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să ignor indicatoarele care semnalau o proprietate privată. Puteţi chema poliţia. Numai nu trageţi. Nume… Numele meu este Roland Babbett. Sunt cazat la Hanul Ozark. Puteţi verifica.

— Vă rog să vă scoateţi rucsacul, să-l puneţi jos şi să vă îndepărtaţi de el.

— Bine, sigur.

Bărbatul nu purta armă – îl văzuse făcând o rotire completă şi ar fi remarcat. Dar ar fi putut avea una în rucsac.

— Puteţi păstra rucsacul, spuse el în clipa în care îl puse jos. Portofelul meu e acolo. Puteţi păstra banii.

— Nu am nevoie de banii dumneavoastră!

— Ascultaţi-mă, m-am rătăcit. Am scăpat busola din mână şi am spart-o. Am văzut cabana prin binoclu atunci când am cercetat împrejurimile. Am venit doar să vă cer o mână de ajutor. Chemaţi poliţia.

— Unde v-aţi lăsat maşina?

— Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi rătăcit. Nu încerc să fac pe deşteptul, adăugă el repede. Am ieşit din Bickford, am luat-o spre sud preţ de vreun kilometru jumate, după care am tras pe dreapta. Lumina era foarte bună. Lumina,

umbrele… Voiam să trag nişte cadre. Să fac fotografii, adică, specifică el, aruncând din nou o privire circumspectă către arma din mâna lui Abigail.

— Ar fi cazul să respectaţi proprietatea privată.

— Da, aveţi dreptate. Îmi pare sincer rău.

Abigail arătă cu degetul într-o direcţie.

— Dacă o luaţi în direcţia aceea, veţi ajunge la şosea. Luaţi-o la stânga. Ar trebui să ajungeţi la maşină cam după patru sute de metri.

— Perfect. Mulţumesc. O să…

— Luaţi-vă rucsacul, îi spuse ea, văzând că bărbatul voia să coboare de pe verandă fără el.

— Bine. Îl ridică, schimbând direcţia privirii de la chipul femeii la arma pe care ea o avea în mână, apoi la câine şi înapoi. Mulţumesc, mai adăugă el.

— Cu plăcere!

Îl privi îndepărtându-se, oarecum în grabă, până când dispăru din raza ei vizuală. Întoarsă în casă, continuă să-l urmărească pe monitor, în timp ce traversa în pas rapid drumul de pe proprietatea ei către şoseaua principală, aruncând priviri peste umăr la fiecare câteva minute.

Îl speriase, se gândi ea. Ei bine, şi el o speriase pe ea. Probabil acum erau chit.

Roland ştia exact unde era parcată maşina lui.

Nu se aşteptase la armă. Nu se aşteptase nici la prezenţa camerelor de supraveghere. Fusese

avertizat că femeia avea instalat un sistem de securitate, inclusiv camere de jur-împrejurul casei. Însă nimeni nu menţionase că ele se întindeau până departe, în pădure.

Dacă n-ar fi remarcat una dintre camere la timp, ar fi compromis întreaga misiune.

Ea crezuse micul lui număr cu drumeţul rătăcit şi speriat. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Chiar *fusese* speriat. Modul cum Abigail ţinea pistolul îi dăduse de înţeles că ştia să-l folosească. Şi că l-ar fi folosit la nevoie.

Nu putea să nu admire atitudinea ei, acum că nu se mai afla în bătaia pistolului.

Şi câinele. Aflase şi despre câine, dar – *ia naiba*! – era ditamai dulăul!

Apoi, mai erau şi încuietorile de la uşa din spate. Cele mai bune de pe piaţă, se gândi el, aruncând rucsacul pe bancheta din spate. Roland se pricepea al naibii de bine la spartul lacătelor, dar pe astea nu reuşise să le dovedească niciodată. De fapt, nici nu mai avea rost să se gândească la asta, de vreme ce oricum n-ar fi putut trece de camere – nu în lipsa unui echipament serios.

Atâtea măsuri de siguranţă? Era exagerat.

Misiunea lui tocmai devenise mult mai interesantă. Oricine îşi lua atâtea măsuri de siguranţă, câinele acela mare, Glockul… Atitudinea ostilă…

Avea ceva de ascuns. Lui Roland îi plăcea la nebunie să descopere ceea ce oamenii doreau să

ascundă.

*u*Produs farmaceutic folosit ca tratament de regenerare a părului (n.tr.)

CAPITOLUL 24

Brooks intră în bucătărie cu un buchet de margarete albe, cu năsturaşii din mijloc de un galben viu, şi cu un os din piele crudă pentru Bert.

— Iar mi-ai adus flori.

— Tata îi aduce mamei flori o dată sau de două ori pe săptămână şi m-am gândit că procedează aşa pentru că florile o fac să zâmbească. Aşa cum zâmbeşti tu acum.

— Mă temeam că atmosfera n-o să fie tocmai confortabilă când ai să vii în seara asta – că va fi oarecum stingheritor după toate… Iar tu îmi aduci margarete.

— Ca să nu-ţi mai faci griji.

Abigail luă o vază, dorindu-şi să fi avut o carafă frumoasă. Îşi promise să cumpere una cu următoarea ocazie când ajungea în oraş.

— De câte ori vin aici, e ceva care miroase bine – asta în afară de tine.

— E rozmarinul, îi spuse ea, aranjând florile în vază. E foarte parfumat. Am găsit o nouă reţetă cu pui, pe care am vrut s-o încerc.

— Mă bucur să fiu degustătorul tău.

— Ar trebui să meargă bine cu Pouilly-Fume”.

— Dacă spui tu… Brooks îi dădu părul pe spate, după care îşi îngădui răsfăţul de a-şi freca

nasul de gâtul ei. Ţie cum ţi-a mers azi? se interesă el.

— Am fost distrasă şi n-am avut deloc stare, dar am reuşit totuşi să termin câte ceva. Şi am mai fost întreruptă şi de un excursionist rătăcit – un fotograf. Chiar nu înţeleg de ce refuză oamenii să respecte nişte linii de demarcare. E atâta teren în jur, deschis publicului larg, chiar nu e nevoie să încalci o proprietate privată!

— Ştii cum e, iarba e întotdeauna mai verde de cealaltă parte a gardului. A venit până la cabană?

— Da. A declanşat alarma, şi l-am văzut pe monitor. A scăpat din mână busola şi a spart-o şi, din câte se pare, ar fi văzut cabana prin binoclu.

Brooks se întrerupse din turnatul vinului în pahare.

— Binoclu, zici?

Abigail verifică puiul.

— Da. Mă întrebam dacă nu cumva a văzut camerele de supraveghere prin el, dar, după toate aparenţele, încerca să-şi găsească drumul înapoi sau măcar ceva ajutor. Am ieşit din casă şi am ocolit sera, aşa că am apărut din spatele lui.

— Ai ieşit, deşi ai văzut un individ ciudat venind spre casă?

— Ştiu să-mi port de grijă. Fac asta de multă vreme, ai uitat? Era singur. Aveam pistolul cu mine şi îl aveam pe Bert. Omul acela a ciocănit la uşă, a strigat… Şi a fost foarte speriat când am apărut, cu arma în mână.

Brooks termină de turnat vinul în pahare şi luă o înghiţitură zdravănă.

— Mda; e de înţeles.

— Nu mi-a părut rău că l-am speriat. N-ar fi trebuit să intre pe o proprietate privată. L-am luat la întrebări, apoi l-am îndrumat spre locul unde – dacă mi-a explicat el bine – îşi lăsase maşina. A plecat rapid.

— O femeie înarmată, cu un câine mare lângă ea? Ar fi fost tâmpit să n-o facă! Ce căuta aici?

— Făcea fotografii. Mi-a spus că îl cheamă Roland Babbett şi că e cazat la hotelul familiei Conroy.

— Asta e uşor de verificat. Brooks îşi scoase telefonul mobil. Cum arăta?

— În jur de treizeci şi cinci de ani. Cam 1, 80 metri înălţime şi vreo 80 de kilograme. Ten mediu, păr şaten-deschis, ochi căprui, bărbie proeminentă. Purta o şapcă maro, cu sigla Greenpeace, un tricou negru, cu numele trupei R.E.M., nişte bermude kaki şi bocanci. Avea un rucsac bleumarin şi o cameră foto Nikon prinsă de un şnur. Şnurul avea ca model nişte simboluri ale păcii multicolore.

— Da, chiar ai fi fost un poliţist bun, replică Brooks. L-am văzut la restaurant, ceva mai devreme. Plăcintă cu cireşe *à la mode*.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Doar că e puţin cam ciudat. Pe la ce oră a venit aici?

— Alarma s-a pornit la ora patru şi

optsprezece minute.

— Da, chiar e ciudat. L-am văzut la restaurantul din oraş puţin înainte de patru. În mai puţin de o jumătate de oră, era deja aici…

Mâna lui Abigail se crispă pe piciorul paharului.

— Crezi că m-au găsit.

— Iubito, chiar crezi că omul ăla arăta ca unul care face parte din mafia rusească? Şi oare lor le stă în fire să-l pună pe unul să bâjbâie prin pădurea ta?

— Nu. Umerii lui Abigail se relaxară. Nu era înarmat. Cel puţin nu purta o armă la vedere… Volkovii nu ar trimite un bărbat singur şi neînarmat.

— Cred că poţi fi sigură de asta.

Însă Brooks voia să studieze problema mai minuţios, aşa că formă un număr de pe mobilul lui.

— Hei, Daria, cum merge treaba? Aha… Răcelile astea de primăvară pot fi destul de nasoale. Să te odihneşti puţin. Mda… E vremea aceea a anului, într-adevăr… Uite de ce te-am sunat: Ai cumva înregistrat un turist cu numele de Roland Babbett? Nicio problemă. Aha… Hmm… Mare e grădina, nu? îhm… Brooks dădu ochii peste cap la Abigail. Mda… Roland Babbett. În ce cameră e cazat? Uite ce e, Daria, eu nu sunt un oarecare. Sunt şeful poliţiei. Urmăresc o pistă. Ştii doar că pot să-l sun pe Russ ca să aflu. Aha… Serios? Hmm… Nu, nu e nicio problemă, e doar o chestiune de rutină. Să ai grijă cu răceala aia,

bine? Pa! Brooks ridică din nou paharul cu vin. Daria cam suferă de logoree… într-adevăr, este acolo. A închiriat o cameră – a solicitat-o în mod expres – pe acelaşi coridor cu apartamentul de lux.

— Cel pe care l-au vandalizat Justin Blake şi prietenii lui?

— Exact! Acum, nu ţi se pare curios faptul că l-am văzut pe Babbett ăsta în oraş, apoi vine tocmai aici, echipat cu cameră şi cu binoclu, şi că e cazat chiar lângă apartamentul acela?

— Ar putea fi o coincidenţă, dar pare ceva mânârit.

— Mânărit este un cuvânt potrivit! Mânârit de Blake. Sprijinindu-se încet cu un şold de blatul din bucătărie, Brooks ridică paharul cu vin. Ce-ai zice tu dacă aş zgândări puţin treaba asta şi aş afla că Roland Babbett este un detectiv particular plătit cu bani grei?

— Aş zice că ai dreptate. El chiar a văzut camera şi a inventat foarte repede o poveste, pretinzând că s-a rătăcit. „Păcălindu-mă în stil mare”, îşi spuse Abigail în sinea ei, foarte neliniştită. Dar nu văd ce a câştigat venind până aici…

— A făcut puţină cercetare pe teren. A văzut cum eşti aranjată aici, şi-a făcut o idee. Azi a avut ceva noroc, dat fiind că a remarcat una dintre camerele tale, şi a folosit asta în avantajul lui, pentru a lua legătura cu tine. Nu mă îndoiesc însă că primirea pe care i-ai făcut-o l-a cam prins pe

picior greşit, dar, una peste alta, i-a mers destul de bine. A purtat o discuţie cu tine şi a aruncat o privire de aproape. La fel s-a întâmplat şi mai devreme, când s-a nimerit să mă duc să beau o cafea, tocmai când se afla şi el la local. A stat acolo, şi-a mâncat plăcinta, a studiat bine împrejurimile şi… Rahat!

— Poftim?

— Pun pariu că are şi auzul foarte fin. Sunt convins că a surprins fiecare cuvinţel din discuţia mea cu Sylbie! Despre care nu voiam să aduc vorba, adăugă el, văzând că Abigail nu spunea nimic. Iar acum îmi dau seama că nu am procedat bine, pentru că, bănuiesc, a fost o conversaţie importantă. Şi a venit vorba şi despre tine.

— Ai discutat cu ea despre mine?

— Uite, tonul ăsta şi privirea ta sunt motivele pentru care n-aş fi dorit să aduc vorba despre asta.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Abigail se întoarse cu spatele, să pună la înăbuşit fasolea verde pe care o cumpărase mai la începutul săptămânii şi pe care o avea deja pregătită pe aragaz. Tonul meu nu e altfel decât de obicei, spuse ea.

— Ai putea să tai cărămida cu el. Nu că m-ar deranja, adăugă el, fără a se sinchisi să-şi ascundă zâmbetul larg atunci când o înghionti prietenește la baza şirei spinării. E chiar măgulitor, comentă el.

— Eu, una, nu m-aş simţi deloc măgulită. Nu-

mi place că tu vorbeşti despre mine cu fosta ta… relaţie.

— Relaţie este ceea ce eu şi Sylbie n-am avut niciodată. A venit la local în timp ce eu îmi beam cafeaua şi s-a aşezat pe banchetă. În parte, pentru aşi cere scuze pentru acel – să spunem, nefericit – incident din martie. Al doilea motiv era că voia să-mi pună o întrebare. Voia să ştie de ce tu şi nu ea.

Cântărind informaţia primită, Abigail dădu puiul deoparte de pe foc.

— E o întrebare legitimă, din punctul ei de vedere. Asta ai crede tu. Din punctul meu de vedere, e şi jenantă, şi enervantă. O femeie care arată aşa cum arată ea probabil e obişnuită să aibă orice bărbat îşi doreşte şi nu m-ar vedea pe mine în aceeaşi lumină – ceea ce mi se pare oarecum corect. Oricât de adevărat ar fi acest lucru, tot e enervant. Tu eşti flatat doar pentru că pe mine mă scoate din sărite, iar asta nu face decât să mă enerveze şi mai tare!

— Înainte să te enervezi de-a binelea, n-ai vrea să afli ce i-am răspuns?

— Nu e treaba mea ce spui tu într-o conversaţie privată! Abigail scoase farfuriile din dulap şi le aşează pe masă, cu o atitudine înţepată. Ba da, vreau să aflu! se răzgândi ea.

— I-am spus că, atunci când sunt cu tine, pare că aşa trebuie să fie; simt că aici e locul meu; că totul capătă o logică. I-am spus că nu ştiu de ce o persoană se îndrăgosteşte de o alta anume, că pur şi simplu se întâmplă.

Ea se întoarse şi îl privi drept în ochi.

— I-ai spus că mă iubeşti?!

— I-am spus, pentru că asta simt.

— Acum nu mai sunt aşa nervoasă.

— Perfect! Ne îndreptăm în direcţia bună. Nu-mi doream să am acea discuţie cu ea, dar, după ce am avut-o, mi-am dat seama că a fost un lucru bun. Cred că acum ne înţelegem mai bine ca niciodată, iar asta va face ca totul să fie mai uşor pentru amândoi.

— Mie mi-ar fi mai uşor dacă ea n-ar fi atât de înzestrată de la natură. Iar asta e o meschinărie din partea mea. Şi nu-mi place să fiu meschină şi superficială.

— Dat fiind că am crescut alături de două surori, pot spune fără să greşesc prea tare că sunt mari şanse ca ea să gândească la fel în ceea ce te priveşte. Însă ideea este că acest Roland Babbett a asistat la o discuţie plină de amănunte picante!

— Niciunul însă nu prezintă interes pentru acuzaţiile împotriva lui Justin Blake – asta dacă Babbett este, într-adevăr, un detectiv particular, angajat de tatăl lui Justin.

— Nu, dar a făcut rost de ceva „muniţie”. Tot aşa cum „muniţie” este şi faptul că tu porţi o armă şi ai un sistem de securitate de înaltă clasă. Cât de bune sunt autorizaţiile alea ale tale?

— Documentele mele şi cazierul disponibil pot face faţă cu brio în cazul unei anchete standard a poliţiei. N-ar exista niciun motiv să fie puse la îndoială.

— Un detectiv particular nu e un poliţist, sublinie Brooks.

— Cred că vor face faţă unui control riguros. N-am avut niciodată probleme din cauza asta.

— Ai fost vreodată arestată, dusă la interogatoriu?

— Nu, dar sunt, de regulă, verificată de clienţii mei, înainte de încheierea unui contract. Dată fiind natura sensibilă a activităţii mele şi onorariul pe care îl percep, documentele şi referinţele mele sunt verificate cu atenţie de orice client nou.

— Asta e bine. Mulţumit de răspuns, Brooks încuviinţă din cap. E bine de ştiut. Ceea ce mă preocupă pe mine – iar în momentul ăsta e vorba despre o simplă preocupare – este că acest Babbett nu lucrează pentru un client care doreşte să te angajeze, ci pentru unul care caută mizerii, ceva care poate fi folosit pentru a te discredita sau pentru a te ameninţa.

— Ar trebui să fie foarte abil şi foarte hotărât să o facă.

— Poate ar fi bine să ne luăm ceva măsuri de precauţie.

— Ai putea să-l intimidezi. Dispui de autoritatea şi de armele necesare. Ai putea să-l înfrunţi, să-l intimidezi şi să-l determini să plece.

— Cred că aş putea face asta, dar e genul de atitudine care l-ar determina, probabil, să devină şi mai curios. Asta dacă n-am un as în mânecă.

— Nu vreau să plec.

— N-o să lăsăm să se întâmple aşa ceva.

Abigail detesta acest nou motiv de stres, această complicaţie suplimentară care nu avea nimic, *nimic* de-a face cu Volkovii.

— Dacă aş fi rămas în casă, dacă n-aş fi deschis uşa sau dacă pur şi simplu i-aş fi indicat drumul…

— Nu cred că asta ar fi contat foarte tare. El îşi face treaba pentru care e plătit. Ceea ce vom face noi – sau, mai bine zis, tu, pentru că sunt convins că te pricepi mai bine la asta şi eşti mai eficientă – este să aflăm tot ce putem despre el. Să vedem cu ce fel de om avem de-a face. Între timp… o să vreau să împrumut câteva din camerele tale.

— De ce?

— Măsurile de precauţie despre care îţi spuneam. E în regulă dacă Departamentul de Poliţie din Bickford împrumută o parte din echipamentul tău de securitate pentru o zi sau două?

— Da. Abigail scoase un inel cu nişte chei din buzunar: Poţi să împrumuţi ce vrei.

— Mulţumesc. O să-l rog pe Ash sau pe Boyd să se repeadă până aici şi să le ia, dacă e în regulă. Trebuie să dau câteva telefoane ca să fac aranjamentele necesare.

— Bine. Acum, trebuie să termin de pregătit mâncarea. Abigail nădăjduia că asta avea să o mai liniştească un pic. Nu vreau să se facă prea tare legumele, adăugă ea.

Trebuia să-şi găsească de lucru, ca să nu se lase cuprinsă de panică. Dacă făcea treburi fireşti – de pildă, să adauge unt şi cimbru proaspăt la fasolea verde, să toarne sosul de vin peste pui, să le monteze pe farfurie, alături de cartofii copţi se putea agăţa de iluzia normalităţii.

Preparase cina foarte bine, iar prezentarea nu fusese nici ea mai prejos; cu toate acestea, abia dacă reuşi să ia câteva înghiţituri, şi acelea forţate.

Avea un plan pentru situaţii neprevăzute. Întotdeauna avea unul. Toate documentele de care avea nevoie pentru următoarea identitate erau în camera ei de refugiu, sub cheie. Aşteptau.

Însă nu voia să le folosească, nu voia să devină din nou altcineva. Asta însemna că trebuia să lupte pentru a se proteja pe sine cea de acum. Pentru a proteja ceea ce avea.

— Chiar dacă acest detectiv este abil şi hotărât, tot îi va lua ceva timp să dovedească faptul că documentele şi cazierul meu sunt false, începu ea. Am nevoie de mai mult timp, pentru a planifica şi a organiza un contact de orice fel cu agentul special Garrison.

— E în Chicago?

— Am vrut pe cineva din Chicago, oraşul de reşedinţă al Volkovilor. M-am gândit că persoana respectivă ar fi mai motivată şi ar avea mai multă libertate de mişcare. De asemenea, timpul de reacţie avea să fie mult mai bun, odată ce învăţa să aibă încredere în informările furnizate de mine.

— Bine gândit!

— Însă, dacă nu reuşesc să pregătesc o alternativă, dacă iau contact direct cu ea, va fi constrânsă de îndatoririle ei să mă reţină. Dacă se întâmplă asta, nu cred că mai am timpul şi ocazia să mă disculp înainte de a fi eliminată.

El se întinse către ea şi îi prinse ambele mâini în mâinile lui.

— N-o să fii reţinută şi, cu siguranţă, nu vei fi eliminată. Uită-te la mine! Indiferent de ce va fi nevoie pentru asta! Şi m-am gândit la alternative şi la metode.

— M-am gândit să-i trimit agentului special Garrison un e-mail pe contul personal, să-i spun cine sunt, să-i relatez întreaga poveste, toate detaliile. Pot să procedez la fel cum procedez cu datele pe care 1 le trimit, şi nu va reuşi şi 1 localizeze. Dar ar putea să „transpire”. Dacă informaţia pe care i-o trimit ei ajunge pe mâna cui nu trebuie, Volkovii vor afla nu numai că încă n-am murit…

— Ilia Volkov te-a văzut. Ştiu că trăieşti.

— Ştiu că trăiam acum cinci ani, la New York. Între timp, puteam să fi avut un accident sau să fi contractat o boală incurabilă.

— Mă rog, cam subţire argumentul, dar înţeleg ce vrei să spui.

— De asemenea, vor afla că le-am accesat conturile, echipamentele şi că am oferit informaţiile respective FBI-ului. Cum e şi firesc, vor lua măsuri ca să-mi blocheze accesul, ceea ce

mă va costa bani şi eforturi. Totodată, vor fi mai atenţi cu ceea ce transmit prin e-mail sau cu ce stochează în fişierele electronice. Dar, în plus, se vor înfuria foarte tare şi îşi vor spori eforturile de a mă localiza şi a mă elimina. Au nişte specialişti foarte bine instruiţi. O parte dintre veniturile lor provin din fraude informatice, din escrocherii pe internet, din furturi de identitate…

— Tu eşti mai pricepută decât specialiştii lor.

— Da, sunt, dar am avut şi timpul necesar să studiez şi să programez, să sparg firewalluri, să evit alertele. Mi-ar lua mult timp să o iau de la capăt, dacă ar avea un sistem de protecţie nou, mai puternic. Dacă aş fi în locul lor, aş pune capcane. În cazul ăsta, dacă aş face o greşeală, mi-ar putea da de urmă. Din nou, timpul este esenţial. Dacă şi când voi contacta FBI-ul, ridicarea lui Keegan şi Cosgrove, identificarea celorlalte persoane infiltrate, arestarea lui Korotki, a lui Ilia – toate astea vor trebui să se întâmple foarte repede.

— Ca nişte piese de domino care cad, sugeră el.

— Da, pe principiul acela. Birocraţia, în general, nu operează în timp util. Şi, înainte de-a demara procesul, agenta respectivă şi superiorii ei vor trebui să mă creadă.

— O vor face.

— Să aibă încredere în cuvântul unei fugare, suspectată cel puţin de unii că ar fi ucis sau, în orice caz, ar fi provocat moartea a doi agenţi ai

poliţiei judiciare. Şi asta împotriva cuvântului altor doi agenţi ai poliţiei judiciare, dintre care unul a fost deja decorat şi promovat.

Brooks îi acoperi mâna fremătândă cu mâna lui.

— Să aibă încredere în cuvântul unei femei care la şaisprezece ani le-a oferit pe tavă capul unui ucigaş din rândurile cele mai de sus ale mafiei. Ei sunt cei care au dat greş.

— Eşti părtinitor, pentru că mă iubeşti.

— Te iubesc, dar, în acelaşi timp, am şi instincte bune. Tu crezi că FBI-ul, poliţia judiciară şi Poliţia din Chicago nu vor face pe dracu-n patru să pună la pământ organizaţia Volkovilor? O să încheie o înţelegere cu tine, Abigail.

Se abţinu cu greu să nu-şi tragă mâna dintr-a lui.

— Îmi ceri să am încredere în protecţia lor?

— Nu. Îţi cer să ai încredere în tine însăţi şi în mine, ca să facem asta împreună.

— Cred că aş putea.

— În prima fază avem nevoie de un intermediar.

— Nu înţeleg.

— Cineva care să vorbească în numele tău, să stabilească legătura şi să deschidă uşa negocierilor.

— Tu nu poţi…

— Nu, admise el, înainte ca ea să-şi termine ideea. Nu pot. Sunt prea aproape de tine – emoţional şi geografic. Ei vor verifica persoana de

legătură. Dar nu vor avea niciun motiv să suspecteze că ar exista vreo conexiune între mine – sau între tine – şi fostul meu căpitan din Departamentul de Poliţie din Little Rock.

— Eu nu-l cunosc.

— Dar îl cunosc eu. Ascultă-mă. E vorba despre căpitanul Joseph Anson. Poţi să te documentezi în privinţa lui. Este un poliţist de nădejde, decorat, un bărbat cu douăzeci şi cinci de ani de experienţă în spate. Are o soţie – prima şi singura – şi doi copii. E un şef bun, un poliţist inteligent. Lucrează ca la carte, însă nu într-atât încât să nu mai sară peste câte o pagină, dacă simte că aşa este corect. Este respectat în departament, iar oamenii se bizuie pe el, pentru că e un om demn de încredere. Şi are curaj.

Abigail se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră, încercând să proceseze informaţia şi să cântărească toate argumentele. Un intermediar. Ideea era perfect logică, se crea astfel o zonă-tampon. Dar…

— De ce m-ar crede pe mine?

— Mă va crede pe mine.

— Şi, chiar dacă m-ar crede, de ce l-ar crede agentul special Garrison pe el, mai apoi?

— Datorită dosarului lui, datorită activităţii lui, pentru că este curat. Pentru că n-ar avea niciun motiv să mintă. Mai are puţin şi face treizeci de ani de muncă, în curând se pensionează. De ce şi-ar risca reputaţia minţind poliţia federală?

Abigail încuviinţă din cap, înţelegând argumentele lui Brooks.

— Dar de ce şi-ar risca reputaţia implicându-se în toată povestea asta?

— Pentru că e un om bun şi un bun poliţist. Fu rândul lui Brooks să se ridice de pe scaunul lui şi să se ducă la ea. Pentru că a crescut două fiice, şi, dacă nu şi le imaginează pe ele în locul tău, o să-l conving eu să o facă!

— Îmi ceri să am încredere într-un om pe care nu-l cunosc, pe care nu l-am întâlnit în viaţa mea.

— Ştiu. Şi nu te gândi nicio clipă că nu-mi dau seama cât de mult îţi cer. Dacă simţi că nu poţi face asta, vom găsi o altă modalitate.

Ea se întoarse din nou către fereastră. Grădina ei o ducea foarte bine. Viaţa ei fusese atât de lină în ultimul an… Şi, cu toate astea, nimic nu se întâmplase cu adevărat până când îl lăsase pe Brooks să intre în viaţa ei.

— Ai avea suficientă încredere în el cât să-i încredinţezi viaţa ta?

— Aş avea. Tu eşti viaţa mea acum.

— O, Dumnezeule! îmi spui toate astea, iar eu simt că aş muri, pur şi simplu, dacă aş pierde ceea ce am găsit alături de tine. Tu mă faci să vreau să-mi risc liniştea, Brooks, iar eu am crezut că liniştea e tot ce îmi doream.

— Nu poţi fugi la nesfârşit, Abigail. O prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el. Nu poţi să te închizi în tine la nesfârşit.

— Eu credeam că pot, dar, într-adevăr, m-am

înşelat. Cum vrei să procedezi?

— Un drum până la Little Rock. Nu putem risca un telefon sau un e-mail. Trebuie să fie o discuţie faţă în faţă, nu doar pentru a nu lăsa urme, ci şi pentru că Anson este genul de om care preferă discuţiile directe. Pot ajunge acolo în mai puţin de două ore. Până dimineaţă, povestea e rezolvată.

— În seara asta?

— Ce rost are să mai amânăm? Nu uita că există un detectiv care, mai mult ca sigur, la ora asta e cu laptopul în faţă şi caută să afle mai multe. Suntem în avantaj deocamdată, de ce să nu profităm? Hai, ia-ţi laptopul sau iPadul. Îţi faci documentarea despre căpitan pe drum. Dacă nu eşti mulţumită, ne întoarcem din drum şi venim înapoi.

— Vrei să merg cu tine?

— Întotdeauna! Dar, în cazul de faţă, vreau ca el să te vadă, să-ţi audă povestea. Vreau să-i povesteşti exact aşa cum mi-ai povestit mie. Eşti speriată. Nu te învinovăţesc. Brooks o prinse de braţe. Vrei să mai aştepţi, să analizezi, să calculezi, să cântăreşti toate detaliile. Dar nu aşa ai procedat atunci când ai plecat din casa aia conspirativă. Nu aşa ai procedat la New York, când te-au fugărit. Te-ai bazat pe instinct şi i-ai învins.

— O să-mi iau cu mine nişte acte de identitate noi şi bani. Şi geanta de urgenţă. Dacă iese prost, nu mă pot întoarce aici.

— Dacă iese prost, vin cu tine.

— Ştiu că spui asta acum…

— Deocamdată, în punctul ăsta suntem. Ia-ţi orice crezi că-ţi trebuie.

— Vreau să-l iau pe Bert.

De data asta, Brooks îi zâmbi.

— Nici n-aş concepe altfel.

Se urcă la volanul maşinii ei. Vecinii n-aveau să dea cine ştie ce atenţie unui SUV parcat pe aleea din faţa casei lui Anson, dar cu siguranţă şi-ar fi amintit de o maşină cu însemnele Departamentului de Poliţie din Bickford, în cazul în care vreun poliţist s-ar fi găsit să-i întrebe de asta la un moment dat.

În timp ce Brooks conducea, Bert făcea exact ce fac de regulă câinii în maşină: scosese capul pe fereastra din spate, cu un rânjet tâmp pe faţă; iar Abigail îşi butona laptopul.

— Căpitanul ăsta al tău are un dosar de invidiat.

— E un poliţist bun.

„Oare ăsta e un avantaj sau un dezavantaj?” se întrebă Abigail.

— În caz că e de acord să ne ajute, o să ştii dacă spune adevărul?

— Da. Ai încredere în mine.

— Am. Abigail privi pe fereastra din dreptul ei, la peisajul care îşi pierdea conturul în goana maşinii. Am încredere în tine mai mult decât am avut în oricine altcineva în ultimii doisprezece ani, adăugă ea. Dacă mergem mai departe cu chestia

asta, iar ceilalţi mă vor crede, vor urma arestări, procese, mărturia mea în instanţă. Şi e posibil să existe repercusiuni. Trebuie să fii conştient de asta.

— Am putea continua aşa ca acum, fără să facem nimic. Şi, în cazul ăsta, niciunul dintre noi – cred că niciunul dintre noi – nu se va împăca vreodată pe deplin cu ideea. Da, ne vom simţi în siguranţă, dar nu ne vom împăca nicicum cu ideea.

— Eu m-am mulţumit cu siguranţa de ceva vreme încoace. Îşi întoarse din nou privirea către el, încă uimită de felul în care o singură persoană putea schimba absolut tot. Cu toate acestea, adăugă ea, nu va fi suficient să rănim organizaţia Volkov, să o lezăm puţin. Pentru a fi în siguranţă pe viitor, trebuie s-o distrugem.

— Ajungem şi acolo.

— Eu am câteva idei. Dar nu toate sunt perfect legale.

Văzu un zâmbet larg înflorind pe chipul lui Brooks.

— Asta nu mă surprinde câtuşi de puţin. La ce te-ai gândit?

— Am făcut un plan, dar trebuie să-l mai pun puţin la punct. Chestii tehnice.

El aruncă o privire spre ea, apoi în jos, la laptopul ei.

— Chestii de tocilari.

— Să zicem. Da, chestii de tocilari. Dacă facem treaba asta, va trebui să mai investesc ceva

timp şi eforturi în programele pe care le-am dezvoltat, între timp, şi mai ales dacă fostul tău şef este de acord să ne ajute, trebuie să te decizi asupra mijlocului de comunicare. Pentru că, odată ce va lua legătura cu FBI-ul în această problemă, toate mijloacele lui de comunicare vor fi monitorizate.

— O să facem o oprire pe drum, să cumpărăm nişte telefoane mobile cu cartelă. Asta ar trebui să ajungă pentru moment.

— Da, ar trebui.

Brooks întinse o mână spre ea şi o aşeză deasupra mâinii ei.

— O să găsim noi o modalitate.

Abigail îl credea. Acest lucru nu avea niciun sens, sfida orice logică; şi totuşi, îl credea.

Emoţiile o copleşiră în momentul în care Brooks intră pe o stradă liniştită, din cartierul acela cochet. Copaci bătrâni şi stufoşi, peluze înverzite, luminiţe care sclipeau la ferestre.

Căpitanul Anson ar putea încerca s-o aresteze pe loc. Ar putea insista să cheme poliţia federală.

Sau poate nici nu era acasă. Ceea ce avea să fie dezamăgitor şi avea să sporească stresul.

Sau poate…

— Relaxează-te, îi spuse Brooks, oprindu-se în faţa unei case curate, cu două niveluri, cu garaj ataşat şi un minunat arţar roşu în curte.

— E imposibil.

El îşi schimbă poziţia, astfel încât ajunseră să stea faţă în faţă.

— Te bagi sau nu, Abigail? Alegerea îţi aparţine.

— Mă bag, dar nu pot să fiu relaxată.

Dacă trebuia să fugă, nu avea să-l lase să fugă cu ea. Nu îi putea permite să renunţe la viaţa lui, la familia lui, la lumea lui. Avea cu ea un set suplimentar de chei în geantă şi, la nevoie, putea să fugă şi să se facă nevăzută. Dacă se întâmpla aşa…

— Orice s-ar întâmpla, vreau să ştii că aceste ultime săptămâni au fost cele mai frumoase din viaţa mea. Faptul că am fost cu tine m-a schimbat. Pentru mine, nimic nu va mai fi vreodată la fel, şi mă bucur că s-a întâmplat aşa.

— Noi o să câştigăm războiul ăsta, începând de acum.

— Bine.

Abigail îi porunci lui Bert să rămână pe loc şi cobori din maşină. După ce ocoli botul maşinii, Brooks o luă de mână. Făcu tot posibilul să se concentreze asupra acelei atingeri, în timp ce inima începu să-i bată cu putere.

La fereastra casei se vedeau lumini, iar în aer se simţea mirosul primăverii şi chiar al verii ce se apropia – iarba, heliotropii, garofiţele, nişte trandafiri înfloriţi de timpuriu… Abigail încercă o senzaţie de nelinişte crescândă şi simţi o greutate nefirească în piept, iar în clipa când Brooks bătu la uşă, închise ochii, încercând să alunge aceste senzaţii.

Bărbatul care le deschise avea umeri laţi, iar

părul, altă dată negru, era încărunţit şi rărit la tâmple. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni bej şi cu un tricou polo de culoare albastră. În buzunar îi atârnau nişte ochelari de citit, alături de firul unei căşti.

Era desculţ, iar de undeva din spatele lui Abigail auzi comentariul unui meci.

Ochii bărbatului aveau o culoare albastră, de oţel dur – asta până când un zâmbet îi înflori pe chip.

— Să fiu al dracu'! Ofiţerul Gleason la mine la uşă!

— Îmi pare bine să te văd, căpitane.

— Să fiu al dracu'! repetă Anson, după care îl îmbrăţişă de Brooks cu un singur braţ, în timp ce o măsura pe Abigail din ochi. Mi-o prezinţi şi mie pe doamna? întrebă el.

— Abigail Lowery, iar el este căpitanul Joe Anson.

— Îmi pare bine să te cunosc, Abigail. O, Doamne! Lui Nadine o să-i pară tare rău că nu te-a întâlnit. A plecat cu mama ei într-o excursie de fete – o chestie spa… Cadou de ziua mamei ei. Nu se întoarce până duminică. Hai, intraţi.

Livingul părea confortabil, constată Abigail. Primitor şi comod, cu fotografii de familie înrămate pe un raft prins în perete şi cu plante de interior aranjate frumos în ghivece pe pervaz.

— Eram în dormitor şi mă uitam la meci. Staţi să-l opresc.

— Îmi pare rău că te deranjăm, că am venit

aşa, fără să anunţăm.

— Nu e absolut nicio problemă. E a doua seară când sunt singur. Mă plictisesc de moarte. Se strecură într-un alcov de dincolo de living. Câteva secunde mai târziu, sunetul se stinse, iar Anson se întoarse însoţit de un golden retriever foarte bătrân, care abia mergea. E inofensiv, o asigură Anson pe Abigail.

— Îmi plac câinii. Are o expresie foarte inteligentă.

— Buck a fost întotdeauna deştept. Acum e aproape orb şi pe jumătate surd, dar inteligenţa nu i-a fost afectată. Ce-ar fi să mergem în salon, să ne aşezăm? Ce mai face tatăl tău, Brooks?

— E bine. Foarte bine.

— Mă bucur să aud asta. Şi cu slujba cum e?

— Îmi place, domnule căpitan. Îmi place unde sunt şi cine sunt acum.

— E un poliţist bun, îi spuse Anson lui Abigail. Tare rău mi-a părut să-l pierd. Ce ziceţi de o bere?

— Eu nu refuz.

— Eu da, spuse Abigail, după care îşi dădu seama că adevărul rostit de ea suna lipsit de maniere. Adică, aş prefera nişte apă.

— Sigur. Am nişte limonadă. Nu e chiar rea.

— Ar fi numai bună, mulţumesc.

Urmând direcţia indicată de Anson, se instalară într-o zonă de relaxare situată dincolo de bucătăria largă, deschisă. În spate, nişte uşi mari, de sticlă, dădeau înspre o curte interioară, unde Abigail văzu ceea ce ea presupuse a fi un grătar

enorm, acoperit de un capac negru, şi mai multe scaune şi mese de exterior.

Când Anson se duse să aducă băuturile, bătrânul câine se apropie cu paşi târşâiţi, o mirosi, apoi îşi puse capul pe genunchiul ei.

Ea îl mângâie pe cap şi pe urechi.

— Dacă te deranjează, spune-i să meargă să se aşeze.

— Nu mă deranjează.

— Abigail are şi ea un câine. Un câine grozav. Bert a rămas afară, în maşină.

— De ce naiba l-aţi lăsat acolo? Du-te şi adu-l aici. O să ieşim să discutăm în spate, să-i lăsăm şi pe ei să se cunoască şi să se împrietenească.

— Lui Bert i-ar face plăcere. Dacă sunteţi sigur că se poate, mă duc să-l aduc. Eu i-am spus să rămână acolo, aşa că nu se va da jos din maşină dacă îl cheamă Brooks.

— Du-te, te rog, şi adu-l prin spate. Poarta de acces spre curtea din spate este pe stânga.

— Mulţumesc.

Când Abigail ieşi, Anson îi întinse lui Brooks berea şi îi făcu un semn cu degetul mare spre uşile glisante.

— Ce se întâmplă, Brooks? se interesă el, când ieşiră în curte.

— O grămadă de lucruri.

— Doamna ta se ţine bine, dar are atâta tensiune acumulată în ea, încât ar putea alimenta cu energie întregul oraş Little Rock.

— Are şi motive să fie tensionată. Am convins-

o să vină aici, la tine, pentru că are nevoie de ajutor. Şi pentru că m-am îndrăgostit de ea.

Anson oftă adânc şi sorbi prelung din berea sa.

— Despre ce fel de probleme este vorba?

— Vreau să-ţi spună ea asta şi mi-aş dori ca tu să asculţi ce are de spus. Până la capăt. Contez pe tine, căpitane.

— Nu e de prin părţile astea. Şi nici de unde eşti tu.

— Nu, dar în Bickford este căminul ei acum. Amândoi ne dorim ca lucrurile să rămână aşa.

Auziră poarta deschizându-se şi apoi închizându-se. Huck ridică uşor capul – nu pentru că auzise sunetul, iar Anson ştia acest lucru, ci pentru că simţise mirosul.

Sprâncenele lui Anson se ridicară a mirare în clipa când Abigail apăru de după colţul casei, însoţită de Bert.

— E mare şi frumos rău pungaşul ăsta.

— E foarte bine-crescut, îl asigură Abigail. Amz, rosti ea, în momentul în care Huck se apropie tremurând pentru a-l adulmeca pe nou-venit. Amz. *Jouer*.

Cu cozile brăzdând aerul, cei doi câini se mir o şiră unul pe celălalt. Huck se duse la linia gardului şi ridică piciorul. Bert îi urmă exemplul. Apoi începură să se hârjonească.

— Huck încă mai are ceva viaţă în el. Anson îi oferi lui Abigail limonada şi îi făcu semn să ia loc. Brooks tocmai spunea că ai o poveste pentru

mine, Abigail, începu el apoi.

— Da. Ar trebui să încep prin a mărturisi că numele meu real nu e Abigail Lowery. Tehnic vorbind. Numele meu este Elizabeth Fitch. Când aveam şaisprezece ani, am fost martoră la o crimă dublă. Un bărbat pe nume Iakov

Korotki, om de încredere în organizaţia infracţională Volkov, i-a ucis pe vărul său, Alexi Gurevici, şi pe prietena mea, Julie Masters.

Anson se lăsă pe spate în scaunul său. După o clipă de tăcere, îi aruncă o privire lui Brooks.

— Ce-i drept, m-ai avertizat că e vorba despre o grămadă de lucruri. Apoi îşi întoarse privirea aceea de oţel către Abigail.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti mai în amănunt despre toate astea?

lj Sortiment de vin alb, sec (n.tr.)

CAPITOLUL 25

Nu-şi putea da seama dacă el o credea. Chipul lui nu trăda absolut nimic – nici mirare, nici îndoială, nici înţelegere. Aşa cum făcuse şi Brooks, şi el o întrerupse de câteva ori cu întrebări, pentru ca apoi să-i facă un semn discret cu capul, îndemnând-o să continue.

Înainte să-şi termine povestea, câinii se întoarseră, cerând să fie mângâiaţi, iar când ea se opri din povestit, ei erau deja tolăniţi la picioarele ei, extenuaţi de atâta joacă.

— Îmi amintesc o parte din ce-mi spui tu

acum, începu Anson. La vremea respectivă, a fost o ştire care a făcut mare vâlvă, mai ales în rândul organelor de urmărire penală. Doi agenţi ai poliţiei judiciare a Statelor Unite ale Americii ucişi, un altul rănit, iar un martor al unei crime duble ce avea legătură cu mafia dat dispărut. Numele şi chipul tău au apărut pe toate canalele naţionale de comunicare media, vreme de câteva săptămâni bune, şi chiar au circulat câteva note interne, între instituţiile de anchetă, în ceea ce te priveşte.

— Da, ştiu.

— Şi a mai fost şi un mandat de arestare rămas nesoluţionat, pentru fugă de la scena unei crime. Un mesaj de alertă şi un aviz de punere în urmărire generală. Eşti căutată pentru a fi interogată în ancheta privind uciderea celor doi agenţi şi explozia de la casa conspirativă.

Degetele lui Abigail se încleştară strâns, dureros, în poală.

— Conform schimbului de comunicate între instituţii, Keegan şi Cosgrove au fost crezuţi pe cuvânt. Faptul că sunt căutată pentru anchetă e doar un şiretlic, în urma căruia să pot fi acuzată de crimă sau de complicitate la crimă.

— Cum se face că deţii aceste informaţii care ţin de comunicarea între instituţii?

Fără să spună nimic, Brooks întinse mâna, îi descleştă degetele şi continuă să o ţină de mână.

— Sunt expert în informatică şi specialist în sistemele de securitate. De asemenea, mă ocup şi

de piraterie informatică.

— Şi vrei să-mi spui că poţi accesa documente şi note confidenţiale, care circulă în interiorul unor instituţii precum FBI şi poliţia judiciară?

— Da, sunt foarte bine pregătită, iar acest subiect a constituit o prioritate pentru mine. Atât Keegan, cât şi Cosgrove au dat declaraţii în care susţin că au intrat în casă, au găsit-o pe Terry zăcând pe jos în bucătărie, însă arma ei lipsea. Iar când au pus mâna pe telefon ca să sune la secţie, persoane necunoscute au deschis focul asupra lor, moment în care Cosgrove a fost rănit. Când Keegan a ripostat, s-au stins luminile. Keegan a reuşit să-l scoată pe Cosgrove şi să raporteze incidentul. Însă, înainte de a se putea întoarce după Terry sau de a ne găsi pe mine ori pe John, casa a sărit în aer. De asemenea, tot în declaraţia lui susţine că e convins că a văzut pe cineva fugind.

— Cam astea sunt detaliile pe care mi le amintesc şi eu din acea declaraţie, admise Anson.

— Una dintre teoriile predominante este că aş fi intrat în panică – sau poate din plictiseală – şi i-am contactat pe Volkovi să închei o înţelegere cu ei. Ei mi-au dat de urmă la casa conspirativă, iar eu m-am luptat cu Terry, încercând să scap. Fie eu, fie persoane necunoscute din anturajul Volkovilor l-au împuşcat pe John, au deschis focul asupra lui Keegan şi a lui Cosgrove, iar eu fie am scăpat în confuzia creată, fie am fost răpită. Apoi, asasinii au aruncat casa în aer, ca să distrugă

toate urmele. Sau e posibil să o fi făcut chiar eu.

— O copilă de şaisprezece ani să se mişte mai bine decât doi agenţi ai poliţiei judiciare, apoi să mai şi arunce o casă în aer. Brooks clătină din cap. Pe mine, unul, nu m-ar convinge…

— O copilă extrem de inteligentă, care fusese instruită personal de unul dintre acei agenţi să tragă cu arma, care solicitase şi primise cinci mii de dolari cash din fondul ei fiduciar, care falsificase acte de identitate şi care petrecuse o vacanţă întreagă aşteptând ca braţul lung şi extrem de încet al legii să acţioneze şi gândindu-se la ce avea să se întâmple după ce depunea mărturie. Logica argumentelor era destul de clară pentru Abigail. E rezonabil să crezi că fata aceea a clacat şi a încercat să scape de tot acest coşmar, adăugă ea.

— Rezonabil, comentă Anson, atunci când nu există nimic care să contrazică declaraţiile şi presupusa cronologie a evenimentelor, cum ar fi, de pildă, o declaraţie contradictorie, din partea unui martor ocular.

— Eu nu cred că teoria cum că i-aş fi ucis pe John şi Terry sau că aş fi jucat un rol în uciderea lor va sta în picioare. Îi spuse Abigail. Însă am convingerea că, dacă voi fi arestată, asta nu va mai conta câtuşi de puţin. Voi fi moartă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Poate îmi va fi înscenată o sinucidere, însă cu tind să cred că va fi o eliminare directă.

— Eşti foarte calmă în privinţa asta, observă

Anson.

— Am avut câţiva ani la dispoziţie ca să mă gândesc ce mi-ar face dacă ar putea.

— Ce te-a făcut să ieşi la înaintare acum?

Abigail se uită la Brooks.

— Dacă n-o fac, nu se schimbă nimic. Şi deja s-au schimbat atâtea lucruri. Brooks mi-a cerut să am încredere în el şi, astfel, să am încredere în tine. Asta încerc.

— În timpul ăsta, i-a furnizat anonim unui agent FBI din Chicago informaţii confidenţiale despre organizaţia Volkovilor.

— Şi deţii acele informaţii pentru că ai piratat reţeaua Volkovilor? Anson se lăsă pe spate în scaunul lui, pufăind admirativ. Trebuie să fii un hacker dat naibii!

— Sunt. Organizaţia Volkovilor e foarte dependentă de computere. Ei îşi închipuie că sunt în siguranţă, foarte bine protejaţi. Au nişte specialişti foarte pricepuţi, adăugă ea. Eu sunt mai bună ca ei. În afară de asta, Ilia e mereu neglijent în această privinţă. E, după părerea mea, un fel de aroganţă. Foloseşte în mod obişnuit e-mailul şi SMS-urile, atât pentru corespondenţa în scop de afaceri, cât şi pentru cea în interes personal.

— Au făcut ceva arestări pe baza informaţiilor secrete oferite de ea, căpitane, interveni Brooks.

— Cine este contactul tău din cadrul FBI?

Abigail se uită la Brooks şi obţinu aprobarea lui tăcută.

— Agentul special Elyse Garrison.

— Şi de ce nu te duci la ea să-i spui toate astea?

— Dacă apar scurgeri de informaţii – iar eu ştiu cu siguranţă că există cel puţin o cârtiţă a Volkovilor infiltrată în sediul din Chicago ea ar putea fi răpită, torturată sau chiar omorâtă. Ucisă pe loc. Sau ar putea fi folosită pentru a mă ademeni pe mine. Încă n-au reuşit să mă identifice ca fiind sursa scurgerii de informaţii. Odată ce vor face asta, viaţa ei şi a mea vor fi puse serios în pericol.

— Să înţeleg că ai nevoie de o persoană de legătură între tine şi ea; cineva care să nu aibă vreo legătură cu Elizabeth Fitch – cel puţin nu una pe care eventualele cercetări ar putea s-o scoată la iveală.

— Cineva, continuă Brooks, care să aibă un dosar impecabil în cadrul organelor de urmărire penală, cineva care are o anumită poziţie şi autoritate, o anumită credibilitate. Cineva în care această doamnă Garrison să poată avea încredere.

— Şi dacă sunt de acord să vă ajut, dacă merg la Chicago şi iau legătura cu agentul în cauză, ce se întâmplă după aceea?

— Asta ne va deschide oportunitatea de a stabili o întâlnire între ea şi Abigail, într-un loc pe care vom avea libertatea să-l alegem.

— Eu aş continua să monitorizez discuţiile şi comunicările din interiorul instituţiilor de urmărire penală, astfel încât să aflu dacă se pune

la cale o capcană sau dacă vreunul dintre oamenii despre care eu cred sau pe care îi bănuiesc că ar face parte din anturajul Volkovilor află despre aceste discuţii.

— Încălcaţi o groază de reguli. Anson îi aruncă lui Brooks o privire rece şi aspră. Amândoi.

— Ia spune-mi, căpitane, care crezi că sunt şansele ca ea să trăiască să depună mărturie, dacă se duce direct acolo, cu toate cârtiţele alea infiltrate?

— Eu cred în sistem, Brooks. Eu cred că o vor proteja. Dar n-o pot condamna pentru că ea nu crede asta. Dacă era vorba despre cineva dintre apropiaţii mei, nici eu nu sunt sigur că aş fi crezut.

Bărbatul expiră adânc.

În liniştea acelei curţi, cu sforăitul uşor al câinilor şi clipocitul fântânii de grădină, Abigail se miră să constate că nervii ei, încordaţi acum la maximum, nu scoteau, în contactul lor cu pielea, sunetul acela insuportabil al unghiilor pe tablă.

— E posibil să reuşim să facem asta aşa cum vrei tu, să-i dăm în vileag pe Keegan, Cosgrove şi pe alţii ca ei, începu Anson. E posibil să reuşim să facem câteva arestări importante, care să destabilizeze serios organizaţia Volkov. Şi apoi? Eşti dispus să intri în programul de protecţie a martorilor? îl întrebă el pe Brooks. Să renunţi la locul în care-ţi place să fii, la ceea ce-ţi place să fii?

— Da.

— Nu, ripostă Abigail fără întârziere. Nu! N-

aş fi acceptat să vin aici dacă aş fi crezut vreo clipă că ăsta va fi rezultatul. Elizabeth Fitch se va întâlni cu agentul special Garrison şi va depune mărturie. Numai trei oameni ştiu că Elizabeth Fitch şi Abigail Lowery sunt una şi aceeaşi persoană, iar asta nu trebuie să se schimbe! Dacă se va face vreo legătură între ele, eu dispar! Pot să fac asta!

— Abigail!

— Nu, repetă ea şoptit, cu înverşunare. Tu trebuie să faci ceea ce este corect şi trebuie să mă protejezi. Le poţi face pe amândouă. Am încredere în tine că le vei face pe amândouă. Iar tu va trebui să ai încredere în mine. Voi fi din nou Elizabeth, pentru treaba asta, dar apoi ea dispare definitiv! Dispare, astfel încât Abigail să-şi poată trăi viaţa. Ştiu cum să-i dobor pe Volkovi şi am s-o fac astfel încât să nu-şi mai revină vreodată pe deplin. N-are nicio legătură cu armele, cuţitele sau cu vărsarea de sânge. E vorba, pur şi simplu, de apăsarea unor taste.

— Adică ai să-i pui la pământ doar cu un computer? o iscodi Anson.

Ochii ei, verzi şi calmi, îi întâlni pe ai lui.

— Exact! Dacă pot face ceea ce mi-am propus, iar autorităţile ascultă ce am de spus şi acţionează, toate astea vor lua sfârşit. Îmi pun viaţa în mâinile tale, domnule căpitan Anson, pentru că Brooks are încredere în tine şi te respectă necondiţionat.

— Hai să mergem înăuntru, propuse Anson

după un moment. Bem o cafea şi punem lucrurile la cale.

Abigail insistă să conducă ea pe drumul de întoarcere. Brooks nu dormise aproape deloc în ultimele treizeci şi şase de ore, iar după alte şase trebuia să fie la serviciu. Aşa că îşi lăsă scaunul pe spate şi moţăi pe drum.

Şi astfel îi oferi lui Abigail timpul necesar pentru a recapitula totul în minte.

Joseph Anson avea să meargă la Chicago, să stabilească un prim contact cu agentul special Garrison. Nu avea să folosească sau să dezvăluie numele Abigail Lowery, urmând doar să-i spună agentului Garrison că Elizabeth Fitch venise la el, îi spusese întreaga poveste şi îi comunicase numele agentului special cu care să ia legătura. Avea să prezinte apoi informaţiile pe care Abigail i le transmisese anterior lui Garrison.

Dacă Garrison respecta paşii pe care îi făcuse şi în trecut, ea avea să-i raporteze situaţia numai superiorului ei direct. Apoi, procesul avea să înceapă.

Atât de multe lucruri puteau da greş.

Dar dacă totul mergea bine…

I-ar fi putut aparţine bărbatului care dormea lângă ea acum. Ar fi putut învăţa cum să se comporte la un grătar în curtea din spate. Ar fi putut să devină cu adevărat Abigail, astfel încât tot ce avea să se întâmple din acel moment înainte să fie real.

Urma să poată, în sfârşit, să privească sala de

judecată de pe scaunul martorului, să-i privească direct în ochi pe Korotki, pe Ilia şi pe Serghei Volkov şi să spună adevărul. Ca Elizabeth.

„Nu, ca Liz", se gândi ea. Cel puţin în mintea ei, avea să fie Liz – pentru Julie, John şi Terry.

Şi avea să se folosească de absolut tot ce învăţase în ultimii doisprezece ani pentru a jupui organizaţia Volkov până la os.

Brooks se trezi atunci când Abigail luă curba către cabană.

— M-am mai gândit, spuse el.

— Credeam că dormi.

— Făceam câte puţin din amândouă. Îşi ridică din nou scaunul şi se frecă pe faţă cu ambele mâini. Cum spuneam, reluă el, m-am gândit că ar trebui să-mi ceri să mă mut cu tine. Practic, deja locuiesc aici, adăugă Brooks, văzând că ea nu spune nimic. Dar mă gândeam că poate faci o invitaţie oficială.

— Vrei să te muţi cu mine ca să mă poţi proteja?

— Ăsta ar fi unul dintre avantajele suplimentare. Celelalte ar fi că aş avea lucrurile mele la îndemână, ceva loc în dulap şi în sertare şi acces rapid la sex. Toate astea sunt plusuri, dar principalul motiv pentru care vreau să locuiesc aici este acela că te iubesc şi vreau să fiu alături de tine.

Ea rămase acolo un moment, privind la cabana ei. *A ei*. Casă, grădina, sera, micul pârâu, pădurea. Ajunsese să le considere ale ei, să simtă

acea apartenenţă. Pentru prima oară, reuşea să se gândească la un loc anume ca la căminul ei.

Al ei.

— Dacă te-ai muta aici, ai avea nevoie de coduri de securitate şi de chei.

— Cu siguranţă, nu mi-ar prinde rău.

— Aş vrea să mă mai gândesc puţin la asta, dacă nu te deranjează.

— Sigur.

Acest unic cuvânt, pe care el îl rosti atât de degajat înainte de a coborî din maşină şi a deschide portiera din spate pentru ca Bert să coboare, la rândul lui, îi dădu de înţeles lui Abigail că Brooks era convins că avea să depăşească orice obiecţii ar fi putut ridica ea şi că avea să facă exact cum dorea el.

Asta ar fi trebuit s-o enerveze, îşi dădu ea seama. Ar fi trebuit chiar să se simtă jignită. Şi totuşi, nu simţea niciuna, nici alta. Pur şi simplu, îi amintea cu cine avea de-a face.

Ale lor. Testă în gândul ei aceste cuvinte şi continuă să reflecteze asupra lor în timp ce îl aşteptau pe Bert să se uşureze după drum.

Ale lor, în noaptea aceea frumoasă, luminată de stele, cu florile care luceau în lumina stelelor, cu pârâul care clipocea şi cu briza aceea blândă, care îndemna frunzele să şoptească un răspuns.

Casa lor, grădinile lor, sera, pârâul şi pădurea lor.

Ale *ei* suna mai sigur. Mai tihnit.

Ale *lor*. Aducea a compromisuri şi a întrebări.

Şi a promisiuni.

Descuie uşa de la intrare şi resetă alarma.

— Ţi-ar plăcea să te muţi cu mine?

— Păi, ăsta e un pas important. O să trebuiască să mă mai gândesc.

— Tocmai ai zis… Abigail se întoarse către el şi dădu nas în nas cu zâmbetul lui larg. Îşi simţi propriile buze curbându-se drept replică la zâmbetul lui, în timp ce zăvora uşa. Vrei să mă necăjeşti, spuse ea.

— M-ai prins! Brooks îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse din nou către el. Dar ştiu că este un pas important pentru tine.

— Hai să spunem doar că pentru tine e o evoluţie mai naturală. Tu ai fost crescut într-o familie tradiţională, cu doi părinţi.

— La naiba! Mama ar fi de-a dreptul scoasă din sărite să afle că a fost etichetată drept tradiţionalistă. Brooks îşi trecu braţul pe după umerii lui Abigail, ca s-o conducă sus. Propun ca ăsta să rămână secretul nostru, adăugă el.

— Eu nu m-am gândit niciodată să împart un cămin cu cineva. Şi de-abia am început să cred că ar fi posibil ca eu să rămân aici, să am locul meu aici…

— Să faci bine să crezi asta – şi s-o crezi şi de-a cum înainte! N-are niciun rost să trimiţi gânduri negative în univers.

— Gândurile – fie ele optimiste sau pesimiste – nu influenţează nicicum evenimentele.

— De unde ştii? Brooks o trase uşor de păr, în

joacă. Nu poţi şti ce gândesc, ce-şi doresc sau ce cred alte persoane decât dacă îţi spun ele. Şi cum rămâne cu teoria aia conform căreia credinţa poate muta munţii din loc?

— Eu, una, n-am văzut niciun munte mutat de pe locul lui, cu atât mai puţin datorită credinţei.

— Minte pedantă! O lovi uşor cu palma pe frunte. Şi cu vulcanii cum rămâne? Un vulcan mută muntele cu totul!

— E ridicol să susţii că o scindare a scoarţei terestre, îndepărtarea şi apropierea plăcilor tectonice, respectiv eliberarea de lavă, gaze şi cenuşă prin spărturile acelea ar putea fi, determinate în vreun fel de credinţă – sau de lipsa ei!

— Am susţinut eu aşa ceva? Oare ce mi-o fi venit? Brooks remarcă amuzat că Abigail îşi dădu ochii peste cap în timp ce se îndreptă spre camera de baie. Am făcut un vulcan pentru un proiect la ştiinţe în clasa a şasea. A fost foarte mişto.

Pentru prima dată, ea nu închise uşa, ci continuă să-i vorbească în timp ce se pregătea de culcare.

— E un proiect foarte potrivit pentru un elev.

— Şi mişto, pe deasupra. Intrând în baie, Brooks îşi luă periuţa de dinţi, în timp ce ea se spăla pe faţă. Am vrut să-l numesc Pârţul Diavolului, dar tata m-a convins că nota mea ar fi afectată negativ.

— Înţelept!

— Însă, în mintea mea, ăsta i-a rămas numele,

astfel că toată chestia aia cu lavă din bicarbonat de sodiu, colorant alimentar şi oţet, care se revărsa din grămada de pastă de făină peste craterul dintr-o sticlă de suc, a fost cu adevărat memorabilă! Pun pariu că tu făceai prăpăd la proiectele de ştiinţe.

— Mă descurcam bine. Lui Abigail i se părea ciudat – deşi într-un fel interesant – să împartă chiuveta de la baie cu el. Eu am construit un vulcan subacvatic pe nişte plăci tectonice convergente, pentru a demonstra cum se formează insulele.

Brooks coborî periuţa de dinţi şi o privi în oglindă, cu ochii mijiţi.

— Vulcan subacvatic.

— Da. Apa fierbinte se ridică întotdeauna deasupra celei reci şi pluteşte. Cu macheta din argilă arsă…

— Argilă arsă.

— Da. Şi, cu plăcile tectonice controlate cu ajutorul unei telecomenzi, am putut să creez o erupţie foarte reuşită.

— Câţi ani aveai?

— Nouă.

— Îţi cam plăcea să te dai mare!

— Chiar îmi plăcea să fac impresie bună la şcoală. Tu vorbeşti despre proiecte de ştiinţe ca să mă pot relaxa şi dormi mai bine.

— La mine funcţionează.

Când se întinse alături de el în întunericul dormitorului, cu mintea rătăcindu-i aiurea, Abigail

constată că şi pentru ea funcţiona la fel de bine.

Prima îndatorire oficială a lui Brooks în dimineaţa următoare fu să-l aresteze pe Roland Babbett. Avu un sentiment de satisfacţie diabolică atunci când bătu la uşa lui Babbett la ora şapte dimineaţa. Iar satisfacţia lui crescu în momentul în care un Babbett cu ochi umflaţi şi păr ciufulit ca după somn se ivi în deschizătura uşii.

— Roland Babbett?

— Da. E vreo problemă?

— Pentru dumneavoastră, da. Sunt Şeful poliţiei de aici, din Bickford, Gleason este numele meu, iar dânsul este ajutorul meu, Boyd Fitzwater. Am un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

— Cum?

— Şi încă unul pentru a vă percheziţiona camera, lucrurile personale şi maşina. Va trebui să vă îmbrăcaţi şi să veniţi cu noi.

— Despre ce e vorba? Sunt arestat? Asta este curată nebunie!

— Nu şi dacă ţinem cont de faptul că vă aflaţi în posesia unor unelte pentru spargeri, pe care le-aţi folosit la ora două şi un sfert în dimineaţa asta, pentru a pătrunde ilegal în apartamentul de lux de aici. Care e încuiat şi are afişate şi avertismente privind reparaţiile în curs.

Ochii lui Roland, care nu mai erau la fel de umflaţi, studiară îndelung chipul lui Brooks.

— Aş vrea să dau un telefon, spuse el în cele din urmă.

— Nicio problemă. Puteţi telefona imediat ce ajungem la secţie. Acum vă las să vă îmbrăcaţi sau, dacă nu, vă putem duce la secţie chiar aşa, în halatul hotelului. E un halat drăguţ.

— Aş prefera să mă îmbrac.

— În regulă, atunci. Boyd, ce-ar fi să-i citeşti domnului Babbett drepturile, până îşi pune nişte pantaloni pe el. Brooks ţinu la vedere mandatul de percheziţie înainte de a porni în recunoaştere prin cameră. Frumoasă privelişte! Domnul Conroy face treabă bună aici. Aţi încercat şi cina la restaurant?

— Am apelat la room-service. Roland îşi trase pe el o pereche de pantaloni şi scoase din bagaje un tricou. Am luat friptură.

— Şi cum a fost?

— În sânge şi gustoasă.

— Da, o fac exact aşa cum trebuie. Brooks deschise rucsacul bleumarin, scotoci prin el, apoi puse setul de şperacle într-o punguţă de colectare a probelor. Sunteţi în vizită în oraş?

În ciuda circumstanţelor nu tocmai fericite, Roland pufni în râs.

— Toată lumea întreabă asta. Deja aţi aflat că mă aflu aici în interes de serviciu.

— Stuben-Pryce din Little Rock. În timp ce sigila un reportofon micuţ într-o pungă, vocea lui Brooks rămase calmă şi degajată. Am lucrat acolo. Probabil aţi aflat şi asta deja. E o firmă de top, cu preţuri pe măsură, domnule Babbett.

— Facem treabă bună.

— Nu am nicio îndoială. Brooks îi aruncă lui

Roland un zâmbet prietenesc. Păcat însă că nu aveţi gusturi mai rafinate în alegerea clienţilor.

— Nu eu îi aleg. Vă deranjează dacă mă spăl pe dinţi şi merg la toaletă?

— M-ar deranja dacă n-aţi face-o.

Brooks continuă să cerceteze camera în vreme ce Boyd stătea în cadrul uşii deschise a băii.

— Oraşul nostru e unul liniştit, comentă Brooks ca pentru a face conversaţie. A, se mai încinge şi el din când în când, mai ales în perioada asta a anului şi pe toată durata verii. Mulţi turişti, multe temperamente incompatibile, ai putea spune – toţi fierbând înăbuşit în căldura aia. Dar nu avem prea des de-a face cu detectivi de la firme de fiţe din oraş, care vin să dea o spargere chiar în hotelul nostru de referinţă!

— O să-mi iau o grămadă de şuturi în fund din cauza asta. Cu un gest ce reflecta pe deplin starea lui de spirit, Roland scuipă pasta de dinţi în chiuvetă. O să-mi pierd prima. Speram s-o aduc pe soţia mea încoace, într-o vacanţă fără copii, după ce naşte.

— Când trebuie să nască?

— Pe 15 august.

— În octombrie e frumos aici, comentă Brooks, când Roland ieşi din baie.

Ne-am bucura să vă găzduim, dacă veniţi ca simpli turişti. Boyd, tu te poţi ocupa în continuare de percheziţie. Eu îl duc pe domnul Babbett la secţie.

— Nu-mi puneţi cătuşele?

Brooks îi adresă din nou zâmbetul acela prietenos.

— Vreţi neapărat?

— Nu. Apreciez…

— Nu cred că veţi fugi. Şi dacă aţi face-o? Unde să vă duceţi?

Roland nu fugi. Chiar dacă ar fi avut unde să fugă, era terminat – acoperirea lui fusese compromisă, iar misiunea era făcută praf.

La secţie, Brooks îi oferi o cană cu o cafea destul de decentă, un telefon şi câteva minute de intimitate – la un birou, nu într-o celulă.

După ce dădu telefonul dorit, Roland se aşeză şi începu să se gândească.

— Aţi terminat? îl întrebă Brooks.

— Da. Am terminat.

— Ce-ar fi să mergem în biroul meu, să stăm puţin de vorbă? Jeff? i se adresă Brooks colegului angajat cu jumătate de normă. Nu ne deranjezi şi nu-mi faci legătura cu nimeni, bine? Decât dacă e important.

— Am înţeles.

— Luaţi loc, spuse Brooks închizând uşa biroului. Se duse apoi la masa de lucru şi se sprijini cu un şold de ea. Ei bine, n-o să te iau pe ocolite. Cam ai probleme, Roland.

— Am chemat un avocat, trebuie să sosească.

— Un avocat de fiţe de la firma de fiţe, presupun. Şi totuşi, te-am cam înfundat cu intrarea asta prin efracţie. O cameră de

supraveghere te-a surprins pe coridor, la uşă, iar apoi celelalte camere te-au surprins dând târcoale prin apartament. Ţi-am confiscat şperaclele. Cu o falsă compătimire.

Brooks oftă şi clătină din cap. Chiar şi un avocat scump o să cam aibă de furcă cu asta, nu crezi? S-ar putea chiar să stai o vreme la puşcărie, ceea ce ţi-ar cam păta autorizaţia. Unde pui că mai aştepţi şi-un copil. Nu ar fi deloc plăcut ca soţia ta să te viziteze la închisoare în starea în care e.

— Cu puşcăria e puţin probabil, însă, în ceea ce priveşte autorizaţia mea… La dracu'! Roland îşi apăsă ochii cu degetele. Poate n-o să fie chiar atât de râu. E prima bilă neagră din cazierul meu.

Brooks ridică din umeri.

— Poate.

— De regulă, nu sunt neglijent. M-am gândit că n-o să se întâmple nimic dacă arunc o privire. N-am observat camerele.

— Nu fi prea dur cu tine însuţi. Nu erau acolo înainte ca tu să-i faci o vizită lui Abigail.

— Aha. Roland îl privi în ochi pe Brooks, înţelegând pe deplin cronologia evenimentelor. Femeia aia, cu câinele şi cu Glockul ei, m-a speriat de moarte! îşi aminti el.

— Tu ai speriat-o. E, totuşi, o fată de oraş, minţi Brooks cu zâmbetul pe buze. E singură acolo, nu are vecini prin apropiere. Dincolo de asta, gândeşte-te şi cum îşi câştigă existenţa. Sunt convins că ai aflat deja. Proiectează sisteme de

securitate, caută să afle cum procedează oamenii pentru a se feri de ele... Normal că e puţin speriată!

— Cred şi eu, din moment ce are camere de supraveghere instalate în pădure.

— A, face tot timpul experimente, testează tot felul de programe şi scenarii – cum le spune ea. S-a întâmplat ca tu să nimereşti chiar într-un moment ca ăsta. Ai tulburat-o suficient de tare încât s-o faci să se încuie în casă până când m-am întors eu de la serviciu. Înţelegi tu, în caz că eşti vreun criminal în serie şi nu un fotograf rătăcit.

— Nu părea tulburată, bâigui Roland.

— Aşa e Abigail. Face pe viteaza, iar câinele o ajută să aibă încredere în ea. Mi-a spus despre tine, iar eu nu m-am putut abţine să nu intru la idei. I-ai dat numele tău real.

— Aveam actele de identitate în rucsac. Ea era înarmată. Nu voiam s-o enervez cu o minciună despre care avea să afle în caz că-mi verifica rucsacul, însă nu m-am gândit nicio clipă că ea sau tu o să începeţi să faceţi verificări în privinţa mea.

— Ce să-i faci, aşa suntem noi, poliţiştii! Cinici şi suspicioşi din fire. Roland, uite care-i treaba. Eu ştiu cine ar angaja un detectiv particular de la o firmă de renume pentru a afla tot ce se poate despre mine, despre Abigail, despre familia Conroy şi despre hotel.

— Nu pot nici să confirm, nici să neg, atâta vreme cât avocatul meu nu e prezent!

— Eu nu îţi cer să faci asta, ci îţi spun!

Lincoln Blake ar face aproape orice ca să-şi scoată nulitatea aia de copil de la pârnaie – şi ar merge până acolo încât să angajeze pe cineva să planteze probe false ori să facă declaraţii care nu au nicio legătură cu realitatea.

De unde până atunci stătuse gârbovit şi bosumflat în scaunul său, Roland se îndreptă dintr-odată de spate.

— Ascultă. Eu nu fac chestii de genul ăsta – indiferent de client, indiferent de banii pe care i-aş primi! Nici firma nu face aşa ceva. Altminteri, nu ne-am bucura de o asemenea reputaţie.

— Neoficial, o să spun că te cred. Oficial însă…

Brooks ridică din umeri nepăsător.

— Urmează cumva să-mi propui vreo înţelegere?

— Tot ce se poate. Russ Conroy este prietenul meu cel mai vechi şi cel mai apropiat. Părinţii lui sunt ca o familie pentru mine, iar mama lui a fost pur şi simplu doborâtă de durere văzând ce au făcut cretinul ăla şi nenorociţii lui de prieteni în apartament. Acum se simte mult mai bine, dar…

Brooks ridică un dosar şi i-l înmână lui Roland.

— Astea sunt pozele pe care le-am făcut imediat după ce Justin Blake şi prietenii lui idioţi şi-au terminat treaba cu apartamentul ăla.

— Dumnezeule, bâigui Roland, privind fotografiile.

— O distrugere de genul ăsta? Aici nu e vorba

despre neglijenţă, prostie sau despre prea multă naivitate. Asta e cruzime de-a dreptul. Ăsta e Justin Blake! Brooks întinse mâna să ia dosarul înapoi. Iar după ce nenorocitul ăla reuşeşte să iasă pe cauţiune, continuă el, vine acasă la femeia pe care o iubesc, drogat bine, înarmat – şi asta în miez de noapte. A fost suficient de stupid încât să se repeadă la mine cu cuţitul pe care îl adusese ca să-mi taie cauciucurile. A supărat-o pe iubita mea, iar asta m-a supărat pe mine, Roland. Acum poate înţelegi mai bine de ce a reacţionat în felul ăla atunci când te-ai dus tocmai până la ea acasă.

— Da, poate. Da.

— Justin a făcut o pagubă de peste o sută de mii de dolari în apartamentul ăla; mi-a tăiat cauciucul de la maşină, a încercat să mă taie şi pe mine şi mia speriat iubita. Asta pe lângă faptul că mi-a fost mereu ca un ghimpe în coastă, încă de când am preluat postul ăsta. Acum o să tragă ponoasele pentru tot ce a făcut, Roland. O să fac din asta misiunea mea în viaţă, dacă e nevoie! O merită cu prisosinţă – iar dacă ar fi să dau doi bani pe fundul lui, aş spune că are nevoie de o astfel de lecţie! Băiatul ăsta are o minte bolnavă – genul de minte bolnavă pe care şi tu, şi eu, am mai văzut-o şi la alţii care ajung să dea colţul sau să omoare cu mâna lor pe careva.

— Aş vrea să spun şi eu ceva, neoficial.

— În regulă, rămâne între noi.

— Nu-mi place să lucrez pentru Blake. E un nenorocit. Sunt de acord cu absolut tot ce ai spus

despre fiu-su. O să-mi asum consecinţele pentru ceea ce am făcut, dacă e nevoie, dar detest faptul că trebuie să suport toate astea din cauza acelor doi nenorociţi!

— Nu pot să te condamn. Aşadar, iată propunerea mea, înainte să vină avocatul aici. Pleacă, Roland. Nu spun doar să părăseşti oraşul – deşi, aşa cum am spus deja, vom fi bucuroşi să te revedem când vei veni în vizită, cu soţia ta. Sfatul meu este să te retragi din toată povestea asta. Ceea ce se întâmplă îmi tulbură prietenii, îmi tulbură iubita. În plus, e o pierdere de timp pentru tine, pentru că Justin Blake n-o să mai scape basma curată din chestia asta. Nu condamn pe nimeni fiindcă îşi face treaba pentru care e plătit – cu condiţia să ţină cont de lege. Însă treaba asta ar putea ieşi chiar nasol şi, crede-mă, pot să fac astfel încât firma ta să încaseze o lovitură de graţie. Poate că, luând în calcul toţi factorii, nu va însemna foarte mult, dar nu ştiu de ce şi-ar dori cei de-acolo publicitatea negativă.

— Trebuie să-mi predau rapoartele.

— Chiar te rog. N-ai găsit nimic legat de mine, de Abigail sau de familia Conroy, pentru că nu este nimic de găsit. Dar, dacă insişti să-ţi bagi nasul în treburile noastre, o să aflu şi o să schimbăm abordarea. Ai ajuns suficient de departe cu ancheta ta încât să ştii că domeniul computerelor e terenul de joacă al lui Abigail.

— Simt o ameninţare pe undeva.

— Nu-ţi ascund nimic. Îţi prezint faptele aşa

cum le văd eu. Pot să uit ce s-a întâmplat. Tu îţi păstrezi dosarul curat, îţi predai rapoartele şi te întorci acasă la soţia ta. Avocatul tău n-o să poată încheia o înţelegere mai bună.

— Tu de ce o faci?

— Pentru toate motivele pe care tocmai ţi le-am expus, plus încă unul. Nu prea vreau să te bag după gratii, Roland – iar ăsta este un alt fapt. Dacă mi-aş fi făcut o altă părere despre tine, dacă aş fi crezut vreo clipă că eşti genul de om căruia să-i facă plăcere să lucreze pentru un specimen ca Blake, care ar merge mult mai departe decât să încalce o proprietate privată sau să intre prin efracţie într-o cameră pentru a arunca o privire, crede-mă, ai fi într-o celulă în momentul ăsta. Şi mi-aş da silinţa să te ţin acolo.

— Aş dori să-l sun pe şeful meu şi să-i prezint situaţia.

— Te rog!

Brooks coborî de pe birou.

— Am cunoscut-o pe mama ta.

Brooks se aşează din nou.

— Serios?

— Am făcut un drum până acolo – să-mi fac o idee, aşa cum ai spus şi tu. Casa aia e nemaipomenită!

— Noi avem o slăbiciune pentru ea. Hai, dă telefonul acela, mai spuse Brooks, după care ieşi din încăpere.

CAPITOLUL 26

Abigail lăsă totul deoparte şi se concentră exclusiv pe crearea virusului. Făcuse nenumărate încercări de a-l lega de programul virusat pe care îl construise deja, însă rezultatele nu se dovediseră satisfăcătoare.

Putea face pagube considerabile cu ajutorul acelui program virusat. Însă, dacă acel software râu intenţionat crea nişte breşe în reţeaua Volkovilor, virusul care urma, şi care avea să se propage prin acele breşe, avea să fie devastator.

Pentru ca Abigail să reuşească în ceea ce-şi propusese, virusul trebuia să fie foarte rapid, complet şi să nu declanşeze niciun fel de alertă.

Întotdeauna considerase acest proiect un fel de hobby – unul care, spera ea, avea să devină profitabil într-o bună zi.

Acum, proiectul devenise o misiune.

Dacă ar fi avut timp să construiască mai multe echipamente, sau dacă şi-ar fi permis luxul de a angaja încă unul sau doi specialişti bine instruiţi… Dar nu era cazul, aşa că speculaţiile erau absolut inutile. Sarcina asta îi revenea numai ei.

În orice caz, în timp, Abigail îşi dezvoltase propriul ei limbaj de programare – cu atât mai bine-venit pentru a zădărnici planurile oricui încerca să-i spargă fişierele aşa că, şi dacă ar fi putut să angajeze pe cineva, tot ar fi trebuit să-i explice acelei persoane limbajul şi tehnicile pe care le folosea.

Era mai rapid şi mai eficient să se descurce singură.

Făcu următorul test, îşi urmări codurile curgând pe monitor şi îşi spuse: „Nu, nu, nu, în niciun caz”. Programul rămânea prea greoi, prea fracţional, dura prea mult timp.

Se lăsă pe spate în scaun; avea părul ridicat şi răsucit într-un coc prins cu un creion. În timp ce studia monitorul, bea ceai verde cu gheaţă, pentru a-şi păstra gândurile limpezi.

Însă nici ceaiul, nici cele două pauze de yoga pe care îşi impusese să le ia, nici liniştea absolută nu păreau s-o ajute în vreun fel.

Când alarma începu să sune, iar Bert deveni atent, Abigail îşi verifică monitorul. Nu-l aştepta pe Brooks atât de devreme.

Lucrase toată dimineaţa şi o parte din după-amiază.

„Şase ore fără nicio evoluţie semnificativă”, îşi spusese ea.

Poate că, până la urmă, treaba asta o depăşea.

Vru să se ridice de pe scaun, să-i deschidă uşa, apoi îşi aminti că-i dăduse cheile şi codurile de securitate. Nu fusese deloc uşor, admise ea, însă avantajul pe care îl vedea chiar în acest moment era acela că nu trebuia să se oprească din lucru pentru a merge să-i deschidă.

Şi totuşi, cineva avea să locuiască în casa ei, în spaţiul ei. Cum oare putea să se concentreze la ceva atât de complex, atât de delicat, dacă nu era

singură?

Asta făcea ca fantezia ei cu laboratorul informatic ultramodern şi echipa de specialişti foarte bine pregătiţi să se destrame ca un fum. Fireşte, era doar o fantezie, pentru că ea lucrase întotdeauna singură, până când…

— Hei! Cum merge treaba? o întrebă Brooks atunci când intră în casă şi puse o sacoşă pe blatul mesei.

— Nu atât le bine pe cât mi-aş dori. Trebuie să încerc o altă succesiune, să fac din nou teste.

— De cât timp lucrezi?

— Nu contează de când. Contează că încă nu este gata.

— Am înţeles. Te las în pace imediat ce pun lucrurile astea la locul lor. Mi-am adus câteva lucruri; mă duc sus să rezolv cu ele. Dacă nu eşti gata când termin eu, îmi găsesc ceva de lucru.

— Îhî, fu singura ei replică.

Încercă să nu se enerveze atunci când auzi zgomotul frigiderului, dulapurile deschizându-se şi închizându-se. Odată ce se aşternu din nou liniştea, Abigail răsuflă adânc, a uşurare, şi se afundă din nou în treabă.

Uită că el era acolo. În următoarele două ore, se pierdu în coduri şi succesiuni. Când, în cele din urmă, se văzu nevoită să se oprească din cauza durerii de cap şi a ochilor obosiţi, se ridică să ia ceva pentru durere şi să se hidrateze.

Şi atunci îşi aminti de el.

Urcă la etaj. Liniştea era atât de adâncă,

încât se gândi că probabil dormea. Însă nu-l găsi în dormitor. Din curiozitate, deschise şifonierul.

Hainele lui erau acolo, atârnate alături de ale ei. Cămăşi, pantaloni, un costum.

Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat în costum. Îşi trecu degetele peste mâneca sacoului, studiind pantofii şi ghetele de pe raftul de jos al şifonierului.

Împărţeau un şifonier. Era. Într-un fel, un spaţiu mai intim şi mai vital decât patul. Traversând camera, Abigail deschise sertarele de la comodă. Intenţionase să-şi reorganizeze lucrurile, ca să-i ofere şi lui spaţiu, însă se luase cu treaba şi uitase.

Dar el se descurcase singur. Trebuia să facă nişte mici schimbări la aranjamentele lui, însă doar chestii minore.

Închizând sertarele, Abigail se dădu un pas în spate şi făcu un tur al camerei. Oare era cazul să cumpere o nouă măsuţă de toaletă, o altă comodă?

Aveau nevoie?

El avea să rămână?

O mişcare de dincolo de fereastră îi atrase atenţia. Apropiindu-se, îl zări: plivea buruienile din grădina ei de legume. Refăcuse deja muşuroaiele în jurul cuiburilor de cartofi – încă un lucru pe care Abigail intenţionase să-l facă în ziua aceea.

Sudoarea îi umezise tricoul şi lucea pe braţe, iar chipul îi era umbrit de o şapcă de baseball.

Şi simţi brusc un fior de entuziasm. Un fior neaşteptat şi uluitor. Hainele lui atârnau în

şifonier, alături de ale ei, iar ea stătea la fereastra dormitorului şi îl privea lucrând în grădină, sub un cer de culoarea denimului decolorat.

Se îndepărtă de fereastră, ţinându-şi braţele pe după umeri, ca într-o îmbrăţişare, şi coborî scările în fugă.

În bucătărie, găsi în frigider mâncarea adusă de el şi lămâile cumpărate de ea cu câteva zile în urmă.

Pregăti limonadă proaspătă, umplu două pahare înalte cu gheaţă sfărâmată, după care turnă lichidul. Puse carafa şi paharele pe o tavă şi ieşi cu ele.

— E prea cald să te ocupi de buruieni acum, îi strigă ea. O să te deshidratezi.

— Aproape am terminat.

Se apropie cu paharele, în timp ce el termina ultimul rând.

— E proaspătă.

Cu firicele de sudoare şiroindu-i pe la tâmple, Brooks dădu pe gât jumătate de pahar, dintr-o înghiţitură.

— Mulţumesc.

— Ai muncit foarte mult.

Sprijinindu-se de sapă, bărbatul studie grădina.

— Când va veni vremea recoltei, sper să selecţionez fasolea aceea cu bob mare. Îmi place fasolea cu bob mare.

— Aceea e fasole lima.

— Acum locuieşti în sud, iubito. După ce îşi

roti umerii, Brooks dădu pe gât restul de limonadă. N-am mai lucrat într-o grădină de când am plecat în Little Rock. Nu mi-am dat seama că-mi lipseşte, spuse el.

— Şi totuşi, e foarte cald şi cam zăpuşeală. Abigail îi atinse mâna, să-l facă să-şi întoarcă privirea spre ea. N-am fost prea primitoare mai devreme.

— Munca are voie să mai intervină între noi din când în când. În cazul meu, se întâmplă destul de des şi se va mai întâmpla.

— La mine, în cazul de faţă, este frustrant. Credeam că sunt mai aproape de final.

— Aici chiar nu pot să te ajut. Nu înţeleg nicio boabă din ce faci tu acolo. Dar pot să mă ocup de grădină şi mai pot să pun pe grătar carnea pe care am cumpărat-o, astfel încât tu să ai mai mult timp la dispoziţie pentru munca ta. Zicând acestea, Brooks înclină capul ca s-o studieze. Pe de altă parte, aş zice că toată lumea are nevoie de o pauză, iar mie zău că nu mi-ar strica un duş!

— Eşti foarte transpirat, admise ea, luându-i sapa din mână pentru a o duce în mica ei magazie cu unelte de grădinărit. Eu pot să culeg nişte salată verde şi alte câteva bunătăţi, să fac o salată când vei fi tu gata.

— Eu credeam că „noi”…

— Tu ai făcut deja mai mult decât trebuie în grădină.

— Nu mă refeream la „noi” în grădină. Brooks o prinse de mână şi o trase după el, către casă.

Voiam să spun „noi” la duş.

— Eu chiar trebuie să…

— Hai să ne udăm împreună. Se opri, să-şi scoată cizmele murdare şi şosetele transpirate. Ţi-am povestit vreodată despre bulboana unde mergeam adesea să înotăm? întrebă apoi.

— Nu.

— Nu este departe de aici – ceva mai sus, spre deal. E mai mult un cot al râului decât o baltă, dar era destul de bună.

Luând şi paharul ei, Brooks le puse pe amândouă pe blatul mesei şi traversă bucătăria cu Abigail de mână.

— Apa e grozavă. De culoarea tutunului, aş spune, dar limpede. Eu, Russ şi încă vreo câţiva obişnuiam să mergem cu bicicleta până acolo în zilele lungi ale vacanţei de vară. Ne dezbrăcăm până la piele şi ne răcoream. Acolo am înotat pentru prima oară în pielea goală cu o fată – la ceea ce noi, localnicii, numim Balta Ferigii”, pentru că pe acolo cresc desişuri întregi de ferigi. O să te duc şi pe tine acolo cândva.

— Sună foarte interesant, dar acum…

Brooks reuşise s-o ademenească până în dormitor şi, odată ajuns aici, începu s-o împingă uşor către cadă.

— Trebuie să te dezbraci şi să te uzi. O să te ajut eu.

— Pari foarte hotărât, comentă ea, atunci când Brooks îi trase tricoul peste cap.

— O, da, să ştii că sunt!

Şi îi desfăcu dintr-o mişcare închizătoarea de la sutien.

— În cazul ăsta, presupun că n-are niciun rost să mă opun.

— Absolut niciun rost.

Întinzând mâna prin spatele ei, Brooks deschise robinetul duşului, apoi îi desfăcu nasturele de la pantaloni.

— Atunci ar trebui să cooperez.

— Asta ar fi decizia cea mai înţeleaptă.

— Prefer să fac ceva înţelept.

Îi trase tricoul de pe el şi îl lăsă să cadă.

— Aleluia!

Brooks începu însă s-o îndepărteze puţin, atunci când ea se apropie prea tare de el.

— Stai mai întâi să mă clătesc puţin de transpiraţia asta.

— Pe mine nu mă deranjează. Este ceva primar, natural şi… sărat, completă ea lipindu-şi buzele de gâtul lui.

— Mă omori cu zile, Abigail. E adevărul adevărat.

Ar fi vrut, ar fi vrut să-l facă s-o dorească, să tânjească după ea, să freamăte – aşa cum o făcea el pe ea. Îi inhală parfumul de mosc şi sudoarea datorată efortului fizic, în timp ce îi scoase pantalonii, iar el îi scoase pe ai ei.

Iar apa îi curse răcoritoare pe cap şi mai apoi pe corp.

— E tare bine, murmură ea.

Atât de bine când gura lui puse stăpânire pe

gura ei, când mâinile lui îi luară cu asalt trupul. Când simţi gustul poftei cu care o dorea şi simţi nevoia lui de ea.

Se văzu scufundaudu-se împreună cu el în apa rece, de culoarea tutunului, din cotul unui râu unde ferigile tinere creşteau din belşug, iar razele lunii sclipeau prin bolta copacilor.

— Vreau să merg la bulboana ta.

— O să mergem.

— La lumina razelor lunii, spuse ea, lăsându-şi capul pe spate atunci când buzele lui îi atinseră în treacăt gâtul. N-am fost niciodată o romantică, mărturisi ea. Nu înainte să te cunosc. Însă tu mă faci să-mi doresc raze de lună, flori sălbatice şi şoapte în miez de noapte.

— O să-ţi ofer toate astea, şi chiar mai mult. Brooks îi dădu pe spate părul ud şi îi prinse faţa în palme, ridicând-o ca s-o privească în ochi. Şi chiar mai mult, repetă el.

— Promisiuni, şi secrete, şi toate acele lucruri pe care nu le-am înţeles niciodată. Le vreau pe toate alături de tine. Te iubesc atât de mult. Te iubesc. Deja e mai mult decât am avut vreodată.

— Şi vei avea şi mai mult.

Brooks o cuprinse într-un sărut lung, încet şi profund, în timp ce apa de la duş curgea lin deasupra lor. I-ar fi dăruit chiar luna de pe cer, dacă ar fi putut, şi un ocean de flori sălbatice.

Promisiuni. Putea să-i ofere aşa ceva. Promisiunea de-a o iubi, de-a o ajuta să-şi regăsească liniştea sufletească, un liman sigur.

Şi momente ca acestea, în care să fie ei doi, singuri, să se poată apropia unul de altul, să se bucure unul de celălalt. Să se rupă de lume şi de problemele ei, de presiuni şi de constrângeri.

Se spălară unul pe altul, milimetru cu milimetru. Stârnind dorinţe, zăbovind, amânând. Parfum de miere şi de migdale, atingerea abilă şi alunecoasă a mâinilor, a trupurilor, respiraţia rapidă şi întretăiată, oftatul prelung şi adânc.

Iar atunci când trupul lui luă cu asalt trupul ei, când o umplu, în jurul lor erau raze de lună şi flori sălbatice, şoapte şi promisiuni. Şi chiar mai mult.

Acolo erau toate, constată ea, abandonându-se total.

Senzaţia aceea de împlinire sufletească n-o părăsi nici mai târziu, când se afla în bucătărie şi reflecta la ideea de a face ceva interesant din cartofi – lui Brooks îi plăceau cartofii – care să meargă cu friptura şi cu salata. Aruncă o privire uşor vinovată către computer, în timp ce turna vin în pahare pentru amândoi.

— Ar trebui să mai fac o încercare, dacă tot ne-am luat pauza cuvenită.

— Odihneşte-ţi puţin creierul. Hai să stăm jos câteva clipe. Am câteva noutăţi pentru tine.

— Noutăţi? Şi de ce nu mi-ai spus până acum?

— Erai foarte prinsă cu treaba când am venit eu acasă, îi aminti el. Apoi am fost distras de partida de sex de la duş.

Se aşează pe scaun şi luă al doilea pahar cu limonadă, pe care ea îl umpluse deja.

— Cred că ar fi cel mai bine să le luăm în ordine. Am avut o discuţie cu Roland Babbett. Camerele împrumutate de la tine şi-au făcut datoria – l-am prins intrând prin efracţie în apartamentul de la Hanul Ozark, cu nişte unelte speciale.

— L-ai arestat?

— Într-un fel. Trebuie să spun că mi-a plăcut tipul, odată ce am avut ocazia să întoarcem situaţia pe toate părţile şi să o lămurim.

Îi povesti tot ce se întâmplase, dar, în timpul ăsta, ea nu se aşează. Mâinile ei continuară, neobosite, să cureţe şi, mai apoi, să taie pe sferturi nişte cartofi micuţi, cu coaja roşie.

— I-ai spus că m-a speriat!?

— Aş fi putut să prezint reacţia ta într-o lumină uşor diferită de realitate, dar m-am gândit că orgoliul tău va face faţă situaţiei.

— Tu… te-ai eschivat, astfel încât el să simtă o oarecare compasiune faţă de mine şi să nu mai fie la fel de curios în legătură cu camerele de supraveghere, arma şi aşa mai departe.

— Îmi place asta cu „eschivatul”. E un cuvânt important. Mai elegant decât „a minţi”.

— Şi tu l-ai crezut. Crezi că va pleca, pur şi simplu, şi va renunţa la investigaţii.

— Da, cred. În definitiv, este un bărbat de familie, Abigail, şi, în condiţiile în care soţia lui aşteaptă al treilea copil, nu vrea să-şi rişte pâinea

cu povestea asta şi nici să treacă prin toată agitaţia şi presiunile pe care le presupune un proces. Firma lui n-o să vrea să-şi asume genul de publicitate pe care noi am putea s-o generăm, cu atât mai puţin acum, după ce unul dintre detectivii săi a văzut imagini cu distrugerile care au avut loc la hotel. Şi, dincolo de toate astea, nici măcar nu-l place pe Blake sau pe băiat.

— Dar lucrează pentru ei.

— Indirect, da. Şi eu lucrez pentru ei, indirect, dat fiind că sunt un funcţionar public. Asta nu înseamnă că trebuie să-i plac.

— Ai dreptate, firește.

— I-am făcut o ofertă corectă – una convenabilă şi pentru el. Poate să-şi predea rapoartele, să-şi încheie contractul cu clientul şi să meargă mai departe.

— Dacă nu mai există niciun pericol din direcţia asta, înseamnă că nu mai stă în picioare raţionamentul pe care l-ai invocat pentru a contacta autorităţile acum. Pentru a merge mai departe cu depunerea mărturiei.

Brooks se întinse către ea, pentru a-i domoli agitaţia mâinilor şi pentru a-i ridica uşor capul către el.

— Ba stă în picioare, dacă iei în calcul faptul că, pe parcurs, te-ai mai putea confrunta cu o situaţie ca asta. Dacă te gândeşti că n-o să simţi niciodată că prinzi rădăcini aici – aşa cum, presupun, ne dorim amândoi – până nu termini cu povestea asta.

— Da, e adevărat, dar mă gândesc că am putea să mai aşteptăm un pic, să ne rezervăm mai mult timp ca să… Se opri, văzând că el nu spunea nimic, ci doar o privea. Întârzierea e doar un pretext. E vorba despre teamă, nu despre curaj.

— N-o să-ţi pun niciodată la îndoială curajul şi nici n-am să critic felul în care ai făcut faţă evenimentelor.

— Asta înseamnă enorm pentru mine. Vreau ca totul să se termine, Brooks. Chiar îmi doresc acest lucru. Iar faptul că am făcut nişte paşi apreciabili către acest final mă înspăimântă teribil. Dar am, de asemenea, şi un sentiment de uşurare.

— În cazul ăsta, sper că te vei simţi uşurată să afli că acum căpitanul Anson se află la Chicago. Intenţionează să o contacteze pe Garrison chiar în seara asta.

— Te-a sunat el?

— Da, spre sfârşitul după-amiezii, de pe un telefon cu cartelă.

— Îi sunt recunoscătoare. Abigail începu să mărunţească usturoiul, cu privirea pironită pe propriile mâini, pe cuţit, în timp ce tensiunea i se acumula în piept. Sper că o să-l creadă, mai spuse ea.

— Ai ales o femeie deşteaptă, capabilă şi onestă.

— Da, am fost foarte atentă în alegerea pe care am făcut-o.

— Şi Anson e un bărbat deştept, capabil şi

onest. Nici că am fi putut alege mai bine.

— Amândoi am făcut alegeri logice. E bine că lucrurile evoluează atât de repede. Întârzierea nu-şi are rostul, odată ce au fost luate toate deciziile, aşa că e cel mai bine să ne mişcăm repede.

Turnă într-un castron nişte ulei de măsline, apoi puse şi puţin muştar Dijon. După un moment de neatenţie, adăugă şi câteva picături de oţet balsamic.

— Mai puţin în ceea ce priveşte rolul meu, adăugă ea.

— O să ajungi şi acolo.

— În momentul ăsta, nu sunt foarte încrezătoare.

— Eu sunt, aşa că poţi împrumuta ceva din încrederea mea.

O privi adăugând puţin sos Worcestershire în castron, apoi nişte dressing italienesc, despre care ştia că îl foloseşte în principal pentru marinate. Urmară apoi usturoiul, nişte piper şi puţin busuioc proaspăt, tocat.

— Ce faci acolo, Abigail?

— Vreau să îmbrac cartofii în amestecul ăsta şi apoi să-i pun la copt. Improvizez, adăugă ea, începând să amestece conţinutul. Este vorba despre ştiinţă, iar ştiinţa mă ajută să păstrez contactul cu realitatea. Experimentele aduc satisfacţii atunci când rezultatele sunt mulţumitoare. Chiar şi atunci când nu sunt, experimentul în sine tot este interesant.

Nu-şi putea lua ochii de la ea.

Amesteca, mirosea, mijea ochii, apoi mai adăuga ceva.

„Frumoasă ca o cadră”, se gândi el, cu părul încă puţin umed după duş şi prins la spate, într-o coadă de cal scurtă, de un şaten mătăsos. Îşi trăsese pe ea o cămaşă fără mâneci, de un gri discret, şi blugi care se terminau chiar deasupra genunchilor.

Unul dintre pistoalele ei de calibru 9 se afla la îndemână, pe blatul de bucătărie din apropierea uşii din spate.

Chipul ei, ochii aceia mari şi verzi, erau sobri şi serioşi, în timp ce femeia aşeza cartofii într-un vas încăpător. Turnă nişte amestec experimental peste ei, apoi se întinse după o lingură de lemn.

— Căsătoreşte-te cu mine, Abigail.

Ea scăpă lingura din mână. Bert se duse şi o adulmecă reţinut.

— Pur şi simplu, mi-a scăpat, se justifică Brooks, atunci când ea îl privi nedumerită, fără să spună nimic.

— Glumeai. Abigail ridică lingura de jos, o puse în chiuvetă şi luă o alta dintr-un suport de ceramică. Pentru că gătesc şi e o îndeletnicire casnică.

— Nu glumeam. Mă gândisem să aranjez o scenă mult mai potrivită atunci când am să te cer. Cu razele de lună pe care ţi le doreşti, cu flori, poate şi ceva şampanie. Mă gândeam, de fapt, la un picnic. Un picnic la lumina lunii, în locul acela care îţi place ţie, cu priveliştea spre dealuri. Dar

iată-mă aici, uitându-mă la tine şi… pur şi simplu mi-a scăpat.

Brooks ocoli masa, îi luă lingura din mână şi o puse deoparte, astfel încât s-o poată prinde de ambele mâini.

— Aşadar, căsătoreşte-te cu mine, Abigail.

— Nu gândeşti clar. Asta nu e o opţiune pe care s-o putem lua în calcul – şi cu atât mai puţin discuta – mai ales în condiţiile în care situaţia mea se poate schimba de la o clipă la alta.

— Lucrurile se schimbă mereu de la o clipă la alta. Nu şi asta, adăugă el. Îţi promit că vom pune capăt acestei situaţii, o vom rezolva o dată pentru totdeauna. Dar mereu va exista ceva. Iar eu cred că acum este momentul cel mai potrivit – înainte ca povestea asta să se încheie, înainte să se rezolve, pentru că trebuie să fim capabili să ne facem promisiuni, chiar şi atunci când lucrurile din afara noastră nu sunt perfecte.

— Dacă iese prost…

— Atunci iese prost. Nu şi cu relaţia noastră.

— Căsătoria… Abigail îşi eliberă mâinile, folosindu-le pentru a învârti în amestecul pentru cartofi. Este un contract civil anulat în cel puţin jumătate dintre cazuri printr-un alt act. Oamenii încheie astfel de contracte, promiţându-şi să-şi fie alături pentru totdeauna, când, de fapt…

— Eu promit să-ţi fiu alături pentru totdeauna.

— Nu poţi *şti*.

— Asta cred.

— Tu… Abia te-ai mutat aici. Abia ţi-ai aranjat hainele în dulap.

— Ai remarcat, nu?

— Am remarcat. Ne cunoaştem de mai puţin de trei luni. Abigail scoase un vas din dulap şi începu să aşeze cartofii şi să toarne amestecul în el. Urmează să ne confruntăm cu o situaţie dificilă, continuă ea cu argumentele. Dacă într-adevăr îţi doreşti acest lucru şi vei continua să-ţi doreşti asta, voi fi bucuroasă să discutăm despre cum vedem acest lucru, într-un moment mai rezonabil.

— Întârzierea e doar un pretext.

Abigail trânti vasul cu cartofi în cuptor şi se întoarse ca un vârtej către el.

— Tu chiar ai impresia că e o chestie deşteaptă să ripostezi cu propriile mele cuvinte?

— Cred că se potrivesc de minune în context.

— Şi de ce mă faci să mă pierd cu firea? Nu-mi place să mă pierd cu firea. Tu cum de rămâi atât de calm?

— Pe mine nu mă deranjează să mă enervez. Brooks ridică din umeri şi luă din nou paharul cu limonadă. Numai că acum nu sunt nervos. Momentan, mă interesează mai tare să văd cum te dai tu de ceasul morţii pentru că te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Nu mă dau de ceasul morţii. Ţi-am explicat foarte clar părerea mea despre căsătorie şi…

— Nu. Mi-ai explicat foarte clar părerea mamei tale despre căsătorie.

Cu multă prudenţă, Abigail luă un şervet şi îşi şterse mâinile.

— Asta e o răutate gratuită.

— Nu cred. Şi, oricum, n-am spus asta ca să te rănesc. Tu vii cu logică rece şi cu statistici. Ăsta este modul de gândire al mamei tale.

— Sunt totuşi o persoană cu o formaţie ştiinţifică!

— Mda, eşti. Dar mai eşti şi o femeie darnică, afectuoasă. O femeie care îşi doreşte raze de lună şi flori sălbatice. Mie spune-mi ce-şi doreşte acea parte a ta, ce simte acea parte a ta, nu ce ţi-a băgat în cap maică-ta, atât cât a reuşit să o facă!

— Cum poate să fie atât de simplu pentru tine?

— Pentru că tu eşti aleasa. Pentru că n-am simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine. Îmi doresc să trăiesc o viaţă alături de tine, Abigail. Îmi doresc un cămin, o familie împreună cu tine. Vreau să fac copii cu tine, să-i cresc alături de tine. Dacă într-adevăr nu vrei nimic din toate astea cu mine, o să-ţi ofer tot ce am eu mai bun şi sper că o să te fac să-ţi schimbi părerea. Dar am nevoie să aud de la tine că nu vrei.

— Ba *vreau*. Numai că…

— Numai că?

— Nu ştiu! Cum poate gândi cineva în învălmăşeala asta de sentimente?

— Tu poţi. Poţi, pentru că, pe lângă creierul ăla al tău mare, ai şi o inimă pe măsură. Căsătoreşte-te cu mine, Abigail!

Avea dreptate, desigur. Putea gândi. Putea să se gândească la felul în care fusese viaţa ei fără el şi la cum avea să fie dacă îşi înăbuşea sentimentele şi se baza doar pe firul anost al logicii.

— Nu mi-aş putea scrie numele real pe un certificat de căsătorie.

Brooks ridică din sprânceană.

— Bun, în cazul ăsta las-o baltă!

Abigail izbucni în râs:

— Nu vreau s-o las baltă. Vreau să spun „da”.

— Atunci spune „da”!

— Da. Închise ochii, ameţită de extazul momentului. Da, repetă ea şi se prinse cu braţele de gâtul lui.

— Aşa e bine, murmură el, întorcând buzele către obrazul ei umed. Sunt cel mai fericit bărbat de pe pământ. O împinse puţin în spate, ca s-o poată săruta pe buze, apoi pe celălalt obraz. Mama spune că femeile plâng atunci când sunt fericite, pentru că sunt încărcate de un sentiment pe care vor să-l elibereze, să-l împărtăşească. Iar lacrimile răspândesc fericirea aceea.

— Pare adevărat. Sper să iasă bine cartofii.

Râzând, Brooks îşi lipi fruntea de fruntea ei.

— La cartofi te gândeşti tu? Tocmai acum?

— Asta pentru că mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine exact în momentele în care cream reţeta! Dacă iese bine, va fi o reţetă specială. O să le transmitem povestea asta mai departe copiilor noştri, ca moştenire.

— Şi dacă nu ies deloc, tot le putem lăsa povestea moştenire.

— Da, dar atunci nu ne-am mai putea bucura de cartofi.

— Dumnezeule! Chiar te iubesc.

O strânse de mână până când ea icni de durere.

— N-am crezut niciodată că o să am parte de aşa ceva, de nimic din toate astea, iar acum am parte de atât de multe lucruri. O să ne facem o viaţă împreună, o să întemeiem o familie. Suntem un cuplu. Abigail se dădu un pas înapoi şi îi luă mâinile într-ale ei. Şi chiar mai mult. O să ne unim vieţile. E uimitor faptul că oamenii fac asta. Îşi păstrează individualitatea, propria lor alcătuire, şi, cu toate astea, devin o unitate şi funcţionează ca atare. A ta, a mea, dar, totodată şi mai mult decât orice, *a noastră*.

— Uite un cuvânt frumos: „al nostru”. Hai să-l folosim cât mai des.

— Ar trebui să ies în grădină, ca să culeg lăptucile noastre pentru salata noastră, astfel ca noi să putem servi cina noastră.

— „Noi” este un alt cuvânt frumos. *Noi* o să ieşim în grădină.

— Aşa îmi place şi mai mult. Porni spre uşă, dar se opri brusc atunci când gândurile i se aşezară în ordine. Cuplare. Unire.

— Dacă vrei să ne cuplăm şi să ne unim din nou, ar fi mai bine să opreşti focul la cartofii ăia.

— Nu legat, nu suprapus, nu ataşat. Integrat.

Îmbinat. Alcătuiri separate – coduri individuale –, dar unite într-o entitate unică.

— Acum nu cred că mai e vorba despre noi.

— Asta e soluţia! O ameninţare combinată – da, am încercat asta. Dar trebuie să fie mai mult decât atât – altfel decât combinat. Trebuie să fie *cuplat* Oare de ce nu m-am gândit înainte? Pot face asta. Cred că pot face asta. Trebuie să încerc ceva.

— Du-te şi încearcă. Mă pot ocupa eu de cină. Numai că nu ştiu când să scot cartofii ăia.

— Ah… Abigail se uită la ceas şi calculă. Amestecă şi întoarce-i peste un sfert de oră. Apoi, cam într-o jumătate de oră, ar trebui să fie gata.

În mai puţin de o oră, refăcuse calculele, rescrisese codurile, restructurase algoritmul. Făcu nişte teste preliminare şi îşi notă punctele în care trebuia să facă ajustări sau îmbunătăţiri.

Când reuşi să-şi mute gândurile de la munca ei, habar nu avea unde erau Brooks şi Bert, însă văzu că Brooks micşorase temperatura cuptorului.

Îi găsi pe amândoi pe veranda din spate – Brooks citea o carte, iar Bert rodea un os de piele.

— Te-am făcut să mă aştepţi cu cina.

— Nu mai trebuie decât să pun carnea pe grătar. Cum a mers?

— Mai e nevoie de muncă şi e departe de a fi perfect. Iar după ce îl voi termina, va trebui să-l romulanizez.

— Ce să-i faci?

— A, este un termen pe care îl folosesc eu în

limbajul meu de programare. Romulanii sunt o rasă fictivă de extratereştri. Din *Star Trek*. Îmi place *Star Trek*.

— Cărui tocilar nu-i place?!

Felul în care folosea el cuvântul „tocilar” suna a dezmierdare şi, rostindul, Brooks reuşea întotdeauna s-o facă să zâmbească.

— Nu ştiu dacă aşa o fi, dar mie îmi place. Romulanii aveau un dispozitiv de camuflare – unul care făcea ca nava lor să devină invizibilă.

— Deci va trebui să faci invizibilă chestia aia cu virusul. Adică s-o „romulanizezi”.

— Exact! S-o deghizez într-un virus inofensiv – aşa, ca un cal troian, de pildă – ar fi o opţiune. Dar este şi mai bine s-o camuflez. Şi asta e abordarea corectă. O să meargă!

— În cazul ăsta, avem multe de sărbătorit.

Se bucurară împreună de apusul soarelui şi de ceea ce Abigail considera a fi cina logodnei lor.

Când luna ieşi pe cer, telefonul din buzunarul lui Brooks începu să sune.

— Trebuie să fie căpitanul.

Abigail îşi puse mâinile în poală, îşi înlănţui degetele şi le strânse cu putere. Se forţă să respire rar, în timp ce ascultă sfârşitul conversaţiei şi deduse ceea ce spusese Anson.

— A stabilit legătura, spuse ea, în clipa în care Brooks încheie convorbirea.

— Da. Femeia a fost sceptică, suspicioasă. Oricum, mi-aş fi, schimbat părerea despre ea dacă n-ar fi fost aşa. I-a verificat recomandările, a pus o

groază de întrebări. În esenţă, l-a supus unui adevărat interogatoriu. Cunoaşte cazul tău. Dar presupun că orice agent FBI sau de la poliţia judiciară din Chicago îl cunoaşte. Anson nu e foarte sigur că l-a crezut când i-a spus că nu ştie unde eşti, dar ea nu prea are ce face în privinţa asta, dat fiind că nu există nicio conexiune şi niciun fel de comunicare între voi.

— Dar va fi nevoie ca eu să merg acolo. Vor vrea să mă interogheze, s-o interogheze pe Elizabeth Fitch – în persoană.

— Tu deţii controlul în problema asta. Privind-o drept în ochi, Brooks puse mâna pe mâinile ei încordate. Te duci acolo când vei fi pregătită, adăugă el. Au discutat mai bine de două ore şi s-au înţeles să se întâlnească mâine. Vom afla mai multe atunci.

— Cred că până acum, ea trebuia să-şi fi contactat deja superiorul.

— La zece minute după plecarea lui Anson, a ieşit din clădire şi s-a urcat în maşină. Încă o dată, Anson nu e sigur că ea nu şi-a dat seama că era urmărită, dar s-a luat după ea până la locuinţa directorului adjunct. Anson a sunat să ne spună cum a decurs discuţia imediat ce ea a intrat în casă. Apoi el a plecat. S-a gândit că nu e foarte înţelept să piardă vremea pe lângă casa aceea.

— Acum ei ştiu că eu trăiesc. Ştiu că eu sunt *tvoi drug*.

— Din punctul lor de vedere, ambele aspecte sunt în favoarea ta.

— Logic! Abigail respiră adânc. Acum nu mai e cale de întoarcere.

— Pentru niciunul dintre noi.

— Vreau să mai lucrez – măcar încă o oră sau două.

— Bine, dar nu exagera. Mâine mergem la grătar.

— O, dar…

— E simplu, e normal şi e o pauză bine-venită, cred, pentru amândoi. Câteva ore departe de toate astea. O mângâie pe păr. O să fie bine, Abigail. Ai încredere în mine. În plus, avem noutăţi! Ne-am logodit!

— O, Doamne!

Râzând, Brooks o trase de părul pe care tocmai îl mângâiase.

— Mă aştept ca familia mea să facă tumbe de fericire. Trebuie să am grijă să-ţi cumpăr un inel, mai adăugă el.

— Nu – mai bine să aştepţi puţin înainte să le spui? Dacă ceva merge prost…

— O să ne asigurăm că nimic nu iese prost. O sărută uşor. Nu lucra până foarte târziu.

Munca ei. Măcar aici ştia ce făcea, cu ce trebuia să se confrunte. Nu mai era cale de întoarcere, îşi aminti ea, stând în faţa calculatorului. Pentru niciunul dintre ei. Nu mai puteau da înapoi de la nimic.

Cu toate acestea, se simţea mai încrezătoare în faţa perspectivei de a ţine piept mafiei ruseşti, decât în privinţa simplei prezenţe la un grătar în

spatele casei.

— În lb. engleză, în original, *Fiddlehead Pool*. *Fiddlehead* este frunza unei ferigi tinere care, înainte de a se deschide, are o formă spiralată, semănând izbitor cu o coadă de vioară (*fiddle*, în lb. engleză), (n.tr.)

— Nu e greu să-ţi imaginezi asta. Abigail îi zări chipul la lumina bruscă a unui fulger. Ochii lui o priveau limpezi şi calmi. Nu e greu să mă vezi în locul lui.

— Nu, nu este. Stresul, emoţiile, faptul că, în mintea mea, revăd iar şi iar acele evenimente… Ceea ce simţeam pentru John şi pentru Terry – dar mai ales pentru John – era un fel de dragoste. Acum, că înţeleg mai bine genul ăsta de lucruri, cred că eram îndrăgostită de el. O iubire inocentă, nonsexuală, dar puternică în felul ei. El a jurat să mă protejeze, iar eu am avut încredere că o va face. Avea o insignă, o armă, o răspundere – la fel ca tine. Abigail se duse către pat, dar nu se aşeză. Oamenii le spun celor pe care îi iubesc: „Aş muri pentru tine”. Desigur, nu se aşteaptă s-o şi facă, nu au asemenea planuri. E posibil să creadă ce spun, s-o spună din convingere, sau poate fi, pur şi simplu, o expresie a devotamentului. Însă acum înţeleg ce înseamnă, acum înţeleg acea imposibilă profunzime a emoţiilor. Şi ştiu că tu ai muri pentru mine. Ai pune viaţa mea mai presus de a ta pentru a mă proteja. Iar asta mă îngrozeşte de-a dreptul.

Brooks îi luă palmele în mâinile lui ferme precum privirea.

— El nu fusese avertizat. Nu-şi cunoştea duşmanul. Noi îl cunoaştem. Nu mergem cu ochii închişi către o ambuscadă, Abigail. Dimpotrivă, noi punem una la cale.

— Da. Destul, îşi spuse ea. Destul! Vreau să ştii că, dacă vei fi cumva rănit în timpul ambuscadei, eu voi fi foarte dezamăgită.

Reuşi să-l facă să râdă.

— Şi dacă va fi doar o rană superficială?

O prinse de mână şi o trase lângă el.

— Foarte dezamăgită… Abigail se întoarse spre el şi închise ochii. Şi n-o să am niciun pic de compasiune, să ştii.

— Eşti o femeie dură şi te ţii tare pe poziţii! în cazul ăsta, presupun că va trebui să evit rănile superficiale.

— Aşa ar fi cel mai bine.

Se sprijini relaxată de el şi ascultă furtuna îndepărtându-se către apus.

De dimineaţă, când cerul redevenise senin şi albastru, iar temperaturile începuseră să crească, Abigail mai lucră încă o oră.

— Ar fi cazul să mai iei o pauză cu chestia aia, îi spuse Brooks.

— Da. Trebuie să mă ocup de reglajele fine. E aproape gata, dar nu e încă perfect. Nu vreau să mai fac nimic deocamdată, până nu studiez câteva opţiuni. Acum verific altceva. Fără nicio legătură.

— Am vorbit cu Anson. Urmează să se vadă cu Garrison şi cu directorul adjunct Cabot în aproximativ o oră şi jumătate.

— Estimez că o să am nevoie de încă o zi de lucru la program. Abigail se uită scurt în spate. Nu le pot divulga autorităţilor planurile mele. Este ilegal.

— Măcar atâta lucru am înţeles şi eu. Dar ce-ar fi să-mi spui mie despre ce e vorba?

— Prefer să aştept până termin, ca să fiu sigură că pot face ceea ce mi-am propus. Vru să spună mai mult, dar clătină din cap. Poate să mai aştepte. Nu sunt sigură ce ţinută ar fi mai potrivită pentru după-amiaza asta sau... Se întrerupse, terifiată, şi se roti în scaunul ei. De ce nu mi-ai *spus*?

— Ce? Ieşirea ei bruscă şi pătimaşă îl făcu să răstoarne bolul cu cereale pe care tocmai îl umpluse. Ce să-ţi spun?

— Trebuie să-i duc mamei tale ceva pregătit de mine. Tu ştii foarte bine că nu sunt obişnuită cu regulile astea de conduită. Ar fi trebuit să-mi spui!

— Nu există reguli. E vorba doar despre…

— Scrie chiar aici. Abigail împunse monitorul cu degetul. Musafirii aduc, de regulă, un preparat gătit de ei, poate chiar o specialitate a lor.

— Unde scrie asta?

— Pe site-ul ăsta. Mă documentez în legătură cu regulile de etichetă la grătar.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Pe jumătate amuzat, pe jumătate uluit de-a binelea, Brooks turnă lapte în castron. E doar o întâlnire de familie, nu o chestie oficială, cu reguli de etichetă! Am luat nişte bere, să avem de rezervă. O să luăm

şi o sticlă de vin.

— Trebuie să pregătesc ceva, chiar acum. Abigail se duse valvârtej în bucătărie şi începu să caute prin frigider şi prin dulapuri.

Brooks rămase acolo, în picioare, studiind-o şi, în acelaşi timp, învârtind cu lingura în bolul cu cereale.

— Abigail, linişteşte-te puţin. Nu e nevoie să pregăteşti nimic. O să fie o groază de mâncare.

— Nu asta e ideea! Orzo! Am tot ce îmi trebuie ca să fac ceva cu paste orzo.

— OK, dar care e ideea?

— Faptul că duc ceva pregătit de mine este o dovadă de politeţe şi de apreciere. Dacă nu m-aş fi documentat, n-aş fi ştiut acest lucru, pentru că tu nu mi-ai spus!

Abigail puse un vas cu apă pe aragaz şi adăugă sare.

— Ar trebui să fiu biciuit la fundul gol!

— Ţie ţi se pare amuzant. Ea îşi strânse pe masă roşii uscate, ulei de măsline şi măsline negre. N-oi şti eu cum funcţionează lucrurile de genul ăsta, dar înţeleg perfect faptul că părerea familiei tale despre mine va conta foarte mult.

— Mama şi surorile mele oricum te plac deja.

— Aşa o fi acum, până când o să vadă că vin ca necioplita la grătarul lor fără să aduc nimic făcut de mâna mea! Acum mergi, te rog, şi culege o capâţână mică de radicchio.

— Cu multă plăcere, numai că nu ştiu cum arată.

Abigail îi aruncă o privire aprigă şi se repezi în grădină să-şi culeagă singură leguma.

Măcar aşa mai uitase de viruşii ilegali şi de faptul că putea să nimerească direct în braţele poliţiei federale, se consolă el. Şi, de vreme ce era aşa nervoasă, se gândi că ar fi înţelept să nu-i stea în cale în următoarele ore. Când Abigail se întoarse ca o vijelie înăuntru, Brooks îşi propuse să ţină minte de-acum încolo că radicchio era chestia aia purpurie cu multe frunze – în eventualitatea că mai venea vreodată vorba despre ea.

— Trebuie să merg pe la secţie pentru vreo două ore, începu el.

— Foarte bine! Pleacă!

— Ai nevoie de ceva? Pot să mă opresc pe undeva să cumpăr la întoarcere.

— Am de toate.

— În cazul ăsta, ne vedem mai târziu.

Ieşind din casă, Brooks se uită la Bert şi îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum i-ar fi spus: „Mult noroc! Descurcă-te cu ea cum poţi!”

Abia ieşise pe uşă, când îi sună telefonul.

— Gleason la telefon.

— Salutare, şefule. E ceva agitaţie la biserica baptistă Hillside, îl anunţă

Ash.

— Nu mă ocup de treburi de genul ăsta în ziua mea liberă.

— Ei bine, treaba asta are de-a face cu domnul Blake şi cu familia Conroy, aşa că m-am

gândit că vrei să te ocupi tu de asta.

— La dracu'! Mă duc acum. Sări în maşină şi băgă în marşarier, fără a lăsa telefonul din mână. Cât de gravă e treaba?

— Se fac acuzaţii pe ton ridicat şi se aduc insulte grave. Sunt şanse foarte mari ca tot scandalul ăsta să degenereze. Merg şi eu într-acolo chiar acum.

— Dacă ajungi înaintea mea, ocupă-te să aplanezi scandalul.

„La dracu'!" îşi spuse din nou Brooks în sinea lui, după care porni sirenele şi acceleră, virând spre şoseaua principală.

Nu îi luă mult să ajungă acolo, şi, când parcă, aproape se ciocni cu Ash, care venea din direcţia opusă.

— Ţi-ai ras… „Chestia aia nu putea fi numită barbă", se gândi Brooks. Părul de pe faţă, completă el.

— Da, s-a făcut prea cald.

— Aha.

Din câte constatase Brooks, agitaţia se transformase deja într-un scandal, iar scandalul era la o împunsătură de deget distanţă de un tapaj în toată regula. Brooks decise să aştepte până mai târziu pentru a-l tachina pe Ash cu privire la puful pe care şi-l înlăturase de pe faţă.

Lincoln Blake şi Mick Conroy fuseseră, probabil, în centrul întregii dispute, însă acum erau înconjuraţi de o mulţime de oameni îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune, de duminică. Pe

panta verde, proaspăt cosită, din faţa bisericuţei de cărămidă roşie, discuţia se încinsese, iar oamenii luau deja partea unei tabere sau a celeilalte.

Până şi reverendul Goode, care încă avea cartea sfântă în mână, se înroşise ca o sfeclă, până la rădăcina părului de culoarea zăpezii.

— Hai să ne calmăm puţin, strigă Brooks la ei.

Unele voci amuţiră, iar unii dintre cei care participaseră activ la ceartă se liniştiră de îndată de Brooks păşi printre ei.

Blake venise însoţit de asistentul lui cu chipul împietrit, iar Brooks nu avea nicio îndoială că acesta era înarmat. Statul Arkansas încă avea legi care interziceau portul de armă în incinta bisericii – numai Dumnezeu ştia cât mai aveau să reziste acele legi –, însă erau slabe şansele ca vreunii dintre cei adunaţi pe panta verde a dealului aceluia să-şi fi accesorizat cravatele şi încălţările lustruite cu vreo armă.

„Armele mai lipseau”, îşi spuse Brooks în sinea lui, iar o mică ceartă poate degenera cât ai clipi într-un scandal şi, mai apoi, într-o o baie de sânge.

— Vă aflaţi cu toţii în faţa unei biserici, spuse el cu un ton ce îi trăda dezaprobarea şi cu o uşoară undă de dezamăgire. Presupun că o mare parte dintre dumneavoastră aţi participat la slujbă în dimineaţa asta. Când am sosit aici, mi-au trecut pe la urechi nişte cuvinte care nu prea se

potrivesc nici cu locul, nici cu momentul. De aceea, am să vă rog pe toţi să daţi dovadă de puţin respect.

— Lincoln a început tot scandalul, explică [ill Harris încrucişându-şi braţele. Mick nici nu ieşise bine pe uşă, că Lincoln i-a şi apărut în faţă.

— Omul are dreptul să spună ce are pe suflet, ripostă Mojean Parsins, mama lui Doyle, pregătindu-se de un contraatac împotriva femeii mai în vârstă. Iar dumneata n-ar trebui să-ţi bagi nasul ăla coroiat în treburile altora!

— Probabil n-aş fi făcut-o dacă n-aţi fi crescut un derbedeu…

— Doamnelor… Brooks interveni între ele, perfect conştient de faptul că-şi riscă pielea – la urma urmei, femeile erau perfect capabile să sară la bătaie şi erau la fel de susceptibile ca bărbaţii lor în privinţa portului de armă. Cel mai bine ar fi ca, atât dumneavoastră, cât şi ceilalţi, să mergeţi pe la casele dumneavoastră, îi sfătui el.

— Tu şi femeia aia, Lowery, i-aţi întins băiatului nostru o capcană. Lincoln mi-a povestit în detaliu tot ce-aţi făcut. Iar familia Conroy, aici de faţă, încearcă să transforme o mică poznă de adolescenţi într-o adevărată crimă!

Hilly Conroy îl dădu deoparte pe soţul ei şi făcu un pas în faţă. Din expresia întipărită pe chipul său, Brooks înţelese că femeia îşi regăsise în sfârşit resursele interioare pentru a-şi elibera furia.

— Mojean Parsins, ştii foarte bine că asta e o

minciună! Te cunosc de-o viaţă şi văd pe chipul tău faptul că ştii că e o minciună!

— Nu mă face pe mine mincinoasă! Fii-tău a întors hotelul ăla pe dos, şi acum încerci să-l transformi pe fii-miu în ţap ispăşitor!

— Doar nu vrei să pui în cârca lui fii-miu tot ce face fii-tău, Mojean! Dacă asta încerci şi dacă vrei cumva să răspândeşti asemenea minciuni, o să-ţi pară rău!

— Mai du-te dracu'!

— Ajunge! Soţul lui Mojean, Clint, făcu un pas în faţă. Gata, Mojean! Mergem acasă.

— Tu trebuie să-i iei apărarea băiatului tău!

— De ce? Destul s-a ascuns după fustele tale de când se ştie. Hilly, Mick – eu, unul, îmi cer iertare pentru rolul pe care l-am avut în a-l face pe Doyle ruşinea care e azi. Mojean, eu mă duc la maşină şi plec acasă. Poţi veni cu mine sau poţi rămâne aici. Cum doreşti. Însă, dacă rămâi, pe mine nu mă mai găseşti acasă când ai să vii!

— Nu-mi vorbi tu mie în…

Însă bărbatul îi întoarse spatele şi plecă.

— Clint!

Făcând ochii mari, femeia aruncă o privire rapidă în jur, apoi fugi după soţul ei.

— Toată povestea asta m-a obosit teribil, comentă Jill. Eu plec spre casă.

— Nu mai bine vă ducem noi doi – eu şi Hilly – cu maşina, doamnă Harris? Mick făcu un pas în faţă şi o luă de braţ. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Brooks.

— Lasă asta. Du-o pe doamna Harris acasă.

— Discuţia noastră nu s-a încheiat, Conroy.

Mick îi aruncă lui Blake o privire de gheaţă, în care se citea pe alocuri dezgustul.

— Îţi spun pentru ultima oară, Blake: Nu fac afaceri cu tine! Ţine-te la distanţă de mine, de familia mea şi de proprietăţile mele! Ţine-ţi asistentul şi toţi trepăduşii departe de mine, de familia mea şi de proprietăţile mele!

— Dacă tu îţi închipui că poţi să mai storci bani de la mine, te înşeli amarnic! Ţi-am făcut o ofertă corectă!

— Du-te acasă, îi spuse Brooks lui Mick, după care se întoarse către Blake.

De data asta, nu se mai obosi să-şi arate dezaprobarea şi dezamăgirea.

Trecu direct la dispreţ şi nu se sfii să-l afişeze.

— O să discut mai târziu cu domnul şi cu doamna Conroy.

— Ca să vă puneţi poveştile la punct.

— O să discut, de asemenea, cu reverendul Goode şi cu soţia dumnealui. Sau poate doreşti să insinuezi că preotul şi soţia lui sunt, la rândul lor, nişte mincinoşi, nu? De fapt, eu şi subalternii mei vom discuta cu toţi cei care au fost martori sau au participat la scandalul din dimineaţa asta. Dacă există o suspiciune cât de mică de hărţuială din partea ta, am să recomand familiei Conroy să solicite un ordin de restricţie împotriva ta şi a oricărei persoane la care ai apelat pentru a-i

deranja. N-o să-ţi placă, te asigur. Şi o să-ţi placă şi mai puţin dacă se va iniţia un ordin de restricţie, iar tu depăşeşti limitele lui.

— Nu mă intimidezi tu pe mine, să ştii!

— Tu eşti expert în tehnicile de intimidare, prin urmare ştii cu siguranţă că nu asta fac eu acum. Pur şi simplu, îţi prezint situaţia. Poate doreşti să discuţi problema cu avocaţii tăi, înainte să faci ceva ce s-ar putea să regreţi mai târziu. Deocamdată, nu-ţi spun decât să eliberezi locul. Soţia ta pare supărată şi stânjenită de toată povestea asta.

— Nu te priveşte pe tine soţia mea!

— Asta aşa e. Dar mă priveşte pe mine dacă ai de gând să mai provoci un alt scandal.

— Lincoln. Revenit la culoarea lui naturală, cu vocea calmă, reverendul Goode făcu un pas în faţă. Înţeleg că eşti îngrijorat. Sunt aici dacă vei dori să te descarci de povara care te apasă. Dar acum trebuie să te rog s-o conduci pe Genny acasă. Pare să se simtă rău. Mă văd nevoit să te rog să nu revii în această casă a Domnului dacă eşti mânat de scopuri necreştine. Acum mergi acasă, Lincoln, şi ai grijă de soţia ta. Am să mă rog pentru tine şi familia ta.

— Păstrează-ţi rugăciunile pentru tine!

Blake se îndepărtă cu paşi mari, lăsându-şi asistentul s-o ajute pe Genny să coboare panta, către maşina care îi aştepta.

— O să ai nevoie de nişte rugăciuni zdravene, părinte.

Goode oftă.

— Noi facem tot posibilul.

Îşi schimbă hainele de trei ori. N-o caracteriza deloc să-şi facă griji în legătură cu ţinuta, decât dacă era nevoie să-şi stabilească o anumită identitate sau să se piardă în mulţime. Din documentările ei, reieşea că ţinuta trebuia să fie lejeră, cu excepţia situaţiei în care se specifica clar altceva. Însă asta putea include o rochie sau o fustă casual, şi, în momentul de faţă, ea nu avea niciuna, nici alta.

Acum simţea că ar fi trebuit să-şi cumpere şi aşa ceva.

Dacă aveau să reuşească – nu, *când* aveau să reuşească (pentru că nu strica să apeleze la gândurile pozitive ale lui Brooks) –, avea să găsească întrebuinţări pentru o garderobă mai extinsă şi mai variată.

De data asta, se opri la nişte pantaloni trei sferturi de culoare albastru-închis, un tricou roşu şi nişte sandale pe care le purta foarte rar şi pe care le cumpărase sub impulsul momentului. Petrecu ceva timp cu machiajul. Şi de fardat se fardase foarte rar de când îşi asumase identitatea lui Abigail, pentru că obiectivul principal fusese să se piardă în mulţime şi să treacă neobservată. Dar se pricepea la machiaj – până şi ea însăşi recunoştea asta.

Avea să se folosească de această abilitate dacă urma să se transforme în Elizabeth, pentru a colabora cu autorităţile şi a depune mărturie

împotriva Volkovilor.

În timp ce privea monitorul pentru a-l urmări pe Brooks întorcându-se acasă, îşi puse cerceii de la John, pe care îi purta atunci când avea nevoie să se simtă încrezătoare.

Coborî la parter şi îl găsi pe Brooks în bucătărie, privind încruntat o doză de coca-cola.

— S-a întâmplat ceva.

— Fără nicio legătură cu programul nostru. Brooks desfăcu dintr-o mişcare doza şi bău cu sete. A avut loc o ceartă care putea degenera în scandal la biserica baptistă Hillside.

— Religia organizată are o istorie nefericită în ceea ce priveşte favorizarea violenţei.

El îşi frecă de frunte doza rece.

— Ce s-a întâmplat acolo n-a avut nimic de-a face cu religia. Blake îi tot hărţuieşte pe Conroy – iar azi-dimineaţă şi-a continuat presiunile la biserică. Face o poveste ca asta publică, se face de râs, îşi pierde controlul. N-are de gând să renunţe. O să trebuiască să discut cu familia Conroy despre luarea unor măsuri legale pentru a...

În cele din urmă, reuşi să se uite mai bine la ea.

— Arăţi tare bine!

— M-am fardat. Mi s-a părut o ocazie potrivită.

— Foarte bine!

Când zâmbi, furia şi stresul pe care Abigail i le citise în priviri mai devreme se topiră definitiv.

— Cum reuşeşti să faci asta? Să te relaxezi

atât de repede?

— Însoţesc o femeie frumoasă la un grătar, iar asta reuşeşte, cu siguranţă, să-mi înlăture proasta dispoziţie. Unde-i chestia aia pe care ai pregătit-o?

Abigail scoase din frigider caserola cu preparatul şi un bax de bere.

— Dacă crezi că e nevoie să te ocupi de asta acum, sunt convinsă că familia ta va înţelege.

— Nu scapi tu chiar atât de uşor! Colorată chestie! comentă el, ridicând capacul. Eşti gata?

— Cred că da. Abigail îi prinse lesa lui Bert. Ai putea să mă pui la curent cu ariile de interes ale persoanelor care vor fi acolo, cu noi. Asta m-ar ajuta să port o conversaţie cu ele.

— Crede-mă, nu vei întâmpina nicio problemă în ceea ce priveşte subiectele de conversaţie. În drum spre ieşire, Brooks înşfăcă baxul de bere. De îndată ce vei anunţa căsătoria noastră, toate femeile o să sară pe tine să le povesteşti despre planurile de nuntă.

— Noi nu avem astfel de planuri.

— Crede-mă pe cuvânt, iubito. O să ai înainte să se încheie ziua.

Abigail reflectă la cuvintele lui când se aşează pe scaunul de lângă şofer, cu castronul în poală, iar câinele ei începu să adulmece fiecare centimetru din spatele maşinii.

— S-ar putea să nu fie prea încântaţi.

— De ce? De noi doi? Brooks îi aruncă o privire rapidă. O să fie, cu siguranţă!

— Nu cred că ar fi dacă ar cunoaşte adevărata dimensiune a situaţiei.

— Mi-aş dori să le pot spune, să-ţi demonstreze că n-ai dreptate, dar e mai bine să n-o fac.

— Pari atât de calm. Eu am învăţat să fiu calmă atunci când mă aştept la o schimbare, dar asta e cu totul altceva. E greu să fiu calmă, să aştept telefonul de la căpitanul Anson, să mă întreb ce vor spune şi ce vor face autorităţile. Să mă gândesc la depunerea mărturiei, la faptul că aproape am terminat programul acela.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, suntem împreună. Asta mă ajută să-mi păstrez calmul.

Ea nu putea spune acelaşi lucru. Stomacul ei tresălta, inima îi bătea cu putere, iar cu fiecare kilometru cu care înaintau trebuia să lupte să-şi ţină emoţiile în frâu. Încercă să-şi imagineze situaţia ca pe o mutare într-o nouă comunitate, ca pe o ieşire în public, pentru prima oară, cu o nouă identitate. Emoţiile o copleşeau de fiecare dată, dar ştia cum să şi le ascundă, cum să se piardă în mulţime, astfel încât toţi cei care ar fi remarcat-o să vadă exact ce dorea ea să le arate.

Metoda funcţionase timp de doisprezece ani. Funcţionase până la Brooks. El văzuse altceva, ceva mai mult, dar acum Abigail vedea asta drept o binecuvântare. Dacă n-ar fi făcut-o, ea n-ar fi avut această şansă la o viaţă adevărată.

Iar viaţa adevărată pe care ar fi putut s-o aibă avea să includă şi grătare în curtea din spate. În

momentul în care Brooks parcă maşina, Abigail îşi spuse în sinea ei că avea totul sub control.

— Relaxează-te, îi spuse el.

— Par tensionată?

— Nu, dar eşti. Iau eu asta. Tu ia-l pe Bert.

Puse castronul sub braţ, ridică baxul de bere şi, după ce Abigail prinse lesa cu o mână sigură, se îndreptară către casă. Către sunetele de muzică şi voci, către mirosul de carne friptă.

Abigail recunoscu trei dintre femeile prezente – pe mama lui Brooks şi pe cele două surori ale bărbatului. Nu le recunoscu însă pe celelalte femei, pe bărbaţi sau pe copii. Numai ideea de a fi dintr-odată în mijlocul atâtor oameni străini o făcea să i se pună un nod în gât şi să i se accelereze bătăile inimii.

Înainte să apuce să se dezmeticească, Sunny puse un platou pe masă şi se grăbi să le vină în întâmpinare.

— Iată-vă, în sfârşit!

— Am avut o problemă de rezolvat, îi explică Brooks.

— Am auzit. Sunny o lăsă fără replică pe Abigail, îmbrăţişând-o repede şi strâns, după care îl mângâie nonşalant pe Bert. Uite ce bine arăţi! Şi aici ce este? se interesă ea.

— Orzo, reuşi să îngaime Abigail. Sper că se potriveşte cu restul meniului pregătit.

— De vreme ce meniul e destul de variat, o să se potrivească de minune! Şi arată grozav! Brooks, mergi, te rog, şi pune asta pe masă, apoi

adu-i lui Abigail ceva de băut. Blenderul pentru mărgărită este extrem de solicitat azi!

— Te servesc eu, îi spuse Brooks lui Abigail. Mă întorc imediat.

— Fiica mea Mya – le-ai cunoscut pe Mya şi pe Sybill-face nişte mărgărită nemaipomenite! Ce-ar fi să-i dai drumul din lesă lui Bert, ca să se poată juca în voie cu Platon?

Abigail se lăsă pe vine, în timp ce cei doi câini se adulmecau unul pe altul şi dădeau din coadă.

— Ils sont amis. Amis, Bert. Acest tout.

— O să se simtă confortabil cu atâţia copii alergând în jur? întrebă Sunny.

— Da. E foarte blând, foarte răbdător. Nu atacă decât dacă primeşte comandă de la mine. Sau dacă aş fi atacată cu.

— O să ne asigurăm că nu te atacă nimeni. Hai să-i cunoşti pe Mick şi pe Hilly Conroy. Sunt prieteni vechi, iar acela este fiul lor, Russ – cel mai bun prieten al lui Brooks –, cu soţia lui, Seline, şi copilaşul lor, Ceelee. Au avut ceva probleme, continuă Sunny să-i explice, în timp ce mergeau. Sper să reuşesc să-i bine dispun.

— E o situaţie destul de neplăcută. Brooks e foarte îngrijorat.

— Cu toţii suntem. Iat-o pe Abigail, anunţă Sunny, de îndată ce se alăturară grupului.

— Era şi timpul! Femeia mai tânără avea un ten măsliniu, neted, ce îi punea în evidenţă ochii verzi, strălucitori, cu care o cântări pe Abigail din cap până în picioare. Începeam să cred că eşti

doar o plăsmuire a imaginaţiei lui Brooks.

— Nu, nu sunt.

„Sunt o plăsmuire a propriei mele imaginaţii”, se gândi Abigail.

— Ea este Seline, cu fiica ei, Ceelee, şi cu Russ al nostru. Ei sunt părinţii lui Russ – prietenii noştri, Mick şi Hilly.

— Te-am văzut prin oraş o dată sau de două ori, spuse Hilly. Îmi pare bine să te cunosc, în sfârşit!

— Mulţumesc. Regret cele întâmplate la hotelul vostru. E o clădire foarte frumoasă.

— Drăguţ din partea ta că spui asta. Hilly îşi sprijini capul de braţul soţului ei, ca şi cum ar fi căutat un strop de alinare. O să-l facem la loc şi o să fie mai frumos ca niciodată. Nu, Mick? adăugă ea.

— Poţi să fii sigură de asta! Am auzit că puştiul lui Blake ţi-a făcut şi ţie ceva probleme.

— Intenţia lui era să-i creeze probleme lui Brooks, însă nu i-a ieşit. Pare o persoană foarte stupidă şi foarte înverşunată, cu apucături violente. Ar fi cazul să suporte consecinţele.

— Am putea închina cu toţii un pahar pentru asta, spuse Mya, venind către ei cu paşi mari şi ducând câte o mărgărită în fiecare mână. Tata l-a reţinut pe Brooks pentru un minut, aşa că ţi-am adus eu băutura.

— O, mulţumesc! Arată… spumos. Abigail luă o înghiţitură, descoperind dincolo de spumă gustul tare de tequila. E foarte bun.

— Înşelătoare prezentarea, nu-i aşa? în timp ce vorbea, Sunny îşi trecu un braţ pe după umerii lui Abigail. Ai avut dreptate în legătură cu Bert.

Uitându-se în direcţia indicată de Sunny, Abigail îl văzu pe Bert şezând cooperant, în timp ce căţeluşul se zbenguia în jurul lui, o fetiţă cu picioare lungi îl ţinea strâns cu braţele pe după gât, iar un băieţel blond îl mângâia pe spate.

— E foarte cuminte, o asigură Abigail. În plus, cred că-i place să i se acorde atenţie.

— E mare cât un cal, comentă Seline.

Abigail vru să o contrazică. La urma urmei, chiar şi un cal de dimensiuni medii ar fi fost considerabil mai mare. Apoi trebui să-şi amintească să nu mai interpreteze lucrurile textual.

— Dimensiunile lui ar trebui să-i intimideze pe musafirii nepoftiţi.

— Mai degrabă să-i sperie de-a dreptul, comentă Russ. Acum, că al doilea copil al nostru e pe drum, vreau s-o conving pe Seline să ne luăm un labrador.

— Un pudel!

— Câine de fete!

— Păi fete şi suntem. Zicând acestea, Seline îşi sărută fiica pe obraz. Tu eşti în minoritate! mai adăugă ea.

— Ăsta micu’ poate o să echilibreze situaţia. Russ o bătu uşor pe soţia lui cu degetul pe burtă. Un băiat are nevoie de un *câine*, nu de o jucărioară franţuzească.

— Pudelii sunt inteligenţi.

— Într-adevăr, sunt o rasă extrem de inteligentă, o aprobă Abigail. Numai un border collie este considerat mai inteligent decât un pudel. Sunt agili şi, dacă sunt dresaţi cum trebuie, sunt foarte pricepuţi şi ascultători.

— Vezi?

— Un labrador este un *câine* adevărat. Ei sunt inteligenţi, adăugă Russ, încercând s-o câştige pe Abigail drept complice.

— Da, desigur. Sunt cea mai populară rasă din ţara asta şi din Marea Britanie. Sunt nişte câini excelenţi ca însoţitori. Sunt loiali, şi cei mai mulţi au o înclinaţie foarte accentuată spre joacă. Sunt grozavi în relaţia cu copiii mici.

— Copiii mici. Russ o ridică brusc pe Ceelee, făcând-o pe fetiţă să râdă în timp ce o arunca în sus. Avem deja unul din ăştia, iar acum îl aşteptăm peal doilea.

— Pudelii sunt foarte potriviţi pentru copii.

Când Seline se întoarse spre Abigail, Sunny începu să râdă.

— Ai încurcat-o! Ăştia doi o să te transforme în arbitru. Da’ las că te salvez eu! Hai să-ţi arăt grădina. Masa e gata în câteva minute.

— Poate n-ar fi, rău să ia în calcul un Labradoodle”, murmură Abigail, de îndată ce Sunny o trase după ea.

Nu era atât de dificil, constată ea. Timp de aproape douăzeci de minute, se plimbă prin grădină, discută cu familia şi cu prietenii lui

Brooks şi răspunse la întrebări entuziaste ale unor copii curioşi în privinţa lui Bert.

Până când lumea se strânse roată în jurul meselor de picnic, Abigail începuse deja să se simtă mai în largul ei. Şi se relaxă şi mai mult atunci când atenţia celor prezenţi se mută de la ea la mâncarea apetisantă.

Un grătar în curtea din spate avea avantajele lui, observă ea. Un decor neprotocolar pentru socializare, o varietate de specialităţi de mâncare, preparate de diverse persoane. Era ca un fel de ritual, oarecum tribal, cu adulţi care ajutau la servire sau care hrăneau copiii ori aveau grijă de copii

— Ai lor sau ai altora – cu câini prin preajmă, care, în ciuda grimasei ei dezaprobatoare, se bucurau de resturile de mâncare aruncate în direcţia lor.

Şi îi plăceau mult şi cocktailurile mărgărită, aşa tari şi înspumate.

— Te distrezi? o întrebă Brooks.

— Da. Ai avut dreptate.

— Să nu uiţi asta. Se aplecă să o sărute, apoi ridică sticla de bere. Presupun că veţi fi cu toţii interesaţi – începu el, fără a ridica vocea pentru a acoperi conversaţiile purtate peste masă – să aflaţi că eu şi Abigail ne vom căsători.

În momentul acela, toate discuţiile amuţiră.

— Ce-ai spus? întrebă Mya.

— Contează mai mult ce-a spus ea, replică Brooks şi luă mâna lui Abigail. Iar ea a spus „da”.

— O, Dumnezeule, Brooks! Chipul Myei străluci luminat de un zâmbet larg. Luă mâna soţului ei, o strânse tare, apoi sări de pe scaun şi se repezi pe cealaltă parte a mesei, pentru a-l îmbrăţişa pe Brooks din spate. O, Dumnezeule!

Apoi, parcă toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp – cu Brooks, cu ea, unii cu alţii. Nu ştia ce să răspundă şi nici ce să spună. Ritmul bătăţilor inimii i se acceleră din nou, în timp ce Brooks şi mama lui făceau schimb de priviri.

— Mamă? începu el.

Sunny aprobă cu o mişcare a capului, scoase un oftat prelung, după care se ridică. El se ridică în acelaşi timp cu ea, iar femeia întinse mâinile şi îl strânse în braţe.

— Băiatul meu, murmură ea, apoi închise ochii. Când îi deschise din nou, se uită direct în ochii lui Abigail şi întinse o mână spre ea.

Abigail se ridică nesigură.

— Doamnă…

Sunny clătină doar din cap, o prinse de mână pe Abigail şi o trase şi pe ea în îmbrăţişare.

— O să plâng acum, doar câteva secunde, le spuse Sunny. Sunt îndreptăţită. Apoi o să mă duc să iau sticla de şampanie care ne-a rămas de la Anul Nou, ca să putem sărbători cum se cuvine.

Îi îmbrăţişă strâns, după care se dădu uşor înapoi, ca să-l sărute pe Brooks pe amândoi obraji. Spre mirarea lui Abigail, Sunny îi prinse apoi faţa în mâini şi o sărută apăsat pe ambii obraji, pe rând.

— Îmi pare tare bine. Mă duc să aduc şampania.

— Are nevoie să fie singură un minut. Loren se ridică şi se duse la fiul lui. Este fericită, dar are nevoie de un minut, să-şi revină.

Bărbatul îşi îmbrăţişă fiul, apoi se întoarse, s-o îmbrăţişeze şi pe Abigail.

— Bun venit în familie!

Râse, apoi o strânse în braţe, ridicând-o pe vârfurile picioarelor.

Cei prezenţi începură să vorbească din nou toţi odată, iar Abigail se trezi îmbrăţişată de toată lumea, poticnindu-se în răspunsuri la întrebări despre când, unde şi cum rămânea cu rochia ei de mireasă.

Peste toate întrebările, râsetele şi felicitările acelea, auzi pocnetul dopului de la sticla de şampanie. Se sprijini de Brooks, se uită în sus, la el, iar privirile lor se întâlniră.

„Familie”, se gândi ea.

Putea să aibă o familie şi înţelegea – acum, că totul devenise palpabil – că avea să facă orice, absolut tot ce era nevoie, ca s-o poată păstra.

„Rasă de câini de origine australiană, rezultată din încrucişarea controlată a unui labrador cu un pudel standard sau de talie mică, de unde şi denumirea (*labrador + poodle*). Primul astfel de câine a apărut în 1955. În prezent, există controverse cu privire la recunoaşterea acestei rase. (n.tr.)

CAPITOLUL 28

Planuri de nuntă. Abigail le vedea ca pe un bulgăre de zăpadă mic şi lucios, care se rostogolea pe versantul unui munte. Creştea, creştea, creştea, câştigând volum, greutate şi viteză, până când avea să producă o adevărată avalanşă – imensă, dezastruoasă, asurzitoare.

În după-amiaza aceea însorită, petrecută în curtea din spate a casei familiei Gleason, avalanşa trecu peste ea ca un tăvălug.

— Şi? Faceţi nunta primăvara viitoare? o întrebă Mya.

— Primăvara? Eu…

— Nu. Pe sub masa de picnic, Brooks o bătu uşor pe Abigail cu palma pe coapsă. N-am de gând să aştept atât, adăugă el.

— Ai vorbit ca un bărbat care n-are nici cea mai vagă idee câte pregătiri presupune o nuntă. Noi am avut zece luni la dispoziţie pentru nunta lui Sybill şi a lui Jake şi am muncit pe rupte ca să rezolvăm totul la timp.

— Dar a fost frumos, îi aminti Sybill.

— Eu mă gândeam că mergem doar la casa de căsătorii, începu Abigail, însă replică el fu primită cu mai multe icnete dezaprobatoare din partea femeilor.

— Muşcă-ţi limba! spuse Mya, fixând-o cu un deget ameninţător.

Sybill o lovi pe sora ei cu cotul în coaste.

— Vrei ceva simplu.

— Da. Foarte simplu.

Abigail îl privi pe Brooks.

— Simplu, desigur. Pun pariu că sunt multe alternative simple între o fugă până la casa de cununii şi jubileul de diamant care începe să capete formă în mintea Myei. Eu mă gândeam să facem nunta în toamnă – e suficient timp pentru o mică agitaţie, însă nu suficient pentru o mare desfăşurare de forţe!

— Asta înseamnă mai puţin de şase luni! mai puţin de şase luni pentru a găsi rochia perfectă, pentru a închiria localul potrivit, pentru a discuta cu organizatorii, fotografii…

— Fotografi? o întrerupse Abigail.

— Normal! Doar nu-l pui pe unchiul tău Andy să facă pozele!

— Eu nu am niciun unchi Andy.

În plus, evitase întotdeauna fotografii. Ilia o recunoscuse în New York, în câteva secunde, pe stradă. Dacă cumva, nu conta cum, vreo fotografie dea ei era publicată pe internet sau în vreun ziar, asta ar fi putut duce la descoperirea ei şi la dezastru. Ba chiar era foarte probabil să se întâmple asta.

— Şi aşa ajungem la următorul punct de pe ordinea de zi: lista de invitaţi. Eu pot să te ajut cu invitaţii din partea noastră. Am păstrat lista de la nunta mea şi a lui Syb. Tu cam câte persoane estimezi din partea ta?

— De la mine nu e nimeni.

— Bine, dar… Mya nu avu nevoie nici de o

împunsătură cu cotul, nici de un avertisment tăcut din partea lui Brooks pentru a se întrerupe. Îşi continuă discursul de parcă răspunsul lui Abigail era unul absolut firesc: Ei, asta simplifică lucrurile. Avem nevoie de o sesiune de planificare, de un prânz între fete – asta pentru că tu n-ai niciun amestec în treaba asta, îi spuse ea lui Brooks cu un zâmbet larg. Nunţile sunt planificate de către mirese.

— Mie-mi convine!

— Ştiu un magazin grozav cu articole de nuntă în Little Rock, continuă Mya.

— White Wedding, completă Seline. Chiar *este* grozav! De-acolo mi-am cumpărat rochia.

— Va trebui să ne rezervăm o zi, noi fetele, să mergem acolo, vedem ce găsim, luăm prânzul şi ne consultăm, să vedem cu ce idei vine fiecare. Numai puţin, să-mi verific agenda. Mya îşi scoase telefonul şi începu să scotocească în agendă. Am putea fixa întâlnirea pentru săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare, reuşi Abigail să îngaime.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să-ţi impui punctul de vedere, interveni Sunny, lăsându-se pe spate în scaun şi sorbind din mărgăritică. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le iubim la ea, Abigail, dar durează ceva până te obişnuieşti cu felul ei de-a fi. Mya, ce-ar fi s-o laşi câteva zile, să se acomodeze cu noul ei statut de logodnică?

— Chiar îmi place să-mi impun punctul de vedere. Mya râse şi-şi dădu părul pe spate atunci

când soţul ei pufni, ascunzându-se după sticla de bere. Iar când vom fi surori? O să fiu şi mai şi! ameninţă ea.

— Vorbeşte serios! confirmă Sybill.

Abigail auzi zumzetul discret al telefonului care vibra în buzunarul lui

Brooks. Când îşi coborî privirea, el îl scoase uşor din buzunar şi se uită la apelant.

— Îmi pare rău, trebuie să răspund.

Privirile li se întâlniră scurt, când Brooks se ridică în picioare pentru a se duce puţin mai încolo.

Părea ireal. Mya continua să vorbească despre magazine de nunţi, flori, meniuri tip bufet sau servire clasică, iar în timpul ăsta Brooks discuta cu Anson despre decizii de care depindea însăşi viaţa ei.

„Ca un bulgăre de zăpadă*, se gândi ea din nou. „Se rostogoleşte, se rostogoleşte, creşte, capătă greutate şi volum, până ce ia întreg muntele cu el”.

Acum nu mai era cale de întoarcere. Era forţată să meargă înainte.

— E totul în regulă? se interesă Sybill.

— Da, da, sunt bine. Doar că mă simt puţin copleşită.

— Şi e numai începutul.

— Aşa este. Abigail aruncă o privire către Brooks. A început.

Brooks se întoarse la masă şi puse o mână pe umărul ei.

— Îmi pare rău, a apărut o problemă de care trebuie să mă ocup.

— Atunci, du-te şi fă-ţi treaba de poliţist, îl îndemnă Mya. Putem s-o conducem noi pe Abigail acasă, când plecăm.

— Ah. Pentru o clipă, Abigail rămase fără replică. Mulţumesc, dar chiar trebuie să mă întorc acasă. Am de lucru ceva ce nu mai suportă întârziere.

— Atunci te sun mâine sau îţi dau un e-mail. De fapt, mai bine îţi dau email. Aşa pot să-ţi trimit şi nişte link-uri. Dă-mi, te rog…

— Mya! Sunny o privi cu sprâncenele ridicate. Cum rămâne cu cele câteva zile de acomodare?

— Bine, bine. Ce să fac, dacă sunt născută să planific şi să organizez petreceri? Trimite-mi un e-mail după ce termini cu perioada de acomodare.

Apucând la repezeală un şerveţel de hârtie, Mya îşi notă propria adresă de e-mail.

Abigail avea sentimentul că avea să dureze mai mult de câteva zile.

— Aşa am să fac. Mulţumesc mult pentru după-amiaza asta încântătoare.

— Abigail! Sunny veni la ea, o îmbrăţişă strâns şi-i şopti: Nu-ţi face griji. O s-o ţin la distanţă pe Mya o săptămână sau două.

Dură ceva timp. După toate aparenţele, după un grătar, oamenii nu-şi luau, pur şi simplu, râma s-bun. Se îmbrăţişau, continuau o conversaţie deja începută, îşi făceau planuri pentru viitorul

apropiat sau se jucau cu câinele. Şi chiar strigau după tine şi îţi făceau cu mâna, după ce ajungeai la maşină.

— Înainte să-mi spui ce ţi-a zis căpitanul Anson, vreau să-ţi spun că familia ta e…

— Gălăgioasă? Insistentă?

— Nu. Mă rog, da, însă nu asta voiam să spun. Afectuoasă. Şi e ceva absolut natural. Acum înţeleg mai bine, după ce mi-am petrecut după-amiaza cu ei. Mama ta… Să nu mă compătimeşti, pentru că nu-mi place când faci asta.

— Bine.

— Mama ta mi-a pus mâna pe după umeri. A fost un gest absolut firesc. Mă îndoiesc că a fost ceva planificat. Şi a făcut asta de nenumărate ori, şi cu ceilalţi. Însă când a făcut asta cu mine, am simţit… Mi-am spus în sinea mea că aşa procedează o mamă. Te atinge sau te ia în braţe fără un motiv anume. Fără să aibă un motiv important. Şi apoi m-am gândit că, dacă vom avea copii, vreau să învăţ să fiu genul de mamă care poate să atingă sau să ia în braţe pe negândite şi fără să aibă un motiv anume pentru asta. Sper că voi avea ocazia s-o fac.

— O s-o ai.

— Ar son a discutat cu cei de la FBI.

— Cea mai mare parte a zilei. Bănuiala lui e că ei au sperat – la început, cel puţin – să-l ia pe ocolite ca să ajungă la tine. Însă el a mers până în pânzele albe cu varianta contactului inopinat. Au fost foarte zgârciţi cu informaţiile pe care i le-au

pasat, dar el este al naibii de sigur că urmează să-i pună sub supraveghere pe Cosgrove şi pe Keegan.

— Din ce-a reuşit să-şi dea seama, ei au crezut povestea mea?

— Ai prezentat detaliile, pas cu pas, până la ceea ce ţi-a spus John. Iar în ultimii ani ai fost o sursă extrem de valoroasă de informaţii pentru ei. Ce interes ai avea să minţi în privinţa lui Cosgrove şi a lui Keegan?

— N-ar avea nicio logică.

— Nu, n-ar avea. Vor să discute cu tine în persoană. Vor să te duci la ei. Îţi promit protecţie.

— Vor să mă interogheze, să se asigure că n-am fost complice la asasinarea lui John şi a lui Terry. Dacă şi când vor fi siguri de asta, vor dori să obţină acordul meu de a depune mărturie împotriva lui Korotki.

— Da, şi vor dori chiar mai mult decât atât. Tu ai acces la o pistă către bucătăria internă a Volkovilor, ai acces la informaţii care ar putea – şi e foarte probabil să o facă – să bage o mare parte din organizaţie în închisoare şi să destabilizeze restul.

— Atâta vreme cât informaţiile vin dintr-o sursă anonimă, autorităţile se pot folosi de ele. Când se va afla că datele sunt obţinute pe căi ilegale, nu le vor mai fi de niciun folos.

— Nu, aşa este. Dar e posibil să găsească o cale de compromis.

Abigail se gândise la asta şi luase absolut totul în calcul.

— Eu nu le divulg procesul, chiar dacă îmi garantează imunitate pentru spargerea reţelelor. Am nevoie de acest proces pentru a distruge reţeaua. Ei n-au cum să facă ceea ce sper eu să fac – nu dispun nici de mijloacele tehnice, nici de cele legale. Eu aş fi expusă din nou dacă nu reuşesc să le sparg reţeaua şi să le deturnez fondurile.

— Să le deturnezi… Ai acces la banii lor?

— Aş putea avea, la o mare parte dintre fonduri. M-am gândit încotro să le canalizez în momentul în care voi fi gata să transfer fonduri din diverse conturi. Mă gândeam să fac nişte donaţii substanţiale anonime către acţiunile caritabile pe care le voi considera potrivite la momentul respectiv.

Brooks îşi întoarse privirea de la şosea şi o studie atent.

— O să-i cureţi de bani.

— Da. Credeam că ai înţeles. Dacă au aproximativ o sută cincizeci de milioane de dolari în conturi din care pot face retrageri, o să-şi revină cu uşurinţă. Şi, în afară de asta, ar mai fi şi proprietăţile imobiliare, dar am ceva idei despre cum aş putea să le lichidez.

— Să le lichidezi.

— Probleme fiscale, transferuri de acte de proprietate – există proprietăţi pe care autorităţile le pot confisca şi le vor confisca uşor, dat fiind că au fost folosite în scopuri ilegale. Însă altele sunt destul de ingenios mascate. Nu vor mai fi, când

voi termina eu cu ele. Nu e suficient să depun mărturie, Brooks, spuse ea, atunci când el parcă în faţa casei ei. Nu e suficient să-l bag la închisoare pe Korotki, poate şi pe Ilia şi chiar pe Serghei. Cu resursele lor, cu banii lor, vor reuşi să se regrupeze, să-şi revină. Şi vor şti că eu le-am făcut probleme. Nu vreau ca ei să afle cum a fost compromisă reţeaua lor. Şi n-am de gând să le dezvălui autorităţilor metodele mele. Oricum n-ar putea aproba ceea ce mi-am propus să fac.

Coborî din maşină şi îl privi peste capotă. Nu vreau să ajung din nou într-o casă conspirativă. Nu vreau să le spun unde sunt, chiar dacă voi fi de acord să depun mărturie. Nu am încredere în protecţia lor. Am încredere doar în mine şi în tine.

— Bine. Brooks îi deschise şi câinelui portiera, apoi întinse o mână către mâna ei. Când va veni momentul acela, vom găsi un loc în Chicago. Noi doi. Vom fi singurii care vor şti unde se află. Vom sta acolo. Pentru întâlnire, vei alege tu locul. Un hotel, aş spune – poate în Virginia sau în Maryland. Iar lor nu le vom dezvălui locul până când nu vei fi sosit deja acolo.

— Aşa e foarte bine. Dar tu nu poţi veni cu mine.

— Ba da, pot. Atâta vreme cât ei nu mă văd.

Totul se oprea acum, absolut tot, chiar în clipa asta, dacă nu era alături de ea până la capăt.

— Presupun că poţi aranja o altă cameră de hotel, astfel încât să pot vedea totul – şi astfel avem o dovadă, în caz că ne va trebui una.

— Nu m-am gândit la asta. Ar fi trebuit, pentru că aşa e cel mai bine.

— Vii şi tu cu o idee, mai vin şi eu cu una – aşa merge treaba.

Se întoarse şi se lipi de el.

— Când va începe, totul trebuie să se întâmple foarte repede. Totul trebuie să se întâmple repede şi în ordinea corectă.

Nu voia să-l despartă de familia lui, în caz că lucrurile ieşeau prost, înţelesese şi asta – la un grătar în spatele casei. Trebuie să termin programul. Fără el, problema nu e rezolvată decât parţial.

— Atunci ocupă-te de asta, iar eu o să fac nişte cercetări. Vreau să găsesc un loc pentru întâlnire.

— Virginia, propuse ea. Districtul Fairfax. Este destul de departe de capitală şi la mai puţin de o oră distanţă faţă de un mic aeroport regional, din Maryland. O să închiriez un avion.

— Să închiriezi? Pe bune?

— Probabil ai uitat că ai o iubită bogată.

Brooks râse.

— Nu ştiu cum am putut să uit asta.

— Dacă vor să-şi aducă întăriri la întâlnire, să pună să fiu urmărită, o să putem scăpa uşor de ei pe drumurile de acolo. Apoi, cel mai probabil, vor căuta la aeroportul Dulles sau la Reagan Naţional.

— Gata, rămâne stabilit! O sărută. Acum du-te şi joacă-te cu viruşii tăi.

Reuşi să nu-i stea în cale, în cea mai mare

parte a timpului. Dar, pentru Dumnezeu! După vreo două ore petrecute în faţa calculatorului, un bărbat avea nevoie de o bere duminică seara. Şi de nişte chipsuri. Pe care fusese nevoit să le aducă pe furiş, pentru că ea n-avea nici măcar o firimitură de mâncare nesănătoasă în casă.

Când intră în bucătărie, ea era aşezată pe scaun, cu mâinile în poală, şi privea fix monitorul. El deschise uşor frigiderul, scoase o bere, aruncă o privire în direcţia ei, apoi deschise dulapul în care ascunsese Ghipsurile. Cu smântână şi ceapă.

Şi atunci ea se întoarse.

— Ies într-o secundă.

— Am reuşit.

El li studie chipul şi puse berea deoparte.

— Ai terminat programul.

— Da. Merge. Teoretic. L-am testat de mai multe ori. Nu pot să-l verific în reţea până la momentul potrivit, aşa că nu pot fi absolut sigură. Dar sunt. Sunt convinsă că o să funcţioneze.

El îi zâmbi larg, apoi veni la ea şi o apucă de coate, ridicând-o ca s-o sărute.

— Eşti un geniu!

— Da.

— Atunci cum se face că nu eşti fericită?

— Ba sunt. Sunt… Am simţurile amorţite, cred. Eram convinsă că pot face asta, dar, când am făcut-o efectiv, mi-am dat seama că n-am crezut niciodată cu adevărat că sunt în stare s-o fac. Îşi apăsă tâmpla stângă cu degetele, pentru că o durea puţin capul. N-are nicio logică ce spun.

— Ba da, are.

— Brooks. Pot să le distrug reţeaua, să le virusez toate fişierele, toate programele. Pot să-i decuplez, indiferent ce sistem de operare sau computer foloseşte oricare dintre ei. Pot face asta, şi, dacă o fac imediat după ce le deturnez fondurile, vor fi ruinaţi. Faliţi.

Acum, îşi duse mâna la inimă. Iar înainte să fac asta, pot să le ofer autorităţilor suficiente informaţii pentru a le închide o serie de operaţiuni, pentru a pune sub acuzare alţi oameni de încredere, până când *bratva* Volkov ajunge să fie făcută bucăţi – unele pe care nu vor reuşi să le mai pună niciodată cap la cap.

— Îi dai cu picioarele în sus definitiv.

Abigail râse încet.

— Da. Da. N-am crezut cu adevărat că o să reuşesc să fac asta, murmură ea. Dacă aş fi crezut, aş fi făcut-o înainte să fiu de acord să depun mărturie.

Brooks o privi impasibil.

— Vrei să renunţi?

— M-ai lăsa. Abigail îi prinse faţa în mâini, aşa cum îi făcea el adesea. M-ai lăsa să renunţ, deşi asta contravine principiilor tale. Dar nu. N-am să renunţ. Nu pot să renunţ. Decizia asta face parte din ansamblu, din persoana care vreau să devin. Din persoana care ai vrea tu să fiu.

— Eu nu vreau decât să fii cea care eşti acum.

— Eu vreau mai mult acum. Vreau mai mult de la Elizabeth. Vreau mai mult de la Abigail. Şi

îmi doresc ca tu să vrei mai mult de la mine acum. Mărturia mea, informaţiile mele, pirateria, supervirusul, toate astea formează un ansamblu. Când totul se va termina, Elizabeth poate dispărea cu inima împăcată.

Închise ochii, apoi îi deschise şi îi zâmbi.

— Iar Abigail se poate căsători cu tine cu inima împăcată. Îmi doresc atât de mult să mă căsătoresc cu tine. S-ar putea chiar să fiu dispusă să merg şi la un magazin de nunţi.

— Serios?

— Mi-e puţin teamă, dar e posibil s-o fac.

— Ei, *acum* pari fericită.

— Sunt. Foarte fericită. Imediat ce găsim un hotel, pot face aranjamentele necesare pentru transport. Putem să-l rugăm pe căpitanul tău să pună la punct detaliile întâlnirii. Am putea începe următoarea etapă.

— Am găsit hotelul. În Tysons Corner, Virginia. Clasă medie, chiar la ieşirea de pe autostradă.

— Aş vrea să văd site-ul hotelului şi o hartă a zonei.

— Mă gândeam că ai să vrei. Am salvat link-urile pe laptopul meu.

— Am putea rezerva camerele şi stabili întâlnirea pentru mâine sau poimâine. Aşa le rămâne mai puţin timp autorităţilor ca să încerce să mă găsească.

— Poimâine. Trebuie să-mi refac programul, în aşa fel încât să fiu acoperit la serviciu.

— Mai bine. Eu trebuie să fac aranjamentele pentru Bert.

— O să-l ia mama la ea.

— Ah, dar… Ezită, privind în jos, la câine. Mă gândeam la un adăpost autorizat, cu angajaţi profesionişti.

— Adică vrei să-l duci la închisoare?

— Un adăpost nu e închisoare. De data asta, două perechi de ochi cafenii o priveau insistent. Chiar i-a plăcut acolo în după-amiaza asta, dar le-aş cere părinţilor tăi prea mult, şovăi Abigail.

— O să fie încântaţi. În plus, asta face o familie. Obişnuieşte-te cu ideea! Acum, du-te şi verifică hotelul. Eu o să-i dau mamei un telefon.

— Bine.

Brooks îşi scoase mobilul din buzunar imediat ce Abigail ieşi din bucătărie.

— Îmi rămâi dator, îi spuse el lui Bert.

Totul mergea conform planului, constată Abigail. Acum era în camera de refugiu, alegând cu atenţie lucrurile de care avea nevoie pentru următorul pas.

Rezervă camerele de hotel sub două nume diferite, la ore diferite, de pe două calculatoare diferite. Brooks avea să se cazeze sub numele Lucas Boman

— În cazul ăsta, suntem amândoi foarte norocoşi. Abigail se duse la el şi îi luă mâna într-a ei. Cred că ar fi bine să mergem la culcare. Trebuie să fac câteva teste, pentru a mă asigura că penisul tău are o dimensiune satisfăcătoare.

— Norocul nostru, al amândurora, este că eu întotdeauna am avut rezultate bune la teste.

Mobilul lui începu să sune la două fără un sfert dimineaţa. Brooks se rostogoli până la marginea patului, întinzând mâna după el.

— Gleason.

— Salut, Brooks. Sunt Lindy.

— Ce s-a întâmplat, Lindy?

— Despre asta voiam să-ţi vorbesc. Tybal este aici, cu mine.

— Rahat!

— Da, cam e, dar nu genul de rahat la care te gândeşti tu. Cred că vrei să auzi ce-are de zis.

Brooks se ridică în poziţie şezândă.

— Unde eşti?

— În momentul ăsta, suntem în camioneta mea, cam la opt sute de metri de casa Lowery. De vreme ce maşina ta nu e în oraş, m-am gândit că acolo ar trebui să fii.

— Asta e treaba poliţiei, Lindy. N-ar fi mai bine să mă văd cu amândoi la tine acasă?

— Mai bine nu, ţinând cont de rahatul despre care îţi vorbeam. Cel mai bine e să venim acolo, să discutăm în particular. În oraş, oamenii mai văd una-alta, chiar la o oră ca asta. Sau poate tocmai la o oră ca asta.

— Aici ai dreptate. Stai puţin. Acoperi telefonul cu mâna. La telefon e

Lindy. Ştii, de la restaurant. Îi explică el lui Abigail.

— Da, ştiu cine e.

— Îmi spune că e cu Tybal Crew şi că vor să discute cu mine în particular.

— Aici?

— Dacă nu era ceva important şi nu era nevoie să vorbim în particular, Lindy nu m-ar fi sunat la două noaptea.

— Mă duc să mă îmbrac.

— O să discut cu ei jos, nu te deranjăm pe tine.

— Eu zic că, dacă cineva trebuie să vină aici la ora asta ca să discute cu tine, ar trebui să aud şi eu ce are de zis.

— În regulă, atunci. Puse din nou telefonul la ureche. Ty e treaz?

— Acum, da. Sau, mă rog, suficient de treaz.

— Haideţi, veniţi.

Trecându-şi o mână prin păr, Brooks puse telefonul deoparte. Îmi pare rău pentru treaba asta.

— Cu doar câteva zile în urmă, n-aş fi permis nimănui să vină aici aşa. Dar, cu toate astea, nu sunt neliniştită. Aproape deloc. Mai degrabă, curioasă. Să fac nişte cafea?

— Zău că nu mi-ar strica!

Îi făcu plăcere să-i pregătească acea cafea, gândindu-se că, în viitorul ei alături de Brooks, apelurile în miez de noapte şi pregătirea unei cafele pentru persoane aflate la ananghie aveau să facă parte din rutina zilnică.

Nu spera decât că avea să fie o bună soţie de poliţist.

Şi totuşi, îi plăcea la fel de mult să ştie că Bert care-şi primise ordinul de a se relaxa, stătea întins în colţul bucătăriei. De asemenea, nu uitase să-şi seteze monitoarele computerului în modul screen saver – era o măsură de precauţie.

Nu ştia foarte sigur cum ar fi trebuit să-i abordeze pe cei doi bărbaţi care veneau în vizită în miez de noapte, dar, când duse cafeaua în living, Brooks tocmai îi întâmpina la uşa din faţă.

Iar Lindycu o codiţă împletită, lungă şi cenuşie, care atârna pe spatele unui tricou decolorat, cu formaţia Grateful Dead – deschidea drumul.

— Doamnă, i se adresă el înclinând capul. Îmi cer scuze că v-am deranjat la această oră târzie din noapte.

Zicând acestea, îl înghionti în burtă pe Tybal.

— Da, doamnă, răspunse Tybal. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Sunt convinsă că aveţi motive serioase.

— Ar fi şi cazul! bombăni Brooks. Of, Doamne! Ty, emani Rebel Yell prin toţi porii!

— Îmi pare rău. Vârfurile urechilor bărbatului căpătară o nuanţă de roz când lăsă capul în jos. Există circumstanţe atenuante. Mi-am primit jetonul de şaizeci de zile”, iar acum trebuie s-o iau de la capăt.

— Toţi mai deviem din când în când de la drum, Ty, îi spuse Lindy. Prima ta zi începe acum.

— Am mers la întruniri. Ty se mută de pe un picior pe altul şi se uită la Abigail ca un urs zbârlit

şi sfios. Lindy este garantul meu. L-am sunat. Ştiu că ar fi trebuit să-l sun înainte să beau, dar măcar l-am sunat.

— Bine. Bine, hai, luaţi loc amândoi, le porunci Brooks. Şi spuneţi-mi odată ce naiba este cu voi aici la ora asta.

— Chestia e, Brooks, că eu ar trebui să te ucid. Ty începu să-şi frângă mâinile uriaşe, adăugând: N-am de gând să o fac.

— Sunt uşurat să aud asta. Stai naibii jos odată!

— Nu ştiam ce să fac. Ty se aşează pe canapea şi îşi sprijini capul în palme. Nici când au început să se mai destrame aburii whisky-ului, tot nu ştiam ce să fac. Aşa că l-am sunat pe Lindy, iar el m-a mai ajutat să mă trezesc, am întors împreună problema pe toate părţile. Iar el mi-a spus că trebuie să venim să discutăm cu tine. Poate Lindy reuşeşte să-ţi explice mai bine. Eu nu ştiu cu ce să încep.

— Tu bea nişte cafea, Ty, şi îi spun eu lui Brooks despre ce e vorba. S-ar părea că pe Lincoln Blake l-a părăsit nevasta.

— Când? Brooks încruntă din sprâncene când îşi ridică propria cafea. Am văzut-o în dimineaţa asta.

— La biserică, da. Am auzit. Presupun că mai toată lumea a aflat deja povestea aia. După părerea mea, cred că de-acolo a pornit totul. Din câte am auzit, după ce au ajuns acasă, ea şi-a pus lucrurile în vreo două valize şi a plecat. Nepoata

doamnei Harris, Carly, era pe-afară, cu treabă. A văzut-o suind valizele în maşină şi a întrebat-o dacă pleca în călătorie. Doamna Blake i-a răspuns, pe cel mai calm ton cu putinţă, că îşi părăseşte soţul şi că nu se mai întoarce niciodată. Pur şi simplu, s-a urcat în maşină şi a plecat. Se pare că el s-a retras în biroul lui şi n-a mai ieşit de-acolo toată ziua.

— Asta n-are cum să-i fi picat bine, comentă Brooks. Orgoliul lui Blake primise deja o lovitură în plin încă de dimineaţă.

— Dar şi-a meritat-o, nu? în orice caz, Birdie Spitzer le mai face ceva treburi prin casă. Nu e genul căruia să-i placă bârfa şi habar n-am cum de rezistă. Ea mi-a dezvăluit ce s-a întâmplat. Probabil era o poveste prea savuroasă ca să nu merite spusă. Zice că au fost ceva ţipete, dar în casa aia sunt mereu ţipete – din partea lui, cel puţin. Apoi, doamna a plecat, iar el s-a închis în birou. Mai târziu, Birdie a ciocănit la uşă, să vadă dacă voia cumva să ia cina, iar el a urlat la ea, spunându-i să plece dram odată din casa lui şi să nu se mai întoarcă.

— Blake a dat-o afară pe Birdie? Surprins, Brooks ridică din sprâncene. Munceşte în casa aia de douăzeci de ani.

— Douăzeci şi patru, susţine ea. În august următor. Presupun că ăsta e un alt motiv pentru care a venit să spună povestea la restaurant. Nu ştie dacă mai are sau nu o slujbă şi nu ştie dacă o mai vrea, chiar dacă el ar primi-o înapoi.

— Acum a rămas singur, spuse Abigail încetişor. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să vă întrerup.

— Nu face nimic. Oricum, ăsta e adevărul. A rămas singur în casa aia mare, fii-său e la închisoare, iar nevastă-sa l-a părăsit. Dacă e să fac speculaţii, aş spune că a stat şi a rumegat puţin problema, ajungând în cele din urmă la concluzia că vinovatul pentru toată această situaţie este nimeni altul decât Brooks.

— E o concluzie cât se poate de greşită, bazată pe criterii complet eronate, începu Abigail. La concluzia domnului Blake mă refeream, nu la a dumneavoastră.

— Da, doamnă, aprobă Lindy şi zâmbi. Asta este o manieră elegantă de a spune că mănâncă rahat, dacă nu vă deranjează exprimarea fără perdea.

— Nu mă deranjează. Da, mănâncă rahat.

Brooks luă o înghiţitură de cafea şi îşi îndreptă atenţia către Ty.

— Câţi bani ţi-a oferit ca să mă omori, Ty?

— O, Dumnezeule! reuşi să îngaime Abigail, sărind în picioare.

— Relaxează-te iubito, Ty n-are de gând să facă niciun rău nimănui. Am dreptate, Ty?

— Da. domnule. Da. doamnă, aşa este. Am venit aici să vă spun. Lindy a zis că aşa e cel mai bine, aşa că iată-mă aici.

— Spune-mi cum a decurs discuţia cu Blake.

— Bine. Vezi, m-a chemat acolo, la el acasă.

N-am fost niciodată la el acasă, şi cu siguranţă e ceva impresionant. Ca dintr-un film. Mă gândeam că poate îmi oferă ceva de lucru – zău că nu mi-ar strica. M-a chemat în biroul ăla al lui şi m-a pus să stau pe un scaun mare, de piele. Mi-a oferit ceva de băut. Am refuzat. Dar el a umplut un pahar şi mi l-a pus acolo, lângă mine. Mai era şi marca mea preferată. Am şi eu o slăbiciune. Brooks.

— Ştiu.

— Dar n-am mai băut nicio picătură de când m-ai arestat, jur pe Dumnezeu că ăsta este adevărul. N-am mai băut nimic până în seara asta. Aveam o stare de agitaţie, stând acolo, în casa aia elegantă. El îmi tot spunea că un pahar n-are cum să-mi strice. Doar eram bărbat în toată Firea, nu? Tot nu l-am luat.

— În regulă, Ty.

— Dar continua să repete asta şi îmi tot spunea că are ceva de lucru, dar că el nu angajează fătălăi şi… cum era cuvântul ăla pe care ţi l-am spus, Lindy?

— Eunuci. Rahatul naibii! îmi cer scuze, iar m-a luat gura pe dinainte.

— Sunt perfect de acord, îl asigură Abigail, apoi privi spre Ty. A asociat slăbiciunile dumitale cu bărbăţia, după care le-a asociat pe amândouă cu dorinţa dumitale de a găsi ceva de lucru. O strategie crudă şi manipulatoare.

— Asta m-a înfuriat teribil, dar teoria lui a sunat cât se poate de adevărat. Cum ai încercat să-mi calci în picioare orgoliul de bărbat, Brooks,

cum m-ai umilit şi m-ai castrat – aşa a spus, că m-ai castrat, iar asta m-a făcut să mă simt groaznic. Şi m-a înfuriat. Iar paharul ăla de Rebel Yell era chiar acolo. Intenţia mea a fost să-l beau doar pe acela, ca să-i demonstrez că pot. Dar am mai băut unul şi încă unul, presupun, după aceea.

Ochii lui Ty se umplură de lacrimi, şi, când coborî capul, umerii i se scuturară de plâns.

Abigail se ridică şi părăsi încăperea.

— Am continuat să beau, pur şi simplu, pentru că paharul era chiar acolo, lângă mine, şi nu părea să se golească niciodată. Sunt alcoolic şi ştiu foarte bine că nu sunt în stare să beau un pahar fără să urmeze, automat, un altul…

Abigail se întoarse în cameră cu o tavă cu fursecuri şi o puse pe masă.

Privind-o cum ia un fursec şi i-l întinde înduioşătorului Tybal, Brooks se gândi că o iubea mai mult decât viaţa însăşi.

— S-a purtat nemilos cu dumneata, îi spuse ea lui Tybal. Ar trebui să-i fie ruşine pentru ce ţi-a făcut.

— Am continuat să beau şi să mă înfurii. El continua să vorbească despre felul cum procedase Brooks, făcându-mă să par slab şi laş în faţa propriei mele soţii, despre faptul că încearcă să distrugă oraşul ăsta. De pildă, înscenarea pe care i-a pregătit-o băiatului lui… Şi că trebuie să se facă urgent ceva în privinţa asta. El continua să vorbească, iar eu continuam să beau. A spus că e nevoie de cineva care să aibă tupeu şi sânge în

instalaţie. M-a întrebat dacă am tupeu. La dracu', normal că am! am spus. În cazul ăsta, mi-a zis că poate n-ar fi rău să te bat până sună apa-n tine, Brooks.

Ty clătină din cap, apoi şi-l sprijini din nou în mâini.

— Am fost la întruniri, am fost la reuniunile grupului de susţinere. Am ajuns să înţeleg că, de câte ori beau, simt nevoia să snopesc pe cineva în bătaie. Am rănit-o pe Missy din cauza asta. Şi după toată băutura aia şi tot ce mi-a spus, eram montat cum nu se putea mai bine. Mi s-a părut în regulă atunci când mi-a sugerat că o snopeală nu e de ajuns. Trebuia să fie ceva definitiv. Tu îmi nimiciseşi bărbăţia, nu? Singura metodă de a o recupera era să te ucid. Iar pentru că el avea să-mi rămână recunoscător, urma să-mi dea cinci mii de dolari. Drept recompensă, a spus. Mi-a dat jumătate din bani chiar atunci şi acolo.

— Ţi-a dat bani? îl întrerupse Brooks.

— Şi i-am şi luat. Mi-e ruşine să recunosc, dar da. Erau bani gheaţă, şi i-am luat. Însă nu i-am păstrat. Sunt la Lindy. El mi-a spus – domnul Blake, adică – să merg acasă şi să-mi iau arma. Mi-a spus că ar trebui să aştept până după lăsarea întunericului, să stau aici, pe şosea. Apoi ar trebui să te sun, să-ţi spun că sunt probleme. Iar apoi, când pleci cu maşina, n-am decât să te împuşc. M-am dus acasă să-mi iau arma. Missy nu era acolo, e la soră-sa. Mi-am luat puşca, am încărcat-o, după care am început să mă gândesc de ce dracu'

nu era Missy acasă. Mi-am adus aminte că-şi cam luase câteva scatoalce. Nu ştiu cum să explic, dar m-am auzit gândind toate astea şi mi s-a făcut rău. M-am speriat. L-am sunat pe Lindy, şi el a venit imediat.

— Ai procedat foarte corect, Ty.

— Nu, nu-i adevărat. Am acceptat băutura. Am luat banii.

— Şi l-ai sunat pe Lindy.

— Dumneata suferi de o boală, domnule Crew, spuse Abigail. El a exploatat această boală şi a folosit-o împotriva dumitale.

— Şi Lindy a spus acelaşi lucru. Mulţumesc, doamnă. Mi-e ruşine să-i spun lui Missy. Încă mai e puţin ofticată pe tine, Brooks, dar se bucură că nu mai beau. Lucrurile merg mai bine între noi, iar ea ştie care-i motivul. Dar va fi mai ofticată dacă mă bagi în închisoare. Lindy a spus că n-o vei face…

— Lindy are dreptate. O să am nevoie de banii aceia, Lindy.

— Sunt în camioneta mea.

— Iar pe tine o să te rog să vii la secţie, Ty, să dai o declaraţie oficială.

— Missy o să se enerveze rău de tot.

— Poate se va enerva puţin la început, când va afla că ai băut. Dar, dacă ascultă tot ce ai de spus, de la început până la sfârşit? Cred că o să fie mândră de tine.

— Crezi?

— Cred. Şi eu sunt mândru de tine. Mă bucur

că n-ai încercat să mă omori.

— Şi eu mă bucur. Acum ce-o să faci, Brooks?

— O să pun toate astea cap la cap, apoi am să-l arestez pe Blake pentru racolare în vederea comiterii unei crime asupra unui ofiţer de poliţie.

— În programul de dezalcoolizare – jetoane de diferite culori, care certifică numărul de ore/zile/luni de când persoana respectivă n-a mai consumat alcool (n.tr.)

CAPITOLUL 29

„Următorul pas”, îşi zise Abigail când se întoarse acasă după ce-l lăsase pe Bert la Sunny. Era ciudat şi puţin trist, constată ea, să intre în casă fără Bert alături. „Doar pentru o scurtă perioadă de timp”, îşi aminti ea. O excursie scurtă – care avea să schimbe totul.

Când Brooks ajungea acasă, aveau să meargă cu maşina până la aeroport, să ia avionul spre Virginia şi să se cazeze în cele două camere pe care le rezervase. Avea suficient timp pentru a instala camerele şi a face aranjamentele pentru furnizarea de conţinut video.

Timp mai mult decât suficient pentru obsesii, griji, pentru a despica firul în patru – asta dacă avea să se lase în voia gândurilor.

Aşadar, refuză să o facă. Se concentra pe activitatea din momentul acela şi începu să se transforme în Catherine Kingston.

Când sosi acasă, Brooks strigă:

— Unde e nevasta mea?

Asta o făcu să zâmbească. Era soţia cuiva.

— Sunt sus. E totul în regulă?

— Atât cât se poate. Blake şi-a pus avocaţii la treabă, şi mă aştept să aud o ofertă dintr-o clipă într-alta. Ar putea chiar să scape basma curată din chestia asta, dat fiind că îşi luase toate măsurile astfel încât capacităţile lui Ty să fie evident diminuate; dar, chiar şi aşa, el nu mai are niciun viitor în oraşul ăsta! Nu mă aştept…

Brooks se întrerupse când ajunse în cadrul uşii şi o văzu.

— Repet: Unde e nevasta mea?

— Am făcut o treabă bună, decise ea, studiindu-se în oglindă.

Stilul coafurii şi machiajul realizat cu grijă îi ascuţeau unghiul maxilarului. Lentilele de contact îi întunecau culoarea verde a ochilor. Micile „adaosuri”, atent făcute, o transformau dintr-o femeie slabă într-una cu forme.

— Probabil, odată ce vor afla la ce hotel am stat, vor solicita personalului materialul înregistrat de camerele de supraveghere. Până atunci ne vom fi întors deja acasă, însă ei vor verifica acel material pentru a vedea când m-am cazat şi dacă am venit singură. De aceea, vom lua taxiuri diferite de la aeroport şi ne vom caza la ore diferite.

— Pari mai înaltă. Cântărind-o din priviri, Brooks se duse lângă ea şi o sărută. Cu siguranţă eşti mai înaltă.

— Am nişte înălţătoare în pantofi. Doar doi centimetri şi jumătate, dar contribuie la întreaga iluzie. Dacă ceva din toate astea ajunge la urechile persoanelor infiltrate de Volkovi, ei n-ar trebui să reuşească să mă identifice. Abigail nu apare în sistem, iar asta va face extrem de dificilă stabilirea vreunei legături între Catherine Kingston sau Elizabeth Fitch şi Abigail Lowery. Eu sunt gata atunci când eşti şi tu.

— Mă duc să iau gentile.

Brooks nu zburase niciodată cu un avion privat, dar decise că s-ar putea obişnui cu asta. Fără cozi, fără întârzieri, fără aglomeraţie, ci doar un zbor lin şi lipsit de agitaţie.

În plus, îi plăceau şi scaunele mari, din piele, poziţionate astfel încât să stea faţă în faţă cu Abigail – sau Catherine, mai degrabă –, şi, de asemenea, felul în care lumina cădea pe chipul ei, în timp ce zburau spre nord.

— Au deschis un dosar nou pe numele lui Cosgrove şi al lui Keegan, îl anunţă Abigail butonând laptopul. Au solicitat mandate care să le permită monitorizarea tuturor dispozitivelor lor electronice şi de comunicare. S-ar putea să descopere câte ceva. Îndeosebi Cosgrove dă dovadă de neglijenţă. Joacă jocuri de noroc, adăugă ea. Şi online, şi în cazinouri.

— Şi cum se descurcă?

— Din datele pe care le-am dedus din veniturile lui şi din obiceiurile de joc, pierde mai mult decât câştigă. Acest viciu şi pierderile avute

le-au permis Volkovilor să-l oblige să lucreze pentru ei pe vremea când mă aflam eu sub protecţie.

— Probleme cu jocurile de noroc, murmură Brooks. Şi cedează uşor la presiuni. În cazul ăsta, cum crezi că va reacţiona când va afla că o sursă anonimă pretinde că deţine informaţii despre conexiunile lui cu mafia Volkovilor?

Femeia ridică privirea şi îşi coborî pe vârful nasului ochelarii de soare cu rame groase pe care îi adăugase personajului pe care îl crease.

— E o întrebare interesantă.

— Dacă e genul care cedează uşor la presiuni, şantajul l-ar putea determina să facă o greşeală.

— Nu e la fel de inteligent ca Keegan, acesta fiind şi motivul pentru care n-a avansat aşa rapid în rang, cred eu – nici în rândurile poliţiei, nici în organizaţia Volkov. După calculele mele, Volkovii l-ar fi eliminat până acum, dar, din câte se pare, ei consideră că ar avea o oarecare valoare.

— Ai fost vreodată la pescuit? o întrebă Brooks.

— Nu. Găsesc că e o chestie anostă ca hobby sau ca ocupaţie. Nu înţeleg ce legătură are pescuitul cu Cosgrove sau cu Volkovii.

Brooks ridică un deget spre ea.

— Mai întâi de toate, o să te iau eu la un moment dat la pescuit, ca să înţelegi diferenţa dintre relaxant şi anost. În al doilea rând, uneori poţi să prinzi în cârlig un peşte mic şi, în final, să ai surpriza să te alegi cu o pradă mai mare.

— Nu cred… A, e o metaforă. Cosgrove fiind peştele cel mic.

— Ei, vezi că te-ai prins? S-ar putea să merite încercarea de a-l prinde în cârlig.

— Da, e posibil. Lăcomia trage la lăcomie, iar principala lui motivaţie sunt banii. O ameninţare, ceva care să vină cu câteva informaţii care să dovedească faptul că sursa deţine probe. Iar dacă îşi foloseşte dispozitivele electronice sau telefoanele pentru a comunica, FBI-ul va avea suficiente motive pentru a-l chema la interogatoriu.

— Ceea ce ar putea duce la peştele cel mare despre care spuneam. Şi ar da mai multă greutate mărturiei tale. Brooks îi întinse punguţa cu covrigi pe care tocmai o desfăcuse, însă Abigail clătină din cap.

— Şi care e momeala? Pentru că ai nevoie de momeală ca să atragi în cârlig chiar şi un peşte cât de mic.

Încuviinţând uşor din cap, Brooks muşcă dintr-un covrig.

— Aşteaptă să bagi la apă primul viermişor.

— Nu-mi place nici măcar cum sună chestia asta! în orice caz, în programul de protecţie a martorilor era la un moment dat o femeie care depusese mărturie împotriva fostului ei prieten – un gangster de mâna a şaptea, implicat în cercurile de prostituţie conduse de Volkovi în Chicago. A fost găsită violată şi omorâtă în bătaie în Akron, Ohio, la trei luni după condamnare.

— Cosgrove era cel care se ocupa de ea?

— Nu, nu el era agentul care îi fusese repartizat, însă toate datele pe care am reuşit să le adun la vremea aceea îl indicau pe el ca fiind cel care transmisese informaţiile despre ea mai departe, către contactul lui din organizaţia Volkov. Cunosc suficiente detalii încât să compun un mesaj credibil şi ameninţător.

— O altă pietricică aruncată în râu.

— Ce râu? Ăla cu peştii?

Râzând, el o atinse uşor cu piciorul.

— Ar putea fi, numai că, dacă rămânem la metafora aceea, nu cred că vrei să arunci nicio pietricică în râu. Ai putea să sperii peştii.

— Nu mai înţeleg nimic.

— În râul ăsta metaforic, aruncăm pietricele pentru că ne dorim să facem multe valuri.

— Aaa… Pietricică să fie, atunci.

Abigail reflectă câteva clipe, după care începu să compună.

Anya Rinki depune mărturie împotriva lui Dimitri Bardov. 8 iulie

2008. Intră în Programul de Protecţie a Martorilor. Noua identitate:

Sasha Simka. Transferată în Akron, Ohio; angajată ca vânzătoare la

Monique’s Boutique.

Caz repartizat agentului Robyn Treacher, de la poliţia judiciară a Statelor Unite ale Americii. Dosarele cazului accesate de către William Cosgrove, 12 şi 14 octombrie 2008 – nu există în

arhivă autentificarea sau o cerere oficială pentru accesarea dosarelor.

E-mailul ataşat a fost copiat din contul personal al lui William Cosgrove în contul lui Igor Bardov, fratele lui Dimitri, fiind trimis în data de 15 octombrie 2008.

15.000 de dolari depuşi într-un cont deschis pe numele William Dwyer, alias William Cosgrove, în data de 16 octombrie 2008.

Anya Rinki, alias Sasha Simka, găsită violată şi ucisă la data de 19 octombrie 2008.

Aceste informaţii vor fi transmise prin e-mail către administratorul Wayne Powell, în termen de 48 de ore, dacă nu sunteţi de acord cu plata sumei de 50.000 de dolari. Detaliile privind expedierea banilor urmează a vă fi comunicate în următorul mesaj.

— Cred că am creat o pietricică de toată frumuseţea, spuse ea, întorcând monitorul, astfel încât să poată citi şi Brooks mesajul.

Zâmbetul lui Brooks se întinse treptat pe toată faţa, înainte ca el să-şi mute privirea de la monitor la ea.

— E bună şi forma, şi consistenţa. Aveai toate datele astea în minte?

— Sunt corecte.

— Ce anume conţine e-mailul pe care vrei să-l ataşezi?

— Spune aşa: „Sasha Simka, Akron, 539 Eastwood, Apartament 3-B”. Zâmbetul de pe chipul lui Brooks se stinse atunci când bărbatul se

îndepărtă de monitor.

— Deci Cosgrove a ucis-o pentru cincisprezece mii.

— Da. Faptul că n-a omorât-o el însuşi în bătaie nu-l face mai puţin responsabil. Cred că va reacţiona la chestia asta. Cred că va fi de acord să plătească. Imediat ce voi şti că a început monitorizarea, voi trimite mesajul.

— Pentru tine cât i-au plătit?

Tonul lui, aspru şi rece, o făcu să aştepte un moment, ca să-şi închidă laptopul.

— Avea datorii de cincizeci de mii de dolari la jocurile de noroc. Ilia a preluat datoriile lui Cosgrove, apoi s-a folosit de ele pentru a-l ameninţa.

— Şi după ce n-ai fost… eliminată?

— I-au şters jumătate din datorie şi i-au impus să muncească pentru ei pentru restul. Comisionul lui, deşi eu am rămas în viaţă, a fost considerabil mai mare decât comisionul pe care l-a primit pentru Anya Rinki. Singura concluzie pe care o poţi trage este că Korotki valorează mai mult pentru Serghei decât valora Dimitri Bardov.

De data asta, Brooks vorbi încet şi foarte sigur pe spusele lui:

— Abigail, vor plăti pentru ce ţi-au făcut ţie, Anyei Rinki şi tuturor celorlalţi. Îţi promit eu asta.

— Nu vreau să-mi faci un jurământ cu privire la lucruri pe care nu le poţi controla.

Privirea lui nu se dezlipi nicio secundă de a ei.

— Indiferent ce-ar însemna asta şi oricât ar dura.

Pentru că vorbele lui o emoţionară şi, totodată, o speriară puţin, Abigail privi pe fereastră.

— Începem să coborâm.

— Ai emoţii?

— Nu. Se gândi o clipă, ca să fie sigură. Nu, nu am emoţii în legătură cu ce se va întâmpla. Este realmente uimitor faptul că până nu demult eram absolut convinsă că n-aş putea face asta vreodată. Iar acum sunt absolut convinsă că pot şi că trebuie s-o fac. Iar diferenţa este… Abigail îl prinse de mână şi îşi împreună degetele cu ale lui. Asta. Pur şi simplu asta.

— Chestia asta – Brooks o strânse şi mai tare de mână – este al naibii de importantă.

Abigail se cază cu treizeci de minute înaintea lui Brooks, aşa că, atunci când el îi bătu la uşă, ea apucase deja să monteze camerele şi microfoanele în zona de relaxare a ceea ce hotelul numea apartament executiv. În camera lui – situată pe partea opusă a coridorului, două etaje mai jos – Abigail instală monitoarele şi conectă echipamentul.

În ceva mai mult de o oră, reuşise să instaleze, să conecteze şi să testeze echipamentele.

— Imediat ce stabilim legătura, federalii îşi vor planta oamenii în hotel, îi spuse Brooks.

— Ştiu. Dar, cu cât mai repede, cu atât mai

bine. Nu mai avea nimic de făcut, decise că Nu mai avea ce măsuri de precauţie să şi ia. Hai să dăm telefon, hotărî ea.

Trebuia să aştepte singură, dar i se părea reconfortant să ştie că el o putea urmări. Aşa că, aşteptând, începu să lucreze, iar când primi confirmarea emiterii mandatului de supraveghere a dispozitivelor electronice ale lui Cosgrove şi ale lui Keegan, programă trimiterea mesajului de şantaj cu un decalaj de două ore – suficient pentru ca dispozitivele de monitorizare să fie instalate.

„O pietricică în râu”, se gândi ea, după care privi direct în cameră şi zâmbi.

Pentru că monitoriza activităţile, ştiu exact când avionul care îi transporta pe directorul adjunct Gregory Cabot şi pe agentul special Elyse Garrison primi confirmarea de decolare cu destinaţia Dulles International.

— Sunt pe drum încoace, spuse ea clar, şi ar trebui să aterizeze la Dulles într-o oră şi patruzeci de minute. Se uită la ceas şi făcu calculele. Aş estima că vor ajunge la hotel până la ora zece. E posibil să mă pună sub observaţie şi să aştepte până mâine-dimineaţă, dar cred totuşi că vor veni în seara asta, pentru că aşa vor avea control asupra situaţiei – sau aşa îşi închipuie ei.

Se ridică, dorindu-şi să fi putut trage draperiile. Dar, cu echipamentul potrivit, cu un unghi bun de pe o clădire din apropiere, ei ar fi putut s-o monitorizeze în cameră.

— Cred că o să comand ceva de mâncare.

Asta le-ar oferi ocazia să trimită un agent sub acoperire ca ospătar la room-service, ca să-şi facă o idee în legătură cu mine şi cu camera mea. S-ar putea să ne fie de folos dacă ei primesc o confirmare a faptului că sunt aici, singură.

Comandă o salată, o sticlă mare de apă, un vas cu ceai. Găsind că toată situaţia avea o intimitate stranie, Abigail îşi continuă monologul cu Brooks în timp ce porni televizorul, cu volumul la minimum, aşa cum, presupunea ea, ar fi făcut cineva cazat singur într-o cameră de hotel.

Îşi verifică machiajul, peruca – deşi tare şi-ar fi dorit să scape de amândouă. Apoi îi veni ideea să deranjeze puţin patul, ca să pară că se întinsese acolo să se uite la televizor.

Când sosi masa, îi deschise uşa chelnerului şi îi făcu un gest către masa din zona de relaxare.

Bărbatul avea părul închis la culoare, o constituţie compactă şi ceea ce

Abigail descrise în gândul ei drept o privire ageră.

— Sunteţi în oraş cu afaceri, domnişoară?

— Da.

— Sper că veţi avea timp şi de ceva distracţie cât veţi sta aici. Poftă bună, adăugă el, în momentul în care ea semnă bonul. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât să sunaţi.

— Aşa voi face. Mulţumesc. De fapt… Mă gândeam că poate ne aduceţi mai multă apă sau eventual cafea, dacă dânşii preferă, atunci când vor sosi directorul adjunct şi agentul special

Garrison.

— Mă scuzaţi?

— Pantofii dumneavoastră, privirea şi arma pe care o aveţi ascunsă sub sacoul de chelner. Sper că le veţi comunica directorului adjunct şi agentului special că sunt gata să discut cu dumnealor în seara aceasta, dacă le este convenabil.

Iar asta, se gândi ea, transmitea mesajul clar şi concis că *ea* continua să deţină controlul asupra situaţiei.

— Desigur, putem aştepta până mâine, dacă dumnealor preferă să mă ţină sub observaţie mai mult timp, dar nu intenţionez să plec nicăieri. Am economisi timp dacă discutăm în seara asta. Şi vă mulţumesc pentru că mi-aţi adus masa. Salata arată foarte bine.

Bărbatul o privi îndelung.

— Doamnă… mai spuse el în loc de salut şi o lăsă singură.

— Asta n-a fost doar un impuls şi n-am făcut-o ca să mă dau mare. Exact. Am simţit că, dacă ei înţeleg că eu înţeleg, am putea parcurge mai lin întregul proces. Pietricica a căzut în râu în timp ce discutam cu chelnerul de la FBI, mai adăugă ea. Acum cred că am să mănânc. Salata chiar arată bine.

În camera lui, ronţăind nişte alune din minibar, Brooks clătină din cap.

Ce femeie avea!

După ce termină, Abigail puse tava dincolo de

uşă. O mulţime de amprente, conchise ea, şi suficient material ADN. Puteau să-i verifice amprentele în baza de date şi astfel economiseau şi mai mult timp.

Se aşeză, bându-şi ceaiul încet, monitorizându-şi computerul în eventualitatea primirii unor alerte şi gândindu-se cât de mult îşi dorea să fie acasă cu Brooks, cu câinele ei, cu grădinile ei. Acum ştia – înţelegea cu adevărat – cât de minunat era să-ţi fie dor de casă.

Când auzi bătaia în uşă, opri calculatorul, se ridică şi se duse să-i privească pe vizor pe bărbatul acela deşirat şi pe femeia cu constituţie atletică.

— Da?

— Elizabeth Fitch?

— Vreţi, vă rog, să ţineţi un act de identitate la vedere? Ştia cum arătau, desigur, dar i se părea absurd să nu le ceară acest lucru. Deschise uşa. Vă rog, intraţi.

— Director adjunct Cabot, se prezentă bărbatul, întinzându-i mâna.

— Da, vă mulţumesc mult că aţi venit. Şi dumneavoastră, doamnă agent special Garrison. Mă bucur să vă cunosc în persoană.

— Şi eu asemenea, doamnă Fitch.

— Elizabeth, vă rog. Sau Liz. Ar trebui să ne aşezăm. Dacă doriţi nişte cafea…

— Ni s-a spus că aţi solicitat deja. Cabot zâmbi vag. Urmează să sosească. Agentul care v-a vizitat mai devreme este momentan ţinta glumelor

colegilor să-i.

— Îmi pare rău. Mă aşteptam să trimiteţi pe cineva aici imediat ce vi se oferea ocazia. Şi am un spirit de observaţie foarte bine dezvoltat.

— Aţi reuşit să rămâneţi invizibilă pentru o bună bucată de vreme.

— Am vrut să rămân în viaţă.

— Şi acum?

— Vreau să trăiesc. Am reuşit să înţeleg că există o diferenţă între astea două.

Cabot dădu din cap aprobator.

— Vom dori să înregistrăm această discuţie.

— Da, chiar aş prefera să o faceţi.

— Instalează echipamentul, agent Garrison. Deschid eu, spuse el, când auzi bătaia în uşă.

Garrison scoase un computer dintr-o geantă.

— Aş dori să vă întreb de ce m-aţi ales pe mine ca persoană de legătură.

— Sigur. Aveţi un dosar exemplar. Proveniţi dintr-un mediu familial solid şi v-aţi remarcat în şcoală, dar, cu toate acestea, v-aţi rezervat timp şi pentru activităţi extracurriculare şi aţi încheiat prietenii durabile. Am tras concluzia că sunteţi o personalitate complexă, inteligentă şi că aveţi un simţ acut al binelui şi al răului. Acestea erau calităţi importante pentru scopurile urmărite de mine. În plus, bazându-mă pe instituţiile de învăţământ superior pe care le-aţi urmat şi pe dosarul dumneavoastră de la Quantico şi, mai apoi, de la Chicago, am tras concluzia că, deşi eraţi foarte ambiţioasă, aţi dorit să reuşiţi în

carieră şi să avansaţi pe propriile dumneavoastră merite. Aveţi un respect deosebit faţă de autoritate şi faţă de lanţul ierarhic. Poate mai eludaţi regulile, dar le respectaţi ca fundament al sistemului şi respectaţi sistemul ca mijloc de a face dreptate.

— Uau!

— Îmi cer scuze, ştiu că unele dintre cercetările mele în ceea ce vă priveşte au implicat invadarea intimităţii dumneavoastră. Am justificat această încălcare a intimităţii prin dorinţa de a vă servi drept sursă de informaţii în ceea ce priveşte organizaţia Volkov. Scopul scuză mijloacele. De cele mai multe ori, aceste cuvinte constituie doar o scuză pentru a face ceva rău, dar, în cazul de faţă, la momentul respectiv, am considerat că e singura mea opţiune viabilă. Doriţi să vă servesc cu cafea, domnule director adjunct?

— Mă ocup eu.

Abigail tăcu câteva clipe, cât pentru a-şi face o autoevaluare. Emoţii, da, recunoscu ea. Inima îi bătea rapid, dar fără presiunea panicii.

— Presupun că mi-aţi verificat identitatea, cu ajutorul amprentelor de pe vasele de la room-service.

Din nou, Cabot zâmbi uşor.

— Presupuneţi corect. Doamnă agent?

— Da, domnule. Totul este pregătit.

— Vreţi să ne spuneţi numele dumneavoastră, ca să rămână consemnat la dosar?

— Mă numesc Elizabeth Fitch.

— Doamnă Fitch, aţi contactat FBI-ul, printr-o persoană de legătură, exprimându-vă dorinţa de a da o declaraţie privind evenimentele care au avut loc în vara şi toamna anului 2000.

— Aşa este.

— Avem declaraţia dumneavoastră scrisă, aşa cum este prevăzut, dar vă întreb încă o dată – ca să rămână consemnat şi ca să ne spuneţi cu cuvintele dumneavoastră: doriţi să ne povestiţi ce s-a întâmplat atunci?

— Da. În data de 3 iunie 2000. m-am certat cu mama mea. Acest aspect este important, pentru că niciodată până atunci nu mă certasem cu ea. Mama era – este încă, presupun – o personalitate dominantă. Eu eram, dimpotrivă, una foarte docilă. Însă în ziua aceea i-am sfidat dorinţele şi ordinele, iar asta a fost scânteia de la care au pornit toate evenimentele care au urmat.

Ascultând din nou povestea, Brooks simţi că i se rupe iarăşi inima de mila fetei aceleia tinere, disperate. Abigail vorbea cu atenţie, dar Brooks o cunoştea de acum. Cunoştea pauzele acelea uşoare, când Abigail făcea eforturi să-şi păstreze calmul, cunoştea schimbările subtile de inflexiune, modificările respiraţiei.

Oare de câte ori trebuia să mai spună această poveste? în faţa procurorilor, a judecătorului, a juraţilor. De câte ori trebuia să mai retrăiască tot coşmarul acela?

De câte ori trebuia să înceapă şi să se oprească, iar să înceapă şi iar să se oprească,

atunci când cel care o asculta o întrerupea cu întrebări sau cu cereri de lămuriri suplimentare?

Însă ea nu ezita.

— Agenţii Cosgrove şi Keegan de la poliţia judiciară au declarat – iar majoritatea covârşitoare a dovezilor susţine declaraţiile lor – că agentul Norton era deja împuşcat atunci când ei au intrat în casa conspirativă ca să-şi înceapă schimbul; au mai declarat că s-a tras asupra lor şi că au ripostat cu armele din dotare, trăgând asupra uneia sau mai multor persoane necunoscute. La momentul respectiv, ei nu au putut ajunge la etaj. Pentru că Cosgrove fusese rănit, Keegan l-a scos afară din casă. Când a sunat să ceară ajutoare, a observat o persoană fugind de la locul evenimentelor. Nu a reuşit să identifice persoana, pentru că era furtună, iar vizibilitatea era slabă. În acel moment, casa conspirativă a explodat, din cauza a ceea ce s-a descoperit mai târziu a fi un sabotaj la cuptorul cu gaze.

— Da. Sperând să pară calmă, Abigail încuviinţă din cap, aprobând cuvintele lui Cabot. Este un rezumat corect al declaraţiilor lor. Au minţit.

— Susţineţi că doi agenţi ai poliţiei judiciare ar fi dat declaraţii false?

— Declar sub jurământ că aceşti doi bărbaţi, în complicitate cu organizaţia Volkov, i-au ucis pe agenţii Theresa Norton şi pe John Barrow de la poliţia judiciară.

— Doamnă Fitch…

— Aş dori să mă lăsaţi să termin. William Cosgrove şi Steven Keegan, sub comanda celor din *bratva* Volkov, au intenţionat să mă omoare, pentru a mă împiedica să depun mărturie împotriva lui Iakov Korotki şi a altora. Au înscenat acea explozie pentru a-şi crea o acoperire. Este declaraţia mea sub jurământ că aceşti doi bărbaţi continuă să primească bani de la organizaţia Volkov. John Barrow a murit în braţele mele, încercând să mă protejeze. Şi-a dat viaţa ca să mă apere pe mine. Mi-a salvat viaţa spunându-mi să fug. Dacă n-ar fi făcut-o, aş fi murit în casa aceea.

Abigail se ridică, se duse la valiza deschisă aşezată pe pat şi scoase de acolo o pungă sigilată.

— Acesta este cardiganul pe care Terry mi l-a oferit în seara aceea, cu ocazia aniversării mele. Am urcat la etaj, să-l probez, înainte de sosirea lui Cosgrove şi a lui Keegan. Îl aveam pe mine atunci când l-am ţinut în braţe pe John, care sângera în urma rănilor multiple cauzate de o armă de foc. Acesta este sângele lui. Este sângele lui John.

Făcu o pauză când vocea i se stinse, copleşită de durere. Îi înmână punga agentului Garrison.

— John şi Terry merită să li se facă dreptate, familiile lor merită să audă tot adevărul. Mi-a luat multă vreme ca să-mi adun curajul pentru a spune acest adevăr. Nu există nicio probă concretă în ceea ce îl priveşte pe atacatorul din ziua aceea, dar, încă o dată vă spun: există dovezi care ar putea fi interpretate cum că o tânără cu nervii întinşi la maximum şi-ar fi ucis protectorii în

încercarea de a scăpa din această situaţie.

Abigail se aşează din nou şi îşi puse mâinile în poală.

— Nu credeţi asta. Nu credeţi că aş fi putut ataca şi ucide doi agenţi cu experienţă ai poliţiei judiciare, că aş fi rănit un altul, aş fi aruncat casa în aer şi apoi aş fi fugit. Cu siguranţă, este posibil, dar nu e deloc logic.

— John Barrow v-a învăţat să mânuiţi un pistol şi să trageţi cu el, comentă Garrison.

— Da şi m-a învăţat chiar foarte bine, ţinând cont de timpul scurt pe care l-am avut la dispoziţie. Şi da, am solicitat şi am primit cinci mii de dolari bani gheaţă din fondul meu fiduciar, adăugă ea, înainte ca Garrison să aibă ocazia să o facă. Îmi doream siguranţă şi iluzia independenţei. Ştiu că explozia a distrus ceva probe, dar probabil aţi reuşit să le reconstruiţi. Trebuie să ştiţi deja că Terry a murit în bucătărie, iar John la etaj. De asemenea, probabil aţi aflat din rapoartele lor, precum şi din rapoartele, întrevederile şi declaraţiile reprezentantului de la Protecţia Copilului care mi-a fost repartizat, că n-am dat semne că m-aş afla sub un asemenea stres. Făcu o nouă pauză înainte de a continua: Dacă mi-aţi studiat cât de cât istoricul familial, dacă aţi aflat câte ceva despre viaţa mea de familie de dinainte de acel iunie, aţi înţelege că nu eram stresată, ba eram chiar mai mulţumită decât fusesem vreodată în viaţă.

— Dacă Cosgrove şi Keegan se fac, într-

adevăr, vinovaţi de moartea agenţilor Norton şi Barrow, ei vor fi aduşi în faţa justiţiei. Mărturia dumneavoastră în ceea ce priveşte uciderea lui Alexi Gurevici şi a lui Julie Masters şi moartea agenţilor Norton şi Barrow de la Poliţia Judiciară a Statelor Unite este esenţială în cadrul acestor investigaţii. Va trebui să vă asigurăm protecţia şi să vă transportăm înapoi la Chicago.

— Nu.

— Doamnă Fitch, sunteţi, în acelaşi timp, martor şi suspect în acest caz.

— Partea cu suspectul forţează prea mult limitele credibilităţii, şi ştim cu toţii asta. Dacă îmi asiguraţi paza de protecţie, mă condamnaţi la moarte. Ei vor ajunge la mine, indiferent pe cine aţi pune să mă protejeze.

— Elizabeth. Liz, începu Garrison, aplecându-se spre ea. Ai avut încredere în mine şi mi-ai oferit informaţii care au dus la arestări, la condamnări chiar… Ai încredere în mine şi acum. Mă voi ocupa personal de protecţia ta.

— Refuz să fiu responsabilă pentru moartea ta, pentru durerea părinţilor tăi. Îţi promit, dacă reuşesc să supravieţuiesc suficient, că voi fugi din nou mai degrabă decât să depun mărturie. Ştiu cum să mă ascund, şi nu veţi obţine niciodată mărturia mea.

— Trebuie să mă crezi că nu vom permite să ţi se întâmple nimic.

— Nu, nu cred. Cui i-aţi mai putea încredinţa protecţia mea? Ce ziceţi de agentul Pickto?

Garrison se lăsă pe spate în scaun.

— Ce-i cu Pickto?

— Agentul special Anthony Pickto, în vârstă de treizeci şi opt de ani, repartizat la Biroul din Chicago. Divorţat, fără copii. Slăbiciunea lui sunt femeile. Îi plac chiar şi mai mult atunci când îi opun rezistenţă. A transmis informaţii legate de investigaţii în schimbul accesului la femei pe care

Volkovii le aduc din Rusia în State şi le forţează să se prostitueze. Îl mai şi plătesc, dar asta este o altă discuţie. Face săpături să afle cine este contactul din cadrul FBI-ului – adică dumneata, doamnă agent Garrison. Se apropie din ce în ce mai mult. Dacă află cine primeşte datele care au dus la aceste arestări, la aceste percheziţii, vei fi ridicată. Interogată, torturată, violată. Te vor ameninţa cu torturarea şi uciderea tuturor celor pe care îi iubeşti şi poate chiar vor alege pe cineva ca exemplu, ca să-ţi demonstreze că nu glumesc. Când nu le vei mai fi de niciun folos, te vor ucide. Agentul Pickto vă este subordonat direct dumneavoastră, domnule director adjunct.

— Da, confirmă Cabot. Aşa este. Faceţi nişte acuzaţii foarte grave în privinţa unui agent cu o reputaţie bună.

— Nu sunt acuzaţii, sunt fapte. Şi acesta este doar unul dintre motivele pentru care refuz să-mi pun viaţa în mâinile dumneavoastră. Am să vă ajut să-i trimiteţi pe oamenii aceştia la închisoare, vă voi ajuta să distrugeţi organizaţia Volkov, dar n-am

să vă spun unde stau. Dacă nu ştiţi, nu veţi putea divulga această informaţie sub ameninţare. Abigail băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o unitate flash. Verificaţi informaţiile pe care le-am strâns despre Pickto, iar apoi întrebaţi-vă dacă, înainte să le citiţi, să le verificaţi, i-aţi fi încredinţat acestui om viaţa mea, viaţa acestui agent şi vieţile altor persoane aflate sub comanda dumneavoastră ori ale altor persoane din poliţia judiciară. Nu m-aţi fi găsit niciodată. Eu am venit la dumneavoastră de bunăvoie. Am să vă ofer tot ce vă trebuie şi nu vă cer în schimb decât să mă lăsaţi să trăiesc. Lăsaţi-o pe Elizabeth Fitch să trăiască pentru a le face dreptate lui Julie, lui Terry şi lui John. Şi, după ce termină, lăsaţi-o să moară.

— Nu-ţi pot promite că vom proceda aşa cum vrei tu… Sunt oameni în faţa cărora trebuie să răspund pentru deciziile mele.

Nerăbdarea lui Abigail ieşi la suprafaţă.

— Credeţi că aş fi venit la voi dacă n-aş fi *ştiut* că puteţi autoriza ceea ce vă cer? Aveţi puterea necesară, aveţi dovezile şi aveţi o influenţă considerabilă. Facem aşa cum spun eu, iar Volkovii îşi vor încheia definitiv activitatea în Chicago, New York, New Jersey şi Miami. De asemenea, îi veţi elimina pe acei agenţi şi funcţionari din sistemul judecătoresc sau din organele de urmărire penală care au lucrat pentru ei – de bunăvoie sau de teamă.

Fără să se mai simtă capabilă să stea jos, să

simuleze calmul pe care nu-l avea, Abigail se ridică brusc.

— Aveam şaisprezece ani şi, da, nu judecam foarte clar. Am fost nesăbuită. Într-o noapte din viaţa mea, am încălcat regulile. Însă nu merit să mor pentru asta, tot aşa cum nici Julie n-ar fi, meritat acest lucru! Dacă mă luaţi în custodie împotriva voinţei mele, acest lucru va „transpira” către presă. Şi se va vorbi despre fata aceea, despre doisprezece ani de exil şi despre faptul că mi-am oferit ajutorul de bunăvoie, în ciuda riscurilor imense.

— Este o ameninţare?

— Da, şi încă una foarte serioasă. Superiorii voştri nu vor fi încântaţi de articolele ostile din presă, mai ales într-o perioadă în care se fac eforturi pentru a distruge *bratva* Volkovilor, şi cu atât mai mult cu cât sunt implicaţi agenţi FBI de încredere, precum Anthony Pickto. Poate dacă le veţi explica toate aceste lucruri oamenilor în faţa cărora răspundeţi, veţi obţine şi mai multă libertate de decizie.

— Opreşte puţin înregistrarea, agent Garrison.

— Da, domnule.

— Vreau să dau un telefon.

Zicând acestea, bărbatul ieşi din cameră cu paşi mari. Abigail se aşează din nou, îşi puse mâinile în poală şi îşi drese glasul.

— Să mai comand nişte cafea?

— Nu, mulţumesc. Mie-mi ajunge. Joci dur,

Liz.

— Joc pentru viaţa mea.

— Mda. Pickto. Eşti sigură?

— Altminteri nu mi-aş permite să întinez numele, reputaţia şi cariera cuiva.

— Bun. A tot pus nişte întrebări. Nimic care să-mi dea de gândit, nimic deplasat, dar am auzit că a pus nişte întrebări în legătură cu ultimele arestări din cadrul organizaţiei Volkov. Iar dacă mă gândesc la întrebările lui în contextul de acum, asta îmi ridică serioase semne de întrebare. Eu, una, cred că aş fi avut încredere în el, recunoscu Garrison.

— Normal.

— Ştii, dacă i se va ordona să te aducă la sediu, Cabot te va duce acolo fedeleş. Vreau să ştii că, dacă se va întâmpla asta, eu chiar voi avea grijă să fii în siguranţă.

— Dacă mă duce la sediu, o să scap, indiferent cât de strâns mă leagă. Voi găsi eu o cale. Dar după asta nu mă mai vedeţi şi nici nu mai aflaţi vreodată nimic de la mine!

— Te cred, murmură agentul Garrison.

— Pot fi foarte inventivă.

Trecură douăzeci de minute până când Cabot reveni în încăpere. Se aşeză.

— Cred că putem ajunge la un compromis.

— Serios?

— O echipă de elită, formată din două persoane pe care le cunosc numai eu, îţi va asigura paza într-un loc ştiut tot numai de mine.

— Şi, când vor afla – pentru că vor afla – că deţii aceste informaţii şi îţi vor răpi soţia sau unul din copii, când îţi vor trimite o mână sau o ureche, pe cine vei alege să salvezi?

Cabot îşi strânse pumnii pe genunchi.

— Ai o părere foarte proastă despre măsurile noastre de securitate.

— Eu am adresa ta, ştiu la ce şcoală sunt copiii tăi, unde lucrează soţia ta, unde preferă să meargă la cumpărături. Crezi că ei nu pot avea acces la aceste informaţii, crezi că nu se vor folosi de orice mijloace pentru a le afla, din moment ce organizaţia lor este ameninţată? Am să cooperez. Voi discuta cu procurorii, cu superiorii voştri. Voi depune mărturie în instanţă. Dar n-am de gând să ajung iar într-o casă conspirativă şi n-am de gând să intru în programul de protecţie a martorilor când toate acestea se vor încheia. Ăsta este preţul meu. Şi este un preţ foarte mic pentru ceea ce ofer în schimb!

— Şi dacă avansăm cu investigaţiile, dacă ajungem suficient de departe, iar tu decizi să fugi din nou?

Abigail întinse mâna şi luă punga în care se afla cardiganul pătat de sânge.

— Cardiganul de la Terry, sângele lui John. Le-am păstrat doisprezece ani de zile. Oriunde m-am dus, indiferent de identitatea pe care mi-am asumat-o, astea au fost întotdeauna cu mine. Am nevoie să las în urmă toată povestea asta şi cel puţin o parte din durerea, suferinţa şi sentimentul

de vinovăţie care mă apasă. Dar asta nu e posibil până nu fac ceea ce trebuie pentru Julie, John şi Terry. Voi păstra contactul zilnic cu voi prin internet.

Când se va anunţa că am fost găsită şi că voi depune mărturie, ei vor face tot ce le stă în putinţă pentru a afla cine ştie unde sunt, cine mă protejează. Dar nu vor găsi nimic, pentru că nu este nimic de găsit. Şi, când voi intra în sala de judecată în ziua aceea, totul se va termina pentru ei. Povestea asta se va încheia pentru noi toţi. Asta e oferta mea.

Când cei doi plecară, când o lăsară în sfârşit singură, Abigail se întinse pe pat.

— Oare îşi va respecta promisiunea? închise ochii, imaginându-şi că Brooks era acolo, cu ea, şi nu doar o privea din camera de dincolo de coridor. Şi-o va respecta? repetă ea. Sunt atât de obosită. Mă bucur foarte tare că eşti aici. Chiar aici, spuse ea, şi, strângând pumnul, şi-l puse în dreptul inimii.

Brooks o privi lăsându-se în mrejele somnului şi se gândi că, în cazul în care Cabot nu-şi respecta promisiunea, avea să plătească cu vârf şi îndesat. Chiar Brooks însuşi avea să se asigure de asta.

Pentru moment însă, rămase acolo, de veghe, în timp ce ea dormea.

CAPITOLUL 30

Brooks îi remarcă pe oamenii de la FBI imediat ce se aşează să ia micul dejun la bufetul hotelului. Aruncă o privire rapidă către locul unde stătea Abigail, citindu-şi ziarul la masa ei pentru o singură persoană. Cercetând încăperea absolut degajat, se prefăcu că dă şi primeşte apeluri pe celularul său – era un om ocupat, ca oricare altul, aflat în trecere. Ţinând în continuare telefonul la ureche, ieşi din restaurant, având cu el doar un bagaj de mână.

În drum spre ieşire, trase alarma de incendiu.

Se opri din drum, aşa cum ar fi făcut oricine – surprins, uşor iritat – şi privi cum lumea din zona bufetului se ridică de la mese; nivelul de zgomot crescu, pentru că oamenii începuseră să vorbească toţi odată.

Ea era în regulă, observă Brooks. Abigail se alătură rapid mulţimii care se îndrepta spre ieşire. În timp ce se mişca în zigzag, între ea şi agenţii care o urmăreau, alăturându-se, la rândul lui, mulţimii care se îndrepta spre ieşire, Abigail o luă brusc într-o parte şi intră la toaletă. Dacă nu s-ar fi aşteptat la mişcarea asta, dacă n-ar fi ştiut care era planul, Brooks n-ar fi remarcat la timp mişcarea.

Micşoră pasul o clipă.

— Alarmă de incendiu, spuse el la telefon. Nu, n-o să întârzii din cauza asta. Chiar acum mă îndrept spre ieşire, adăugă el, rămânând în urma agenţilor.

După ce băgă telefonul în buzunar, scoase o

şapcă de baseball din geantă, în mers, îşi puse ochelarii de soare, înghesui în geantă jacheta pe care o purtase la bufet, lungi cureaua de la geantă, apoi o trecu peste cap, aşezând-o în bandulieră.

Începuseră să o caute, remarcă Brooks. Unul dintre ei făcu imediat cale întoarsă, uitându-se prin mulţime şi îndreptându-se către către hol şi ieşirea principală.

În mai puţin de două minute de când el trăsese alarma, Abigail se strecură afară din toaletă şi i se alătură. Părul ei blond era prins într-o coadă lungă, trasă prin fanta unei şepci de baseball ca a lui. Era încălţată cu şlapi, avea pe ea un hanorac roz cu glugă şi scăpase de vreo cinci kilograme bune.

Ieşiră din hotel împreună, ţinându-se de mână, după care se rupseră de mulţime şi se urcară într-un taxi.

— Aeroportul Dulles, îi spuse Brooks şoferului. American Airlines.

— Dumnezeule! Crezi că e incendiu pe bune? întrebă Abigail, cu un uşor accent newyorkez.

— Nu ştiu, iubito, dar acum am scăpat.

La aeroport, coborâră în dreptul terminalului American Airlines, intrară în incintă, făcură un ocol, după care ieşiră şi luară un alt taxi către terminalul pentru zboruri private.

— Nu-i poţi condamna pe federali pentru că au vrut să te urmărească, comentă Brooks, odată ce urcară la bord.

— Nu.

— Şi eşti o blondă pe cinste!

Abigail zâmbi uşor, după care îşi trase laptopul în faţă.

— A răspuns Cosgrove.

— Deja?

Brooks înclină capul într-o parte, să arunce o privire.

Nu ştiu cine eşti, dar îţi atrag atenţia că încerci să şantajezi un ofiţer federal. Chestiunea aceasta va fi transmisă mai departe, pentru investigaţii imediate.

— Prima rundă din cacealmaua standard.

— Da, admise Abigail. Şi am de gând s-o denunţ. Ridică privirea. Sunt o foarte bună jucătoare de poker. Ironia face că tocmai el e cel care m-a învăţat să joc.

Brooks privi în timp ce textul apărea pe monitor.

— Discipolul îşi depăşeşte maestrul.

Rudolf Iankivich era conexiunea ta din interiorul organizaţiei Volkov în acest caz. În prezent, el ispăşeşte o condamnare de zece până la cincisprezece ani în închisoarea din Joliet. Am convingerea că superiorul tău va fi interesat să afle această informaţie. Suma de plată tocmai a crescut la 75.000 de dolari şi va continua să crească cu câte 25.000 la fiecare lingură de rahat pe care încerci să mi-o serveşti Din momentul ăsta, mai ai treizeci şi şapte de ore.

— Lingură de rahat?

— Da. Cred că limbajul dur se justifică de data asta.

— Sunt nebun după tine!

Efuziunea lui bruscă o făcu să zâmbească.

— Ştiu să spun „rahat” în mai multe limbi. Te învăţ, dacă vrei.

— Aştept cu nerăbdare!

Trimise e-mailul şi oftă.

— Abia aştept să-l luăm pe Bert şi să mergem acasă.

Lucrurile puteau fi exact aşa – aveau să fie exact aşa, se corectă ea, în timp ce stătea pe veranda din spate, cu un pahar de vin în mână şi cu câinele culcat la picioarele ei.

Linişte, calm – da. Dar nu solitudine, nu cu Brooks aici, alături, pe un alt scaun, pe care îl cumpărase chiar el în drum spre casă.

— Crezi că mă voi obişnui cu toate astea? Să am o singură identitate, să fiu în siguranţă, să fiu alături de tine?

— Sper că da, atât de mult încât să consideri că totul ţi se cuvine, măcar din când în când.

— Nici nu-mi pot imagina asta. Întinse mâna după mâna lui. De-acum, lucrurile ar trebui să se precipite.

— Vom fi pregătiţi.

Abigail mai rămase câteva clipe aşa, cu mâna ei într-a lui, admirându-şi grădina înfloritoare şi pădurea liniştită. Încă o seară plăcută, constată ea, o seară din primăvara care trecea lin, lăsând locul verii.

— Mă duc să pregătesc cina.

— Nu este nevoie să te deranjezi. Găsim noi ceva de ronţăit.

— Am chef să gătesc. Să intru într-o rutină. Aşa, ca de zi cu zi.

Când el se uită la ea, Abigail citi în ochii lui şi ştiu că el înţelesese.

— Zi cu zi… Sună bine.

Din punctul ei de vedere, nimeni nu putea aprecia această rutină la adevărata ei valoare dacă nu dusese până atunci o viaţă lipsită de lucruri mărunte, de zi cu zi.

Îşi strânse toate lucrurile de care avea nevoie, pe deplin mulţumită atunci când el veni să se aşeze la masă, ca să stea de vorbă în timp ce ea îşi vedea de treabă. Abigail tocă nişte roşii lunguleţe şi nişte busuioc, mărunţi nişte usturoi, rase mozzarella, adăugă piper şi turnă deasupra puţin ulei de măsline, pentru a lăsa totul la marinat. Începu, în joacă, să pregătească un platou cochet de apetitive.

— Mă gândeam că ne-am mai putea lua un câine – un pui, companie pentru Bert. L-ai putea boteza tu, de vreme ce eu i-am dat numele lui Bert.

— Doi câini, cât se poate de repede. Brooks reflectă puţin. Ar trebui să-i spunem Ernie.

— De ce?

Brooks ciuguli dintr-unul din ardeii iuţi de pe platou.

— Bert şi Ernie, ştii… Muppets? *Sesame*

Street?

— A, era un program pentru copii. Bert şi Ernie sunt prieteni?

— Probabil chiar mai mult decât atât, dar, de vreme ce e vorba despre un program pentru copii, o să rămânem la prieteni.

— Eu l-am botezat pe Bert după Albert Einstein.

— Trebuia să-mi imaginez.

— E foarte deştept.

Computerul ei emise un semnal de avertizare.

— Am primit un e-mail, spuse ea, rupându-se de rutina pe care şi-ar fi dorit-o zilnică.

Se duse la calculator, se aplecă deasupra monitorului şi deschise fereastra contului de e-mail. E de la Cosgrove.

— A muşcat momeala.

Mă şantajezi pe mine, îi şantajezi pe Volkovi. Nu vei trăi suficient cât să te bucuri de bani. Retrage-te acum şi trăieşte-ţi viaţa.

— Cu răspunsul ăsta, tocmai şi-a recunoscut legătura cu Volkovii. Nu este ceva concret, dar e un început.

— Lasă-mă pe mine să-i răspund de data asta, îi ceru Brooks, după care se aşează pe scaun.

— Oh… Apoi incertitudinea lui Abigail se transformă într-un semn aprobator din cap. Aşa e foarte bine.

Spune-le Volkovilor că tu eşti cel şantajat, tu eşti piatra atârnată de gâtul lor. Ei elimină astfel de pietre. Plăteşte acum şi poţi să-ţi vezi în

continuare de viaţa ta. Suma tocmai a crescut la 100.000. Mai ai douăzeci şi nouă de ore.

— Îl rutez eu.

Brooks îi oferi locul şi rămase în spatele ei, masându-i umerii, în timp ce o privea făcând un fel de magie ciudată cu tastatura.

— Acum ar putea să demaşte cacealmaua. Ar putea lăsa să treacă termenul-limită, să aştepte până expiră.

— N-o va face. Brooks se aplecă şi o sărută în creştetul capului. A schimbat registrul: nu mai foloseşte legea ca punct de sprijin, acum se foloseşte de Volkovi. A băgat-o pe mânecă. În următorul mesaj îţi va cere o garanţie. Cum poate fi sigur că nu îi mai ceri alţi bani pe viitor?

— Asta este lipsit de logică. După ce termină cu rutarea mesajului, Abigail se răsuci în scaun pentru a-l privi în ochi pe Brooks. E o escrocherie, o jecmănire. Solicitarea unei garanţii nu e o mutare logică şi, în plus, l-ar mai costa încă douăzeci şi cinci de mii. Acum ar trebui fie să accepte să plătească, fie să ignore complet orice alte mesaje.

— Ţin pariul, pe zece dolari.

— Poftim?

— Pun pariu pe zece dolari că va reveni cu un mesaj, jelind după o garanţie.

Abigail se încruntă.

— Adică vrei să faci prinsoare pe răspunsul lui? Nu mi se pare adecvat.

El îi zâmbi ştrengăreşte.

— Ţi-e frică? Ţi-a astupat banu’ gura?

— Asta e o expresie ridicolă. Nu, nu mi-e frică. Zece dolari.

Brooks o trase în picioare şi o prinse în braţe. Începu apoi să o legene, ca într-un dans.

— Ce faci?

— Mă asigur că o să facem o figură frumoasă când vom dansa la nunta noastră.

— Sunt o dansatoare foarte bună.

— Da, eşti.

Abigail puse capul pe umărul lui şi închise ochii.

— Ar trebui să mi se pară ciudată toată situaţia asta – să dansez fără muzică, să fac pariuri şi toate astea în timp ce punem la cale o chestie atât de importantă.

— Şi? Ţi se pare?

— Nu, deloc. Deschise ochii surprinsă, atunci când computerul anunţă sosirea unui nou e-mail. Ce repede.

— E cu nervii întinşi la maximum. Joacă strâns.

— Nu înţeleg ce înseamnă asta.

— E din baseball. Îţi explic mai târziu. Hai să vedem ce-are de zis.

De unde ştiu că nu o să-mi mai ceri şi alţi bani mai târziu? Hai să facem o înţelegere.

— E o reacţie absurdă, se plânse Abigail.

— Care tocmai te-a costat zece dolari. Răspunde scurt. Spune: „Nu poţi şti. Fără înţelegeri. Ai ajuns la 125.000. Timpul trece”.

Abigail îl studie pentru o clipă: nasul acela uşor încovoiat, ochii de culoarea alunei – acum cu o uşoară nuanţă de verde –, părul negru şi zburlit, care avea nevoie de o tuns oare.

— Cred că te pricepi foarte bine la jecmănit.

— Mulţumesc, iubito.

— Pun pastele la fiert până cântăreşte el situaţia. Asta face acum? Cântăreşte situaţia?

— Transpiră abundent, îşi toarnă ceva de băut, încearcă să-şi dea seama cine-şi bate joc de el… O, da, Brooks îşi imagina scena. Probabil se gândeşte să dea bir cu fugiţii. N-are suficient timp la dispoziţie să-şi facă planurile, aşa că va plăti şi va începe să-şi facă planurile după aceea.

Aşezându-se în dreptul bufetului, Brooks luă o măslină de pe platou şi şi-o aruncă în gură, apoi îi umplu paharul lui Abigail. Iar când ea se întoarse cu spatele, îi aruncă lui Bert o felie de pepperoni.

Înainte ca pastele să fie gata, se auzi din nou semnalul de avertizare.

O singură plată. Dacă vii să-mi ceri mai mult pe urmă, o să-mi încerc norocul cu Volkovii. Cheltuieşte-i repede, pentru că sunt pe urmele tale.

— Bravează.

— S-ar părea că-l înţelegi destul de bine, observă Abigail.

— Face parte din meseria mea. Ca să prinzi nişte răufăcători, trebuie, mai întâi de toate, să-i înţelegi. Unde te gândeai să-l pui să-ţi trimită banii?

— Am un cont deschis special. Odată ce va fi făcut transferul, voi trimite banii către o acţiune caritabilă dedicată copiilor poliţiştilor căzuţi la datorie.

— E o decizie lăudabilă şi nu-mi place să le contest drepturile copiilor, dar…

— Te-ai gândit la un alt potenţial destinatar?

— Keegan. Poţi transfera banii lui Cosgrove în contul lui Keegan?

— O! Chipul ei se lumină deodată, precum al unei femei care tocmai primise în dar nişte rubine. O, dar este *genial*!

— Am şi eu momentele mele.

— Puţin spus! Asta îi implică pe amândoi. Şi îi oferă FBI-ului un motiv plauzibil pentru a-i chema pe amândoi la interogatoriu.

— Iubito, poţi considera că le-ai tras-o definitiv!

— Da, într-adevăr. Şi da, pot face asta. O să dureze câteva minute.

— Nu te grăbi. Până termini tu, eu şi Bert ieşim la o plimbăricică.

În drum spre uşă, înhăţă alte două felii de pepperoni – una pentru el, cealaltă pentru câine. O seară numai bună pentru o mică plimbare, care îi oferea timpul necesar ca să verifice starea grădinii şi să se gândească ce-ar mai putea face pe acolo în următoarea lui zi liberă.

— Aici e locul nostru, îi spuse el câinelui. Ei i-a fost scris să vină aici, iar mie mi-a fost scris s-o găsesc aici. Ştiu ce-ar spune ea acum. Brooks puse

o mână pe capul lui Bert şi îl smotoci uşor. Dar se înşelă, adăugă el.

Atunci când Bert se sprijini de piciorul lui, aşa cum făcea adesea cu

Abigail, Brooks zâmbi.

— Da, ştim noi ce ştim, nu-i aşa?

În timp ce îşi făceau mica plimbare de seară, Brooks o zări pe Abigail venind la uşă şi zâmbindu-i.

— Am terminat. Cina este gata.

„Uită-te la ea", se gândi Brooks, „cum stă acolo cu arma la brâu, cu zâmbetul pe buze şi cu pastele pe masă". O, da, ştia el ce ştia.

— Hai, Bert. Să mergem la masă.

Brooks îşi petrecu o parte din dimineaţă – prea mult chiar, după părerea lui – discutând cu procurorul despre cazurile Blake.

— Puştiul urlă după o înţelegere.

Big John Simpson, extrem de abil şi râvnind la o viitoare carieră politică, se instalase comod în biroul lui Brooks. Poate chiar prea comod.

— Şi ai de gând să-i faci o ofertă?

— Le economisim banii contribuabililor. Îl vom lăsa să pledeze vinovat pentru agresarea unui poliţist, pentru împotrivire la arestare şi pentru încălcarea unei proprietăţi private. Îl închidem pentru vandalismul de la hotel şi pentru atacurile de acolo. Nu-i oferim credit decât pentru atacul cu armă mortală. Asta pentru că n-o să reuşim niciodată să facem în aşa fel încât tentativa de crimă să stea în picioare. Primeşte între cinci şi

şapte ani cu executare, cu consiliere obligatorie.

— Şi face doi ani şi jumătate, poate cel mult trei.

Big John îşi trecu o gleznă peste cealaltă, lăsând la vedere pantofii cu lustru de oglindă.

— Dacă e cuminte şi întruneşte condiţiile. Crezi că te poţi mulţumi cu asta?

— Mai contează?

Big John ridică un umăr, apoi luă o înghiţitură de cafea.

— Eu te întreb.

Nu, nu vor reuşi niciodată să facă în aşa fel încât tentativa de omor să rămână în picioare, admise Brooks. Doi ani în închisoare puteau să aibă unul din două efecte posibile: ori îl transformau pe Justin Blake într-o fiinţă cât de cât normală, ori desăvârşeau procesul distrugerii lui.

Oricum ar fi stat lucrurile în final, Bickford avea să scape de nelegiuirile lui vreo doi ani de zile.

— Mă pot mulţumi cu asta. Dar cu taică-său cum rămâne?

— Avocaţii de oraş lucrează la scamatoriile lor de oraş. Cert este că aici avem un as în mânecă. Am făcut rost de înregistrările apelurilor lui Blake, care dovedesc că l-a sunat pe Tybal Crew. Avem trei martori diferiţi care susţin că au văzut camioneta lui Crew în faţa casei lui Blake în ziua respectivă. Banii au fost predaţi, iar amprentele lui Blake au fost găsite pe câteva dintre bancnote. Făcu o pauză de câteva clipe şi

îşi încrucişă din nou picioarele. Pretinde că l-ar fi angajat pe Ty să facă ceva treburi pe lângă casă şi l-ar fi plătit în avans pentru că Ty avea nevoie de bani.

— Kosseh sher.

— Poftim?

— „Rahat" în limba farsi.

— Asta le întrece pe toate! zise Big John şi chicoti. Da, e „rahat” în orice limbă. Putem aduce peste douăzeci de martori care ar putea jura că Blake nu plăteşte niciodată în avans, nu plăteşte niciodată cu bani gheaţă şi cere *întotdeauna* o chitanţă semnată. E-adevărat că Ty era cherchelit zdravăn la sfârşitul micii lor întrevederi, dar nu şi-a schimbat povestea nici măcar cu un cuvânt. Aşa că…

Ridică din umeri şi mai luă o înghiţitură de cafea.

— Dacă Lincoln Blake vrea să ajungă la proces, pe mine nu mă deranjează. O să şi-o ia original de tot! Este acuzat de racolarea unui ucigaş plătit, în vederea uciderii unui ofiţer de poliţie. O să vrea să încheie o înţelegere înainte de finalizarea procesului. Oricum ar da-o, tot face închisoare!

— Şi asta îmi convine!

— Perfect, atunci! Se ridică, în toată splendoarea celor doi metri înălţime. O să închei înţelegerea cu avocatul băiatului, adăugă el. Te-ai descurcat foarte bine, ca la carte, cu ambele arestări.

— Aşa şi trebuie să fie, nu?

— „Ar trebui să fie” şi „este” nu sunt întotdeauna acelaşi lucru. Ţinem legătura.

Nu, ce-i drept, nu erau întotdeauna acelaşi lucru, admise Brooks. Dar i-ar fi plăcut să revină la partea aceea cu treaba făcută bine, ca la carte. Doar atât. Voia ca toate celelalte să se încheie o dată pentru totdeauna, oricât de ciudate şi de întortocheate erau anumite aspecte ale lor.

Rutina de zi cu zi, cum o numea Abigail. Era surprins de cât de mult învăţase să aprecieze acea rutină.

Ieşi din biroul său. Alma era la dispecerat, cu un creion după ureche şi cu o cană roz cu ceai în dreptul cotului. Ash stătea la biroul lui, cu sprâncenele încruntate, în timp ce bătea de zor la tastatura sa. Prin staţie se auzea vocea lui Boyd, care raporta un accident rutier minor la ieşirea de pe Rabbit Run, la Mill’s Head.

Se putea mulţumi cu asta, constată Brooks. Da, se putea mulţumi cu toate lucrurile astea, exact aşa cum erau. Zi de zi.

Abigail îşi făcu apariţia.

O cunoştea deja destul de bine, aşa că desluşi tensiunea de pe chipul ei, cu toate că ea încerca să rămână impasibilă.

Alma o zări, la rândul ei.

— Ei, salut, salut. Am auzit veştile. Vreau să-ţi urez numai bine, Abigail, pentru că acum faci parte din familie. Să ştii că ţi-ai ales un bărbat de toată isprava.

— Mulţumesc. Da, aşa este. Un bărbat foarte bun. Salut, domnule ajutor de şef de poliţie Hyderman.

— O, spuneţi-mi Ash, doamnă. Îmi pare bine să vă văd.

— Abigail. Poţi să-mi spui Abigail acum. Îmi pare rău că vă întrerup. Ai o clipă liberă? îl întrebă ea pe Brooks.

— Chiar două. Intră!

O luă de mână şi continuă să o ţină şi după ce închise uşa biroului.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el.

— E de bine ce s-a întâmplat. Veştile acelea bune, oricare ar fi fost ele, aproape o lăsaseră fără suflare. M-a sunat Garrison, continuă ea. Raportul ei a fost scurt, având în vedere cele întâmplate, dar cuprinzător.

— Abigail, spune-mi odată despre ce e vorba!

— Eu… ah. Da. I-au ridicat pe Cosgrove şi pe Keegan. Acum îi interoghează, iar asta s-ar putea să dureze ceva timp. Nu a amintit nimic despre şantaj, dar am urmărit o parte dintre comunicările interne, ca să spun aşa. Fireşte, ei cred că Keegan l-a şantajat pe Cosgrove şi se vor folosi de această informaţie pentru a-i strânge pe amândoi cu uşa. Mai mult decât atât. Asta e şi mai important. I-au arestat pe Korotki şi pe Ilia Volkov. L-au arestat pe Korotki pentru uciderea lui Julie şi a lui Alexi, iar pe Ilia în calitate de complice după săvârşirea faptei.

— Stai jos, iubito.

— Nu pot. Se întâmplă. În sfârşit, se întâmplă. Mi-au cerut să mă văd cu procurorul federal şi cu echipa lui ca să mă pregătească în vederea audierii.

— Când?

— Chiar acum. Am un plan. Abigail îl prinse de ambele mâini şi strânse cât putu de tare. Am nevoie să ai încredere în mine.

— Spune-mi!

Într-o dimineaţă senină de iulie, la doisprezece ani şi o lună de la ziua în care asistase la acele crime, Elizabeth Fitch păşi în sala de judecată. Era îmbrăcată cu un costum negru, simplu, şi o cămaşă albă, şi purta ceea ce părea a fi un minimum de machiaj. Singura bijuterie era o pereche de cercei lungi, eleganţi.

Păşi în boxa martorilor şi jură să spună adevărul. Când făcu asta, privi direct în ochii lui Ilia Volkov.

Cât de puţin se schimbase, observă ea. Puţin mai împlinit la faţă şi la corp, iar părul îi era aranjat cu mai multă pricepere. Dar era încă atât de atrăgător, de tânăr.

Şi atât de rece, dincolo de toate astea. Acum reuşea să vadă ceea ce tânăra Elizabeth nu remarcase. Răceala de dincolo de strălucirea aparentă.

El îi zâmbi, şi toţi anii aceia se topiră, rând pe rând.

Ilia considera că zâmbetul lui fusese intimidant, conchise ea. Dar zâmbetul acela o făcu

să-şi amintească şi o ajută să-şi ierte rătăcirea din noaptea aceea, în care sărutase un bărbat complice la uciderea prietenei sale.

— Vă rog să vă spuneţi numele.

— Numele meu este Elizabeth Fitch.

Spuse povestea aşa cum o relatase deja de-atâtea ori – aproape de prea multe ori pentru a mai putea suporta. Nu omise niciun detaliu şi, întocmai cum fusese sfătuită, dădu frâu liber emoţiilor.

— Aceste evenimente au avut loc cu doisprezece ani în urmă, îi aminti procurorul federal. De ce v-a luat atât de mult pentru a vă hotărî să vă adresaţi poliţiei?

— M-am adresat poliţiei chiar în seara respectivă. Am luat legătura cu detectivii Brenda Griffith şi cu Sean Riley de la Departamentul de Poliţie din Chicago.

Şi ei se aflau în sala de judecată. Se uită cu atenţie la ei, la amândoi, şi văzu semnele discrete de aprobare din partea lor.

— Am fost dusă la o casă conspirativă, după care am fost transferată sub protecţia poliţiei judiciare a Statelor Unite şi dusă la o altă casă, unde am rămas sub protecţia agenţilor John Barrow, Theresa Norton, William Cosgrove şi Lynda Peski, timp de încă trei luni, pentru că erau întârzieri cu procesul. Asta până în seara zilei în care am împlinit şaptesprezece ani.

— Ce s-a întâmplat la acea dată?

— Agenţii Barrow şi Norton de la poliţia

judiciară au fost uciși în timp ce mă protejau pe mine, atunci când agentul Cosgrove şi un anume agent Keegan, care aranjase să o înlocuiască pe agentul Peski, au încercat să mă omoare.

Cu mâinile încleştate în poală, Abigail îndură obiecţiile, comentariile din sală.

— De unde ştiţi acest lucru? vru să afle procurorul.

Îşi continuă povestea despre un cardigan cochet şi o pereche de cercei, despre un tort aniversar. Despre ţipete şi focuri de armă, despre ultimele momente petrecute alături de John Barrow şi ultimele cuvinte pe care acesta i le adresase.

— Avea o soţie şi doi copii pe care îi iubea foarte mult. Era un om bun, un om blând şi curajos. Şi-a dat propria lui viaţă ca s-o salveze pe-a mea. Şi, când şi-a dat seama că moare, când a ştiut că nu mă mai poate proteja, mi-a cerut să fug, pentru că doi dintre oamenii în care avusese încredere, doi dintre oamenii care făcuseră aceleaşi jurăminte ca el, îşi trădaseră jurămintele. Nu ştia dacă mai erau şi alţii, nu ştia în cine aş putea avea încredere, în afară de mine însămi. Şi-a petrecut ultimele clipe din viaţă făcând tot ce putea pentru a se asigura că eu sunt în siguranţă. Aşa că am fugit.

— Iar în următorii doisprezece ani v-aţi asumat o identitate falsă şi aţi rămas ascunsă de autorităţi.

— Da. Şi de Volkovi, şi de cei din cadrul

autorităţilor care lucrează pentru Volkovi.

— Ce s-a schimbat acum, doamnă Fitch? De ce v-aţi hotărât să depuneţi mărturie aici şi acum?

— Câtă vreme continuam să mă ascund, viaţa pentru care au murit John şi Terry era în siguranţă. Dar, atâta vreme cât continuam să mă ascund, nu se putea face dreptate pentru ei – şi nici pentru Julie Masters. Iar astfel viaţa pe care ei au salvat-o nu putea fi trăită decât pe jumătate. Vreau ca oamenii să ştie ce s-a făcut şi vreau ca viaţa pe care ei au salvat-o să capete un sens. Am hotărât să nu mă mai ascund.

Nu ezită deloc cât îşi spuse povestea. Se gândise că avea să o doară dacă avea să fie numită mincinoasă, laşă, dacă adevărul ei, motivele ei, acţiunile ei aveau să fie răstălmăcite şi denaturate.

Dar nu se întâmplase aşa. Teama aceea o făcuse doar să sape mai adânc, să vorbească mai concis. Îşi privise interlocutorul drept în ochi, iar vocea ei fusese puternică de la cap la coadă.

Mărturia odată încheiată, Abigail ieşi din sala de judecată sub escortă, fiind condusă într-o sală de conferinţe.

— Ai fost nemaipomenită, o felicită Garrison.

— Sper.

— Te-ai ţinut tare, ai dat răspunsuri clare. Juriul te-a crezut. Te-au văzut la şaisprezece ani, Liz, apoi la şaptesprezece, exact aşa cum te-au văzut acum. I-ai făcut să te vadă.

— Dacă m-au văzut, îi vor condamna. Trebuie

să cred că o vor face.

— Crede-mă, tocmai ai închis uşa după ei şi ai întors cheia. Eşti pregătită pentru ce urmează?

— Sper că da.

Garrison o prinse de braţ pentru o clipă şi îi vorbi în şoaptă:

— Să fii sigură! Te putem scoate de aici în siguranţă. Te putem proteja.

— Mulţumesc. Îi întinse o mână lui Garrison. Pentru tot. Sunt gata de plecare.

Garrison încuviinţă printr-o mişcare a capului şi se întoarse pentru a da semnalul. Băgă în buzunar unitatea flash pe care i-o înmânase Abigail discret, întrebându-se ce avea să găsească pe ea.

O înconjurară din toate părţile, conducând-o repede prin clădire, către intrarea din spate, unde o aştepta o maşină. Luaseră toate măsurile de precauţie necesare. Numai o echipă de agenţi foarte atent selectată îi cunoştea traseul şi momentul exact la care avea să părăsească clădirea.

Genunchii îi tremurau puţin, dar, când se împiedică, o mână o prinse de braţ.

— Uşor, domnişoară. Gata, acum v-am prins.

Întoarse capul.

— Mulţumesc. Sunteţi agentul Pickto, nu-i aşa?

— Exact. Bărbatul o strânse uşor de braţ, ca pentru a o linişti. O să ne asigurăm că totul e în regulă.

Păşi afară, flancată, îndreptându-se rapid către maşina care aştepta.

„Brooks”, se gândi ea.

Împuşcătura sună asemenea unei lovituri de ciocan pe piatră. Trupul ei tresări puternic, iar o pată de sânge înflori pe cămaşa albă. Pentru o clipă, privi cum se întinde. Roşu pe alb, roşu pe alb.

Căzu sub pavăza creată de trupul agentului Garrison, auzi împuşcăturile, haosul, simţi că este ridicată, apoi simţi o presiune pe piept.

Se mai gândi o dată la Brooks, după care totul deveni tulbure.

Pe bancheta din spate a maşinii, Garrison se aplecase deasupra trupului lui Abigail, protejând-o.

— Mergi! Mergi! Mergi! strigă ea la şofer. Scoate-o de-aici! Nu-i simt pulsul, nu reuşesc să-i simt pulsul! Haide, Liz. Doamne, Dumnezeule!

„Brooks”, se gândi ea din nou. „Brooks. Bert. Frumoasa ei grădină de fluturi. Locul acela unde lumea se deschidea către dealuri”.

Viaţa ei.

Închise ochii şi lăsă totul în urmă.

Elizabeth Fitch era declarată decedată la sosirea la spital, ora trei şi şaisprezece minute după-amiaza.

Fix la ora cinci după-amiaza, Abigail Lowery urca la bordul unui avion particular, cu destinaţia Little Rock.

— Doamne, Dumnezeule! Brooks îi prinse faţa

în mâini şi o sărută. Iată-te, în sfârşit!

— Ai mai spus asta.

Lipindu-şi fruntea de a ei, Brooks o îmbrăţişă atât de strâns, încât fu cât pe ce să-şi piardă suflul. Iată-te în sfârşit! repetă el. S-ar putea să repet asta pentru tot restul vieţii.

— A fost un plan reuşit. Ţi-am spus că e un plan bun.

— Asta pentru că nu tu ai fost cea care a apăsat pe trăgaci.

— În cine altcineva aş fi putut avea încredere să mă omoare? S-o omoare pe Elizabeth?

— Am tras un glonţ orb. Şi, cu toate astea, mi-a tremurat mâna.

— Abia dacă am simţit impactul prin vesta antiglonţ.

Şi totuşi, momentul acela o şocase. „Roşu pe alb”, se gândi ea din nou. Chiar dacă ştia că acele capsule cu sânge se spărseseră la comanda ei, pata aceea care continua să se întindă o şocase.

— Garrison s-a descurcat foarte bine, la fel şi directorul adjunct. A condus ca un nebun. Abigail râse, uşor ameţită. Să-l am pe Pickto chiar acolo, la scena împuşcăturii, să ştiu că le va raporta Volkovilor că Elizabeth e moartă, că nu există niciun motiv de îndoială…

— Şi, de vreme ce ai auzit zvonul cum că s-ar fi pus o recompensă pe capul tău, probabil se va găsi cineva care să-şi asume meritul pentru asta. Şi, chiar dacă n-o face nimeni, de-acum e oficial. Elizabeth Fitch a fost împuşcată şi ucisă în după-

amiaza aceasta, după ce a depus mărturie în tribunalul federal.

— Procurorul federal a fost foarte amabil cu Elizabeth. „Acum, Elizabeth e moartă”, se gândi ea. Avea să se despartă de Elizabeth. Îmi pare rău că nu ştie despre mine, mai spuse Abigail.

— Dacă nu ştie, va munci cu mai multă convingere la condamnările alea.

— În afară de tine, numai căpitanul Anson, Garrison, directorul adjunct şi doctorul de la FBI care a declarat-o decedată pe Elizabeth ştiu cum s-a petrecut totul. E suficient ca să pot avea încredere. Am mai multă încredere decât am avut vreodată în viaţa mea.

Pentru că simţea nevoia să o atingă, să o atingă în permanenţă, îi aduse mâna în dreptul buzelor lui.

— Îţi pare rău că a murit?

— Nu. A făcut ce trebuia să facă şi a putut pleca mulţumită. Acum, mai am de făcut un singur lucru pentru ea.

Abigail deschise laptopul.

— I-am dat lui Garrison un USB care conţine copii după toate arhivele Volkovilor – date financiare, schimburi de mesaje, adrese, nume, operaţiuni. Acum, pentru Elizabeth, pentru Julie, pentru Terry, pentru John, o să distrug tot ce le-a mai rămas.

Îi trimise e mailul lui Ilia, folosind adresa actualei lui amante, cu un text micuţ şi sexy, asemănător acelora pe care Abigail le accesase în

trecut.

Ataşamentul nu era vizibil. Asta, se gândi Abigail cu mândrie, era doar o parte din frumuseţea strategiei.

— Cât durează până îşi face efectul?

— Va începe din clipa când va deschide e-mailul. Estimez un interval de aproximativ şaptezeci şi două de ore până când totul va fi distrus, dar distrugerea va începe imediat. Abigail oftă. Ştii ce mi-ar plăcea? Mi-ar plăcea să deschidem o sticlă de şampanie când ajungem acasă. Am una prin casă, iar asta pare exact ocazia potrivită.

— Aşa facem. Şi mai am ceva de adăugat la treaba asta.

— Ce?

— O surpriză.

— Ce fel de surpriză?

— Genul de surpriză care chiar e o surpriză.

— Nu ştiu dacă îmi plac surprizele. Mai degrabă… Ah, uite. A deschis deja e-mailul. Satisfăcută, Abigail închise laptopul. Surpriză să fie, atunci!

epilog

Brooks voia să meargă cu şampania în locul acela al ei special, cu o privelişte minunată asupra dealurilor.

— Adică facem un fel de picnic? Să pun nişte mâncare la pachet?

— Şampania e suficientă. Haide, Bert!

— Te ascultă, te urmează peste tot. Cred că te

place pentru că-i dai mâncare pe furiş, atunci când ai impresia că nu te văd.

— M-ai prins.

Abigail râse şi îi luă mâna într-a ei.

— Îmi place să te ţin de mână în timp ce ne plimbăm. Îmi plac atât de multe lucruri. Îmi place să fiu liberă. Şi sunt liberă datorită ţie.

— Nu, nu datorită mie.

— Ai dreptate, nu e corect aşa. Sunt liberă datorită nouă. Aşa e mai bine.

— Încă mai porţi armă.

— Pentru asta, s-ar putea să mai am nevoie de puţin timp.

— Iar eu s-ar putea să mai am nevoie de ceva timp până să reuşesc să ţintesc iar cu una.

— Brooks!

— Am făcut-o. A mers, aşa că acum pot să-ţi spun: faptul că am fost nevoit să fixez ţinta aia pe tine a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Chiar dacă ştiam de ce şi cum s-o fac, a fost ca şi cum aş fi murit chiar în momentul acela.

— Ai făcut cel mai greu lucru pentru că mă iubeşti.

— Te iubesc. Brooks îi aduse din nou mâna în dreptul buzelor. Trebuie să ştii că aş fi iubit-o pe Elizabeth, pe Liz sau pe oricine altcineva ai fi fost.

— Chiar ştiu asta. E cel mai grozav lucru pe care îl ştiu. Şi ştiu o groază de lucruri.

— Inteligento!

Abigail râse şi îşi zise că ar putea petrece ore întregi fără să facă nimic altceva decât să râdă.

— Ştii, mă gândeam…

— Aşa cum fac, de regulă, toţi inteligenţii.

— Global Network îşi închide porţile – şeful companiei se retrage. Vreau să o iau de la capăt.

— Făcând ce anume?

— Vreau să mă întorc la dezvoltarea de soft. Şi la jocuri. Chiar mi-a plăcut asta. Nu mai vreau ca toată viaţa mea să se învârtă în jurul sistemelor de securitate. Zâmbi larg, iar de data asta ea fu cea care luă mâna lui şi o duse la buze. Te am pe tine ca să-mi porţi de grijă! mai spuse ea.

— Cred şi eu! Doar sunt şeful poliţiei.

— Şi poate, într-o bună zi, Departamentul de Poliţie Bickford va dori sau va avea nevoie de o divizie de infracţiuni cibernetice. Sunt foarte calificată pentru asta şi pot falsifica toate documentele şi diplomele necesare.

Glumeam, în legătură cu ultima parte, spuse ea, în momentul în care el îi aruncă o privire lungă.

— Gata cu falsurile!

— Gata!

— Şi cu spargerea de reţele.

Abigail făcu ochii mari.

— Gata? Definitiv? Putem limita interdicţia? O să doresc să aflu cum funcţionează virusul în următoarele câteva zile, iar după aceea… am terminat cu spargerea de reţele, cu excepţia cazurilor în care discutăm despre asta şi cădem de acord.

— Putem discuta despre asta.

— E vorba despre un compromis. Cuplurile discută şi fac compromisuri. Vreau să discutăm despre invitarea prietenilor şi a familiei tale la cină, despre planurile de nuntă, vreau să învăţ să… Abigail tăcu brusc şi rămase pe loc. O bancă, îngăimă ea. E o bancă minunată, exact acolo unde voiam eu să pun una.

— Iată surpriza ta. Bun venit acasă, Abigail.

Vederea i se tulbură atunci când făcu câţiva paşi în faţă pentru a pipăi curba netedă a spătarului, braţele băncii. Semăna cu un buştean, scobit şi lustruit până când căpătase un luciu satinat, iar pe mijlocul spătarului era cioplită o inimă, cu iniţialele A.L. şi B.G. în centru.

— O, Brooks!

— Demodat, ştiu, dar…

— Nu, nu-i adevărat! Ce cuvânt stupid! Prefer să spun că e romantic.

— Şi eu.

— Este o surpriză minunată. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc mult!

Abigail îşi trecu braţele pe după gâtul lui, entuziasmată.

— Cu plăcere, dar vreau să şi stau pe ea.

Ea se aşeză şi îl trase şi pe el alături.

— Uită-te la dealurile astea, atât de verzi, când soarele coboară la asfinţit, iar cerul începe să împrumute nuanţe de roşu şi de auriu. Ah, ador locul ăsta! Putem să ne căsătorim aici? Chiar aici?

— Nu-mi vine în minte un loc mai potrivit. Şi, dacă tot nu-mi vine alt loc în minte… Brooks

scoase o cutiuţă din buzunar. Hai să oficializăm lucrurile.

— Mi-ai cumpărat un inel!

— Normal că ţi-am cumpărat un inel! Desfăcu capacul dintr-o mişcare îţi place?

Mica bijuterie sclipea în lumina delicată – asemenea vieţii însăşi, se gândi Abigail, ca o celebrare a tot ceea ce era adevărat şi palpabil.

— Îmi place foarte mult. Ridică ochii, acum plini de lacrimi, pentru a întâlni privirea lui. Ai aşteptat să mi-l dai acum pentru că ai ştiut că va însemna mai mult pentru mine. Nimeni nu m-a înţeles vreodată aşa cum o faci tu. Nu cred în soartă sau în expresii de genul: „Aşa a fost să fie”. Dar cred în tine.

Îşi puse inelul pe deget.

Brooks o sărută pentru a pecetlui unirea lor, apoi deschise şampania, cu un pocnet rapid şi vesel.

Abigail luă paharul pe care Brooks îl umpluse pentru ea şi aşteptă până când el umplu şi al doilea pahar de plastic. Încruntă apoi sprâncenele când el turnă câteva picături într-un al treilea pahar, pe care îl puse pe pământ, pentru câine.

— N-are voie să bea aşa ceva. Nu poţi să-i dai şampanie unui câine!

— De ce nu?

— Pentru că… îl privi fix pe Bert, care înclină capul într-o parte, privind-o cu ochii lui frumoşi, de culoarea alunei. Bine, cedă ea. Dar numai de data asta.

Ciocni paharul de paharul lui Brooks.

— Curând, şi pentru toată viaţa, voi deveni Abigail Gleason.

Şi, în timp ce câinele lipăia fericit porţia lui de şampanie, Abigail îşi sprijini capul pe umărul lui Brooks şi privi soarele coborând peste dealuri. Peste dealurile de acasă.

SFÂRŞIT